

MAIN RID

Kỵ Sĩ Không Đầu

Tập 2

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

Dịch theo bản tiếng Nga "VXADNIK BEXGALAVU"
Nhà Xuất Bản SỰ THẬT Matxcova năm 1982

MAIN RID

**Kỵ Sĩ
Không Đầu**

TẬP II

☆☆

(Tái bản lần 2)

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

Lời giới thiệu

Main Rid sinh 1818 tại Bắc Ailen và mất năm 1883 tại Luân Đôn. Từ nhỏ ông đã tỏ ra là một cậu bé rất có cá tính, can đảm, ưa thể thao, thích đi đây đó mặc dù xuất thân trong một gia đình đã mấy đời làm linh mục. Vào năm hai mươi tuổi, ông bỏ nhà, vượt đại tây dương sang châu Mỹ. Tuy nhiên khác với những kẻ hướng về tới những vùng đất mới với ước mong khi trở về nặng túi, Main Rid ra đi với lòng khao khát tự do và khám phá những thế giới mới.

Ở Mỹ Châu, dấu chân ông ngang dọc khắp nơi, ông làm đủ nghề: giáo viên, buôn bán, săn bắn, đồng thời còn là phóng viên chuyên viết phóng sự, làm thơ, làm nghề sĩ, viết văn.

Năm 1847 cuộc chiến tranh giữa Hoa Kỳ và Méchxích bùng nổ, ông gia nhập đội quân những người tình nguyện, nhưng sau đó ông đã nhận ra đây chỉ là một cuộc chiến tranh ăn cướp. Rồi ông bị

thương nặng. Chính trong thời gian chữa vết thương ông đã viết cuốn tiểu thuyết đầu tay của mình "Những mũi tên tự do" được in ở Anh năm 1849. Và từ đó, tức là khi quay trở về châu Âu ông đã lần lượt cho ra đời một loạt các tiểu thuyết đặc sắc "Những kẻ săn da đầu", "Ôxêôla thủ lĩnh bộ lạc Xêminol", "Những người Kvalerôn" và trở thành bất tử.

Tiểu thuyết "KỶ SĨ KHÔNG ĐẦU" ra đời năm 1865 là quyển tiểu thuyết nổi tiếng nhất của Main Rid và trở thành bất tử, được đông đảo bạn đọc trên nhiều nước nhiệt liệt hoan nghênh.

KỶ SĨ KHÔNG ĐẦU mở ra cho bạn đọc thấy một chương bi thảm và hùng tráng trong lịch sử của mảnh đất Téchdot hoang sơ ngày đó.

Đó là câu chuyện tình nồng cháy giữa chàng trai săn ngựa hoang Moric Gieran dũng cảm, hào hiệp và nàng Luiza kiều diễm khao khát tự do. Biết bao hoạn nạn đã đến với đôi trai tài gái sắc này, song tình yêu của họ đã vượt lên hết thảy.

Đó là câu chuyện kể về mối xung đột dữ dội giữa một bên là những kẻ đầy dã tâm xâm chiếm đất đai, phá hoại hạnh phúc lứa đôi và sẵn sàng giết người như đại úy giải ngũ Kôthaun, bọn "Mèo rừng", "Sói đồng"... Với một bên là những người trung thực, giàu nghị lực, biết tôn trọng nhân phẩm và sự công bằng như già Zep Xtump, chàng trai Henri...

Qua câu chuyện rừng rợn, khốc liệt mang màu sắc phiêu lưu hoang dã, hấp dẫn bạn đọc này, Main Rid giúp chúng ta thấy rõ quá trình xâm nhập của các địa chủ Mỹ tới các vùng đất Méchxich, cho thấy sự phân hóa của xã hội và ngay cả trong các gia đình thời bấy giờ, cho thấy quan hệ người với người căng thẳng và thù địch trên mỗi bước đi. Cũng qua đó ông khẳng định quyền tự do, quyền bình đẳng cho mọi màu da, lên án chế độ nô lệ và coi đó là một vết nhơ làm ô nhục nước Mỹ, đồng thời ông cũng nói về những người da trắng nghèo khổ mà địa vị xã hội của họ cũng chẳng khác gì so với những người nô lệ.

Vào cuối đời, Main Rid còn đến châu Mỹ một lần nữa. Lúc này châu Mỹ đã hoàn tất biến đổi. Nó không còn là đất nước của những người khai phá gan dạ mà là đất nước của sự kinh doanh, cạnh tranh gay gắt. Song những trang sách thời ấy của ông vốn thấm đượm tình yêu con người, lòng dũng cảm, tính cao thượng vẫn mãi truyền thêm sức mạnh và niềm tin cho những trái tim trẻ tuổi tiếp tục làm những điều thiện cho đời.

Xin trân trọng giới thiệu tác phẩm KỶ SĨ KHÔNG ĐẦU với bạn đọc.

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

CHƯƠNG XLIX

Lắc Xô được gỡ ra

*C*on chim ưng bốn chồn bay vút lên bầu trời và cất tiếng kêu... Giọng nó đầy tức giận và kinh sợ, nó đã rời cành cây cụt trên cây bạch dương già và bay đi rình mồi.

Đôi cánh hùng mạnh chỉ cần vẫy một cái là đã lướt cao trên không. Nó soi mói nhìn khoảng rừng cây mọc xung quanh. Trên khoảng cỏ trống một con người có lẽ đã chết rồi nằm sóng xoài trên mặt đất, bên cạnh một con ngựa lông lên hý ầm ĩ. Trong vùng cây rậm chim ưng nhìn thấy hai nữ kỵ sĩ. Một nàng đầu trần, làn tóc tung bay trong gió, ngồi trên yên theo kiểu đàn ông, đang phi nước đại rời khỏi khoảng cỏ trống. Nữ kỵ sĩ kia cưỡi một con ngựa đốm sao

đang phi tới khoảng trống đó. Nàng ngồi yên trên chiếc yên kiểu phụ nữ, bận bộ váy áo đi ngựa và đội một chiếc mũ rộng vành. Nàng phi chậm rãi hơn và có vẻ rất lo lắng.

Đó là những gì mà con chim ưng nhìn thấy từ trên cao.

Cả hai nữ kỵ sĩ, chúng ta đều quen. Nàng rời khỏi khoảng cỏ trống là Ixidôra Kôvarubiô đơ Lox - Lianox, còn nàng đang tiến tới khoảng cỏ trống là Luiza Poindektek.

Tại sao nàng thứ nhất rời khỏi khoảng cỏ trống chúng ta đã rõ. Chỉ còn phải giải thích, tại sao nàng thứ hai lại đi tới đó.

Sau cuộc nói chuyện với Zep Xtump, nàng krêol trẻ tuổi quay về phòng mình, nàng quỳ xuống trước tượng Đức Mẹ và cầu nguyện. Như tất cả những người krêol, nàng là tín đồ Thiên chúa giáo, nàng tin tưởng tuyệt đối vào sự phù hộ của Đức Mẹ. Lời cầu nguyện của nàng kỳ lạ và buồn thảm: nàng cầu xin Đức Mẹ bảo vệ con người bị người ta coi là kẻ đã giết em trai nàng.

Nàng luôn luôn tin tưởng rằng chàng vô tội trong vụ giết người khủng khiếp này. Nếu trong nàng nẩy

sinh dù là một nghi ngờ nhỏ nhất, trái tim nàng sẽ không sao chịu đựng nổi một thử thách như vậy.

Nàng không cầu xin Đức Mẹ tha tội cho chàng, nàng xin ơn trên bảo vệ lấy chàng khỏi những kẻ thù.

Những tiếng nấc làm nghẹn lời cầu nguyện. Luiza yêu em trai một cách âu yếm, và cái chết của người em làm nàng bị chấn thương mạnh. Nhưng nỗi buồn này không ngăn nổi một tình cảm khác còn mạnh hơn tình ruột thịt. Cay đắng vì cái chết của em trai, nàng lại cầu nguyện để người mình yêu được cứu thoát.

Khi đứng lên, cái nhìn của nàng tình cờ rơi vào chiếc cung, nó thường giúp nàng đưa những tin tức âu yếm cho người tình.

“Ồ, nếu ta có thể gửi một mũi tên để báo cho chàng biết sự nguy hiểm nhỉ !”

Ý nghĩ này lại gợi lên những ý nghĩ khác: dấu vết những lá thư bí mật của họ có còn lại ở nơi họ trao đổi những mũi tên không ?

Luiza nhớ lại, lần cuối cùng Moric bơi qua sông, thay vì vượt qua bằng thuyền. Chiếc lác xô của chàng có lẽ còn lại ở mấu cây cụt.

Hôm qua, quá xúc động vì tai họa, nàng đã không nghĩ tới điều này.

Chiếc lăcxô có thể tổ cáo những cuộc gặp gỡ ban đêm của họ mà theo như nàng nghĩ, chỉ có bản thân họ biết được mà thôi.

Mặt trời đã lên khá cao, chiếu ánh sáng rực rỡ qua kính cửa. Luiza bèn mở toang cửa để đi xuống vườn, tới nơi có chiếc thuyền. Nhưng nàng dừng lại trên thềm nhà vì nghe thấy những giọng nói vọng từ trên gác thượng xuống.

Hai người đang nói chuyện: cô hầu phòng Florinda và anh chàng xà ích da đen, mà khi vắng chủ nhà họ đã quyết định lên thở hít khí trời trên sân thượng.

Phía dưới có thể nghe rõ từng lời, nhưng Luiza rất ít quan tâm tới câu chuyện của họ. Chỉ khi vọng tới tai nàng một cái tên quen thuộc nàng mới chú ý lắng nghe.

Họ nói về ngài Giêran. Moric Giêran, đó là tên ông ta. Họ nói rằng ông ấy là người Iếc-lăng, nhưng nếu thật như vậy thì ông ấy hoàn toàn không giống thế, không giống những người Iếc-lăng mà tôi đã gặp ở Niu Oclê-ăng. Ông ấy giống một ngài lịch sự, một chủ đồn điền. Ông ấy giống như vậy đấy !

- Plutôn, anh không nghĩ rằng ông ta đã giết cậu Henri chứ ?

- Cô lại còn nghĩ ra cái gì nữa đấy ! Ông ấy giết cậu Henri ! Có thể cô còn nói rằng tôi giết cậu Henri chẳng ? Nói gì lạ vậy... Ôi, nhìn kia, Florinda ! Ông ấy đấy, mờ quá. Nhìn đi, Florinda, nhìn phía kia kia !

- Phía nào ?

- Phía kia kia, bờ bên kia ấy. Thấy chưa, người đàn ông cưỡi ngựa ! Đó là Moric Giêran, chính con người mà chúng ta đã gặp trong đồng cỏ. Chính người đã tặng cô Luiza con ngựa đốm sao ấy. Chính là con người mà bây giờ tất cả đang đi tìm. Họ không tìm ông ấy ở đây kia. Hôm nay tất cả đi tìm ở đồng cỏ cơ !

- Thế anh không mừng à, Plutôn ! Em tin rằng ông ta không có lỗi. Ông ta đẹp và can đảm như vậy ! Không đời nào có thể...

Luiza không nghe tiếp nữa, nàng quay vào nhà và chạy lên sân thượng. Khi chạy lên các bậc thang thì nàng đập mạnh đến nỗi tiếng đập của nó dường như át cả tiếng bước chân nàng. Khó khăn lắm nàng mới che giấu được sự hồi hộp của mình trước những người hầu.

- Tại sao các người nói to thế. Các người nhìn thấy cái gì vậy ? - Luiza hỏi, cố giấu tình cảm của mình bằng vẻ nghiêm khắc giả tạo.

– Cô Luiza, cô hãy nhìn kia kìa ! Một ngài trẻ tuổi lịch sự...

– Ngài trẻ tuổi lịch sự nào ?

– Chính người mà người ta đang đi tìm đấy, chính cái người...

– Ta chẳng nhìn thấy ai hết...

– Giờ ông ấy khuất sau hàng cây rồi. Cô nhìn kia kìa ! Đó, chiếc mũ đen, chiếc áo khoác nhung với những chiếc cúc bạc lấp lánh. Ông ấy đấy. Chính là ngài trẻ tuổi lịch sự !

– Có lẽ anh nhầm rồi đấy, Plutôn ạ. Ở đây có nhiều người ăn mặc như vậy. Khoảng cách lại quá lớn để có thể nhận ra người, đặc biệt là bây giờ, khi hầu như không nhìn thấy được... Thôi được, Florinda, chạy nhanh xuống nhà chuẩn bị cho ta chiếc mũ và bộ đồ đi ngựa. Ta muốn đi. Còn anh, Plutôn, đóng yên con Luna, nhanh lên ! Ta sợ rằng mặt trời đã lên quá cao rồi đấy. Nào, nhanh lên ! Nhanh lên !

Những người hầu tụt xuống cầu thang gác xong, Luiza liền chạy tới bên lan can, nàng thở khó nhọc vì quá hồi hộp. Bây giờ chẳng còn ai quấy rầy nàng quan sát xem ai đang đi trên đồi, giữa những bụi cây rậm.

Nhưng muộn mất rồi, người kỵ sĩ đã bị che khuất.

“Giống lắm, hình như đúng là chàng. Nếu đó là Moric Giêran, thì chàng đến đây làm gì nhỉ ?”

Và trái tim nàng thất lại. Nàng nhớ, có lần nàng đã tự hỏi mình như thế.

Nàng không ở lại trên sân thượng nữa. Mười phút sau nàng đã ở bên bụi cây nơi mà người kỵ sĩ đã đi qua.

Nàng đi nhanh, chăm chú nhìn về phía trước.

Vượt lên bờ dốc trên thung lũng Lêông, Luiza bỗng ghìm ngựa. Vẳng tới tai nàng là những giọng nói của ai đó.

Nàng lắng tai nghe. Mặc dầu không nghe rõ từng tiếng, nhưng có thể phân biệt được hai giọng: đàn bà và đàn ông. Giọng nói của người đàn bà, đàn ông nào vậy ? Trái tim nàng đau nhói.

Cô gái tiến lại gần. Dừng lại lần nữa... nàng nghe ngóng.

Họ nói bằng tiếng Tây Ban Nha. Điều này chẳng làm nàng yên tâm. Nếu nói với Ixidôra Kôvarubiô đơ Lianox thì phải nói tiếng Tây Ban Nha. Nàng Krêôl biết thứ ngôn ngữ này vừa đủ để hiểu ý nghĩa câu chuyện. Nhưng nàng còn ở quá xa để có thể nghe rõ từng lời. Những giọng nói vang lên kích động, dường như những người nói đang giận dữ. Chắc gì điều này làm Luiza khó chịu.

Nàng tiến gần thêm nữa, lại kéo cương ngựa và lắng nghe. Không nghe thấy giọng người đàn ông nữa. Giọng người đàn bà vang lên rõ rệt và cứng cỏi, như đang dọa nạt.

Sau đó là sự im ắng, rồi đến những tiếng vó ngựa dồn dập. Sau nữa lại vang lên giọng người đàn bà, lúc đầu lớn tiếng, như hăm dọa, sau đó nhỏ đi như đang nói một mình, sau đó lại im ắng, tiếng vó ngựa nhỏ dần đi, dường như con ngựa đang phi nước đại xa dần.

Đó là tất cả, có chăng là còn thêm tiếng kêu của con chim ưng đang lượn trên khoảng không, bị những tiếng người giận dữ lấp mất.

Những giọng nói vọng lại từ khoảng trống khá quen thuộc với Luiza: cái này liên quan tới những kỷ niệm vô giá. Cô gái dừng lại lần nữa. Nàng sợ đi tiếp, sợ nhìn thấy sự thật cay đắng.

Nhưng cuối cùng nàng cũng hết do dự và bước vào khoảng cỏ trống.

Ở đó có một con ngựa đóng yên cương đang chạy quanh quẩn. Một người đang nằm trên mặt đất, hai tay bị trói cứng lại bằng chiếc lắcxô. Bên cạnh là chiếc mũ Xômbrerô và chiếc xerap, nhưng rõ ràng là không phải của người ấy. Chuyện gì đã xảy ra ở đây vậy ?

Người đàn ông bạn bộ đồ Mếchxich rất đẹp. Trên mình ngựa là chiếc yên kiểu Mếchxich.

Trái tim Luiza tràn ngập nỗi vui mừng. Người kia đã chết rồi hay còn sống, nhưng hiển nhiên người mà nàng nhìn thấy trên sân thượng không phải là Moric Giêran.

Đến phút cuối cùng, bằng tất cả trái tim mình nàng hy vọng rằng đó không phải là chàng, và hy vọng của nàng đã thành sự thật.

Nàng lại gần và nhìn vào con người đang nằm sóng sượt. Nàng nhìn vào mặt hắn đang ngửa lên trời. Nàng có cảm giác mình đã gặp con người này ở một nơi nào đó, mặc dầu nàng không tin chắc vào điều này lắm.

Nhưng rõ ràng hắn là người Mếchxich. Không chỉ là quần áo mà cả những nét trên khuôn mặt cho thấy một kiểu người Mỹ - Tây Ban Nha.

Nàng thấy diện mạo của hắn rất đẹp.

Nhưng không phải điều này khiến nàng nhảy ngay xuống ngựa cúi xuống phía hắn với vẻ quan tâm. Nàng vội đến giúp hắn, vừa vui mừng vì hắn không phải là người mà nàng sợ phải gặp ở đây.

- Có lẽ, anh ta còn sống - Nàng nói thầm - Đứng anh ta còn thở.

Vòng lắcxô thít chặt lấy hắn. Một thoáng, Luiza đã tháo được, vòng dây nhẹ nhàng rơi ra.

“Giờ đây anh ta có thể thở được rồi. Nhưng ở đây xảy ra chuyện gì vậy ? Họ tung lắcxô vào anh ta khi anh ta đang ngồi trên ngựa và lôi anh ta xuống đất chẳng ? Có lẽ đúng vậy. Nhưng ai đã làm điều này chứ ? Ta nghe thấy giọng phụ nữ ở đây. Ta không thể nhầm được... Nhưng ở đây lại có chiếc mũ đàn ông và chiếc xerap nữa, mà chúng không phải của anh ta. Có thể ở đây còn một người đàn ông khác cùng đi với người đàn bà chẳng ? Nhưng chỉ có một con ngựa đi khỏi nơi đây... A, anh ta đã tỉnh ! Chúa lòng lành ! Ta sẽ biết ngay bây giờ.”

- Ngài dễ chịu hơn chứ, thưa ngài ?

- Xenhorita, cô là ai vậy ? - Đông Miguel Diac vừa hỏi vừa ngược đầu lên hoảng hốt nhìn xung quanh. - Cô ta đâu rồi ?

- Ngài nói về ai đấy ? Ở đây tôi không nhìn thấy ai ngoài ngài cả.

- Mẹ kiếp ! Lạ quá ! Không lẽ cô không gặp một người đàn bà đi con ngựa xám à ?

- Tôi có nghe thấy giọng một phụ nữ khi đang đi tới gần đây.

- Nói đúng hơn là giọng của một con quỷ cái, bởi vì Ixidôra Kôvarubiô đờ Lox Lianox là một con quỷ chính cống !

- Không lẽ cô ta làm như vậy ?

- Con mụ đáng nguyên rủa ! Đúng đấy !... Bây giờ nó ở đâu ? Nói cho tôi biết, Xenhorita.

- Tôi không biết. Xét theo tiếng vó ngựa của cô ấy, cô ấy đi xuống đến chân đồi rồi. Có lẽ vậy, bởi vì tôi đi lên từ phía khác.

- A !... Xuống chân đồi, có lẽ nó về nhà... Cô thật nhân từ, Xenhorita ạ, cô đã cưỡi trời cho tôi, tôi tin rằng cô đã làm điều này. Cô làm ơn giúp tôi ngồi lên ngựa được không ? Tôi hy vọng rằng tôi có thể ngồi vững trên yên được. Dù thế nào thì tôi cũng không nên ở lại đây lâu hơn. Kẻ thù của tôi cách đây không xa... Lại đây Karlitô ! - Hấn gọi con ngựa và huýt lên một tiếng sáo lạnh lạnh - Đến gần đây, đừng có sợ Xenhorita xinh đẹp này. Cô ấy không chơi dữ với chúng ta đâu. Nào, lại đây đi, ngựa của ta, đừng sợ.

Con ngựa nghe thấy tiếng huýt sáo, chạy lại bên ông chủ đã gượng đứng dậy được.

- Nếu cô giúp tôi, Xenhorita nhân từ ạ, thì tôi có thể ngồi lên yên. Chỉ cần tôi ngồi được lên yên thôi là tôi không còn sợ ai đuổi theo hết.

- Ngài nghĩ vậy ư, nhưng ai sẽ đuổi theo ngài cơ chứ ?

- Ai mà biết được ? Tôi đã nói với cô rằng tôi có kẻ thù. Thêm nữa lại là kẻ thù rất nguy hiểm... tôi cảm thấy rất yếu. Cô không từ chối giúp đỡ tôi chứ ?

- Tôi sẵn lòng giúp đỡ ngài, với sức lực của tôi.

- Tôi rất biết ơn cô, Xenhorita ạ !

Với sự gắng sức của nàng Krêôl trẻ tuổi, người Mếchxich đã ngồi được lên yên. Tuy lão đảo nhưng hấn vẫn giữ được thăng bằng.

Kéo cương xong, hấn nói:

- Tạm biệt, Xenhorita ! Tôi không biết cô là ai. Tôi chỉ biết rằng cô không phải là người Mếchxich. Cô là người Mỹ, tôi nghĩ vậy... Nhưng điều này chẳng sao. Cô rất nhân từ, cũng như rất xinh đẹp. Nếu có dịp nào đó thì Miguel Điac này sẽ đền ơn sự giúp đỡ của cô.

Nói xong, "Sói đồng" quất cương, khó khăn lắm hấn mới giữ được thăng bằng và vì vậy, ngựa của hấn chỉ đi bước một.

Mặc dầu vậy hấn cũng nhanh chóng đi khuất, băng qua khoảng trống, rồi biến đi sau những bụi cây theo một lối mòn mờ mờ.

Nàng Krêôl trẻ tuổi tưởng như tất cả chỉ là một giấc mơ. Nó có vẻ lạ lùng hơn là khó chịu.

Nhưng ảo ảnh nhanh chóng tan biến đi khi nàng nhận được bức thư mà Điac đánh rơi và đọc nó. Bức thư gửi Xenho Đông Morixiô Giêran và ký tên "Ixidôra Kovarubiô đơ Lox Lianox".

Luiza leo lên yên ngựa cũng khó khăn gần như người Mécxich mới ra đi kia.

Trên con đường ngược lại về Kaxa del Korvô, khi đi qua dòng Lêông, nàng dừng ngựa lại giữa dòng và lặng lẽ như hòn đá nhìn xuống mặt nước đang sủi bọt dưới chân nàng rất lâu. Vẻ tuyệt vọng in trên gương mặt nàng. Nỗi tuyệt vọng mà thiếu chút nữa thì dòng nước Lêông đã khép lại trên đầu nàng.

CHƯƠNG L

Cuộc chiến đấu với bọn sói rừng

Hoàng hôn tím sẫm miền Téchdot buông xuống mặt đất, khi mà kẻ bị thương vượt con đường khổ ải xuyên qua những bụi gai rậm tới được dòng nước.

Chàng thoả mãn cơn khát, nằm sóng sượt trên cỏ quên hết mọi sự lo âu.

Chân bị thương, nhưng cơn đau không ghê gớm quá mức. Giờ đây, chàng chẳng còn nghĩ được gì về tương lai, chàng đã quá mệt.

Chàng chỉ muốn một điều: nghỉ ngơi, và ngọn gió mát lành, lay động những tán lá hình lông chim của cây xiêm gai ru chàng ngủ.

Những con kền kền bay đi kiếm chỗ ngủ trong những đám cây rậm. Dù chỉ tạm thời, thoát khỏi sự có mặt của bầy chim dữ, chàng nhanh chóng thiếp đi.

Chàng ngủ không lâu. Vết thương lại đau nhói lên làm chàng thức giấc. Chính là cái đau, chứ không phải tiếng tru của lũ sói không để cho chàng ngủ tới sáng.

Chàng không sợ chó sói, chúng đang lùng sục xung quanh. Chúng cũng như loài chó rừng, chỉ tấn công những người chết và người đang hấp hối, mà chàng biết rằng vết thương của chàng chưa phải đã là chết người.

Đêm kéo dài một cách nặng nề, người tuyệt vọng kia cảm thấy như ngày sẽ không bao giờ đến.

Cuối cùng rồi buổi sớm cũng đến, nhưng nó cũng chẳng mang lại niềm vui. Cùng với nó những con chim đen lại xuất hiện, còn lũ chó sói thì không chịu bỏ đi. Trên đầu chàng, trong ánh sáng rực rỡ của ngày mới, những con kền kền bay lượn, còn xung quanh chàng khắp nơi vang lên tiếng gầm gừ ghê rợn của lũ sói.

Chàng trườn tới dòng nước và lại uống.

Chàng cảm thấy đói và nhìn xung quanh tìm kiếm thức ăn.

Cách đó không xa có một cây hồ đào. Trên những cành cây, cách mặt đất khoảng sáu pút, những trái hồ đào treo lủng lẳng.

Người bị thương đã trườn được đến bên gốc cây, mặc dầu chàng đang đau đớn đến cùng cực.

Chàng dùng nạng đập được một ít hồ đào và con đoi đã dịu đi.

Làm gì tiếp theo nữa đây ?

Khó lòng đi khỏi đây. Chỉ một cử động nhỏ cũng khiến chàng đau đớn không chịu nổi.

Cho đến bây giờ chàng cũng không biết, cái gì đã xảy ra với chân chàng. Nó đã sưng vù đến nỗi chàng mất cả cảm giác. Chàng cho rằng đầu gối của chàng đã bị giập nát hoặc là đã bị gãy rồi. Dù thế này hoặc thế khác thì cũng còn phải rất lâu chàng mới đi lại được. Vậy chàng phải làm gì bây giờ ?

Con người bất hạnh này hầu như không còn hy vọng được giúp đỡ. Bởi chàng đã kêu cho đến khản cả tiếng, nhưng cũng không ai nghe thấy cả, nhưng dầu vậy, thỉnh thoảng cũng vẫn vang lên giọng khàn đặc của chàng, tuy chỉ là những tia hy vọng yếu ớt để chống lại nỗi tuyệt vọng.

Đành phải ở lại. Đi đến kết luận này rồi, chàng nằm xoài ra cỏ, quyết định chờ đợi, khi còn đủ hơi sức.

Chàng vận dụng tất cả sức mạnh ý chí, để chịu đựng nỗi đau đớn, nhưng dù vậy đôi khi từ môi chàng vẫn buột ra tiếng rên rĩ.

Bị hành hạ bởi nỗi đau đớn khổ sở, chàng không để ý những gì xảy ra xung quanh. Những con chim đen vẫn lượn vòng trên đầu như trước, nhưng chàng đã quen và không chú ý thậm chí cả khi tiếng rít của đôi cánh vang lên ngay trên đầu chàng.

Nhưng cái gì vậy ? Những tiếng động nào mới vậy ?

Những tiếng chân nhỏ sột soạt trên bờ cát dòng suối, kèm theo những tiếng thở hổn hển.

Người bị thương nhồm lên xem.

“A, chỉ là những con chó sói” - Chàng nghĩ, sau khi thấy khoảng chục con chạy tới chạy lui trên bờ.

Từ trước tới nay chàng trai không hề sợ loài động vật hèn nhất này. Chàng khinh bỉ chúng. Nhưng giờ đây chàng lo lắng khi nhận thấy những cái nhìn hung bạo và những hành động đe dọa của chúng. Không nghi ngờ gì nữa, chúng đang chuẩn bị tấn công. Chàng nhớ lại, người ta đã kể cho chàng rằng giống vật này bình thường thì hèn nhất và vô hại. Nhưng chúng lại lăn xả vào người khi thấy họ yếu ớt và không thể tự vệ được, đặc biệt khi mùi máu kích động chúng.

Chàng thì khắp người bị gai xương rồng cào xước. Quần áo của chàng vấy đầy máu. Mùi nặng nề này tỏa ra trong không khí oi nồng, và bọn sói không thể

không đánh hơi thấy. Rõ ràng mùi máu khêu gợi lũ thú, làm chúng phát cuồng lên.

Dù thế nào đi nữa chàng trai cũng thấy rõ rằng chúng chuẩn bị tấn công mình.

Chàng chẳng có vũ khí nào ngoài con dao găm của thợ săn và súng lục buộc vào yên ngựa thì con ngựa đã mang chúng chạy đi mất rồi.

Người bị thương rút dao ra, tỳ trên đầu gối phải, chuẩn bị tự vệ.

Chỉ chậm một phút thôi thì chắc đã muộn, hăng lên bởi mùi máu và do sự tàn bạo bẩm sinh, cuối cùng lũ sói xông thẳng vào người bị thương.

Sáu con sói cùng một lúc bập rãng vào chân, tay và người chàng.

Vùng lên gạc chúng ra, chàng đâm liên mấy nhát. Một hoặc hai con bị thương, chúng rít lên, lùi lại. Nhưng những con khác lại xông vào...

Cuộc chiến đấu trở nên nguy kịch và tuyệt vọng. Một vài con bị chết, nhưng, số còn lại tiếp tục tấn công. Chúng như càng trở nên hung dữ hơn.

Cuộc hỗn chiến bắt đầu. Những con sói lao qua nhau để bầu vào con mới. Con dao hoa lê, hạ xuống, nhưng tay người bị thương đã yếu đi và những cú đánh trở ngày càng ít trúng mục tiêu.

Chàng đã kiệt sức rồi. Cái chết đã nhìn vào tận mắt..

Chính trong giây phút khốc liệt đó, chàng trai rú lên. Thật lạ lùng đây không phải là tiếng kêu tuyệt vọng mà là tiếng kêu vui mừng. Đáng ngạc nhiên hơn nữa, khi nghe thấy tiếng kêu của chàng, lũ sói rút lui hết.

Cuộc chiến đấu chấm dứt ! Sự im ắng ngự trị một lúc. Nhưng không phải tiếng kêu của người bị thương là nguyên nhân của sự thay đổi đó.

Đó là tiếng vó ngựa và tiếp theo là tiếng chó sủa rất to.

Người bị thương tiếp tục la hét kêu cứu. Con ngựa hình như đã tới rất gần. Làm sao người kỵ sĩ lại không nghe được tiếng kêu của chàng.

Nhưng không có hồi âm, người kỵ sĩ đi lướt qua.

Tiếng vó ngựa xa dần... Niềm tuyệt vọng lại xâm chiếm chàng trai.

Còn lũ thú dữ, sau khi lấy lại can đảm, tiếp tục lần xả vào tấn công.

Cuộc chiến đấu khốc liệt lại bùng lên. Người bất hạnh đã mất hết hy vọng và mặc dầu tiếp tục tự vệ, chàng chỉ còn là tù binh của sự tuyệt vọng.

Bỗng nhiên lũ sói lại bỏ con mồi: lại xuất hiện một nhân vật mới, người bị thương lấy lại tinh thần.

Kỵ sĩ không đáp lại lời cầu xin của chàng, nhưng con chó đã đến cứu nguy. Một con chó lớn, sủa ầm ỉ nhảy xô ra khỏi bụi cây.

- Bạn ơi, bạn ơi ! Phúc đức làm sao !

Sau khi nhảy ra khỏi rừng, con chó liền thôi sủa, nó nghe rằng nhảy xô vào lũ sói đang lùi lại vì sợ hãi.

Nhưng con chó đã ngoạm được một con sói. Nó lắc mạnh như lắc một con chuột cống, một giây sau con sói đã quần quai dưới đất với cái lưng bị gãy gập.

Một con khác cũng bị chung số phận. Vật hy sinh thứ ba không có: bọn sói hoảng sợ, tru lên, cúp đuôi chạy mất. Tất cả bọn chúng đã khuất sau những bụi cây rậm.

Chàng trai không nhìn thấy gì nữa. Sức lực còn lại của chàng chỉ đủ đưa tay, mỉm cười ôm lấy kẻ cứu mình và âu yếm thì thầm điều gì đó, rồi chàng rơi vào cõi mộng lung.

Nhưng rồi chàng tỉnh lại rất mau.

Chống cùi tay nhôm dậy nhìn quanh, chàng chứng kiến một bức tranh máu me khủng khiếp.

Nhưng nếu chàng không bất tỉnh nhân sự thì chàng đã là nhân chứng của một cảnh tượng còn khủng khiếp hơn nhiều.

Trong thời gian chàng ngất đi, một kỵ sĩ đã đi ngang qua khoảng trống. Chính tiếng vó ngựa đã làm lũ sói sợ, chính kỵ sĩ đó đã bỏ qua lời cầu xin cứu vớt. Kỵ sĩ tới quá chậm và không phải tới để cứu giúp. Mà rõ ràng chỉ để cho con ngựa uống nước.

Con ngựa tiến đến gần dòng nước, uống xong, nó đi qua phía bờ bên kia, nó phi qua khoảng trống và khuất sau những đám cây rậm rạp.

Kỵ sĩ không để ý gì đến cái thân hình người nằm sóng xoài, chỉ có con ngựa là thở phì phì khi nhìn thấy nó và sợ hãi chạm vào xác những con chó sói.

Con ngựa không lớn lắm, nhưng thân hình tuyệt đẹp. Không thể nói được gì về người kỵ sĩ - Nó thiếu mất cái đầu.

Nói đúng hơn, nó có đầu, nhưng không phải ở chỗ thường thấy. Nó nằm trên cỏ yên trước đường như người kỵ sĩ đang giữ nó trong tay.

Cảnh tượng thật rùng rợn !

Khi người kỵ sĩ không đầu đi qua khoảng trống, con chó tiến người kỵ sĩ bằng tiếng sủa tới tận mép rừng. Nó đã chạy theo kỵ sĩ rất lâu, lang thang qua những nơi mà người kỵ sĩ đã lang thang.

Nhưng bây giờ nó từ chối cái tình bạn không kết quả đó. Nó quay lại với người bị thương và nằm xuống cạnh chàng.

Tỉnh lại, người bị thương hồi tưởng lại tất cả những gì xảy ra.

Sau khi vuốt ve con chó, chàng lấy chiếc áo choàng phủ kên đầu để che nắng và ngủ thiếp đi.

Con chó nằm bên chàng cũng mơ màng, nhưng nó thường tỉnh, ngóc đầu lên và gầm gừ giận dữ, khi những con kên kên quạt đôi cánh quá gần người bị thương.

Chàng trẻ tuổi mê sảng. Từ môi chàng thốt lên những lời kỳ dị, lúc thì thể thốt yêu đương, lúc thì những lời rời rạc về một tội ác nào đó.

CHƯƠNG LI

Hai lần say

*C*húng ta hãy lần nữa trở về ngôi nhà đơn độc trên sông Alômô, nơi mà những con bạc đã tới làm cuộc đổ đen dưới mái nhà khi chủ nhân đi vắng.

Gần tới trưa ngày hôm sau mà chủ nhân vẫn chưa trở lại. Tên hầu ngựa cũ xứ Balibalax vẫn là người độc nhất ở trong ngôi nhà. Hấn vẫn còn nằm lằn lóc trên sàn nhà như trước. Thật ra, từ lúc chúng ta nhìn thấy hấn lần cuối, hấn đã kịp tỉnh lại, nhưng giờ đây hấn lại say như chết sau khi lại hưởng tới tửu thần.

Để giải thích tất cả, cần phải kể lại những gì xảy ra tiếp tục từ cái đêm mà những kẻ lạ mặt phải chạy ra khỏi nhà một cách bất ngờ.

Hình ảnh ba tên da đỏ man rợ, ngồi quanh bàn say sưa cờ bạc làm Felim tỉnh rượu.

Mặc cho sự khô hài rõ ràng của những gì đã trải qua, Felim chẳng hề thấy tí gì buồn cười và hắn đã chào đón bốn khách không mời mà đến bằng tiếng rú hãi hùng.

Nhưng những gì tiếp theo thì không có gì đáng buồn cười. Thêm nữa, những gì cụ thể tiếp theo thì hắn không thể nào tưởng tượng nổi. Hắn chỉ nhớ rằng ba chiến binh mình mấy loang lỗ kia bất ngờ chấm dứt cuộc chơi, vút tung những lá bài ra sàn. Sau khi nháy xổ đến chỗ hắn, chúng vung dao lên. Người thứ tư đột nhiên nhập bọn và cả lũ chen lấn nhau chạy ra khỏi lều.

Tất cả những điều đó chỉ diễn ra trong khoảng hai mươi giây. Khi hắn hoàn hồn thì trong lều chẳng còn lại một ai.

Hắn mơ hay tỉnh ? Khi say hắn nhìn thấy tất cả những điều này trong mơ ư ? Điều này đã xảy ra thật hay là một hiện tượng siêu tự nhiên không thể nhận thức được, giống như các hiện tượng khác đã xảy ra vào những ngày hôm ấy ?

Không, mọi sự không thể đánh lừa hắn được. Hắn nhìn thấy những người rừng quá gần. Hắn nghe rõ bọn chúng nói chuyện với nhau bằng thứ ngôn ngữ lạ tai. Ngoài ra, những lá bài còn nằm la liệt trên sàn nhà.

Felim không nghĩ đến chuyện nhặt lên dù là một trong những lá bài đó để xác định là chúng có thực hay không. Hắn đủ tỉnh táo nhưng không đủ can đảm để làm việc đó. Có lẽ hắn tin những lá bài này sẽ đốt cháy những ngón tay của hắn chẳng ? Hắn cho rằng những lá bài này chính là của bọn ma quỷ dữ.

Mặc dầu những ý nghĩ lẫn lộn trong đầu, Felim vẫn nhận thức được rằng ở lại trong lều là nguy hiểm. Những con bạc bôi mặt kia có thể quay lại để tiếp tục cuộc đồ đen. Chúng để lại không chỉ những lá bài mà còn có cả những trang bị của những kẻ đi săn. Đúng ra có một cái gì đó buộc chúng bỏ đi bất ngờ, nhưng chúng có thể quay lại cũng bất ngờ như vậy.

Nghĩ vậy người Iéclăng quyết định hàng động. Sau khi tắt nến để không ai chú ý, hắn len lén lén ra khỏi lều.

Hắn không dám đi qua cửa. Mặt trăng chiếu sáng bãi cỏ trước nhà. Bọn người rừng có thể ở đâu đó rất gần...

Hắn chui qua bức tường sau nhà, sau khi gỡ những tấm da ngựa gắn vào giữa những cây cột.

Lọt ra ngoài rồi. Felim trườn đi trong những bóng cây tối.

Hắn chưa kịp đi xa thì đã để ý thấy phía trước có cái gì đó đen đen. Hắn nghe thấy tiếng những con

ngựa gặm hàm thiếc và gõ móng. Felim dừng lại và giấu mình sau gốc cây trắc bá.

Người Iêclăng nhanh chóng xác định rằng đó là những con ngựa. Hắn cảm giác hình như có bốn con. Chúng, không còn nghi ngờ gì nữa, thuộc về bốn gã chiến binh đã đánh bại trong lều của chàng Muxtanger. Rõ ràng lũ ngựa bị buộc vào những gốc cây. Có thể chủ của chúng ở đâu đó gần đây...

Nghĩ vậy, Felim muốn quay lui. Nhưng bỗng nhiên hắn nghe thấy những tiếng rú vọng đến từ phía đối diện. Những tiếng rú thất thanh và khiếp đảm.

Sau những tiếng kêu khùng kiếp là tiếng chó sủa. Sau đó là sự im ắng, tiếng cành cây gãy, rãng rạc. Rõ ràng là có những người nào đó đang chạy ào ào qua các bụi cây trong cơn kinh hoàng.

Felim tiếp tục lắng nghe. Tiếng động lớn dần. Những kẻ chạy trốn chạy về phía cây trắc bá. Cây mọc đầy chồi non, Felim trốn trong bóng tối của chúng.

Tên hầu chỉ vừa kịp ẩn mình thì bốn tên lạ mặt hiện ra không hề dừng lại, chúng bỏ nhào tới bầy ngựa.

Khi chạy ngang qua, chúng lấp bắp với nhau những lời mà gã Iêclăng này không thể hiểu được, nhưng trong giọng của chúng nghe rõ sự kinh hoàng. Sự vội vã cuống cuống của bọn người này càng khẳng

định sự nhận định của hắn. Rõ ràng chúng đang chạy trốn một kẻ thù nào đó làm chúng sợ chết khiếp.

Cạnh cây trắc bá là một khoảng trống không lớn lắm được ánh trăng chiếu sáng. Bốn tên chạy trốn phải đi qua khoảng trống để đến nơi buộc ngựa. Và khi chúng rơi vào dải ánh sáng của mặt trăng, Felim nhìn thấy rõ những tấm lưng trần màu đỏ của chúng.

Hắn nhận ra đó là bốn tên da đỏ đã xộc vào căn lều của chàng Muxtanger.

Felim ẩn mình cho đến khi tiếng vó ngựa của chúng đã leo lên đỉnh dốc, rồi xa dần về phía đồng bằng cho đến lúc không còn nghe thấy nữa. Rõ ràng rằng bọn người kia không còn ý định quay trở lại.

Bấy giờ hắn mới rời nơi trú ẩn, vịn vẹo đôi tay và than thở:

- Thánh Patric vinh quang ! Thế này là thế nào ? Bọn quỷ này cần gì ở đây ? Mà ai đuổi theo chúng cơ chứ ? Rõ ràng đã có kẻ nào đó đã dọa chúng. Không lẽ là nó ? Ta thề, chính là nó. Ôi chúa, đó là cái gì chứ ?

Nỗi sợ gặp người kỵ sĩ khó hiểu kia khiến Felim lại cúi đầu vào gốc cây. Hắn run lên và đợi thêm lúc nữa.

- Rốt cuộc, chắc đấy chỉ là một trò đùa của cậu Moric. Cậu trở về nhà, cậu muốn dọa ta. Thật là hay, cậu đã kịp thời hù cho bọn da đỏ kia một mẻ, chính chúng đã cướp và giết chúng ta. Cầu chúa, đấy chính

là cậu ấy ! Chỉ có điều lâu quá rồi ta không nhìn thấy cậu... Bao nhiêu thời gian rồi nhỉ ? Ta nhớ rằng, ta uống cũng đã khá, đến bây giờ vẫn còn choáng... Không biết chúng có tìm thấy cái chai của ta không nhỉ, cái bọ da đỏ ấy ? Ta nghe nói chúng cũng ưa thứ nước này không kém gì chúng ta, những người da trắng. Ôi chà, nếu chúng tìm thấy cái chai ấy thì chắc rằng chẳng còn lấy một giọt ! Cần phải quay lại kiểm tra mới được. Bây giờ ta chẳng còn sợ chúng nữa. Chúng chạy xa đến nỗi dấu vết của chúng đã mất hẳn.

Ra khỏi chỗ nấp, Felim quay lại lều.

Hắn đi thận trọng, một vài lần dừng lại xem có ai ở gần đây không.

Vừa đi hắn vừa trấn an trí tưởng tượng còn khá tốt của mình. Felim vẫn sợ cuộc gặp gỡ mới với kỵ sĩ không đầu, người đã hai lần xuất hiện bên cạnh căn lều và bây giờ có thể đã ở trong lều rồi.

Nếu không có cái hy vọng sẽ tìm được “một vài giọt” có lẽ hắn đã không dám về nhà cho đến tận sáng, nhưng sự mong muốn được uống dù sao cũng mạnh hơn nỗi sợ hãi và Felim, mặc dù còn do dự, cũng cứ bước vào căn lều tối om.

Hắn không đốt nến - mà điều này cũng chẳng cần thiết: hắn biết khá rõ căn lều và đặc biệt là nơi để chiếc chai.

Nhưng chiếc chai không còn ở chỗ cũ nữa.

- Quí bắt chúng đi ! - Hấn kêu lên buồn bã -
Hình như chúng đã mò ra rồi ! Nếu không, tại sao nó
không còn ở chỗ cũ nữa ? Ta đã để nó vào đây cơ mà.
Ta nhớ rất rõ là ta đã để nó vào đây... Chà, ra mi ở
đây, của quí của ta ! - Hấn nói tiếp, sau khi đã sờ
trúng chiếc giành liễu - Chúng làm cạn khô mắt rồi,
quân súc sinh đều giả ! Cầu cho quí sứ thiêu đốt sạch
cái bọn trộm cướp da đỏ đi ! Ăn cắp rượu của người
đang ngủ ! Trời ơi, ta biết làm gì bây giờ ? Lại nằm
ngủ nữa ư ? Làm sao mà nhắm mắt được nếu không
có một hộp với những ý nghĩ bây bạ ? Mà lại không
còn lấy một giọt... Hướm nào ! Nữ thánh vinh quang,
thánh Patric và các vị thánh còn lại ! Ta nói gì nhỉ ?
Còn một bi đông đây ! Ta chả giấu một bi đông vào
trong rương đó ư. Ta đã rót đầy đến tận miệng để cậu
Moric dùng khi đi đường, khi lần cuối cùng cậu lên
đường đi đến khu dân cư. Mà cậu quên mang theo.
Chúa lòng lành, nếu bọn da đỏ sờ những bàn tay bẩn
thỉu vào đó thì ta đến phát điên lên mất !... - Hip hip
ha ! - Felim hét lên sau khi lục lọi trong hòm một lúc
- Ura ! Phức đức làm sao ! Bọn da đỏ còn chưa ngó tới
đây. Thật không ngờ. Bi đông còn đây - Chưa ai động
tới nó ! Hip hip, aha !

Phát hiện được điều đáng mừng này gã Iéchläng
bắt đầu nhảy nhót trong căn lều tối.

Tiếp theo là sự im ắng, rồi có tiếng vận nút bi đông và tiếng ồng ộc của chất lỏng chảy từ miệng bi đông hẹp sang cổ họng.

Một lúc sau, tiếng động này được thay thế bằng tắc lưỡi và tiếng xuýt xoa hài lòng.

Tiếng róc rách được thay thế bằng tiếng tắc lưỡi. Rồi tiếng tắc lưỡi thay thế bằng tiếng róc rách cho đến khi vang lên tiếng chiếc bi đông rỗng rơi cạch xuống nền nhà.

Sau đó tiếng than vãn của người say lần lượt được thay thế bằng tiếng hát, tiếng cười man rợ và những lời lảm nhảm rời rạc về những người da đỏ và kỹ sĩ không đầu, những điều đó được nhắc đi nhắc lại ngày càng nhỏ dần cho đến khi những tiếng lấp bấp chuyển thành tiếng ngáy ô ô.

CHƯƠNG LII

Đánh thức

Giấc ngủ thứ hai của Felim dài hơn giấc ngủ đầu. Đã tới gần trưa thì hắn tỉnh lại bởi một xô nước lạnh dội thẳng vào đầu. Điều này làm hắn tỉnh táo không kém gì hình ảnh của những người da đỏ man rợ.

Zep Xtump đã dội nước cho hắn.

Ra khỏi cổng Kaxa del Korvô, người thợ săn già hướng theo con đường gần nhất hay nói đúng hơn là theo con đường tắt tới sông Nuexet.

Không để mất thời gian nghiên cứu các dấu vết, ông cắt ngang đồng cỏ tới ngay con đường rừng mà bạn đã rõ.

Đối chiếu những lời kể của Luiza với những gì ông biết được về những người đi tìm kiếm, người thợ săn già hiểu rằng nguy hiểm đang chờ Moric. Điều đó giải thích vì sao ông vội vàng tới Alamô trước họ, vì sao ông tránh gặp họ trên đường.

Ông biết rằng nếu ông gặp đội quân tìm kiếm thì không còn cách nào có thể từ chối, ông bắt buộc phải chỉ đường cho họ tới ngôi nhà của người đang bị coi là kẻ giết người.

Ở khúc ngoặt của con đường rừng, Zep đã nhìn thấy một vài người. Rõ ràng là họ đang nghiên cứu dấu vết. Chỉ có một điều an ủi người thợ săn già là không ai kịp nhận ra ông.

- Quỷ tha ma bắt ! - Ông bực tức càu nhàu - Ai ngờ lại gặp họ ở đây ! Giờ đành phải quay lại đi bằng con đường khác. Ta sẽ phải chậm lại một tiếng. Quay lại nào, bà già ! Ta với mi thật không may. Lại phải đi đến sáu dặm thừa. Hoạt lên, con nghèo già của ta ! Quay lại Nô - nô !

Giật cương, Zep bắt con ngựa quay lui và phi theo hướng ngược lại.

Ra khỏi con đường rừng, lúc đầu ông đi men theo rừng, sau đó theo đường mòn xuyên qua đám cây cối mà Điac và đồng bọn đã đi hôm qua. Từ đó ông đi không nghỉ và cũng chẳng gặp chuyện gì cho tới tận thung lũng Alamô.

Ông xuống ngựa cách căn lều của chàng Muxtanger một quãng không xa và với một sự thận trọng ít thấy, ông đi bộ tiếp đoạn đường còn lại.

Cánh cửa bọc bằng tấm da ngựa còn đóng kín nhưng trên nó hoác ra một lỗ thủng lớn. Thế là thế nào ?

Zep không thể trả lời được câu hỏi thậm chí cũng chẳng đưa được ra một giả định nào hết.

Ông càng thận trọng hơn khi đến gần nhà. Cứ như là ông đang rình sơn dương.

Ẩn mình sau đám cây cối người thợ săn đi vòng quanh tới chái nhà phía sau. Quì xuống, ông bắt đầu nghe ngóng.

Trước mắt ông là một khe hở. Một trong số những cây cột bị nghiêng đi và tấm da ngựa bị gỡ ra. Zep ngạc nhiên nhìn khe hở, nhưng trước khi ông kịp đoán xem điều gì đã xảy ra thì trong căn lều vang ra tiếng ngáy ô ô. Chỉ có Felim mới ngáy như vậy.

Zep Xtump ngó vào khe cửa và y như rằng ông nhìn thấy Felim đang ngủ mê mệt dưới sàn nhà.

Bây giờ thì cẩn thận là thừa. Người thợ săn đứng thẳng dậy, một lần nữa đi vòng ra phía trước, bước vào qua cửa chính không hề bị khóa.

- Đồ đạc đã được đóng gói cả ! - Ông ngạc nhiên
- A ! Ta nhớ ra rồi: chàng trai đã nói là sẽ chuẩn bị

đi khỏi nơi đây trong hai ngày nữa. Còn ông trẻ này không chỉ ngủ mà còn say bí tỉ. Mùi rượu còn nồng nặc ! Hay thật, hấn còn để lại giọt ụytki nào không nhỉ ? Chưa chắc... A, một chiếc chai không nút nằm lẫn lóc cách các bi đông. Hoàn toàn rỗng. Quỉ tha ma bắt cái thằng say này đi – Hấn hút chất lỏng không kém gì đồng cỏ đá phấn !... Những lá bài Tây Ban Nha ! Cả một cỗ bài la liệt dưới sàn. Không biết hấn làm gì với những lá bài ? Chắc là vừa uống vừa bói bài. Nhưng ai khoét thủng một lỗ ở cửa và vì sao lại có cái khe hở trên tường kia ? Chắc là hấn có thể giải thích được. Ta đánh thức hấn dậy hỏi xem mới được... Felim ! Felim !

Gã Iéclăng không động dậy.

– Ei, Felim ! Felim !

Chẳng nghe thấy tiếng trả lời. Người thợ săn hét to đến nỗi giọng ông chắc vang to đến nửa dặm, nhưng Felim vẫn ngủ say như chết.

Zep dùng hết sức lay tên say rượu, nhưng chỉ nghe được tiếng cầu nhàu ú ớ và rồi lập tức biến thành tiếng ngáy khò khò như cũ.

– Nếu hấn không ngáy, thì ta đã cho là hấn chết rồi cơ đấy. Quả là hấn say mềm. Làm sao đánh thức hấn bây giờ ? Lay hấn, chẳng ăn thua gì. Quỉ quái, hay ta thử...

Cái nhìn của người thợ săn già dừng lại ở chiếc xô đứng trong góc nhà. Nó đựng đầy nước đến tận miệng mà Felim mang từ suối về và không may cho hắn là chưa dùng đến.

Zep mỉm cười nhấc chiếc xô lên và hắt tất cả nước thẳng vào mặt kẻ đang nằm dưới sàn nhà.

Hành động này đã có kết quả mong muốn, tiếng rú hãi hùng của Felim hoà lẫn tiếng cười rộ của người thợ săn già.

Cuối cùng thì cả hai bình tĩnh lại và đã có thể bắt đầu nói chuyện được một cách nghiêm chỉnh.

Felim vẫn còn bị ám ảnh bởi những chuyện vừa xảy ra, hắn rất mừng được gặp Zep Xtump mặc cho sự đùa cợt quá trớn mà ông đã làm với hắn.

Không đợi hỏi, hắn bắt đầu kể lại tỉ mỉ với cái lưỡi ba hoa và cái đầu rối mù của hắn về những bóng ma đáng sợ và những việc xảy ra làm cho hắn suýt phát điên.

Lần đầu tiên Zep Xtump nghe kể về kỳ sĩ không đầu.

Mặc dù tất cả những vùng xung quanh đồn biên Ấn đã rõ về sự xuất hiện của bóng ma đáng sợ này. Nhưng Zep chưa hề gặp ai có thể báo cho ông một chuỗi tin tức mới như vậy, người thợ săn già về đến khu cư dân vào buổi sáng sớm và chưa đi đâu hết

từ dinh cơ Kaxa del Korvô. Ông chỉ nói chuyện với Plutôn và LuizaPion dekter, nhưng cả tên hầu, cả cô chủ trẻ của dinh cơ đều chưa nghe nói tới người kỳ sĩ đáng sợ, mà đội ngũ của ngài thiếu tá vừa gặp ngày hôm qua. Ngài chủ đồn điền, vì lý do này hay lý do khác đã im lặng, còn con gái ông thì không dám nói chuyện thêm với ai.

Lúc đầu Zep cười nhạo “người không đầu” và gọi nó là “những lời mê sảng của Felim say rượu”.

Song le, khi Felim thề sống thề chết rằng đó là sự thật, người thợ săn bắt đầu nghĩ lại, đặc biệt khi ông so sánh với một vài tình thế mà ông đã biết.

– Thế đấy, làm sao mà cháu có thể nhầm cơ chứ !
- Gã Iếclăng cố chứng minh -Không lẽ cháu không nhìn thấy cậu Moric được rõ như cháu đang nhìn ông đây ! Cháu nhìn thấy tất, chỉ trừ cái đầu, nhưng sau đó thì cháu đã nhìn thấy cái đầu, khi cậu ấy quay ngựa và phi đi. Cậu ấy bận chiếc xerap và đi ghệt bằng da lốm đốm. Không lẽ cháu không biết con ngựa đẹp đẽ của cậu ấy ! Cháu nói với ông là Tara đã chạy theo cậu ấy. Sau đó cháu còn nghe nó gầm gừ với bọn da đỏ nữa.

– Bọn da đỏ ? - Người thợ săn vừa kêu lên vừa lúc lắc đầu về nghi ngờ - Người da đỏ chơi bài Tây Ban Nha ư ? Chắc là bọn người da đỏ trắng.

- Ông nghĩ rằng chúng không phải là người da đỏ ?

- Không quan trọng. Bây giờ không có thời gian để xét đoán chuyện này: Hãy kể ta nghe tiếp những gì anh nhìn thấy và nghe thấy.

Cuối cùng, khi Felim đã kết thúc bản tường thuật của mình, Zep chẳng hỏi gì thêm. Ông đi ra khỏi lều và ngồi lên cỏ.

Ông muốn sắp xếp lại những ý nghĩ của mình. Nhưng theo những nhận định riêng, ông cũng chẳng biết làm gì tiếp theo.

Chẳng cần phải nói, câu chuyện của Felim làm mọi cái thêm rối mù.

Trước đó chỉ cần giải thích sự biến mất của Henri Poindecker, giờ đây sự việc lại phức tạp thêm bởi chàng Muxtanger không trở về nhà, mặc dù theo lời tên hầu chàng phải quay về trước sáng hôm qua.

Về việc người ta đã nhìn thấy chàng Muxtanger phi ngựa trên đồng cỏ không có dấu, hay nói đúng hơn là chàng giữ chiếc dấu trong tay là kỳ quặc và quá đổi ngạc nhiên. Đây chỉ có thể là một câu chuyện đùa cợt mà thôi.

Song lẽ thời buổi này thật xa lạ với những câu chuyện đùa cợt - bởi án mạng chỉ mới vừa xảy ra và

nửa số người của khu dân cư đang đi tìm thủ phạm lại dựng lên một trò đùa như vậy.

Trước mắt Zep Xtump như mở ra một bức tranh gồm những mắt xích của những tình thế lạ lùng hay nói đúng hơn là một đồng hỗn độn những sự kiện. Những sự việc xảy ra không có một nguyên nhân và hậu quả rõ ràng nào. Tội ác được thực hiện bởi những kích động không thể hiểu nổi. Những hiện tượng siêu tự nhiên không thể giải thích được...

Cuộc hẹn hò ban đêm của Moric Giêran và Luiza Poindekter. Cuộc xung đột với em trai nàng khi hay biết về cuộc hò hẹn. Moric đi vào đồng cỏ. Henri đuổi theo để xin Giêran tha thứ. Tất cả những điều này hoàn toàn tự nhiên và dễ hiểu.

Nhưng tiếp theo thì bắt đầu mâu thuẫn và tất cả rối tinh lên.

Zep Xtump biết rõ mối thiện cảm của Moric Giêran đối với Henri Poindekter. Moric không chỉ một lần nói về chàng trai và không bao giờ có một bóng đen của sự thù địch, ngược lại, chàng luôn luôn thán phục tính hào hiệp của Henri.

Cái giả thiết cho rằng Moric có thể bất ngờ biến người bạn của chàng thành kẻ thù xem ra quá xa lạ. Zep tin vào điều này chỉ trong trường hợp nếu ông được nhìn thấy tận mắt.

Để hẩn nửa tiếng đồng hồ suy nghĩ, Zep, cho dù có đầu óc sáng sủa và sắc sảo, cũng không thể nào gỡ ra được tất cả những tình thế rối rắm này.

Chỉ có một điều ông không nghi ngờ: bốn kỵ sĩ, mà theo ông, đã tấn công ngôi nhà của chàng Muxtanger không thể là những người da đỏ và có thể, bằng cách nào đó đã tham gia vào vụ án mạng. Song có lẽ sự xuất hiện của bọn người này trong căn lều và sự vắng mặt của chủ nhân đưa đến cho Zep Xtump những giả định còn đáng buồn hơn, ông cảm giác rằng giờ đây, không chỉ một người bị giết mà phải tìm trong đám cây rừng kia hai xác chết.

Nghĩ đến đó, một tiếng thở dài nặng nề bật ra từ lồng ngực của người thợ săn già. Ông đã yêu thương chàng trai bằng mối tình cha con và ý nghĩ rằng Moric Giêran bị giết chết một cách dè hèn trong rừng rậm, xác chàng trai bị bọn kền kền và chó sói xâu xé làm ông già đau đớn không chịu nổi.

Cứ nghĩ tới đó ông lại thở dài. Cuối cùng, bị nỗi lo âu hành hạ, ông đứng bật dậy, bắt đầu đi tới đi lui, miệng lẩm bẩm những lời thề thốt báo thù.

Người thợ săn già đắm mình trong buồn rầu và giận dữ đến nỗi không để ý thấy con chó của chàng Muxtanger chạy đến cạnh ông.

Khi Felim đón chào nó với tiếng kêu vui mừng thì ZepXtump quay lại, nhưng hình như ông không

chú ý tới nó lắm. Ông rời khỏi trạng thái đắm chiều khi Felim kêu lên vì ngạc nhiên và gọi ông.

- Gì vậy, Felim ? Cái gì xảy ra vậy ? Rắn cắn anh à ?

- Ông Xtump, nhìn Tara kìa ! Nhìn kìa, có cái gì buộc vào cổ nó ấy ! Cái này không có khi nó ra đi. Ông nghĩ xem, đó là cái gì chứ ?

Thực vậy, trên cổ con chó có một cái đai bằng da hươu và dưới nó còn thò ra một cái gì đó nữa, như một cái bao nhỏ. Zep lấy một con dao và cúi xuống con chó, con chó sợ hãi lùi lại, nhưng sau đó nó hiểu rằng người ta không trêu chọc nó, nên nó cho phép họ tới gần.

Người thợ săn cắt chiếc đai và gỡ gói ra, trong đó là một tấm danh thiếp.

Trên tấm bìa nhỏ có viết một cái gì đó bằng một thứ như mực đỏ, thật ra đó là máu.

Bất cứ một người thợ săn nào, thậm chí sống trong rừng rậm sâu nhất cũng đều biết đọc. Zep không phải là ngoại lệ. Ông nhanh chóng đoán ra những dòng chữ nguệch ngoạc màu đỏ. Ông thốt lên vui mừng:

- Chàng còn sống, Felim ơi ! Còn sống ! Nhìn xem này... Ê, mà anh không biết chữ ! Cám ơn ông

giáo già đã bắt ta phải học hết các chữ cái. Nhưng ta không nói tới điều này. Chàng còn sống ! Còn sống !

– Ai cơ ? Cậu Moric đấy à ? Sáng danh chúa...

– Khoan đã ! Bây giờ không phải là lúc cầu nguyện. Lấy ngay một chiếc chăn và một đoạn dây da. Còn ta sẽ đi dắt ngựa tới. Nào, lệ lên ! Không được để chậm một phút nào, nếu không sẽ muộn mất.

CHƯƠNG LIII

Đến vừa kịp

Không được để chậm một giây, nếu không sẽ muộn mất.

Nói xong những lời này, người thợ săn vội vàng lên đường.

Ông có lý: khi ông nói những lời này thì người đã viết nên những dòng chữ bằng máu một lần nữa lại bị thêm một mối nguy hiểm chết người đe dọa: bọn chó sói lại vây quanh chàng.

Bạn đọc, chắc bạn đã rõ, người bị thương đội chiếc mũ Panama và bận chiếc áo choàng là Moric Giêran. Sau trận chiến đấu với bảy sói, mà chúng ta đã mô tả, kết thúc một cách khả quan nhờ sự can

thiếp của Tara trung thành, chàng quyết định giờ đây cần nghỉ ngơi.

Sau khi biết rằng con chó trung thành sẽ che chở cho chàng khỏi những đôi cánh đen như thế nào thì cũng bảo vệ được cho chàng khỏi bọn thú ăn thịt bốn chân như vậy, người trẻ tuổi nhanh chóng rơi vào một giấc ngủ say sưa.

Khi tỉnh lại, chàng cảm thấy sức lực có phần nào hồi phục và đã có thể bình tĩnh suy nghĩ về tình thế của mình.

Con chó đã cứu chàng khỏi bầy sói. Không nghi ngờ rằng chàng còn phải tính tới nó trong trường hợp những cuộc tấn công mới. Nhưng cái gì sẽ tiếp theo ? Bởi vì nó không đủ sức giúp chàng về tới căn lều, mà ở lại nơi đây, có nghĩa là sẽ chết vì đói và vì vết thương.

Người bị thương đứng dậy, chàng lao đảo vì còn quá yếu, sau khi cố gắng bước được vài bước, chàng lại phải nằm xuống.

Trong giây phút nặng nề, trong đầu chàng bỗng lóe lên một ý nghĩ vui mừng: "Tara có thể mang về căn lều một bức thư".

- Chỉ cần ta bắt được nó trở về ! - Chàng vừa nói vừa nhìn con chó vẻ thử thách - Lại đây, bạn yêu quý của ta - Chàng nói tiếp với người bạn không biết

nói của mình - Ta muốn mi là người đưa bức thư này đi. Hiểu không ? Đợi đấy, ta viết xong đã, rồi ta sẽ giải thích rõ hơn cho mi... Thật may là ta đã mang theo danh thiếp - Chàng vừa nói vừa lần mò tìm những tờ giấy - Không có bút chì. Nhưng không sao. Mực ở đây khá đủ. Còn ngòi bút thì gai cây thùa này sẽ phục vụ ta.

Chàng bò lại gần bụi cây, gỡ một trong những chiếc gai ở cuối phiến lá dài, nhúng nó vào máu của lũ chó sói, rút tờ giấy ra và bắt đầu viết.

Viết xong bức thư, người bị thương lấy một đoạn dây da quàng xung quanh cổ con chó, cẩn thận bao tờ giấy lại trong miếng vải lót ni lông dút ra từ tấm lót của chiếc mũ Panama chàng giấu cái bao sau chiếc cổ dễ tự tạo.

Bây giờ chỉ còn lại việc bắt con chó mang lá thư đi. Điều này khó. Con chó trung thành, dù cho có trí tuệ không tầm thường nhưng nó không sao hiểu được vì sao nó lại bỏ con người ra đi trong cơn hoạn nạn. Cả những lời giảng giải, cả sự âu yếm cũng không giúp gì được.

Chỉ tới khi con người mà nó cứu sống cách đây không lâu làm vẻ nổi giận quát lên, lấy gậy đánh đuổi nó, nó mới vâng phục và ra đi.

Cho dù trung thành, nhưng Tara không chịu nổi cách đối xử như vậy. Bực bội, nó chạy qua những bụi

rậm, đôi khi nó quay lại, ném cho chủ những cái nhìn đầy trách móc.

- Con chó tội nghiệp - Moric nói về than thở khi con chó đã đi khuất - Ta đã đánh người bạn gần gũi nhất. Nhưng không sao, ta xa nó không lâu, nếu ta còn may mắn nhìn thấy nó lần nữa. Còn bây giờ ta phải nghĩ tới việc tự vệ trước những cuộc tấn công mới của bọn sói. Chắc chắn chúng sẽ hiện khi chúng thấy ta còn lại một mình.

Chàng biết, chàng phải làm gì.

Gần đó có một cây hồ đào, mà chúng ta đã nói đến. Ở độ cao cách gốc cây độ sáu bảy mét có hai chạc lớn mọc ra hầu như song song với nhau.

Chàng Muxtanger cởi áo choàng, trải nó ra cỏ và dùng dao đục thủng mấy lỗ trên thân áo.

Sau đó chàng tháo chiếc khăn lụa và xé nó thành hai dải dây dài.

Rồi chàng căng chiếc áo giữa hai cành cây và buộc nó lại bằng những dải khăn. Thế là thành một thứ tương tự như chiếc võng, mà một người lớn có thể nằm vừa.

Moric biết rằng bọn sói không biết leo cây, khi chuẩn bị xong cho mình chiếc giường treo này, chàng có thể hoàn toàn bình tĩnh quan sát sự tuyệt vọng của bầy sói khi cố gắng vươn lên chỗ chàng,

Chàng thiết kế cái vồng, bởi chàng tin rằng bọn sói sẽ quay trở lại. Quả vậy, rất nhanh chóng, chúng lại xuất hiện từ trong rừng, chúng đi thận trọng, cứ tiến hai ba bước chúng lại dừng lại để quan sát. Sau đó chúng lén đến gần nơi đã xảy ra cuộc chiến cách đó không lâu.

Sau khi khẳng định không có chó, chúng nhanh chóng tập hợp thành bầy. Moric trở thành người chứng kiến sự biểu hiện tàn bạo ghê tởm của loài động vật hèn hạ này.

Lúc đầu chúng xâu xé những cái xác của đồng loại đã hy sinh với một vẻ tham lam phản tự nhiên, việc này được tiến hành gọn đến nỗi vị khán giả quan sát từ trên cây chắc gì đã đếm được đến hai mươi.

Sau đó sự chú ý của bầy sói hướng về con người. Khi treo vồng, chàng Muxtanger không nguy trang nó - chàng treo khá cao và chàng cho rằng những biện pháp phòng ngừa khác là không cần thiết.

Chiếc áo khoác màu sẫm và con người nằm trong đó đập ngay vào mắt lũ sói.

Rõ ràng vị máu kích thích sự thèm khát của bầy ác thú, giờ đây chúng vừa đứng dưới gốc cây, vừa liếm môi sau bữa ăn đáng sợ. Cảnh tượng thật ghê tởm.

Moric hầu như không chú ý tới chúng, thậm chí cả khi những con chó sói nhảy lên hoặc bám vào gốc

cây tìm cách leo tới chỗ chàng. Chàng tin rằng không còn gì đe dọa được chàng.

Song le, tồn tại một mối nguy cơ mà chàng quên mất.

Chàng sức nhớ tới nó khi bọn sói thôi những cố gắng vô vọng, vừa thở nặng nhọc chúng vừa nằm xuống dưới gốc cây.

Trong tất cả những loài thú sống nơi đồng cỏ và trong rừng nhiệt đới sói là loài tinh ranh nhất. Những người đi săn sẽ nói với bạn rằng: "Không có loài nào láu cá hơn". Chúng xảo quyệt như loài cáo và hung dữ không kém gì bọn chó sói ở xứ lạnh. Có thể làm cho chúng thuần, nhưng lúc nào nó cũng sẵn sàng cắn vào bàn tay đang âu yếm nó. Một đứa trẻ con cũng có thể dùng gậy đuổi nó, nhưng nó lại không do dự tấn công người bị thương hay những người bộ hành kiệt sức. Một mình thì nó khiếp nhược như loài thỏ, nhưng hợp thành đàn - thì sự nhút nhát của chúng biến mất. Khi quá đói, chúng trở nên hung hãn làm người ta tưởng chúng là loài thú can đảm.

Nhưng cái đáng sợ nhất ở loài sói rừng, đó là sự tinh ranh của chúng.

Khi loài ăn thịt hiểu rằng chúng không thể với được tới con người và điều này cần phải có thời gian, đàn sói không giải tán mà chúng nằm chờ trên cỏ, từ

trong rừng những con khác còn chạy thêm tới. Không nghi ngờ gì nữa, chúng quyết mai phục con người.

Nhưng điều này không làm cho chàng Muxtanger lo lắng, bởi vì bây sói không với được tới chiếc võng.

Chàng sẽ không lo lắng gì nếu như chàng không muốn uống nước một lần nữa.

Chàng rất giận mình vì sự thiếu lo xa như vậy, tại sao chàng lại không nghĩ tới điều đó trước khi leo lên cây ! Mang theo một lượng nước dự trữ không khó gì. Dòng nước ngay bên cạnh, mà một chiếc lá thừa cuộn lại có thể làm bình chứa nước được.

Nhưng bây giờ thì đã muộn. Dòng nước dưới gốc cây làm chàng khổ sở và cái khát vì thế mà càng hành hạ chàng. Đến với dòng suối chỉ có một cách là phải vượt qua vòng vây bủa sói rừng, điều này đồng nghĩa với một cái chết chắc chắn. Chàng hầu như mất hết hy vọng rằng con chó sẽ quay lại lần nữa để cứu chàng, chàng không còn tin rằng tờ giấy sẽ rơi đúng vào tay người cần đưa tới: chỉ có một phần trăm hy vọng xảy ra điều này.

Sau khi mất đi một lượng máu lớn, cái khát đặc biệt mãnh liệt. Nỗi khốn khổ của con người bất hạnh này càng trở nên không sao chịu đựng nổi. Liệu chàng còn kéo dài được bao lâu nữa ?

Chàng Muxtanger bắt đầu mê sảng. Chàng có cảm giác không phải một trăm mà ít nhất cũng phải là hàng nghìn con sói ghê tởm vây quanh gốc cây. Chúng càng ngày càng tiến đến gần. Mất chúng cháy lên những ngọn lửa đáng sợ. Những chiếc lưới dỏ lòm của chúng chạm vào chiếc áo choàng, những chiếc răng bập vào vải áo. Người bị thương cảm giác được những tiếng thở hổn hển của loài ăn thịt.

Trong những phút tỉnh táo chàng hiểu rằng tất cả những cái đó chỉ là ảo giác, những con chó sói vẫn chỉ là một trăm như trước, chúng vẫn tiếp tục nằm trên cỏ chờ đợi cái kết cục. Cái kết thúc đó đến trước khi chàng Muxtanger bắt đầu mê sảng lại. Chàng thấy lũ sói đột ngột vùng đứng dậy và lui hết vào rừng.

Đây là ảo giác chăng ? Không, giờ đây chàng đâu có mê sảng.

Cái gì xua chúng đi như vậy.

Moric reo lên vui mừng. Chắc là Tara đã trở lại. Mà có thể cùng với nó còn có Felim. Thời gian cũng đã đủ để con chó đưa bức thư tới. Bọn sói canh chàng đã được hơn hai tiếng đồng hồ.

Moric nhóm dậy, gập người qua cành cây đưa mắt nhìn khắp khoảng trống. Chẳng thấy chó, cũng chẳng thấy người hầu. Không có gì ngoài những cành cây và những bụi rậm.

Chàng nghe ngóng. Không một tiếng động, ngoài tiếng gầm gừ của bầy sói, mà rõ ràng là chúng đang tiếp tục rút lui. Hay chàng bắt đầu mê sảng lần nữa ? Cái gì có thể buộc lũ sói quay ra chạy trốn ?

Nhưng dù sao thì con đường cũng đã mở ra tự do. Giờ đây có thể đi tới dòng suối. Trước mắt chàng, mặt nước sáng long lanh, tiếng nước chảy róc rách êm dịu.

Chàng tụt xuống khỏi cây và lao đảo lần ra bờ suối.

Nhưng trước khi cuối xuống nước, Moric còn nhìn quanh lần nữa. Thậm chí cái khát khổ sở cũng không làm chàng quên đi mối ngờ vực mà chàng cố giải thích. Sự thay đổi bất ngờ này là như thế nào.

Vấn hy vọng là bọn sói đã bị con chó đe dọa nhưng dù sao chàng cũng thấy lo ngại. Linh cảm không đánh lừa chàng. Giữa những đám cây xanh sáng lên bộ lông vàng lốm đốm. Không còn nghi ngờ gì nữa: đó là “Chúa sơn lâm” của Tân thế giới: con báo.

Sự xuất hiện của nó giải thích tại sao bầy sói bỏ chạy.

Ý định của con thú rất rõ ràng: nó đánh hơi thấy máu và vội vã tới nơi máu đã đổ.

Con báo không rời mắt khỏi con người, nó tiến thẳng về phía con người, lúc đầu chậm rãi, ép sát

người xuống đất, sau đó bước nhanh hơn và chuẩn bị một bước nhảy.

Leo lại lên cây là vô ích: con báo trèo cây như mèo chàng Muxtanger biết rõ điều này.

Nhưng Moric không hề nghĩ tới điều này, chàng hầu như mất khả năng suy nghĩ. Một phần vì chàng quá xúc động, một phần trí óc chàng đang bị cơn sốt xâm chiếm.

Hoàn toàn bản năng, chàng nhảy thẳng vào dòng nước và chỉ dừng lại khi nước suối dâng đến thắt lưng chàng.

Nếu Moric có khả năng suy tính, thì chàng sẽ hiểu rằng cả điều này cũng vô ích, bởi con báo không chỉ leo cây được như mèo mà còn bơi được như con rái cá. Trong nước nó cũng nguy hiểm như trên cạn.

Moric không nghĩ về điều này. Chàng chỉ cảm giác theo bản năng. Con báo đi tới bên dòng nước, rùn người xuống, chuẩn bị nhảy.

Moric tuyệt vọng chờ đợi.

Chàng không thể tự vệ được. Chàng chẳng có súng săn, không súng lục, không dao, thậm chí không có cả chiếc nạng. Trong cuộc đấu tay không với con thú, cái chết là không tránh khỏi.

Chàng rú lên man rợ khi nhìn thấy con thú lồm đồm bay vút lên trên không.

Cùng lúc đó vang lên tiếng rú của con báo và sau khi vồ hụt, con thú nặng nề rơi tòm vào dòng nước.

Một tiếng rú vang lên từ trong rừng, như một tiếng vọng trả lời tiếng kêu cứu của chàng Muxtanger, nhưng sớm hơn nó là tiếng rít lên khô khốc của một phát súng.

Từ trong bụi rậm một con chó lớn nhảy ra, lao xuống dòng nước, nơi con báo vừa biến mất. Một con người có vóc dáng khổng lồ hối hả chạy lại bờ suối. Một người khác nhỏ con hơn chạy theo ông ta, kêu la inh ỏi bằng cái giọng hoảng hốt của hắn.

Nhưng đối với chàng trai, những tiếng động và những hình ảnh này nhanh chóng trở nên hư ảo hơn là hiện thực. Chúng là những cảm xúc cuối cùng của cái ngày đáng sợ đó. Sau đó thì chàng không còn nhớ, không còn hiểu là chàng đã làm gì nữa. Người ốm muốn bóp chết con chó trung thành của mình, khi nó âu yếm chàng và nó vùng vẫy khỏi bàn tay mạnh mẽ của người bạn, đang cố gắng đưa chàng lên bờ.

Tất cả những thử thách vừa qua là quá nặng nề. Moric đã không chịu nổi sự căng thẳng như vậy. Chàng đã mất hết khả năng nhận thức hiện thực đáng sợ và rơi vào sự mất trí còn đáng sợ hơn. Chàng bắt đầu cơn mê sảng.

CHƯƠNG LIV

Chiếc võng trong đồng cỏ

3ep Xtum chạy đến để mang chàng Muxtanger lên bờ.

Sau khi đọc xong tờ giấy, người thợ săn già vội vàng chạy tới nơi được chỉ dẫn.

Ông đã đến đúng lúc. Ông đến đúng tầm súng khi con báo chuẩn bị bước nhảy.

Viên đạn không kịp chặn đứng bước nhảy của con thú. Đáng sợ, bước nhảy cuối cùng của nó, mặc dầu viên đạn đã cắm thẳng vào tim nó.

Khi người thợ săn già lao vào dòng nước để quả quyết xem phát súng của ông đã giết chết con thú chưa, thì ông cũng bị tấn công, nhưng không phải

móng sắc của con báo túm lấy ông mà là đôi tay của con người mà ông vừa cứu sống.

Sự thật con dao không có trong tay chàng, nhưng người mất trí kia tí nữa thì bóp chết Zep. Người thợ săn phải vất cả súng đi và dùng hết sức bình sinh để chống lại sự tấn công bất ngờ ấy.

Cuộc chiến đấu kéo dài khá lâu. Cuối cùng Zep đã giữ được chàng Iéchlăng trẻ tuổi trong vòng tay mạnh mẽ của mình và ôm chàng lên bờ.

Nhưng sự việc còn chưa kết thúc ở đây. Khi Moric vừa cảm thấy mình được tự do, chàng phóng lên bờ nhanh đến nỗi dường như chiếc chân đau không hề cản trở gì chàng.

Người thợ săn đã đoán được ý định của chàng. Nhờ tầm vóc rất cao của mình ông đã nhìn thấy con dao đâm máu nằm trên chiếc áo choàng. Chàng Muxtanger chạy đến để giật lấy nó.

Zep vùng chạy, lần nữa ông lại túm lấy con người đang lên cơn điên bằng bàn tay khoẻ như gấu của mình và đẩy chàng ra xa gốc cây.

- Mau lên, Felim ! - Zep hét lên - Đấu con dao mau lên. Cậu này điên mất rồi. Hấn nóng như lửa, hấn mê sảng...

Felim nhanh chóng tuân lệnh, leo ngay lên cây lấy con dao.

Nhưng cuộc vật lộn vẫn chưa kết thúc. Người bệnh lại tiếp tục bóp cổ người cứu mình - Chàng la hét đe dọa, mắt chàng mở trừng trừng.

Cuộc vật lộn tuyệt vọng kéo dài đến mười phút.

Cuối cùng chàng Muxtanger hoàn toàn kiệt sức gục xuống cỏ. Cả thân hình chàng run lên dữ dội, rồi chàng thở hắt ra và im bật, như cuộc sống đã từ bỏ chàng vậy. Felim bắt đầu than vãn âm ỉ.

Đừng có rít lên như thế, đồ ngu xuẩn đáng nguyên rủa ! - Zep hét lên - Chỉ nghe những tiếng tru tréo của mi cũng đủ nhục người. Ngất đấy. Hắn làm ta thâm tím cả mình mẩy, nhưng cứ tin rằng, chẳng có gì nghiêm trọng cho hắn nữa đâu... Nhưng tất nhiên - Ông vừa nói tiếp vừa chăm chú xem xét chàng trai - Ta không nhìn thấy một vết thương nguy hiểm nào. Sự thật đầu gối sưng rất to nhưng xương vẫn còn nguyên vẹn, nếu khác đi thì hắn đã chẳng chạy bằng hai chân được. Còn lại không đáng kể, chỉ là những vết xước thôi. Nhưng tại sao thế nhỉ ? Bởi con báo đã vô được đâu ! Xem nào, chúng giống như những vết móng của con mèo. A, rõ cả rồi ! Trước khi con báo xuất hiện, chàng trai phải chiến đấu với bọn sói rừng. Ai mà có thể nghĩ được rằng bọn thú hèn nhát này lại cả gan tấn công con người. Chúng tấn công bởi chúng gặp người tàn tật như anh chàng này, quý tha mà bắt chúng đi !

Người thợ săn nói với bản thân mình, bởi vì Felim, vui mừng vì cậu chủ mình không chỉ không chết mà còn không bị gì nguy hiểm nên thôi than vãn, cùng với tiếng reo vui hoan hỉ, hắn vừa bật ngón tay vừa nhảy nhót.

Nỗi kích động vui mừng của hắn lây cả sang Tara. Cùng với Felim cả hai thực hiện một cái gì đó tương tự như một điệu nhảy Iéchlăng hùng tráng.

Zep không chú ý lắm tới sự trình diễn khôi hài này, ông lại lần nữa cúi xuống chàng Muxtanger nằm bất động và xem xét một lần nữa.

Sau khi đã xác định rằng không có vết thương nào nguy hiểm. Zep đứng lên dăm dăm quan sát những vật nằm lăn lóc dưới đất. Ông chú ý tới chiếc mũ Panama còn đang ở trên đầu chàng Muxtanger, ở ông xuất hiện những ý nghĩ lạ lùng.

Những chiếc mũ làm bằng cói, người ta gọi một cách không đúng là Panama, chẳng hiếm gì ở nơi đây. Nhưng người thợ săn biết rằng chàng Iéchlăng trẻ tuổi thường mang chiếc Xembrêrô Méchxich, một thứ đội đầu kiểu hoàn toàn khác.

Song le Zep có cảm giác dường như ông đã nhìn thấy chiếc mũ này trước đây, nhưng trên một cái đầu khác.

Ông cúi xuống cầm nó lên tay, tất nhiên không phải để kiểm tra xem chủ nhân hiện nay của nó kiếm

được nó có phải bằng con đường trung thực hay không. Ông muốn tìm giải đáp cho các bí mật, hay nói cho chính xác hơn là cho một chuỗi những sự kiện bí mật làm ông suy nghĩ đến vỡ cả đầu. Nhìn vào phía trong chiếc mũ, người thợ săn nhận ra nhãn của nơi sản xuất mũ ở Niu Oclêăng và dòng chữ viết bằng tay: "Henri Poindekter".

Giờ đây ông bắt đầu khảo sát chiếc áo choàng. Trên đó Zep Xtump cũng nhìn thấy những dấu hiệu chứng tỏ rằng nó cũng thuộc người chủ đó.

Thật kỳ lạ ! - Ông già vừa lẩm bẩm vừa ngồi xuống đất trầm ngâm suy nghĩ - Những chiếc mũ, những cái đầu và tất cả mọi thứ khác. Mũ thì không ở đúng vào những cái đầu, cái đầu thì không phải ở chỗ của nó. Chúa tôi, có cái gì đây thật khó hiểu ! Nếu không có cái vết tím bầm đau nhức dưới mắt trái mà ông con trời này đã tặng ta thì ta đã nghi ngờ không biết cái sọ của ta còn ở cái chỗ của nó hay không. Bây giờ thì chẳng có thể chờ đợi gì ở hấn - Zep nói, sau khi liếc nhìn Moric - Chẳng nhẽ chỉ sau khi cơn sốt của hấn qua đi. Mà ai biết trước được, cho đến khi nào ?... Thôi đành - Ông nói sau một lúc im lặng - Chẳng còn việc gì làm thêm ở đây nữa. Cần phải đưa anh chàng về nhà. Hấn đã viết rằng hấn không thể đi được. Hấn làm được điều này chỉ vì cơn điên đã cho hấn sức lực, nhưng chẳng được lâu. Cái chân lại càng thêm sưng lên. Phải khiêng về nhà thôi...

Người thợ săn suy nghĩ xem phải thực hiện điều này như thế nào.

- Tên này thì dù sao cũng chẳng nghĩ ra được gì
- Ông nói tiếp sau khi liếc nhìn Felim, hắn đang tán chuyện vui vẻ với Tara - Con chó còn có đầu óc hơn hẳn. Nhưng được rồi, hắn phải vác, phải đổ mồ hôi làm thế nào bây giờ ? Cần phải đặt anh chàng lên cáng. Một đôi cây sào và một chiếc áo khoác hay chiếc chăn mà Felim đem theo, thế là xong. Đúng, ta phải làm như vậy. Chiếc băng ca, đấy chính là cái mà giờ đây chúng ta đang cần.

Gã Iéchläng kia được gọi tới giúp việc.

Họ bắt đầu chặt và đẽo nhẵn hai cành cây, mỗi cái dài khoảng mười fút, họ buộc ngang chúng lại một khoảng ngắn hơn, phía trên căng tấm chăn và sau đó lót thêm chiếc áo khoác.

Bằng cách như vậy, họ đã thiết kế một chiếc băng ca đơn giản có thể giữ được một người bệnh hay một người say rượu.

Phải công nhận rằng chàng Muxtanger làm người ta nhớ tới người say, bởi chàng lại bắt đầu nổi xung lên làm người ta phải buộc chặt chàng vào chiếc cáng.

Không phải hai người khiêng chiếc cáng như thường lệ mà là một người và một con ngựa. Đầu cáng phía trước buộc vào con ngựa cái của Zep. Còn

Felim, người mà người thợ săn đã tự hứa là “bắt hẳn phải đổ mồ hôi ra” giữ đầu sau cánh.

Còn bản thân Zep đi sau cuối, sau khi chọn vai trò nhẹ nhàng hơn cả; người lãnh đạo.

Phương pháp di chuyển như vậy không nên gọi là một phát minh. Zep đã thiết kế một cái gì đó giống như một chiếc kiệu thô sơ mà ông đã được nhìn thấy ở miền Nam Techdot. Cái khác trong trường hợp này là thiếu mất tán kiệu thường thấy và thay vào chỗ thắng hai con la là một con người và một con ngựa cái.

Moric đã được mang về trong căn lều bằng cái kiệu ngẫu hứng này.

CH 80

Đêm đã xuống khi đoàn diễu hành lạ lùng về đến căn lều của chàng Muxtanger.

Đôi tay mạnh mẽ nhưng dịu dàng của người thợ săn thận trọng chuyển người bị thương vào chiếc giường làm bằng da ngựa.

Chàng Muxtanger không hiểu mình đang ở đâu, chàng cũng không nhận ra những người bạn đang cúi xuống chàng. Chàng vẫn mê mẩn, nhưng không còn vùng vẫy nữa. Cơ sốt đã giảm bớt.

Chàng không im lặng, nhưng chàng không trả lời được những câu hỏi dịu dàng. Mà nếu chàng có trả lời

thì cũng không đúng lúc, một vài lời lẽ của chàng nghe đáng sợ đến nỗi gọi người ta tới những ý nghĩ vô cùng buồn thảm.

Những người bạn đã khéo léo băng bó những vết thương cho chàng và giờ đây chỉ còn một việc là chờ cho đến sáng.

Felim đi ngủ, còn Zep Xtump ngồi lại bên giường của chàng Muxtanger.

Buộc tội Felim ích kỷ là không công bằng, Zep đã buộc hẳn phải đi nghỉ sau khi nói rõ rằng ngồi cả hai người bên cạnh người bệnh cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Người thợ săn già đã có chủ ý của mình. Ông muốn rằng những lời mê sảng của người bệnh không ai được nghe, ngoài ông ra, thậm chí là Felim đi nữa. Và ông ngồi thâu đêm bên giường Moric lắng nghe từng lời của chàng.

Zep Xtump không ngạc nhiên khi nghe người bệnh nói những lời thể thốt yêu đương và luôn miệng nhắc đến tên Luiza.

Nhưng cả một cái tên khác cũng thường buột ra khỏi miệng người bệnh. Và cùng với nó là những lời không được dễ chịu bằng. Đó là tên của em trai Luiza. Đôi khi nó kèm theo những từ sao mà ghê rợn, rời rạc và không có ý nghĩa gì.

Zep Xtump so sánh tất cả những gì ông nghe được với những sự kiện đã biết và trước khi ánh sáng ban ngày tràn vào căn lều, ông tin rằng Henri Poindexter không còn sống nữa.

CHƯƠNG LV

Một ngày tin tức

Đông Xilviô Martinec là một trong những người Méchxich giàu có. Ông không bỏ Têchđot ra đi sau cuộc xâm lược của những người Mỹ.

Ông ít quan tâm tới chính trị. Ông đã đứng tuổi và khá dễ dàng giải hoà với những thay đổi của các sự vật. Việc chuyển sang một chế độ mới, theo ý ông đã được đền bù bởi sự an toàn tránh khỏi những cuộc tấn công của những người Komantri, đã tàn phá đất nước trước khi những chủ nhân mới chuyển đến.

Những người rừng thật ra không đình chiến hẳn, nhưng những cuộc tiến công của họ trở nên thưa thớt hơn nhiều. Đây đã là một thành tựu đáng kể so với trước đây.

Đông Xilviô là chủ nhân của những đàn gia súc lớn. Bãi thả gia súc của ông kéo dài nhiều dặm về cả bề ngang và bề dọc, những đàn gia súc của ông phải tính tới hàng ngàn con.

Ông sống trong một ngôi nhà dài một tầng hình chữ nhật. Nó làm cho người ta dễ liên tưởng đến một nhà tù hơn là một ngôi nhà để ở. Bốn phía dinh cơ bao bọc bởi những bãi đuổi súc vật - những sân quần.

Người chủ già của dinh cơ, một người kiên trì cuộc sống độc thân, sống một cuộc đời cô đơn bình lặng. Sống cùng ông còn có người chị gái. Chỉ khi nào từ bờ sông Riô Grand cô cháu gái xinh đẹp đến làm khách thì dinh cơ lặng lẽ kia mới sôi động lên.

Bất cứ ở đâu, mọi người luôn luôn vui mừng vì Ixidôra. Nàng tới và ra đi khi nào nàng thích. Trong ngôi nhà của ông bác nàng được phép làm tất cả những gì nàng muốn. Tính yêu đời của Ixidôra làm ông già rất thích, bởi vì bản thân ông cách đây không lâu cũng chẳng phải là người u buồn. Những nét trong tính cách của nàng, nếu ở những đất nước khác có thể bị cho là thiếu nữ tính, thì lại rất tự nhiên trên đất nước mà những ngôi nhà ngoại ô thông thường hay biến thành pháo đài và những bếp lò thường bị tưới ướt bởi máu của chính chủ nhân.

Đông Xilviô Martinec bản thân đã trải qua một tuổi trẻ sóng gió giữa những mối nguy hiểm sôi động

nên sự can đảm đôi khi gần như liều lĩnh của Ixidôra không những không làm cho ông phật ý mà ông còn ưa thích.

Ông già yêu quý cô cháu gái của mình như con đẻ. Không ai nghi ngờ rằng Ixidôra sẽ là người thừa kế gia sản của ông. Không có gì đáng ngạc nhiên rằng tất cả các gia nhân của dinh cơ đều coi nàng là bà chủ tương lai. Thêm vào đó, người ta kính trọng nàng không phải chỉ vì vậy: sự can đảm của nàng làm cho tất cả mọi người đều thán phục và ở vùng này chắc gì đã tìm ra được một chàng trai nào không cảm vũ khí để bảo vệ nàng.

Miguel Diac đã nói sự thật, khi hấn quả quyết rằng hấn đang bị nguy hiểm đe dọa. Đối với hấn tất cả những điều đó có cơ sở. Nếu Ixidôra nghĩ tới việc phái các chàng Vakerô của ông bác đến để treo cổ Diac lên cái cây đầu tiên thì điều này sẽ được thực hiện ngay tức khắc.

Không có gì đáng ngạc nhiên là hấn vội vã rời khỏi khoảng cỏ trống.

Như chúng ta nhớ, Ixidôra sống ở bên kia Riô Grand khoảng sáu mươi dặm cách dinh cơ của ngài Martinec. Song điều này không ngăn cản nàng thường xuyên thăm viếng những người họ hàng của mình.

Nàng thường tới đây không phải vì những ý định vụ lợi. Nàng không hề nghĩ tới chuyện thừa kế bởi

cha nàng cũng rất giàu có. Đơn giản là nàng rất yêu người bác và người cô của nàng. Ngoài ra nàng thích những cuộc đi chơi từ con sông này tới con sông khác. Không ít lần nàng đã vượt qua khoảng cách như vậy chỉ trong một ngày không cần người đưa đường.

Thời gian gần đây Ixidôra đến làm khách ở Lêông thường xuyên hơn. Có phải vì nàng thêm quyến luyến những người họ hàng ở Téchdot và muốn an ủi tuổi già của họ ? Hay có thể, một cái gì đó đã lôi cuốn nàng tới đây ?

Chúng ta sẽ trả lời một cách thẳng thắn vì đó cũng chính là tính tình bẩm sinh của Ixidôra. Nàng tới Lêông với hy vọng được gặp gỡ với Moric Giêran. Có thể nói thành thật hơn nữa là nàng đã yêu chàng. Có thể từ sự giúp đỡ bè bạn, mà chàng đã có lần tỏ ra. Nhưng nếu chính xác hơn nếu ta cho rằng, sự dũng cảm của chàng biểu lộ khi cứu giúp nàng đã chinh phục được trái tim của Ixidôra gan dạ.

Chàng có muốn được nàng yêu quý hay không - Ai mà biết được... Chàng chối cãi điều này, nhưng thật khó ai có thể thờ ơ khi nhìn vào mắt Ixidôra.

Moric, có thể đã nói sự thật. Nhưng chúng ta sẽ dễ dàng tin vào chàng hơn, nếu như chàng gặp Luiza Poindekter trước khi chàng làm quen với Ixidôra.

Song xét cho cùng, thì Xenhorita người Méchxich kia cũng có những cơ sở để cho rằng Moric không hề thờ ơ với nàng.

Ixidôra không sao bình tĩnh được. Tính cách nồng nhiệt của nàng không chịu đựng được sự mập mờ. Nàng yêu chàng Muxtanger. Nàng quyết định thú nhận tình yêu của mình và yêu cầu trả lời thẳng thắn: nàng có được yêu hay không ? Cho nên nàng đã hẹn Moric Giêran tới cuộc gặp gỡ mà chàng không thể tới, Miguel Diac đã can thiệp vào.

Ixidôra đã nghĩ như vậy, khi nàng rời bỏ khoảng cỏ trống phi về dinh cơ của người bác nàng.

Ixidôra gục con ngựa xám phi dồn.

Búi tóc xổ tung ra, mái tóc đen dày xoã trên vai. Đôi mắt nàng long lanh kích động, đôi má nàng rực hồng.

Giờ thì các bạn đã hiểu tại sao.

Và bạn cũng hiểu tại sao nàng phi nhanh như vậy: chính nàng đã nói điều này.

Gần đến nhà, Ixidôra kéo dây cương. Con ngựa chậm lại phi nước kiệu sau đó nó đi bước một và cuối cùng dừng hẳn lại giữa đường.

Rõ ràng nữ kỹ sĩ đã thay đổi ý định hoặc là dừng lại để suy nghĩ kế hoạch của mình. Ixidôra suy tính:

“Hay tốt hơn hết là dừng động tới hấn. Điều này sẽ gây nên sự om sòm. Mà bây giờ còn chưa ai biết về... Với lại chỉ có mình ta là nhân chứng. Chà, nếu như ta có thể kể cho tất cả những người Téchdot tử tế biết, thì chỉ cần một lời của ta cũng để cho họ trừng trị hấn nghiêm khắc ! Nhưng cứ để hấn sống. Hấn đều cáng, nhưng ta không sợ hấn. Sau chuyện này, sau những gì đã xảy ra, hấn chẳng dám đến gần ta nữa đâu. Thánh nữ thiêng liêng ! Một phút đã làm ta thoát khỏi hấn !... Cần phải phái ngay ai tới đó giải thoát cho hấn. Một người giữ được bí mật cho ta. Benitô người quản lý ! Anh ta can đảm và trung thành. Lạy Chúa, anh ta kia rồi. Anh ta đang kiểm súc vật như mọi khi”.

– Benitô ! Benitô

– Tôi đây, thưa Xenhorita.

– Benitô thân mến, ta muốn đề nghị anh một việc. Anh có giúp ta không ?

– Tôi rất vui mừng được thực hiện mệnh lệnh của tiểu thư - Người Méchxich vừa trả lời, vừa cúi chào rất thấp.

– Đây không phải là lệnh: ta xin anh hãy giúp đỡ ta.

- Xin cứ ra lệnh thưa Xenhorita.

- Anh có biết đỉnh ngọn đồi nhìn ra con đường lớn hay không ?

- Biết rất rõ, như bãi thả gia súc thuộc dinh cơ của bác tiểu thư.

- Tốt lắm, hãy đi tới đó. Anh sẽ nhìn thấy một người đang nằm trên mặt đất, tay hắn bị trói bởi một chiếc Lắcxô. Hãy tháo bỏ cho hắn và để hắn đi đâu tùy ý. Nếu hắn có bị thương thì hãy giúp đỡ hắn như anh có thể. Chỉ có điều đừng nói ai phái anh tới đó. Có thể anh biết hắn. Nhưng điều này không quan trọng. Đừng nói gì với hắn cả. Cũng đừng trả lời những câu hỏi của hắn, nếu hắn có hỏi han anh. Nếu hắn đứng lên được thì anh cứ mặc kệ hắn cuốn xéo đi đâu hắn thích. Anh hiểu ta chứ ?

- Vâng, thưa Xenhorita. Lệnh của tiểu thư sẽ được hoàn thành chính xác.

- Cám ơn, bạn Benitô. Còn một đề nghị nữa, bạn cần hiểu việc này chỉ có ba người biết, ngoài ra không ai cả. Người thứ ba là anh mà ta phái đến. Hai người còn lại chắc anh đã biết rồi.

- Tôi hiểu, thưa Xenhorita. Ý muốn của tiểu thư là pháp lệnh đối với tôi.

Benitô phi ngựa đi, mặc dầu không cần nhắc tới điều này, bởi vì những người làm nghề nghiệp như

anh rất hiếm khi đi bộ, thậm chí khi con đường có vên vện một dặm.

- Khoan đã ! Còn điều này nữa ! - Ixiđôra gọi anh ta.

- Anh sẽ thấy ở đó có chiếc xerap và chiếc mũ, hãy mang nó về đây. Của tôi đấy. Tôi sẽ đợi anh ở đây hoặc đón anh dọc đường.

Sau khi nghiêng người, Benitô phi đi. Nhưng lần nữa anh ta bị gọi giật lại.

- Ta nghĩ lại rồi, Xenhor Benitô ạ. Ta quyết định đi cùng anh.

Viên quản lý của đông Xilviô đã quen với tính nhõng nhẽo của cô cháu gái ông chủ. Anh ta vâng lời không do dự và quay ngựa hướng về phía ngọn đồi.

Cô gái đi theo anh ta. Nàng ra lệnh cho viên quản lý đi trước.

Lần này nàng có lý do để không giữ những tập quán của giới quý tộc.

Nhưng Benitô đã nhầm. Xenhorita Ixiđôra đi theo anh ta không phải vì trái tính trái nết: ở nàng có những nguyên nhân nghiêm chỉnh. Nàng quên không chỉ chiếc xerap và chiếc mũ, mà còn cả tờ giấy có thể mang lại cho nàng bao nhiêu điều khó chịu.

Benitô không cần phải biết điều này. Nàng không thể nào hoàn toàn tin tưởng nơi anh ta.

Tờ giấy này sẽ gây nên chuyện lôi thôi, khó chịu hơn cuộc cãi nhau với Đông Miguel Diac.

Nàng hy vọng sẽ thu hồi được bức thư đó. Thật đại dột, trước đây nàng không hề nghĩ tới điều này...

Nhưng bức thư này lọt vào tay "Sói đồng" như thế nào ? Hẳn chỉ có thể nhận được từ tay Hôxê !

Có nghĩa là người hầu của nàng là kẻ phản bội ? Hoặc có thể Diac khi gặp anh ta, đã dùng vũ lực buộc anh ta đưa bức thư chăng ?

Cái này hay cái kia đúng ?

Từ Diac hoàn toàn có thể chờ đợi một hành động như vậy. Đối với Hôxê, thì đây là lần đầu tiên nàng có căn cứ nghi ngờ hẳn phản bội.

Ixidôra suy luận như vậy khi nàng phi lên đồi.

Cuối cùng họ đã đứng trên ngọn đồi và bước ra khoảng cỏ trống. Ở đó, nói chung, không có ai và, điều làm nàng cay đắng hơn nhiều, là không thấy mảnh giấy đâu. Chiếc mũ Xombrêrô, chiếc xerap, đoạn lăcxô của nàng còn nằm trên cỏ, ngoài ra không còn gì nữa.

- Anh có thể về nhà, Xenhor Benitô ạ. Con người bị ngã ngựa chắc là đã tỉnh lại và bỏ đi rồi. Rất tốt. Nhưng chớ quên, bạn Benitô ạ, rằng điều này chỉ có chúng ta biết thôi nhé. Anh hiểu chứ ?

- Tôi hiểu, Đônha Ixidôra à.

Benitô phi đi và nhanh chóng khuất sau sườn đồi.

Ixidôra còn lại một mình trên khoảng trống.

Nàng nhẩy khỏi yên, khoác lên người chiếc xerap, đội lên đầu chiếc mũ Xombrêrô và lần nữa trở thành một gã trai trẻ. Nàng chậm chạp leo lên yên, những ý nghĩ của nàng rõ ràng là đang phiêu đảng ở một nơi nào đó rất xa. Đang lúc đó thì Hôxê hiện ra trong khoảng cỏ trống. Nàng chậm rãi hỏi hấn:

- Mi đã làm gì với bức thư rồi, hờ quân khốn kiếp ?

- Tôi đã mang nó đi, thưa Xenhorita.

- Cho ai ?

- Tôi mang nó tới... tới khách sạn - Hấn tái mặt nói ấp úng - Tôi không gặp Đông Morixiô.

- Mi nói dối, quân dê tiện. Mi đã đưa nó cho Đông Miguel Điac. Đừng chối cãi ! Ta đã nhìn thấy bức thư đó trong tay hấn.

- Ôi, Xenhorita, hãy tha tội, hãy tha tội ! Tôi không có lỗi, tôi thề với tiểu thư, tôi không có tội !

- Đồ ngu xuẩn, mi đã tự tố cáo mình. Đông Miguel Điac trả cho mi bao nhiêu về sự phản bội ?

- Tôi thề với tiểu thư, rằng tôi không có tội !
Hắn... Hắn bắt tôi... hắn dọa nạt, hắn đánh. Hắn... hắn
không trả gì cho tôi cả.

- Bây giờ ta sẽ trả cho mi. Mi sẽ không hầu hạ
ta nữa. Còn đây là phần thưởng cho mi. Đây này, đây
này !

Nàng nhắc đi nhắc lại từ này đến mười lần, mỗi
lần nói chiếc roi của nàng lại vút lên vai người hầu.

Hắn thử bỏ chạy. Vô ích ! Nàng đuổi theo hắn, hắn
phải dừng lại vì sợ roi vào móng con ngựa hung dữ.

Chỉ khi trên làn da ngăm đen xuất hiện những
lằn tím, sự trừng phạt mới kết thúc.

- Còn bây giờ hãy cút đi ! Đừng có để ta nhìn
thấy nữa. Cút ngay.

Như con mèo quá sợ hãi. Hôxê chạy khỏi khoảng
trống, hắn mừng vì có thể giấu giếm sự nhục nhã của
mình sau những bụi cây.

Ixidôra cũng không ở lại đấy lâu. Nỗi giận dữ của
nàng được thay bằng sự buồn nản sâu sắc. Nàng
không chỉ không thực hiện được ý định của mình mà
bí mật của trái tim nàng lại rơi vào bàn tay của kẻ
phản bội.

Lần nữa nàng bỏ về nhà.

Xung quanh dinh cơ là cả một cảnh rối loạn.

Những người làm công, các vakerô, các gia nhân vừa chạy rồi lên giữa các cánh đồng, bãi chăn và sân nhà vừa kêu la sợ hãi.

Những người đàn ông vũ trang, những người đàn bà quỳ xuống hướng lên trời kêu cứu.

- Việc gì xảy ra vậy ? - Ixidôra ngỡ ngàng hỏi người quản lý mà nàng tình cờ gặp.

- Người ta giết người trong đồng cỏ - Anh ta trả lời - Một người Mỹ bị giết, con trai của ngài chủ đồn điền vừa dọn đến dinh cơ Kaxa del Korvô cách đây không lâu. Người ta nói rằng đây là bàn tay của bọn da đỏ.

- Những người da đỏ ư ?

Những lời này đã giải thích được cảnh bối rối trong các gia nhân của đông Xilviô.

Sự kiện một ai đó đã bị giết hại, hoàn toàn là một sự việc không đáng kể trên đất nước của những người say mê không kiềm chế được này, nó sẽ không gợi được một xúc động như vậy, đặc biệt nếu người bị giết là một người xa lạ - "người Mỹ".

Những tin tức về sự xuất hiện của những người da đỏ lại là chuyện khác. Đây là một nguy cơ.

Tin tức này gây một cảm xúc hoàn toàn khác ở Ixidôra. Nàng không sợ những người da đỏ hoang dã. Nhưng tên của người bị giết đã đánh thức mối nghi

ngờ ghen tuông nơi nàng. Nàng biết rằng anh ta có một người chị, mà tất cả đều cho đó là một giai nhân tuyệt sắc. Chính nàng đã nhìn thấy cô ta và cần phải công nhận là lời đồn không ngoa chút nào.

Người ta nói rằng họ đã nhìn thấy người đẹp không gì sánh kịp này cùng với Moric Giêran.

Qua vài giờ, những tin tức đồn đại mới lại lan ra. Vụ giết người được thực hiện hoàn toàn không phải do những người thuộc bộ lạc Komantri, mà là do Moric -Muxtanger ! Không có những người da đỏ ở gần đây.

Những tin tức này làm các gia nhân của đông Xilviô yên tâm nhưng lại gây ra tác động hoàn toàn khác ở người cháu gái của ông. Nàng không ngồi yên được nữa. Nửa tiếng sau Ixidôra đã dùng con ngựa của mình trước khách sạn của Obedôphê.

Một vài tuần trước đây, vì một nguyên nhân nào không rõ Ixidôra sốt sắng nghiên cứu “ngôn ngữ người Mỹ”. Vốn từ tiếng Anh của nàng mặc dầu còn ít ỏi, nhưng cũng đủ để hỏi, không phải về con người bị giết mà về thủ phạm mà mọi người giả định.

Người chủ khách sạn khi biết được ai đang đứng trước mặt, anh ta trả lời các câu hỏi của nàng với một vẻ xun xoe, nịnh bợ.

Nàng được biết rằng Moric Giêran đã đi khỏi khách sạn và thêm một vài chi tiết của vụ giết người.

Với nỗi đau buồn tràn ngập trong tim, nàng Méchxich quay về dinh cơ của ông bác. Ở đó lại bao trùm một sự xôn xao nữa. Nguyên nhân của nó dường như rất buồn cười, nhưng những người làm công mệ tín lại có ý kiến khác.

Tin đồn mới khó tin làm họ lo sợ: ở một nơi nào đó gần sông Nuexet người ta nhìn thấy một người không có đầu, đi ngựa trên thảo nguyên. Tin đồn nghe thật ly kỳ, nhưng không một ai nghi ngờ nó. Tất cả khu dân cư đã biết điều này, ngoài ra những người mục đồng của đông Xilviô, khi đi tìm những súc vật bị lạc, chính họ đã nhìn thấy kỳ sĩ đáng sợ đó. Bỏ cả việc tìm kiếm súc vật họ chạy trốn, dường như đó là một con quỷ.

Cả ba người mục đồng đều sẵn sàng thề là họ nói sự thật. Nhưng vẻ khiếp hãi của họ lại còn hơn bất cứ lời thề thốt nào. Đến chiều thì cả dinh cơ đã tràn ngập những tin đồn dễ sợ ấy.

Nhưng không ai có thể ngăn cản được cô cháu gái trái tính trái nết của đông Xilviô, bất chấp mọi khuyên răn của ông bác và bà cô, cô gái quyết định trở về Riô Grand.

Nàng không sợ đồng cỏ, mà con đường đi qua đó đã xảy ra vụ giết người. Bóng ma của kỳ sĩ không đầu

mà người ta nhìn thấy ở đó còn làm nàng ít sợ hơn. Những gì làm phần đông mọi người sợ hãi Ixidôra chỉ thấy hay hay.

Nàng sửa soạn ra đi một mình. Đông Xilviô đề nghị đưa mười vakerô vũ trang đến tận rừng đi bảo vệ nàng.

Ixidôra từ chối thẳng thừng.

Nàng có mang theo Benitô không

Nàng sẽ đi một mình. Nàng đã quyết định như vậy.

Sáng hôm sau Ixidôra lên đường. Vừa sáng tinh mơ, nàng đã ngồi trên yên. Chưa đến hai tiếng đồng hồ sau nàng đã đến, không phải bờ sông Riô Grand mà tới bờ Alamô.

Tại sao nàng lại đi đường vòng như vậy ? Nàng không lầm lẫn chứ ?

Không, người lữ hành nhầm đường trông hoàn toàn khác. Thật ra về mặt nàng rất buồn, nhưng nàng không có vẻ bối rối. Con ngựa của nàng phi về phía trước một cách tự tin, nó tuân theo bàn tay người nữ kỵ sĩ.

Không, Ixidôra không nhầm. Nàng biết đường.

Nếu nàng nhầm lẫn, thì điều đó đối với nàng có lẽ tốt hơn...

CHƯƠNG LVI

Phát súng bắn vào con quỷ

Cả đêm người bệnh không chợp mắt. Lúc thì chàng im lặng lúc thì chàng quay cuồng trong cơn mê sáng mất trí.

Cả đêm người thợ săn già không rời chàng, ông lắng nghe những lời nói rời rạc của chàng.

Những gì nghe được chỉ khẳng định thêm giả thiết cho rằng Moric say mê Luiza và em trai của nàng đã bị giết chết !

Điều cuối cùng làm người thợ săn già rất buồn và khi kết hợp với tất cả những sự kiện đã biết, ông lo lắng ghê gớm.

Ông nghĩ về cuộc cãi lộn,... chiếc mũ,... chiếc áo khoác... Những ý nghĩ của Zep quay cuồng trong mê cùng những dự đoán. Chưa bao giờ trong đời ông lại rối trí như vậy. Ông rên lên, khi cảm thấy sự bất lực của mình.

Ông không để ý tới cửa ngõ, bởi ông biết rằng nếu có khách không mời mà đến thì ít nhất họ cũng không tới ban đêm.

Chỉ một lần ông đi ra ngoài: đấy là lúc gần sáng, khi ánh sáng mặt trăng đã hoà lẫn với những tia bình minh đầu tiên.

Ông ra ngoài vì tiếng sủa kéo dài, ảo não của Tara, nó đi sục sạo giữa các bụi cây. Qua một giây, con chó sợ hãi chạy vào lều.

Sau khi tắt nến, Zep nhẹ nhàng đi ra và bắt đầu nghe ngóng.

Những tiếng rừng đã im bật. Phải chăng vì chó sủa ? Nhưng vì sao chó sủa ?

Người thợ săn bắt đầu quan sát bãi cỏ trước ngôi nhà, sau đó đến bìa rừng, sau đó nhìn vào bóng tối của bức tường cây cối. Ông không thấy gì đặc biệt - tất cả đều như mọi khi.

Mỏm đá nổi bật trên nền trời bởi những đường viền mờ ảo, bên sườn nó là đỉnh những ngọn cây tối sẫm. Nhìn rõ cả những ngọn cây cách khoảng năm

mười bước trong buổi sáng mờ. Người thợ săn biết rằng đó là rìa trên của bình nguyên.

Mặt trăng chiếu sáng mép vực, thậm chí cả những con rắn cũng không thể bò qua mà không bị nhìn thấy trên nền trời.

Nhưng cả ở đó cũng chẳng thấy ai.

Nhưng vì vậy có thể nghe thấy được một cái gì đó.

Từ phía đồng bằng vọng lại tiếng động nhỏ. Hình như đó là tiếng vó ngựa đập vào đá.

Thế là Zep quyết định căng tai nghe ngóng xem tiếng động có lặp lại không.

Tiếng động không lặp lại. Nhưng người thợ săn đã giả định lầm. Từ sau những ngọn cây xuất hiện một con ngựa đi dọc theo bờ vực.

Một người ngồi trên yên. Cả ngựa, cả kỵ sĩ nổi lên đen thẫm trên nền trời đang rạng sáng. Con ngựa không chệch vào đâu được, như một pho tượng gia công cực khéo. Hình dáng của kỵ sĩ chỉ nhìn rõ từ yên tới vai, nhưng không có gì trên vai cả.

Zep Xtump dụi mắt và lại dụi mắt, lại nhìn. Nếu như ông có nhắc đi nhắc lại động tác này đến tám mươi lần, thì trước mắt ông vẫn là cái hình dáng đó - *Kỵ sĩ không đầu*.

Không còn nghi ngờ gì được nữa. Ông đã nhìn thấy con ngựa đi trên mép bờ vực chậm rãi nhưng tin tưởng như thế nào, chỉ có tiếng gõ móng là không nghe thấy được, dường như nó không đi mà đang lướt tới, như hình ảnh trên tường nhà hát.

Hình ảnh đầu phải gần gũi: Zep được nhìn khá lâu, ít nhất cũng đủ lâu để phân biệt tất cả các chi tiết, đủ lâu để quả quyết rằng đó không phải là ảo ảnh, không phải là sự lừa dối của thị lực, không phải là ảo giác.

Nó biến mất cũng chậm chạp và từ từ: lúc đầu là cái đầu con ngựa biến dần đi, sau đó là cổ, phần thân trước, sau nữa là kỵ sĩ - cái hình dáng kỳ dị huyền ảo - và cuối cùng là phần hông ngựa với cái đuôi dài xò rộng.

- Trời đất ơi !

Tiếng kêu buột ra khỏi miệng Zep Xtump không phải vì ông ngạc nhiên trước sự biến mất của kỵ sĩ. Không có gì lạ lùng ở đây cả. Bóng ma khuất sau những ngọn cây khi nó đi lên bờ dốc.

- Trời đất ơi !

Hai lần người thợ săn thốt lên cái thán từ ưa dùng và cả hai lần ông đều biểu hiện nỗi kinh ngạc vô kể và sự khiếp hãi.

Cứ nhìn bộ dạng của người thợ săn có thể đoán được những cảm xúc của ông: mặc dù rất can đảm, ông thở hổn hển và đôi môi, thâm xỉ đi vì nước thuốc lá, tái ngắt.

Zep đứng lặng hồi lâu như hoá đá.

Cuối cùng ông thốt lên:

- Quỷ tha ma bắt ! - Ông vừa khẽ lấp bắp, vừa không rời mắt khỏi nơi đuôi ngựa vừa biến mất - Dù sao thì gã iếc-lăng đã nói đúng. Ta lại cứ nghĩ là trong cơn say hấn tưởng tượng ra ! Nhưng không phải, đúng là hấn đã nhìn thấy như ta vậy. Không có gì lạ là cậu chàng đã hoảng hốt. Trời ạ ! Đó có thể là cái gì nhỉ ?... Cái gì mà lại có thể như vậy được ? - Zep nhắc lại sau một lúc nghĩ ngợi - Chà ta có thể đoán được nếu là ban ngày hoặc gần hơn một chút để ta có thể nhìn nó cho thật rõ. Tại sao ta lại không đến gần nó hơn nhỉ ? Quỷ tha ma bắt, cứ thử xem nào. Chắc nó cũng chẳng ăn thịt ta, thậm chí nó có là con quỷ đi nữa ! Còn nếu đó là một con quỷ thì ta có thể kiểm tra xem có thể dùng đạn hất nó ra khỏi yên được không, phải làm quen với bóng ma này, dù hấn là ai đi chăng nữa.

Sau những lời này, người thợ săn bước ngay lên con đường mòn dẫn tới bờ dốc.

Ông chẳng cần quay lại lấy súng, ông đã cầm nó theo khi nhảy ra khỏi lều sau khi nghe tiếng tru của

con chó. Nếu kỵ sĩ không đầu bằng xương bằng thịt, thì nó không thể biến khỏi thế giới này được. Zep Xtump hoàn toàn có thể tính toán một cuộc gặp gỡ với nó.

Khi người thợ săn nhìn từ trong căn lều, kỵ sĩ đang tiến thẳng tới chỗ có thể đi từ độ cao của bình nguyên xuống thung lũng Alamô. Cũng theo con đường đó, Zep vừa tính là sẽ gặp kỵ sĩ không đầu ở mép bờ vực, nếu nó không thay đổi hướng đi hoặc không đổi nước đi bước một sang phi nước đại.

Người thợ săn ước tính thật nhanh, ông phải đi một đoạn đường như thế nào và mất bao nhiêu thời gian.

Sự tính toán của ông tỏ ra chính xác. Khi ông vừa chạm tới mép bình nguyên, ông nhìn thấy trên mặt phẳng đồng bằng đôi vai của kỵ sĩ.

Thêm một bước nữa trên con đường mòn – tất cả hình dáng người kỵ sĩ hiện ra.

Thêm một bước nữa, cả hình dáng con ngựa in rõ trên nền trời từ đầu tới chân.

Con ngựa dừng lại ngay trên bờ vực, rõ ràng nó đang chuẩn bị nhảy xuống dưới. Chắc là người kỵ sĩ, vì thận trọng đã kéo dây cương, hay là nó đã nghe thấy tiếng bước chân của người thợ săn ? Đúng hơn cả là con ngựa đã đánh hơi thấy ông.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì nó đã đứng thẳng trước mặt người thợ săn.

Nhìn thấy hình dáng kỳ dị này, Zep dừng lại. Bất cứ người nào ở vào địa vị ông cũng phải dựng tóc gáy.

Thậm chí đến Zep cũng phải “nổi gai” như ông tự thú nhận.

Song le người thợ săn quyết định một cách kiên quyết phải thực hiện ý định dẫn dắt ông tới đây: phải biết được đó là ai. Người hay ma quỷ.

Không để mất thời gian, Zep nâng khẩu súng săn lên vai, cái nhìn của ông lướt dọc theo nòng súng, mặt trăng chiếu sáng đến nỗi có thể nhìn thẳng vào ký sĩ không đầu.

Chỉ một tí nữa là viên đạn cắm đúng vào tim nó, nhưng người thợ săn chột nghĩ:

“Ra sao nhỉ, nếu nó là người?”

Zep hạ súng xuống và do dự trong một phút.

– Có thể, đây là con người chẳng? – Ông lẩm bẩm - Mặc dù có cái gì đó không giống... Chắc gì dưới tấm giẻ rách Mécxích kia có đủ chỗ cho một cái đầu. Nếu sự thật đó là con người thì người ta cho rằng hẳn ta phải có lưỡi. Ở đúng cái chỗ của nó, ta không hiểu... Ê, người lạ mặt kia! Anh đi chơi khuya đấy! Anh quên cái đầu của mình ở đâu rồi hả?

Chẳng nghe thấy câu trả lời. Chỉ có con ngựa thở phì phì ra khi nghe tiếng người. Đó là tất cả.

- Này, người không quen biết kia ! Đây là già Zep Xtump người bang Kentuchi nói với anh đây. Hấn không phải loại người để cho người khác đùa cợt đâu. Ta muốn anh giải thích cho rõ ràng. Nào, trả lời đi, không là ta bắn đấy.

Lần nữa lại chẳng có hồi âm. Chỉ có con ngựa là lắc mạnh đầu. Rõ ràng là nó đã quen với giọng nói của Zep.

- Quí sứ nhà anh ! - Người thợ săn già gào lên, cố làm cho người kia thôi im lặng, mà ông cho đó là làm nhục ông - Ta cho anh sáu giây, nếu anh không trả lời, ta sẽ bắn đấy ! Nếu anh là con bù nhìn thì chẳng hại gì. Mà nếu là quí sứ lại càng hay. Nhưng nếu anh là người giả vờ điếc thì anh sẽ nhận một viên đạn vì sự ngu xuẩn. Nào, trả lời đi ! - Ông nói tiếp với sự giận dữ ngày càng tăng - Trả lời đi, ta nói với anh đấy !... Không muốn à ? Được rồi ! Ta bắn đây này ! Một, hai, ba, bốn, năm, sáu...

Đúng vào lúc, khi phải vang lên tiếng hô "bảy" nếu đếm tiếp tục thì tiếng réo của phát súng vang lên, tiếp sau đó là một tiếng động khô khan - viên chì đập vào một vật cứng.

Phát súng tỏ ra không có một kết quả nào. Chỉ có con ngựa sợ hãi hý lên. Người kỵ sĩ vẫn tiếp tục ngồi bình thản trên yên.

Thêm nữa hình như con ngựa cũng không quá sợ hãi. Trong tiếng hý của nó người thợ săn như nghe thấy tiếng cười nhạo báng.

Nhưng dù sao nó cũng rời khỏi chỗ và phi nước đại một cách man rợ, sau khi bỏ Zep lại trong sự kinh sợ khôn xiết, nỗi sợ hãi mà ông chưa bao giờ trải qua.

Vài giây sau phát súng, Zep Xtump không sao đứng dậy được.

Nếu trước khi bắn ông nổi gai ốc thì giờ đây ông run lên như cây sậy. Ông không những kinh ngạc mà còn dờ người ra vì khiếp hãi. Người thợ săn già hoàn toàn tin rằng viên đạn của ông đã rơi đúng vào tim người kỵ sĩ hay ít nhất cũng đúng vào chỗ mà ở đó con người phải có trái tim.

Nhưng có phải là con người không ? Zep quả quyết rằng không. Và ý nghĩ này có thể làm ông yên tâm, nếu như không có con ngựa; mà tiếng hú ma quỷ của nó làm ông run lên và máu ông đông lại từ nãy tới giờ. Zep muốn bỏ chạy, nhưng không thể. Và ông cứ đứng quỳ một chân như vậy, hoàn toàn dờ người ra nhìn theo bóng người kỵ sĩ, cho đến khi nó biến mất trong ánh trắng tràn ngập khoảng bao la của

đồng cỏ. Lúc bấy giờ ông mới hồi lại đến mức có thể quay về lều.

Chỉ khi lọt vào dưới mái lều, ông mới hoàn hồn và có thể bình tĩnh suy nghĩ về sự kiện kỳ lạ. Ông thoát ngay khỏi ý nghĩ rằng ông đã nhìn thấy chính quỷ sứ.

Nhưng sự suy nghĩ tỉnh táo của ông cũng thật khó đưa tới kết luận. Ông không tìm được một sự giải thích nào khả dĩ chấp nhận được.

- Chưa chắc... - Ông nói tiếp, vẫn cái giọng nghi ngờ như vậy - Chắc gì nó không phải là người của thế giới này, ta nghe thấy tiếng viên đạn đập vào nó chẳng ? Rõ ràng viên chì đập vào một vật nào đó, mà nếu là một bóng ma vô hình thì... Được rồi ! - Người thợ săn kết thúc rõ ràng là không muốn cố gắng tìm hiểu hiện tượng lạ lùng này nữa - Chẳng cần phải đau đầu thêm làm gì ! Chỉ một trong hai thứ, hoặc là một con búp nhin được làm bằng giẻ rách, hoặc chính là quỷ xatăng !

CS 80

Khi Zep chạy vào lều, cùng với ông ánh sáng xanh của buổi sáng sớm cũng lọt vào đó.

Đã đến lúc đánh thức Felim, để hắn ngồi cạnh người bệnh. Gã Iếclăng đã hoàn toàn tỉnh táo, hắn

cảm thấy mình có lỗi vì đã ngủ lâu như vậy và vui mừng nhận lấy trách nhiệm.

Trước khi nhường chỗ lại cho hắn, người thợ săn già tự mình băng lại các vết thương. Zep biết rõ tính chất của các loại cây thuốc. Gần đây có mọc một loại xương rồng Nêpan, nước sắc của nó là loại thuốc rất tốt để chữa các vết thương. Ông già biết rằng nếu đắp nó qua một ngày đêm vết thương bắt đầu đâm da non, qua ba ngày thì khỏi hẳn.

Như phần đông những người dân địa phương, Zep tin vào tính chất chữa bệnh của các loại xương rồng, và nếu ở gần đây dù có cả chục bác sĩ, ông cũng chẳng gọi người nào đến với bệnh nhân. Ông tin rằng không có mối nguy hiểm nào đe dọa Moric Giêran, ít nhất bởi những vết thương.

Có nguy hiểm, nhưng nguy hiểm ở chỗ khác.

- Nay, ngài Felim - Zep vừa nói, vừa kết thúc việc băng bó - ta đã làm tất cả để chữa những vết thương, còn bây giờ phải nghĩ đến việc cho bệnh nhân ăn... Anh nói rằng anh chẳng còn gì ăn nữa phải không ?

- Sạch sành sanh, ngài Xtump. Còn tệ hơn: không còn gì uống. Không còn một giọt nào trong nhà.

- Đây là tại anh, đồ khốn, đã tọng hết ! - Zep kêu lên, giận dữ - Nếu không có anh thì uýtki đã đủ để cho chàng trai bình phục. Làm thế nào bây giờ.

- Ngài mắng cháu là vô lý, ngài Xtump ạ. Cháu uống chỉ một bi đông nhỏ. Còn bọn da đỏ thì làm cạn khô chiếc bình lớn. Cháu nói thật đấy !

- Lại còn bịa đặt ! Anh sẽ chẳng nằm lăn lóc ra như thế chỉ có một bi đông. Ta quá biết cái bụng không biết no của anh để kiểm tra điều này. Anh đã uống không ít trong chiếc bình lớn.

- Cháu thề với các thánh !

- Cút đi với quỷ sứ những thề thốt của nhà anh ! Chỉ có bọn ngu nó mới tin... Được rồi, nói thế là đủ. Anh đã tọng hết uýtki, kết thúc nhé. Đi hai mươi dặm mua nó thì anh không thể đi, gần hơn thì không có. Đàn ông phải chịu thiếu nó vậy.

- Thế làm gì bây giờ ?

- Im đi mà nghe ta nói đây. Không có đồ uống ta có thể chịu được, nhưng ta thấy rằng chẳng có lý gì mà ta chịu chết đói. Bệnh nhân của chúng ta hoàn toàn héo quắt lại. Và ta cũng đói đến nỗi sẵn sàng xơi đến cả thịt chó sói, còn thịt gà tây thì còn lâu ta mới từ chối. Anh hãy ngồi cạnh chàng trai, tựa đi ra sông để xem thử có bắt được gì không ?

- Đừng lo, ngài Xtump, cháu sẽ làm tất cả những gì cần thiết, cháu thề...

- Im đi cho người ta nói !

- Ei - ei, cháu sẽ không nói một lời nào nữa.

- Đúng, ngậm miệng lại ! Nhớ cho kỹ: nếu ai đến đây lúc ta không có nhà, báo cho ta biết. Chỉ có điều là phải ngay tức khắc.

- Ngài có thể tin tưởng.

- Coi chừng, chớ có lừa ta !

- Cháu không lừa. Chỉ có điều làm điều này như thế nào, ngài Xtump ? Có thể ngài sẽ đi xa và không nghe thấy cháu gọi. Bấy giờ thì làm thế nào ?

- Chưa chắc ta đã đi xa. Lúc tỉnh mơ bán gà rừng ở gần sông đâu có khó. Thêm nữa, anh biết không ? - Zep nói, sau khi suy tính - Anh có kiểm tra khẩu súng sẵn trong lều không ? Súng lục cũng được.

- Chẳng có cái này, cũng chẳng có cái kia. Cậu chủ mang nó theo người. Chắc là cậu để lại trong khu dân cư.

- Chết thật. Bởi thật ra ta cũng có thể không nghe thấy tiếng gọi của anh.

Zep đã bước lên bậc cửa, nhưng ông dừng lại và suy nghĩ.

- Có rồi ! - Ông kêu lên sau khi suy nghĩ một lúc - Ta đã nghĩ ra ! Anh có nhìn thấy con ngựa già của ta không ?

- Sao cháu lại không nhìn thấy, hử ngài Xtump ? Tất nhiên là cháu nhìn thấy.

- Được rồi. Còn cây xương rồng ở rìa vạt cỏ kia, nhìn thấy chứ ?

- Nhìn thấy.

- Giỏi ! Bây giờ thì nghe đây. Trông nom của ngô. Nếu có ai xuất hiện khi không có ta, chạy ngay tới chỗ cây xương rồng, cắt lấy một cành, chọn cành nào nhiều gai và đâm vào dưới đuôi con ngựa.

- Chúa tôi ! Để làm gì vậy ?

- Được rồi, ta sẽ giải thích cho anh - Zep nói về khôn ngoan - Không có thì anh nhầm lẫn hết. Anh thấy không. Felim ta cần phải biết xem có ai tới đây không. Ta không đi xa, nhưng tất cả điều có thể xảy ra và ta sẽ không nghe thấy anh gọi. Hãy để cho con ngựa này kêu, giọng nó to hơn anh, phải không nào. Hiểu chưa, Felim ? Coi chừng, hãy làm mọi cái như ta nói với anh !

- Ei - ei, cháu sẽ làm !

- Đừng có quên đấy. Cuộc sống của chủ anh phụ thuộc vào nó đấy !

Nói những lời này rồi người thợ săn đặt lên vai khẩu súng săn dài ngoẵng của mình và đi ra khỏi lều.

- A, ra ông già cũng không ngốc lắm - Felim nói, khi thấy Zep đã đi được một khoảng, không thể nghe được lời hắn nói. - Nhưng tại sao ông ta lại sợ chủ của ta sẽ nguy hiểm nếu có ai tới đây nhỉ ? Thậm chí ông ta còn nói tính mạng của cậu chủ phụ thuộc vào đó. Đúng ông ta đã nói như vậy. Ông ta dặn phải luôn nhìn ra cửa. Chắc ông ta muốn làm ngay điều này. Ta phải nhìn xem mới được.

Felim bước ra bãi cỏ, quan sát chăm chú tất cả các con đường mòn dẫn đến căn lều.

Sau đó hắn ta quay về và bắt đầu đứng ở bậc cửa như một người lính gác.

CHƯƠNG LVII

Tín hiệu qui định

Felim đứng không lâu, chưa qua mười phút hắn đã nghe thấy tiếng vó ngựa. Có ai đó đang tiến lại gần căn lều.

Tim Felim đập mạnh.

Những lớp cây cối dày đặc ngăn cản không cho hắn thấy người kỵ sĩ và hắn không sao xác định được khách là ai. Song theo tiếng vó ngựa hắn đoán chỉ có một người đang đi tới, nhưng điều này lại làm hắn sợ. Hắn sẽ ít sợ hơn nếu nghe thấy một đoàn kỵ sĩ, hắn rất không muốn một lần nữa gặp người kỵ sĩ giống như chủ hắn, nếu không tính đến cái đầu.

Lúc đầu Felim muốn chạy qua vạt cỏ để thực hiện lệnh của Zep. Nhưng sự khiếp sợ giữ chặt hắn lại một

chỗ, trước khi kịp hoàn hồn, hắn đã thấy sự lo sợ của hắn là vô ích: kỵ sĩ không quen biết kia có đầu.

- Nó kia rồi. Trên vai hắn ta - Felim thốt lên khi kỵ sĩ hiện ra sau những hàng cây và dừng lại ở phía đối diện của bãi cỏ - Một cái đầu chính cống, thậm chí khuôn mặt rất đẹp nữa là khác, chỉ có điều là không được vui vẻ lắm. Có thể cho rằng anh chàng tội nghiệp kia vừa đi chôn bà ngoại của mình ! Mà chân thì lại ngắn... Lay các thánh, đó là một phụ nữ.

Trong khi gã Iểclăng đang phỏng đoán, lúc thì nói thầm, lúc nói thành lời, kỵ sĩ đã đi thêm được vài bước và dừng lại lần nữa.

Trong khoảng cách đó Felim quả quyết rằng hắn đã xác định được giới tính của người kỵ sĩ không quen biết, mặc dầu người đó ngồi trên ngựa theo kiểu đàn ông, đội mũ kiểu đàn ông và khoác tấm xerap, có thể làm người có kinh nghiệm hơn cũng nhầm lẫn.

Đúng là một phụ nữ. Đó là Ixidôra.

Lần đầu tiên Felim nhìn thấy cô gái Méchxich và nàng cũng lần đầu tiên nhìn thấy hắn. Trước đây họ chưa bao giờ gặp nhau cả. Hắn thấy rõ mặt nàng không được vui. Nói cách khác, trông nó thật buồn thảm - trên đó hiện rõ nỗi tuyệt vọng.

Khi mới hiện ra từ sau những lớp cây, cái nhìn của Ixidôra thoáng vẻ sợ hãi. Khi đến bãi cỏ, khuôn mặt của nàng cũng chẳng sáng lên thêm chút nào mà chỉ tỏ ra ngạc nhiên pha lẫn thất vọng.

Chắc gì nàng đã ngạc nhiên khi nhìn thấy căn lều. Ixidôra biết sự tồn tại của nó. Nó là mục đích cuộc phiêu lưu của nàng cơ mà. Cô gái, có lẽ ngạc nhiên bởi thân hình đứng ở ngưỡng cửa. Đấy không phải là người mà nàng chờ đợi sẽ gặp ở đây.

Nàng ngần ngừ tiến lại gần hơn để hỏi thăm.

- Tôi không nhầm chứ ạ ? - Ixidôra hỏi bằng "tiếng Mỹ" - Xin lỗi, tôi... tôi nghĩ rằng Đông Morixiô sống ở đây.

- Đông Môrisô, tiểu thư nói thế phải không ạ ? Không, người như vậy không có ở đây. Đông Môrisô ? Tôi biết có một người có họ là Môriô, anh ta sống không xa Balibalax. Tôi nhớ rất rõ gã trai này, hắn đã gạt tôi một lần khi mua ngựa. Chỉ có điều tên hắn ta không phải là Đông mà là Pat. Người ta gọi hắn là Pat Moriô.

- Đông Morixiô. Moric, Moric !

- A, Moric ! Hay tiểu thư hỏi chủ của tôi, ngài Moric Giêran chẳng ?

- Đúng, đúng ! Xenhor jeran.

- Nếu tiểu thư cần đến ngài Giêran, thì đúng là ngài ấy sống ở căn lều này. Đúng hơn là thường trở về đây sau những cuộc săn ngựa. Cậu ấy sống ở đây chỉ khi đi săn ngựa thôi. Chà nếu tiểu thư thấy toà nhà ở Iéclăng xưa kia ! Nếu tiểu thư nhìn thấy người đẹp mắt xanh ! Chắc là cô nàng tội nghiệp phải chảy bao nhiêu là nước mắt chờ đợi sự trở về của cậu ấy. Ôi, nếu tiểu thư mà nhìn thấy nàng.

Mặc dầu cho ngữ điệu Iéclăng của Felim, nàng Mécxich hiểu lời hắn.

Sự ghen tuông, đó là người phiên dịch tốt. Một cái gì đó như tiếng thở dài buột ra từ Ixidôra, khi Felim nói cái từ ngán ngùi “nàng”.

- Ta hoàn toàn không muốn gặp “nàng” - Cô gái vội trả lời - Ta muốn gặp ông ấy. Ông ấy có nhà không ?

- Cậu ấy có nhà không ấy à ? Một câu hỏi thẳng thắn. Cứ cho rằng, tôi nói với tiểu thư, cậu ấy có nhà. Bây giờ thì sao nào ?

- Ta muốn gặp ông ấy.

- A, ra thế đấy. Tiểu thư phải chờ thôi. Bây giờ không phải là thời gian tiếp khách. Chỉ có thể cho bác sĩ hoặc linh mục vào thôi. Người đẹp ạ, tôi không cho cô vào đâu.

- Nhưng tôi rất cần gặp ông ta. Xenhor ạ !

- Hừm... Tiểu thư cần gặp cậu ấy ? Thì tôi đã nghe thấy rồi mà. Nhưng tiểu thư không được phép. Felim Onil này đau lòng phải từ chối người đẹp đặc biệt là người có cặp mắt đen như tiểu thư. Nhưng biết làm thế nào, nếu không thể !

- Nhưng tại sao lại không thể ?

- Có nhiều nguyên nhân ! Đầu tiên, bởi vì bây giờ cậu ấy không thể tiếp khách được, đặc biệt là các bà.

- Nhưng vì sao vậy, thưa Xenhor, vì sao ?

- Bởi vì cậu ấy không ăn mặc đàng hoàng. Cậu ấy chỉ mặc độc nhất một chiếc áo sơ mi, nếu không tính cái giẻ rách mà ngài Xtump quần cậu ấy lại. Quỉ tha ma bắt ! Tấm giẻ đó đủ may cho cậu ấy cả bộ áo trao, gilê và quần.

- Xenhor, tôi không hiểu !

- Không lẽ tôi chưa nói đầy đủ là cậu ấy nằm trên giường hay sao !

- Nằm trên giường, vào giờ này ! Tôi hy vọng không có gì...

- Xảy ra, tiểu thư muốn nói vậy phải không ? Thật không may là xảy ra rồi, mà còn hơn thế nữa, cậu ấy phải liệt giường trong nhiều tuần lễ.

- Ô, Xenhor, không lẽ ông ấy ốm ?

– Ấy, đúng là thế đấy. Biết làm thế nào con bồ câu nhỏ, giấu cũng chẳng được. Cậu ấy cũng chẳng khá hơn hay tồi hơn nếu tôi nói như vậy. Cứ nói thẳng vào mặt cậu ấy như thế cậu ấy cũng chẳng cãi được.

– Có nghĩa là ông ấy bị ốm. Hãy nói cho tôi biết, thưa Xenhor, ông ấy ốm ra sao và vì sao lại bị ốm như vậy ?

– Được rồi. Nhưng tôi chỉ trả lời được một câu hỏi của tiểu thư thôi nhé, câu hỏi đầu tiên. Cậu ấy đau là vì bị thương, còn ai làm cậu ấy bị thương chỉ có trời biết được. Cậu ấy bị đau chân. Còn da thì y như cậu ấy bị nhét vào một cái bao có đến chục con mèo điên ấy. Một mảnh da lành thậm chí chỉ bằng bàn tay tiểu thư cũng không tìm thấy được. Còn tệ hơn nữa là cậu ấy đang mê man bất tỉnh.

– Bất tỉnh ư ?

– Chính thế. Cậu ấy lâm nhảm như người trước đó quá chén và tưởng rằng bị người ta đuổi bằng que cời lò ấy. Vài giọt chất cay, cậu ấy nói với tôi là sẽ tốt cho cậu ấy hơn những thứ thuốc tốt nhất - Nhưng biết làm sao bởi không có nó ! Cả bi đông, cả chai - tất cả đều rỗng. Mà tiểu thư có mang theo mình một bi đông nhỏ nào không ? Agvardient ? Tôi thì uống cái thứ nước không ra gì cũng được đi. Nhưng một ngụm chất cay có lẽ sẽ rất công hiệu với cậu chủ tôi. Hãy nói thật xem, tiểu thư có chút rượu nào không ?

- Không, Xenhor ạ, tôi chẳng có. Rất tiếc là không.

- Đáng tiếc ! Tôi đau khổ thay cho cậu Moric. Thứ này rất đúng lúc với cậu ấy. Nhưng biết làm thế nào, đành phải chịu đựng vậy.

- Nhưng thưa Xenhor, không lẽ thực sự là tôi không nên gặp ông ấy.

- Tất nhiên. Để làm gì cơ chứ ? Cậu ấy dù sao cũng không phân biệt được tiểu thư với bà cố nội của mình. Tôi đã nói với tiểu thư, cậu ấy bị thương khắp người và đang mê man bất tỉnh.

- Như thế tôi càng cần phải gặp ông ấy hơn. Tôi có thể giúp đỡ ông ấy. Tôi còn nợ ông ấy...

- A, tiểu thư cần và muốn trả tiền ? Thế thì là việc hoàn toàn khác. Nhưng tiểu thư cần gì phải gặp cậu ấy. Tôi là quản lý cậu ấy đây, mọi việc đều phải qua tay tôi cả. Sự thật là tôi không biết viết, nhưng tôi có thể vẽ chữ thập để ký tên, mà cái này là hoàn toàn đủ. Cứ mạnh dạn trả tiền cho tôi đi. Tôi thề với tiểu thư là chủ tôi sẽ không yêu cầu trả tiền lần thứ hai. Bây giờ là rất đúng lúc. Chúng tôi sắp đi khỏi đây và chúng tôi đang cần tiền. Thế đấy, có tiền của tiểu thư, phần còn lại chúng tôi sẽ kiếm thêm. Giấy, bút, mực có ngay trong lều. Chỉ một khắc là tôi sẽ mang ra cho tiểu thư.

- Không, không ! Tôi không nói về tiền. Đây là món nợ ơn nghĩa.

- Ôi chào, chỉ có thể thôi ư ! Món nợ này trả chẳng khó gì. Chẳng cần đến giấy bút. Nhưng bây giờ không phải là lúc trả món nợ như vậy. Cậu chủ đảng nào cũng không nhận ra được. Khi nào cậu ấy tỉnh lại, tôi sẽ thưa lại rằng tiểu thư đã tới đây để trả nợ.

- Nhưng dù sao tôi cũng có thể gặp ông ấy chứ ạ ?

- Tôi đã nói với tiểu thư, bây giờ không được.

- Nhưng tôi cần phải gặp ông ấy !

- Thế nữa. Cần ! Người ta bắt tôi canh ở đây và họ nghiêm khắc ra lệnh cho tôi không để ai vào.

- Nhưng điều này không áp dụng với tôi. Vì tôi là bạn của ông ấy. Bạn của đông Morixiô.

- Làm sao tôi biết được ? Dù khuôn mặt tiểu thư thật xinh đẹp, nhưng tiểu thư vẫn có thể là kẻ thù hung ác của ông ấy.

- Nhưng tôi cần phải gặp ông ấy, rất cần ! Tôi muốn và tôi sẽ gặp.

Nói xong những lời này Ixidôra nhảy khỏi yên ngựa và tiến tới cửa.

Vẻ kiên quyết và giận dữ của nàng làm gã lếch lảng thấy là đã đến lúc thực hiện lệnh của Zep Xtump. Không để mất thời gian hấn vội vàng chạy

vào trong lều và khi đi ra khỏi cửa đã vũ trang cho mình một chiếc búa. Hắn muốn chạy qua người khách không mời mà đến nhưng bỗng dừng lại khi nhìn thấy nàng chìa vào hắn nòng khẩu súng lục.

- Vứt búa xuống ! - Ixidôra hét lên - Đồ vô lại, cứ thử vung búa lên phía ta xem nào, mi sẽ chết ngay !

- Vung lên hại tiểu thư ư ? - Felim lấp bắp. Lùi lại một chút vì hoảng sợ - Thánh nữ thiên liêng ! Tôi lấy thứ vũ khí này hoàn toàn không phải để chống lại tiểu thư. Tôi thề với tiểu thư có các thánh !

- Vậy ông lấy nó để làm gì ? - Nàng Mécxich hỏi, sau khi hiểu ra sự lầm lẫn của mình, nàng hạ khẩu súng xuống - Thế tại sao ngài lại vũ trang như vậy ?

- Tôi thề với tiểu thư, chỉ để thực hiện mệnh lệnh thôi ạ. Tôi cần phải chặt xương rồng, nó mọc ở kia kia và đem nó đâm vào dưới đuôi con ngựa này. Chắc là tiểu thư không phản đối chứ ạ ?

Xenhorita im lặng, nàng ngạc nhiên vì ý định lạ lùng này.

Cung cách của gã Iêclăng quá ư kỳ quặc để có thể nghi ngờ nó là xảo quyết. Bộ dạng, vẻ mặt, dáng điệu của hắn có vẻ khôh hài hơn là đe dọa.

- Im lặng, đó là dấu hiệu của sự đồng ý. Đa tạ tiểu thư - Felim nói, không còn sợ nhận một viên đạn vào lưng nữa.

Hắn chạy qua bãi cỏ và hoàn thành chính xác tất cả những điều dặn dò của người thợ săn già.

Nàng Měchxich lúc đầu im lặng vì ngạc nhiên, nhưng sau đó nàng không thể thốt lên được một lời nào, bởi vì nói cũng chẳng ích gì.

Felim vừa hoàn thành xong lệnh của người thợ săn thì lập tức vang lên tiếng rống của con ngựa cái, kèm theo tiếng gõ móng nó được nhắc lại bởi tiếng sủa ảo não của con chó, và giờ đây là cả giàn đồng ca của tiếng rừng – chim chóc, thú rừng, côn trùng cùng hoà theo bản hợp xướng cuồng loạn này, có cố đến chết cũng không thể át được nó.

Ixidôra đứng im vì ngỡ ngàng. Nàng chẳng hiểu gì cả. Khi nào sự náo loạn như địa ngục này còn chưa chấm dứt thì không thể hỏi han gì được.

Felim trở về cửa lều và lại đứng vào chỗ gác lối ra vào với vẻ hài lòng của một diễn viên đã đóng hoàn hảo vai trò của mình.

CHƯƠNG LVIII

Cái hôn ác hại

Dàn nhạc man rợ kéo dài đến trọn mười phút. Con ngựa cái hí lên như heo bị chọc tiết, con chó nhấc lại bằng tiếng tru ảo não, được trả lời bằng tiếng vọng lại từ phía bờ sông.

Những tiếng kêu này vang xa đến nửa dặm. Chắc gì Zep Xtump đã kịp đi xa và nhất định ông phải nghe thấy chúng.

Không nghi ngờ rằng Zep sẽ đến ngay, Felim vừa đứng trên bậc cửa vừa hy vọng rằng cô gái không quen biết sẽ không tìm cách lọt vào, ít nhất cũng cho tới khi hắn được giải phóng khỏi nhiệm vụ canh gác.

Cho dù tất cả những lời lẽ của cô gái Mếchxich, hấn vẫn cứ nghi ngờ rằng nàng có âm mưu xảo quyệt, nếu không thì tại sao Zep lại ra lệnh cho hấn gọi ông.

Bản thân Felim không hề nghĩ tới chuyện chống cự. Khẩu súng lục bóng nhoáng vẫn còn đang nhằm vào hấn và hấn hoàn toàn không muốn xung đột với nữ kỵ sĩ kỳ lạ này, hấn sẽ không nói năng gì để nàng vào trong lều.

Nhưng còn có một nhân vật quả quyết hơn canh giữ lối vào lều, không hề sợ đến cả một tiểu đội trang bị vũ khí hạng nặng. Đó là Tara.

Tiếng tru kéo dài, ảo não của con chó đôi khi lại thay bằng tiếng sủa giật lên vì giận dữ. Con chó cảm thấy không tin tưởng người khách không mời. Cung cách của nàng Mếchxich làm nó cảm thấy thù địch. Con chó đứng, lấy thân mình ngăn trước Felim và cánh cửa, nhe những chiếc răng nhọn của mình ra, rõ ràng nó làm cho khách hiểu rằng vào được lều chỉ có cách bước qua xác nó.

Nhưng Ixidôra không còn nghĩ đến việc đạt được nguyện vọng của mình, lúc đó cảm giác duy nhất của nàng là sự kinh ngạc.

Nàng đứng lặng không nói một lời. Rõ ràng sau một hành động lạ lùng như vậy phải tiếp theo một kết cục tương ứng. Tò mò kinh khủng, nàng nén mình chờ đợi cái kết thúc của màn kịch.

Ở nàng sự lo ngại chẳng còn lại dấu vết. Những gì nàng trông thấy nếu để đe dọa thì lại quá tức cười, đồng thời nếu để chọc cười thì lại quá kỳ khôi.

Trên khuôn mặt của con người đã hành động một cách kỳ quặc kia không hề có một nét cười. Hắn hoàn toàn nghiêm chỉnh. Rõ ràng con người kỳ lạ kia không hề nghĩ đến chuyện đùa.

Nàng tiếp tục ngỡ ngàng cho tới khi giữa những thân cây xuất hiện một người cao kều bận chiếc áo khoác bạc màu cầm khẩu súng săn dài trong tay. Ông ta đi gần như chạy.

Ông chạy thẳng tới căn lều. Khi cô gái nhìn thấy người không quen mặt nàng hiện lên vẻ lo lắng và bàn tay nhỏ của nàng nắm chặt thêm khẩu súng lục.

Động tác này được thực hiện một phần vì đề phòng, một phần do bất giác. Không có gì đáng ngạc nhiên: ai cũng phải lo lắng khi nhìn thấy khuôn mặt khắc nghiệt của người khổng lồ, đang chạy rất nhanh đến.

Nhưng khi vừa bước tới bãi cỏ, trên khuôn mặt ông xuất hiện một vẻ ngạc nhiên không kém gì vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt cô gái.

Ông lẩm bẩm điều gì đó qua kẽ răng, nhưng giữa những tiếng ồn ào vẫn tiếp diễn thì không thể nghe rõ được, chỉ xét theo điệu bộ thì chắc gì chúng đã niềm nở.

Ông chạy ngay tới chỗ con ngựa còn đang rống lên và làm cái việc mà ngoài ông ra không ai dám làm – ông nhấc đuôi con ngựa đang điên rồ lên và giải phóng cho nó khỏi những cái gai đang làm tình làm tội nó.

Sự im ắng được lập lại ngay, bởi vì những kẻ tham gia và dàn đồng ca, khi quen với tiếng hý man rợ của con ngựa cái đã im lặng đi từ lâu.

Ixidôra vẫn chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, chỉ khi liếc nhìn cái hình người khô hài ở cửa lều, nàng đoán ra rằng cái anh béo kia đã hoàn thành thắng lợi một nhiệm vụ nào đó.

Nhưng vẻ tự mãn của Felim không còn lại dấu vết khi Zep Xtump dữ tợn quay về phía căn lều. Thậm chí sự có mặt của người đẹp cũng không ngăn được hàng tràng những lời chửi mắng của ông.

– Đồ ngu ! Đồ Iếc-lăng dần-dộn ! Ta hỏi mi, mi gọi ta về đây làm gì. Ta chỉ vừa mới nhấm vào một con gà tây bự, nặng phải đến mười ba phun không kém. Con nghèo đáng nguyên rửa này đã đánh động nó trước khi ta kịp bóp cò. Thế là mất cả bữa sáng !

– Nhưng thưa ngài Xtump, ngài chẳng đã ra lệnh cho cháu là gì ! Ngài nói rằng nếu có ai tới đây...

– Nhưng sao anh ngốc thế ! Chẳng lẽ điều này lại liên quan tới phụ nữ ?

- Nhưng làm sao cháu có thể biết được đây là phụ nữ ? Ngài nhìn cô ta ngồi trên yên ngựa kia ! Chẳng khác gì đàn ông.

- Người ta ngồi trên ngựa thế thì sao nào ? Không lẽ anh lại không để ý từ trước rằng đàn bà Mếchxich họ ngồi ngựa như vậy à, há đồ óc bả đậu ? Theo ta thì anh giống mụ đàn bà hơn cả cô ta đấy, mà anh còn ngu hơn cô ta đến hai mươi lần. Ta chắc như vậy. Còn ta thì đã nhìn thấy cô ta một vài lần và thậm chí còn nghe nói gì đấy về cô ta. Không hiểu ngọn gió nào đã đưa cô bé tới đây. Chắc gì hỏi được cô ta. Cô bé chỉ biết nói tiếng Mếchxich. Mà ta không biết thứ tiếng ấy và chẳng muốn biết nó nữa.

- Ngài nhầm rồi, ngài Xtump. Cô ta nói được cả tiếng Anh đấy, đúng không, thưa tiểu thư ?

- Một chút tiếng Anh - nàng Mếchxich, từ nãy giờ vẫn im lặng đứng, nghe trả lời - Một chút thôi.

- Thế kia đấy ! - Zep hơi ngượng kêu lên - Tha lỗi cho tôi, Xenhorita. Cô nói được tiếng Anh ư ? Hay quá. Vậy thì cô có thể nói cho tôi biết, cô đến đây làm gì. Không phải cô đi lạc chứ ?

- Không, thưa xenhor... - Sau một lúc im lặng nàng nói.

- Thế có nghĩa là, cô biết cô đang ở đâu chứ ạ ?

- Vâng, thưa xenhor... Và... đây là nhà của Đông Morixiô jeran phải không ạ ?

- Vâng, đúng như vậy. Nhưng cô đã gọi tên anh ta không đúng lắm đâu... Còn căn lều này thật khó được gọi là ngôi nhà, nhưng quả thật là anh ta đang sống ở đây. Cô muốn gặp chủ nhà phải không ?

- Ô, Xenhor, đúng đấy ! Tôi đến đây cũng vì thế.

- Thế thì tôi sẽ không phản đối. Chắc cô sẽ không nghĩ ra điều gì xấu phải không ? Nhưng có điều để làm gì ? Anh ta không thể phân biệt nổi cô với chiếc đế giày đâu.

- Ông ấy ốm phải không ạ ? Có sự bất hạnh xảy ra với ông ấy ? Ông này đã nói với tôi điều đó.

- Vâng, cháu đã nói cô ta - Felim thừa nhận.

- Đúng - Zep trả lời - Anh ta bị thương. Và bây giờ còn đang mê sảng chút ít. Tôi nghĩ rằng không có gì nghiêm trọng. Chắc rồi anh ta sẽ chóng tỉnh lại.

- Ô, Xenhor, tôi muốn được trông nom ông ấy khi ông ấy ốm ! Vì chúa, hãy cho phép tôi vào, tôi sẽ chăm sóc ông ấy. Tôi là bạn của ông ấy, bạn trung thành.

- Cũng được, tôi không thấy có gì e ngại. Người ta vẫn nói rằng chăm sóc người ốm là công việc của phụ nữ. Thật ra tôi cũng chưa kiểm nghiệm điều này từ ngày tôi chôn cất bà vợ của mình. Nếu cô muốn chăm sóc anh ta, thì xin mời, bởi vì cô là bạn của

anh ta. Cô có thể ở đây với anh ta cho đến khi chúng tôi trở về. Chỉ có điều chú ý sao cho anh ta đừng vùng ra khỏi giường và tháo bỏ băng của mình.

- Hãy tin tôi, Xenhor ạ. Tôi sẽ cố gắng giữ gìn ông ấy. Nhưng xin ngài hãy nói: ai làm ông ấy bị thương ?

- Về điều này, thưa Xenhorita, tôi cũng chỉ biết đến mức như cô thôi. Anh ta có đánh nhau với chó sói. Tôi tìm thấy anh ta trong rừng lúc mặt trời sắp lặn. Anh ta đứng dưới dòng suối ngập đến thắt lưng, một con thú lồm đồm mà những người Mếchxich gọi là hổ đang từ trên bờ chuẩn bị nhảy vào anh ta. Nhưng tôi đã kịp cứu anh ta khỏi tình thế hiểm nghèo. Những gì xảy ra trước đó đối với tôi vẫn là bí mật. Chàng trai đang bất tỉnh bây giờ không thể hỏi han gì được. Cho nên cô chỉ có việc đợi.

- Ngài tin rằng không có gì nghiêm trọng phải không Xenhor ? Vết thương của ông ấy không nguy hiểm chứ ạ ?

- Không. Anh ta chỉ sốt chút ít. Còn những gì gọi là vết thương chỉ là sây da thôi. Khi nào anh ta tỉnh lại thì đầu lại vào đấy. Qua một tuần là anh ta lại khỏe như con nai vậy.

- Ô, tôi sẽ chăm sóc ông ấy chu đáo !

- Cô rất tử tế, nhưng... nhưng... Zep do dự. Một ý nghĩ bất ngờ thoáng trong ông. Đây là những gì ông nghĩ:

“Đây chắc chính là cô gái đã gửi quà cho chàng trai khi anh ta còn nằm ở khách sạn Ôbêđôphê. Nàng yêu anh ta rồi - điều này thật rõ như ban ngày. Yêu quá mất rồi. Và cô kia cũng thế. Mà rõ ràng người mà chàng trai mơ ước không phải là cô này mà là cô kia. Nếu cô bé nghe được những lời chàng trai mê sảng mà cả đêm chàng chỉ gọi tên nàng kia, thì điều này sẽ làm tổn thương trái tim cô bé. Tội nghiệp, ta rất tiếc - Cô ta có lẽ rất nhân hậu. Nhưng chàng Muxtanger không thể cưới cả hai cô, mà cô bé người Mỹ kia hoàn toàn chiếm lĩnh anh ta. Thật là rắc rối. Phải thuyết phục để nàng mất đen ra đi, đừng ở lại chỗ chàng trai ít nhất cũng cho đến khi anh chàng thôi mê sảng về Luiza”.

- Thế này, thưa tiểu thư - Cuối cùng Zep nói với nàng Mếchxich đang sốt ruột chờ đợi - có lẽ tốt hơn hết là tiểu thư nên đi về nhà chẳng ? Hãy chờ đợi cho đến khi chàng bình phục. Bởi vì thậm chí chàng cũng không nhận ra cô được. Còn ở lại chăm sóc thì cũng chẳng cần. Anh ta không đau nặng để đến nỗi chuẩn bị lìa đời.

- Ông ta không biết cũng được. Dù sao tôi cũng phải chăm sóc ông ta. Có thể ông ta cần một cái gì đó ? Tôi sẽ lo lắng mọi việc.

- Nếu vậy thì cô cứ ở lại - Zep nói, hình như một ý nghĩ mới nào đó khiến ông đồng ý - Đây là việc của cô. Nhưng xin cô đừng để ý lắm tới những lời mê

sáng của anh ta. Anh ta sẽ nói nhiều về chuyện giết người và chút ít về... thường là như vậy khi người ta mê sáng. Xin cô đừng sợ. Anh ta, chắc là sẽ nói về một người đàn bà, lúc nào anh ta cũng nhắc đến tên cô ấy.

- Về một người đàn bà ư ?

- Vâng, anh ta cứ gọi tên người đó hoài.

- Tên người đó ? Thưa Xenhor, tên như thế nào ?

- Có thể đấy là tên em gái anh ta. Tôi tin rằng anh ta nhắc đến một cô em gái nào đó.

- Ngài Xtump, nếu ngài kể về cậu Moric... - Felim lại mở máy.

- Im đi, đồ ngu ! Đừng có xía vô những chuyện không cần thiết. Không phải việc của mi. Đi theo ta - Ông vừa đi vừa ra lệnh cho gã Iểclăng - Ta muốn anh đi với ta một chút. Ta đã giết chết một con rắn mai gầm khi ta đi lên phía trên theo dòng suối, ta đang còn để nó ở đó. Đem nó về nhà nếu chưa có con thú nào đó tha nó đi mất. Còn ta, có lẽ ta sẽ bắt được con gà rừng nào chẳng.

- Rắn à ? Rắn mai gầm ?

- Chính thế.

- Nhưng mà ngài sẽ không ăn nó chứ, ngài Xtump ? Bởi loài này độc.

- Anh hiểu biết khá nhiều đấy ! Nọc độc không còn. Ta đã chặt đầu nó rồi.

- Phù ! Cháu cứ thà là chết đói còn hơn cho vô miệng dù chỉ là một miếng !

- Thì cứ chết đi cho khỏe xác ! Ai đã mời anh ăn nào ? Tôi chỉ muốn anh mang con rắn về nhà. Nào, hãy làm những gì người ta ra lệnh cho anh. Không thì ta bắt anh ăn cái đầu của nó cùng với những chiếc răng độc đấy.

- Cháu thề, ngài Xtump, cháu hoàn toàn không muốn làm trái ý ngài. Cháu sẽ làm tất cả những gì ngài ra lệnh. Thậm chí cháu sẵn sàng nuốt nguyên cả một con rắn ! Thánh Patric quang vinh, hãy tha tội cho con, kẻ tội lỗi này !

- Quỷ sứ cả nhà thánh Patric quang vinh nhà anh ! Đi đi nào !

Felim không tranh cãi gì thêm, hấn ngoan ngoãn đi theo người thợ săn vào rừng.

Ixidôra vào căn lều và cúi xuống giường người bệnh. Nàng phủ lên vầng trán nóng bỏng và đôi môi khô nẻ của chàng trai những cái hôn nồng nhiệt. Bỗng nhiên nàng giật bắn người như bị bọ cạp đốt.

Cái làm nàng giật mình còn tệ hơn cả nọc độc của loài bọ cạp. Đó vền vẹn chỉ là một từ, một từ rất ngắn ngủi.

Điều này có gì đáng ngạc nhiên ! Hạnh phúc cả cuộc đời thường phụ thuộc vào một từ rất ngắn ngủi “vâng” như vậy ! Và còn nhiều khi, quá nhiều khi, từ “không” ngắn ngủi đem theo nó bao nỗi đắng cay khôn xiết.

CHƯƠNG LIX

Cuộc gặp gỡ trong căn lều

Ngày mà Luiza giải phóng cho Miguel Điac đối với nàng là một ngày u ám và chắc là ngày u ám nhất trong cuộc đời nàng.

Trước đó nỗi buồn vì cậu em trai mất tích hòa lẫn với nỗi lo lắng cho người yêu. Nhưng giờ đây nỗi cay đắng còn nặng nề thêm bởi sự ghen tuông đến mất trí.

Đau khổ, sợ hãi, ghen tuông – không phải là quá nhiều đối với một trái tim hay sao ?

Đó là những gì mà Luiza Poindekter trải qua khi đọc bức thư chứa đựng chứng cứ phản bội của người tình.

Sự thật chàng không phải là người viết lá thư và chứng cứ cũng chẳng thể gọi là trực tiếp.

Song thoát đầu, trong cơn giận dữ bột phát, nàng Kreôl trẻ tuổi không nghĩ tới điều này. Xét theo bức thư, quan hệ giữa Moric Giêran và cô gái Mécxich còn âu yếm hơn là chàng nói. Có nghĩa là Moric đã lừa dối nàng.

Khác đi thì tại sao người đàn bà lại viết về những tình cảm của mình về “cặp mắt đen đầy tình cảm” của chàng một cách công khai, kiêu hãnh như vậy ?

Tình cảm trong bức thư không phải là tình bạn. Trong đó có hơi thở của niềm say mê. Nàng kreôl hiểu như vậy bởi trái tim nàng bốc cháy vì tình yêu.

Ngoài ra trong đó có nói về cuộc gặp gỡ. Thật ra, nàng Mécxich chỉ mới đề nghị. Nhưng đấy chỉ là hình thức, là sự đồng đánh của người đàn bà tự tin vào mình. Bức thư được kết thúc không phải bằng lời đề nghị mà ra lệnh: “Hãy đến, em chờ ông”.

Khi đọc những dòng này, Luiza đột ngột vò nhàu bức thư. Trong cử chỉ của nàng không chỉ có sự ghen tuông mà còn cả sự khao khát trả thù.

- A, thế là bây giờ ta đã rõ tất cả ! - Nàng kêu lên cay đắng - Không phải lần đầu tiên chàng nhận bức thư như vậy. Họ đã gặp nhau ở chỗ đó. “Trên

đỉnh đôi, sau nhà bác em". Sự chỉ dẫn không được rõ ràng cho lắm ! Có nghĩa là chàng thường tới đó.

Nhưng rất nhanh, cơn giận dữ được thay thế bằng nỗi thất vọng sâu sắc. Tình cảm của nàng bị giày xéo, rách nát như tờ giấy rơi dưới chân nàng.

Những ý nghĩ buồn rầu xâm chiếm nàng. Trong cơn rối loạn nàng đã nghĩ tới những quyết định tối tăm nhất. Nàng nhớ lại Luizana yêu dấu, nàng muốn trở lại nơi đó để chôn nỗi đau khổ của mình vào tu viện. Nếu trong giờ phút đau đớn tột cùng mà tu viện ở gần đó, thì chắc nàng sẽ đi khỏi nhà cha nàng để tìm chốn nương thân trong những bức tường tu viện. Đó đúng là một ngày ảm đạm nhất trong cuộc đời Luiza.

Sau những phút tuyệt vọng kéo dài, nàng có phần bình tĩnh lại và bắt đầu suy nghĩ một cách sáng suốt hơn. Nàng vừa đọc lại bức thư vừa suy gẫm từng lời.

Ở nàng lại nảy sinh ra niềm hy vọng rằng Moric Giêran không có trong khu dân cư. Rất có khả năng đó. Thật lạ lùng, nếu một người đàn bà ấn định cuộc gặp gỡ và chờ đợi người mình yêu một cách tin tưởng như vậy lại không biết điều này. Dù sao chàng cũng có thể đã ra đi. Chính chàng đã chuẩn bị cuộc đi xa.

Việc kiểm tra sự nghi ngờ đối với Luiza Poindecker, con gái một người chủ đồn điền kiêu hãnh là rất khó khăn, nhưng không còn lối thoát nào khác. Và khi hoàng hôn đậm đặc lại, nàng cười trên

con muxtang đốm sao đi trên những đường phố của khu cư dân và dừng lại trước khách sạn, chính nơi mà vễn vễn vài giờ trước đây con ngựa non màu xám của Ixidôra đã dừng lại.

Khu dân cư buổi chiều hôm ấy vắng tanh. Một số người đang đi truy lùng kẻ phạm tội, số khác đang hành quân chống lại người Komantri.

Ôbedôphê là nhân chứng duy nhất hành động bất cần của Luiza. Thêm vào đó người chủ khách sạn không thấy ở đó có gì lạ lùng, hắn thấy hoàn toàn tự nhiên khi chị gái của chàng trai bị mất tích muốn biết tin tức, chính điều này giải thích cho hắn nguyên nhân sự xuất hiện của Luiza.

Người Đức này không lấy gì làm tinh tế lắm. Hắn không hề ngờ rằng Luiza rất hài lòng khi nghe những câu trả lời đầu tiên của hắn. Hắn cũng không đoán được sự đau đớn hành hạ nàng ra sao bởi những lời nhận xét tình cờ thêm vào cuộc đối thoại của họ rằng nàng không phải là người đầu tiên hỏi thăm Moric – Muxtanger, mà còn một người đàn bà nữa đã hỏi những câu hỏi như vậy, Luiza thất vọng quay ngựa trở về Kaxa del Kovrô.

Cả đêm Luiza nằm trần trọc thức trắng, nàng không thể tìm được sự yên tĩnh. Trong những phút thiếp đi ngắn ngủi, những giấc mơ khủng khiếp hành hạ nàng.

Buổi sáng sự bình tĩnh cũng không trở lại, nhưng một quyết định đã đến – một quyết định cứng rắn, can đảm, gần như mạo hiểm.

Đi một mình tới bờ Alamô đối với Luiza Poindeker có nghĩa là phá vỡ tất cả những phép tắc xã giao. Nhưng đó chính là điều nàng định làm.

Chẳng có ai giữ nàng, cấm nàng ra đi. Cuộc tìm kiếm kéo dài suốt đêm, đội ngũ vẫn chưa trở về, chưa một tin tức nào của cuộc tìm kiếm về đến Kaxa del Korvô. Nàng Krêôl trẻ tuổi làm chủ hoàn toàn dinh cơ và mọi hành động của mình, chỉ mình nàng biết những gì xô đẩy nàng đến bước đường tuyệt vọng này.

Điều này không khó gì đoán ra.

Luiza Poindeker là một trong số những người có thể bị mất lòng tự tin. Thậm chí tình yêu mạnh mẽ nhất cũng không làm nàng an tâm. Nàng cần phải biết sự thật ! Có thể hạnh phúc đang chờ đợi nàng, cũng có thể là sự tiêu ma của mọi hy vọng. Dù có đến thế đi nữa nàng thấy vẫn còn hơn là sự mập mờ đau đớn.

Nàng lập luận cũng gần như đối thủ của nàng !

Thay đổi ý định của Luiza là vô ích. Thậm chí lời nói của người cha cũng không thể can ngăn nàng lại được.

Bình minh vừa rạng thì Luiza đã lên ngựa. Sau khi ra khỏi cổng Kaxa del Korvô nàng hướng vào đồng cỏ theo con đường mòn đã quen.

Trái tim nàng không chỉ một lần xao xuyến vì những hồi ức ngọt ngào, khi nàng đi qua những nơi quen thuộc với những kỷ niệm quý giá.

Trong những giây phút ấy nàng quên đi nỗi đau khổ buộc nàng quyết định ra đi. Nàng chỉ nghĩ đến cuộc gặp gỡ với người yêu và mơ ước cứu chàng khỏi tay kẻ thù, mà có lẽ giờ đây chúng đang bao vây chàng.

Mặc cho nỗi lo lắng cho người yêu, đó là những phút giây hạnh phúc, nhất là nếu đem so với những ý nghĩ về sự thay lòng đổi dạ của người yêu đang dần vạt nàng.

Hai mươi dặm chia cách Kaxa del Korvô và căn lều đơn độc của chàng Muxtanger.

Khoảng cách như vậy có thể là cả một cuộc hành trình dài đối với những người đi ngựa ở Châu Âu. Nhưng đối với những người dân đồng cỏ, họ vượt qua khoảng cách này chỉ trong hai tiếng đồng hồ. Họ lao đi như đang đuổi theo một con cáo hay một con nai vậy.

Cuộc phiêu lưu như vậy sẽ không buồn chán ngay cả trên lưng một con ngựa lười, nhưng trên con ngựa đốm sao xinh đẹp nhanh nhẹn đang lướt trên đồng cỏ quê hương thì cuộc du hành sẽ kết thúc nhanh chóng.

Có thể còn quá nhanh chóng và bất hạnh cho nữ kỹ sĩ của chúng ta.

Luiza đã bị hành hạ ghê gớm, giờ đây nàng không thất vọng nữa.

Trái tim buồn thảm của nàng đã sáng lên tia hy vọng.

Nhưng nó tắt ngấm ngay lập tức khi nàng vừa bước lên bậc cửa của căn lầu. Một tiếng nấc nghẹn ngào buột ra khỏi miệng nàng. Trái tim của nàng như đang rạn vỡ.

Trong căn lầu có một người đàn bà !

Đối với nàng Kreôl trẻ tuổi, tất cả đã quá rõ ràng, rõ ràng đến đau đớn. Trước mặt nàng là người đàn bà đã viết bức thư yêu đương. Cuộc gặp gỡ dù sao cũng đã xảy ra rồi. Có thể trong cuộc xung đột này trên sân khấu còn có một người nữa tham gia: Moric Giêran. Nhưng điều này cũng chẳng giải thích được tình thế của chàng: Luiza đã kịp nhìn thấy Moric, khắp người bằng bó đang nằm trên giường.

Vậy, đây là người đã viết bức thư, người đã gọi chàng là “thân yêu” và thán phục đôi mắt chàng, là người đã gọi chàng tới cuộc gặp gỡ và giờ đây cô ta đang ở cạnh chàng, dịu dàng chăm sóc chàng. Có nghĩa là chàng đã thuộc về cô ta. Ôi, ý nghĩ này sao mà đau đớn để có thể thốt lên thành lời !

Những ý nghĩ của Ixidôra cũng không kém đau khổ. Nàng biết rằng hy vọng đối với nàng như vậy là hết. Nàng đã đủ thời gian tìm kiếm trong những lời rời rạc của người bệnh, để không còn nghi ngờ vào sự thật cay đắng. Đối thủ đã đứng trên ngưỡng cửa, người đã đẩy nàng ra khỏi trái tim của chàng Muxtanger.

Mặt đối mặt, mắt rực sáng, họ đứng đó, bất bình bởi cùng một tình cảm, xúc động bởi cùng một ý nghĩ.

Cả hai nàng cùng yêu một con người. Cả hai đều bị hành hạ vì ghen tuông. Họ cùng đứng cạnh chàng. Còn chàng thì, than ôi, chẳng biết đến sự có mặt của cả hai.

Mỗi nàng đều cho rằng người kia là đối thủ may mắn. Luiza không nghe thấy những lời mà nó sẽ an ủi nàng, những lời mà từ nãy tới giờ vang lên bên tai Ixidôra, hành hạ tâm hồn nàng. Lòng căm giận không nói nên lời tràn ngập trong cả hai. Và như vậy lại càng đáng sợ. Họ không hề trao đổi một lời. Không ai trong số hai người yêu cầu được giải thích. Và không một người nào cần tới sự giải thích. Có những giây phút mà lời lẽ là thừa. Đó là sự va chạm của những tình cảm bị xúc phạm, nó chỉ được thể hiện bằng những cái nhìn căm giận và những cặp môi cong lên khinh bỉ.

Họ đứng như vậy chỉ trong khoảnh khắc.

Sau đó Luiza Poindekter quay phắt lại. Trong căn lều của Moric Giêran không có chỗ cho nàng.

Ixidôra cũng bước ra ngay, hầu như dẫm lên đuôi váy của địch thủ. Cũng chính ý nghĩ đó đuổi nàng ra: trong căn lều của Moric Giêran không có chỗ cho nàng.

Dường như cả hai cố gắng rời bỏ nơi làm trái tim họ tan nát càng nhanh càng tốt.

Con ngựa xám đứng gần, con đốm sao đứng xa hơn một chút. Ixidôra là người đầu tiên nháy lên ngựa. Khi nàng đi qua cạnh Luiza, cô này cũng đã ngồi trên yên.

Hai đối thủ lại lần nữa trao đổi cái nhìn. Không thể nói ai trong số hai người là đắc thắng, trong những cái nhìn cũng chẳng thấy sự tha thứ. Cái nhìn của nàng Krêôl tràn ngập buồn rầu, hờn giận và ngạc nhiên. Cái nhìn cuối cùng của Ixidôra, kèm theo những lời lẽ thốt lên một cách lỗ mãng, đầy sự giận dữ, bất lực.

CHƯƠNG LX

Cô gái phản bội

*N*ếu có thể so sánh được những hiện tượng của thế giới bên ngoài với nông nổi mà con người phải trải qua, thì thật khó kiếm được sự xung đột nào gay gắt hơn ánh sáng chói lọi của mặt trời trên dòng Alamô và sự tăm tối trong tâm hồn Ixidôra, khi nàng rời bỏ căn lều của chàng Muxtanger. Những tình cảm điên cuồng sôi lên trong ngực nàng và mạnh hơn tất cả là sự khao khát trả thù. Ở đó nàng tìm thấy một sự thoả mãn cay đắng nào đấy. Chính tình cảm này đã cứu nàng khỏi tuyệt vọng. Khác đi thì gánh nặng cay đắng thật không thể chịu đựng nổi.

Bị hành hạ bởi những ý nghĩ u ám, nàng đi dưới những bóng cây. Và những ý nghĩ đó cũng chẳng bớt đi khi đến bờ dốc nàng nhìn thấy bầu trời xanh rạng rỡ – nàng cảm giác rằng nó đang cười nhạo nàng.

Ixidôra dừng lại dưới dốc. Những cành trúc bá lớn màu thẫm vươn rộng trên đầu nàng. Cái bóng rậm rạp của nó gần với trái tim đau buồn của nàng hơn là những tia sáng mừng vui của mặt trời.

Nhưng không phải điều này làm nàng dừng ngựa lại. Trong đầu nàng nảy ra những ý nghĩ còn u ám hơn bóng cây trúc bá. Có thể biết điều này qua vầng trán u ám, qua cặp lông mày nhíu lại trên đôi mắt đen sáng quắc và khuôn mặt dữ tợn.

– Tại sao ta không giết nó ngay tại chỗ nhỉ ? – Nàng thầm nói – Có thể quay lại còn chưa muộn chăng ?

Nhưng thay đổi được gì nếu ta giết nó ? Bởi điều này cũng không trả lại được cho ta trái tim của chàng. Đối với ta nó đã mất rồi, mất vĩnh viễn ! Những lời nói đó được thốt lên từ tâm hồn chàng. Chỉ có cô ta sống trong những mơ ước của chàng ! Đối với ta, tội nghiệp cho ta, chẳng còn hy vọng gì ! Không, thế thì chàng phải chết ! Chàng đã làm cho ta bất hạnh... Nhưng nếu như ta giết chàng thì lúc bấy giờ sẽ ra sao ? Cuộc sống của ta sẽ biến thành cái gì ? Trở thành một cục hình không chịu nổi !... Không lẽ bây giờ còn là chưa cục hình sao ? Ta không

thể chịu đựng được hơn cực hình này ! Chẳng có gì an ủi nổi ta ngoài sự báo thù. Không chỉ cô ả mà còn cả chàng nữa. Cả hai đều phải chết ! Nhưng không phải bây giờ, mà tới khi chàng có thể hiểu được chàng chết vì tay ai ! Lạy thánh Nữ, hãy cho con sức mạnh để báo thù.

Ixiđôra giục ngựa phi nhanh lên con đường dốc.

Lên tới bình nguyên, không dừng ngựa lại, không để cho con ngựa nghỉ ngơi, nàng lại phi nước đại điên cuồng trên đồng cỏ. Rõ ràng nàng cũng không biết đi về đâu. Nàng không nói, chẳng dùng dây cương để điều khiển, chỉ thúc những chiếc cựa giày giục nó phi về phía trước.

Được phép tự do, con ngựa lao theo con đường mà theo đó nó đã đi tới đây. Con đường dẫn tới bờ sông Lêông. Nhưng nó có cần đưa cô chủ của mình tới đó không ?

Đối với nữ kỵ sĩ hình như thế nào cũng được. Đầu cúi xuống, chìm sâu vào suy tư, nàng chẳng để tâm tới một cái gì; thậm chí đến cả nước phi điên cuồng của con ngựa. Nàng cũng không chú ý đến cả một chuỗi các kỵ sĩ đang tiến lại gần phía nàng cho đến khi con ngựa thở phì ra và đứng sững lại.

Bây giờ nàng nhìn thấy một đội kỵ sĩ đang đi trên đồng cỏ.

Người da đỏ chăng ? Không da trắng. Không chỉ xét theo màu da mà còn theo yên cương và tư thế ngồi ngựa, quả quyết điều này còn nhờ các bộ râu vì màu da không thể nhận ra được dưới lớp bụi dày.

- Dân Têchdot - Ixidôra lẩm bẩm - Chắc đây là đội quân đi tìm Komantri. Nhưng người da đỏ đâu có ở đây. Nếu trong khu cư dân người ta nói đúng thì họ đã đi xa nơi này rồi.

Cô gái Mếchxich không muốn gặp họ. Vào lúc khác thì nàng chẳng tránh họ, nhưng đang lúc đau khổ thì những câu hỏi và những cái nhìn tò mò làm nàng khó chịu.

Có đủ thời gian để lẩn đi. Nàng đang còn đứng giữa những bụi cây. Rõ ràng các kỵ sĩ còn chưa nhìn thấy nàng. Quay lại rừng là không ai nhìn thấy nàng cả.

Nhưng Ixidôra không kịp làm điều này, vì con ngựa của nàng đột ngột hí lên. Hai mươi con ngựa khác trả lời nó.

Vẫn có thể phi đi được. Nhưng rõ ràng họ sẽ đuổi theo. Liệu họ có đuổi kịp không, đặc biệt là trên những con đường ngoằn ngoèo mà nàng rất quen thuộc này.

Suy nghĩ vậy nàng đã quay ngựa, nhưng nàng lại kìm ngay nó lại và bình tĩnh chờ đội quân đang tới

gần. Những lời nàng nói sẽ giải thích tại sao nàng làm như vậy.

Họ ăn bận quá sang trọng so với những người thợ săn thông thường. Đây chắc đúng là đội ngũ mà ta đã nghe nói. Đội ngũ của người cha... Đúng rồi, chính là họ. Đây là bản năng báo thù ! Đây chính là quyền lực của Chúa.

Thay vì quay vào rừng, Ixidôra phi ra chỗ trống, quả quyết đi đến gặp các kỵ sĩ. Nàng kéo dây cương chờ họ tiến gần lại. Kế hoạch phản bội của nàng đã chín mùi.

Vài phút sau các kỵ sĩ đã vây quanh cô gái Mécxich.

Họ có chừng một trăm người, vũ trang bằng đủ loại vũ khí khác nhau. Chỉ có cái duy nhất làm họ giống nhau là những lớp bụi dày phủ lên quần áo và vẻ mặt khắc nghiệt của họ, chúng chỉ hơi dịu lại vì sự tò mò thoáng qua.

Rơi vào giữa một đám người như vậy, ai cũng phải sợ, hơn nữa lại là phụ nữ, nhưng Ixidôra không hề tỏ ra sợ hãi. Nàng không cho những người đang vây quanh nàng một cách kém lễ nghi này là nguy hiểm. Nàng biết một vài người trong số họ. Nhưng người đàn ông đứng tuổi, có vẻ là người lãnh đạo đội ngũ mà giờ đây đang hỏi han nàng, trước đây nàng chưa từng gặp dù vậy nàng vẫn đoán được ông ta là

ai. Đây chắc là cha của chàng trai bị giết, của cô gái, mà nàng rất muốn nhìn thấy cô ta bị giết hay ít nhất cũng bị nhục nhã.

Một cơ hội thật thuận tiện !

- Thưa cô, cô nói được tiếng Pháp chứ ạ ? - Vili Poindektek hỏi, ông đoán rằng nàng sẽ hiểu thứ ngôn ngữ này hơn.

- Rất ít thưa Xenhor. Tốt hơn hết là ngài hãy nói tiếng Anh.

- Tiếng Anh ư ? Thế thì lại tốt hơn cho chúng tôi. Vậy xin cô hãy nói, cô có nhìn thấy ai ở nơi đây không ? Tôi muốn nói, cô có gặp một kỵ sĩ nào đó hay có thể nhìn thấy một cái trại của ai đó ?

Ixidôra hoặc là đang do dự, hoặc là đang suy tính câu trả lời của mình.

Ngài chủ đồn điền niềm nở tiếp tục những câu hỏi.

- Cho phép tôi hỏi, cô sống ở đâu nhỉ ?

- Ở Riô grand, thưa Xenhor.

- Cô đang đi từ đó tới đây ạ ?

- Không từ Lêông.

- Từ Lêông !

- Đây là cháu gái của ông già Martinec - Một trong số những người có mặt giải thích - Đồn điền

của ông ấy ngay sát với đồn điền của ngài, ngài Poindekter ạ.

– Vâng, vâng, đúng vậy. Tôi là cháu gái của ông Xilviô Martinec.

– Cô đi thẳng từ dinh cơ của ông ta ư ? Hãy tha lỗi cho sự khẩn khoản của tôi, nhưng cô hãy tin rằng chúng tôi hỏi cô không phải vì sự tò mò thông thường. Có những nguyên nhân nghiêm trọng khiến chúng tôi làm điều đó.

– Vâng, tôi đi thẳng từ dinh cơ của bác Martinec - Ixidôra trả lời dường như nàng không để ý tới những lời cuối cùng - Tôi đi khỏi nhà bác tôi đúng hai tiếng trước.

– Thế thì rõ ràng cô đã nghe nói về vụ giết người đã xảy ra ?

– Vâng thưa Xenhor. Hôm qua trong nhà bác Xilviô người ta đã nói về điều này.

– Nhưng hôm nay, lúc cô ra đi, có tin tức gì mới trong khu cư dân không ? Chúng tôi cũng có tin tức từ đó, nhưng sớm hơn nhiều. Cô không nghe thấy gì thêm, thưa cô ?

– Tôi chỉ nghe nói có một đội đã lên đường đi tìm kẻ giết người. Đội ngũ của ngài phải không, thưa Xenhor ?

- Vâng, vâng, chắc là họ nói về chúng tôi. Cô không nghe gì thêm ư ?

- Ô có, nhưng rất kỳ lạ, thưa Xenhor, kỳ lạ đến nỗi các ngài có thể cho rằng tôi đùa.

- Cái gì vậy ? - Cả hai mươi người cùng hỏi một lúc, họ nhìn nữ kỹ sĩ kiểu diễm với sự tò mò căng thẳng.

- Người ta nói rằng đã nhìn thấy một người nào đó không đầu... trên ngựa... ở đâu gần đây... Chúa lòng lành ! Chúng ta có thể đang ở gần chỗ đó, ở một nơi nào đó trên sông Nuexet, không xa bãi nông, nơi con đường rẽ đi Riô Grand. Các vakerô đã nói như vậy.

- Chà, như vậy có nghĩa là những vakerô nào đó đã nhìn thấy nó.

- Vâng, thưa các Xenhor, họ có ba người và họ thề rằng đã nhìn thấy nó.

Ixidôra hơi ngạc nhiên vì vẻ bình tĩnh lạ lùng mà những người Têchdơt lắng nghe câu chuyện của nàng. Một người nào đó liền giải thích nguyên nhân.

- Chúng tôi đã nhìn thấy kỹ sĩ không đầu, chỉ có điều là nó ở xa, còn các vakerô chắc là nhìn nó ở gần. Họ có hiểu được nó là gì không ?

- Lạ thánh mẫu, không !

- Cô chưa nhìn thấy nó phải không, thưa cô ?

- Các ngài nói gì vậy, chưa đâu ! Tôi mới chỉ nghe nói điều này. Nhưng nó là cái gì thì ai mà biết được.

Tất cả im lặng suy nghĩ.

Sau đó ngài chủ đồn điền tiếp tục hỏi.

- Cô không gặp ai ở đây ư, thưa cô ?

- Không, tôi có gặp chứ !

- Ai vậy ? Cô làm ơn tả lại...

- Một người đàn bà.

- Một người đàn bà ? - Một vài giọng nhắc lại.

- Vâng, thưa các Xenhor.

- Người đàn bà ra sao ?

- Người Mỹ.

- Người Mỹ ư ? Ở đây ? Một mình ?

- Vâng.

- Ai thế nhỉ ?

- Ai mà biết được !

- Cô không biết người ấy à ? Thế người ấy trông như thế nào ?

- Cô ta trông như thế nào ư ?

- Vâng, cô ta ăn bận như thế nào ?

- Bạn chiếc áo dài đi ngựa.
- Có nghĩa là cô ta đi ngựa ?
- Vâng.
- Thế cô gặp cô ta ở đâu ?
- Cách đây không xa, trong đám cây rừng kia
kia.
- Cô ấy đi về hướng nào ? Ở đó có ngôi nhà nào
không ?

- Chỉ có một túp tranh.

Poindekter quay về phía một trong số các thành
viên của đội ngũ, một người biết tiếng Tây Ban Nha.

- Túp tranh là cái gì vậy ?
- Họ gọi những căn lều của họ như vậy.
- Vậy túp tranh này của ai ?
- Đồng Morixiô - Muxtanger.

Một tiếng kêu đặc thảng vang lên trong đám
đông. Sau hai ngày tìm kiếm, không một mối, kiên
trì, cũng như là vô vọng, cuối cùng họ đã tìm ra dấu
vết của kẻ giết người.

Những người đã xuống ngựa lại nhảy lên yên,
chuẩn bị lên đường.

- Xin lỗi, nhưng thưa cô Martinec, cô cần phải chỉ đường cho chúng tôi đi đến chỗ đó.

- Tôi đành phải đi đường vòng. Nhưng được rồi chúng ta hãy đi ! Tôi sẽ theo các ngài, nếu các ngài thích điều này.

Kèm thêm một trăm kỵ sĩ. Ixidôra lại phi vào khoảng rừng.

Nàng dừng lại ở bìa rừng phía tây. Giữa nó và Alamô là một đồng cỏ trải rộng

- Đằng kia kìa - Ixidôra nói - Các ngài có nhìn thấy cái vệt đen ở chân trời không ? Đó là đỉnh cây trắc bá. Nó mọc trong thung lũng Alamô. Hãy đi tới đó. Cạnh nó là một cái dốc mà các ngài có thể đi men xuống. Đi chút nữa các ngài sẽ thấy túp lều mà tôi đã nói.

Những chỉ dẫn tiếp theo là không cần thiết. Hầu như quên mất người chỉ đường, các kỵ sĩ lao ra đồng cỏ hướng về phía cây trắc bá.

Chỉ có một người còn chưa rời khỏi chỗ. Không phải là người chỉ huy đội ngũ, nhưng là một người không kém phần quan tâm đến những điều vừa xảy ra và thậm chí còn hơn nữa khi Ixidôra nói về người đàn bà mà nàng nhìn thấy. Hắn biết ngôn ngữ của Ixidôra như tiếng mẹ đẻ của hắn.

– Hãy nói cho tôi biết, thưa Xenhorita – Hấn nói với nàng Mếchxich bằng một giọng hầu như van lơn – Cô có để ý tới con ngựa mà người đàn bà ấy cười không ?

– Tất nhiên ! Ai mà có thể không để ý tới nó !

– Nó ra sao ? – Hấn vừa hỏi vừa nín thở vì hồi hộp.

– Con muxtang có đốm sao.

– Con muxtang đốm sao ? Ôi Chúa tôi ! – Kacxi Kolhaun rên rỉ và lao theo đội ngũ.

Ixiđôra chợt hiểu, lại một trái tim nữa bị ngọn lửa không tắt kia thiêu đốt, ngọn lửa mà tất cả bất lực trước nó, trừ cái chết.

CHƯƠNG LXI

Thiên thần trên mặt đất

Sự ra đi nhanh chóng và bất ngờ của đối thủ làm Luiza Poindekter sửng sốt. Nàng đã định thúc con Luna, nhưng lại do dự, ngạc nhiên vì sự việc vừa xảy ra.

Chỉ một phút trước đó, nhìn vào căn lều nàng thấy người đàn bà kia rõ ràng là chủ nơi đây.

Làm sao mà hiểu được sự ra đi bất ngờ của cô ta ? Làm sao giải thích được cái nhìn đầy vẻ căm thù dữ tợn ? Tại sao trong cái nhìn đó không có sự tự tin đặc chí khi cảm nhận được thắng lợi của mình ?

Cái nhìn của Ixidôra không làm nàng Krêl đau đớn, trái lại nó khơi dậy trong nàng một niềm vui

kín đáo. Thay vì lao về đồng cỏ, Luiza Poindekter nhảy xuống ngựa bước vào lều.

Khi nhìn thấy vẻ nhợt nhạt của chàng Muxtanger, đôi mắt ngơ ngác ngây dại của chàng, nàng Krêol tạm quên đi nỗi phật ý của mình.

- Chúa tôi ! - Nàng vừa kêu lên vừa chạy lại bên giường - Chàng bị thương... đang hấp hối... Ai gây nên nông nỗi này ?

Những từ lấp bắp rời rạc là câu trả lời duy nhất.

- Moric ! Moric ! Moric ! Anh có nhận ra em không ? Luiza, Luiza của anh đây ! Anh đã gọi em như vậy mà !

- Ôi, các người đẹp thật, hỡi những thiên thần trên thượng giới ! Tuyệt đẹp... đúng, ai cũng sẽ nói như vậy khi nhìn thấy các người, nhưng chớ nói rằng không có ai giống các người trên mặt đất. Không đúng. Ở đó có rất nhiều người đẹp, nhưng tôi biết một người còn đẹp hơn các người cơ, hỡi những thiên thần trên thượng giới ! Tôi nói về sắc đẹp, tính dịu hiền, lại là việc khác. Tôi nghĩ tới lòng nhân từ, không, không !

- Moric, Moric thân yêu, tại sao anh lại nói vậy ? Anh đâu phải ở trên trời. Anh đang ở cùng em, cùng Luiza của anh.

- Ta đang ở trên trời... vâng, trên trời ! Nhưng ta không muốn ở lại trời, nếu như nàng không ở đó. Đây có thể là một nơi rất dễ chịu nhưng chỉ khi nào có nàng cùng với ta. Nếu nàng ở đây, thì ta không cần gì hơn nữa. Nghe đây, hỡi các thiên thần, các người làm gì mà cứ quây cuồng quanh ta vậy ? Các người tuyệt diệu, nào ta có phản đối điều này, nhưng không một ai trong số các người đẹp hơn nàng - thiên thần của ta ! Ô, tôi biết cả quý sứ nữa, quý sứ xinh đẹp. Nhưng ta chỉ mơ ước thiên thần của đồng cỏ thôi.

- Anh có nhớ tên nàng không ?

Chắc rằng không ai hồi hộp chờ đợi câu trả lời của một con người đang mê sảng đến như vậy, Luiza nghiêng người xuống, không rời mắt khỏi chàng, chờ đợi.

- Tên ? Tên ư ? Hình như ai trong số các người hỏi tên. Không lẽ các người cũng có tên ? Chà, vâng, để ta nhớ đã nào Mikhain, Gavrin, Azrai - tên đàn ông tất cả là tên đàn ông. Các thiên thần, nhưng không ai được như thiên thần của ta. Nàng tên là...

- Là gì cơ ?

- Luiza... Luiza... Luiza. Ta giấu mà làm gì, bởi các người đã biết những điều xảy ra trên mặt đất. Các người tất nhiên là biết nàng - Luiza của ta chứ ? Các người phải biết nàng: không thể nào không yêu nàng với tất cả trái tim, như ta... Tất cả, trọn vẹn trái tim.

Chưa bao giờ những lời lẽ yêu đương lại đem đến cho Luiza niềm vui đến như thế, thậm chí cả lần đầu tiên nàng nghe chúng dưới bóng cây xiêm gai, được nói ra trong sự tỉnh táo hoàn toàn, thậm chí những lời nói lúc bấy giờ cũng không quý giá bằng. Ôi, sao nàng hạnh phúc như vậy ! Những chiếc hôn dịu dàng phủ lên vầng trán nóng bỏng của người bệnh và lên đôi môi khô nẻ của chàng.

Đắc thắng, Luiza đứng dậy áp chặt hai bàn tay vào ngực, dường như nàng cố trấn tĩnh nhịp đập của trái tim. Nàng chỉ sợ những giây phút hạnh phúc bay đi quá nhanh.

Than ôi, nỗi lo sợ của nàng đã tới. Trên ngưỡng cửa đã trở dài một cái bóng. Đó là bóng của một người. Qua một phút người ấy đã đứng trước cửa.

Bề ngoài của người mới bước vào không có gì đáng sợ.

Ngược lại, khuôn mặt, hình dáng của hắn đơn giản trông rất tức cười, đặc biệt là tương phản với những ngày bi đát gần đây. Con người kỳ lạ này một tay cầm chiếc búa nhỏ: tay kia – một con rắn lớn, nó rất lớn chỉ cần nhìn vào đoạn đuôi có vảy sừng là rõ.

Vẻ rầu rĩ khô hài của hắn còn được tăng thêm nhờ cái vẻ kinh ngạc lúng túng trên mặt hắn khi bước qua bậc cửa vào nhà nhìn thấy người khách mới.

- Lạy chúa !- Đánh rơi cả răn lẫn búa, hấn vừa kêu lên, vừa tròn xoe mắt - Cháu có lẽ đang ngủ mê !

- Đúng thế thật ! Không lẽ đây lại có thể là tiểu thư, thừa tiểu thư Poindekter ? Không thể thế được !

- Nhưng lại là đúng như vậy đấy, ngài Onil ạ. Ngài quên tôi nhanh như vậy là chẳng lịch thiệp chút nào !

- Quên tiểu thư ư ? Sao lại thế, thừa tiểu thư ! Tiểu thư không thể buộc tội cháu như vậy được. Ông Iếclăng của cháu không như vậy đâu, dù chỉ một lần được nhìn khuôn mặt xinh đẹp của tiểu thư, thì đến chết cũng không quên được. Tìm đâu cho xa ! Thí dụ cậu chủ đây này, chỉ những mê sảng về tiểu thư.

Felim nhìn lên gương một cách đầy ý nghĩa, Luiza đỏ ửng mặt lên vì vui sướng.

- Nhưng thế này là thế nào ? - Felim tiếp tục, khi nhớ ra sự thay đổi khó hiểu - Thế cái cậu chàng kia, hay là cái cô nàng kia đâu, cái người vừa mới ở đây ấy ? Tiểu thư có nhìn thấy một phụ nữ ở đây không, thừa tiểu thư Poindekter ?

- Nhìn thấy.

- Thế à ? Thế cô ấy đâu ?

- Đi rồi.

- Đì rồi à ! Có nghĩa là cô ta cũng chẳng biết là cô ta muốn gì nữa. Cháu để cô ta ở lại trong lều chỉ mới vừa mười phút trước: cô ta cởi mũ ra... như cháu đây này ! Một cái mũ đàn ông và thu xếp như là cô ta sẽ ở đây lâu vậy. Tiểu thư nói rằng cô ta đã ra đi ư ? Thật may phước ! Cháu chẳng than phiền về điều này ! Đối với một người đàn bà như cô ta thì cứ là phải tránh xa. Tiểu thư không tin chứ, tiểu thư Poindekter, chính cô ta đã dí khẩu súng lục của mình thẳng vào mũi cháu đấy nhé !

- Tại sao vậy ?

- Chỉ vì cháu không cho phép cô ta vào trong lều. Nhưng rồi cô ấy vẫn cứ vào. Khi Zep quay về, ông ta chẳng ngăn cản cô ấy. Cô ấy nói rằng ngài Giêran là bạn của cô ấy, rằng cô ấy muốn chăm sóc ngài.

- À, ra thế đấy ! Rất lạ, điều này rất lạ - Nàng Krêôl vừa lăm bầm vừa suy nghĩ.

- Tiểu thư nói phải lắm. Ở đây xảy ra lắm chuyện lạ kỳ. Tất nhiên cháu không nói về tiểu thư đâu. Cháu rất mừng vì tiểu thư đã đến đây, cháu tin chắc rằng cả cậu chủ cháu nữa, cũng rất vui mừng.

- Felim thân mến, hãy kể cho tôi nghe, cái gì đã xảy ra ?

- Được rồi, thưa tiểu thư, nhưng để làm điều này thì tiểu thư hãy bỏ mũ ra và ở đây lâu lâu. Đến tối cháu cũng chưa kể hết được những gì đã xảy ra từ ngày hôm kia.

- Những ai ở đây trong thời gian ấy ?
- Ai ở đây ư ?
- Ngoài...
- Ngoài cô gái giả trai phải không ạ ?
- Đúng, còn thêm ai đó ở đây à ?
- Ôi, còn thêm đủ loại người ! Có ai mà không còn ở đây cơ chứ ! Đầu tiên có một người tới đây, nhưng không đến được căn lều. Cháu sợ kể cho tiểu thư nghe về nó. Điều này có thể làm cho tiểu thư sợ hãi.
- Anh cứ kể đi. Tôi không sợ đâu.
- Được thôi, chỉ có điều tự cháu cũng không hiểu đó là cái gì; một người ngồi trên ngựa, nhưng không có đầu.
- Không có đầu ?
- Thật không có gì đáng ngạc nhiên hơn - Gã Iéclăng tiếp tục - Nó giống in như cậu Moric vậy. Nó cưỡi trên con ngựa của cậu ấy và tẩm chăn Mécxích trên vai. Mọi cái đều giống y như lúc cậu ấy ra đi. Nếu tiểu thư biết cháu sợ đến thế nào. Hồn vía bay cả lên mây !
- Nhưng anh nhìn thấy nó ở đâu cơ chứ, hử Onil ?
- Đằng kia, trên dốc ấy. Cháu chạy ra đón cậu chủ. Cậu ấy hứa sẽ từ khu cư dân trở về trong buổi sáng

hôm đó. Lúc đầu cháu cứ nghĩ rằng cậu ấy đang đi tới cơ. Đột nhiên nó tới gần... và không có đâu... nó dừng lại một phút... và sau đó là phóng nước đại như điên, còn Tara thì sửa âm i chạy theo nó. Họ cứ chạy trên đồng cỏ như vậy cho đến khi cháu không còn thấy nữa. Bấy giờ cháu quay lại đây, trong lều này, đóng chặt cửa lại và đi ngủ. Bỗng nhiên, như mọi khi, cháu thức giấc và cháu nằm mê, nhưng... xin lỗi tiểu thư, chắc là tiểu thư đã mệt, thậm chí tiểu thư cũng chưa kịp ngồi - tiểu thư cứ đứng hoài. Hãy cỡi chiếc mũ xinh đẹp có cắm lông chim và ngồi xuống chiếc rương. Cái rương này còn thuận tiện hơn chiếc ghế đâu. Cháu xin tiểu thư hãy ngồi xuống, bởi cháu còn chưa kể hết cơ mà.

- Đừng lo lắng cho tôi. Anh kể tiếp đi. Còn ai nữa ngoài người kỵ sĩ lạ lùng này đã ở đây? Đấy có lẽ là một người nào đó đùa cợt anh chăng?

- Đùa cợt ă ? Ông Zep Xtump cũng đã nói với cháu như vậy đấy.

- Có nghĩa là ông ấy đã ở đây ư?

- Vâng, nhưng phải sau khi những người kia đến.

- Những người khác nữa à?

- Vâng, thưa tiểu thư. Ngài Zep chỉ mới đến sáng hôm qua. Chúng đến thăm cháu từ tối hôm trước kia,

vào đêm khuya ấy. Tiểu thư hiểu không, cháu đang ngủ ngon lành, thì chúng đến và đánh thức cháu.

– Nhưng chúng là ai, những “những người khác” ấy ?

– Người da đỏ ấy mà !

– Người da đỏ ư ?

Vâng, đúng thế ! Cả một bộ lạc ! Tiểu thư hãy tưởng tượng xem, như cháu đã nói, cháu ngủ ngon lành. Bỗng dưng nghe thấy – có ai đó nói chuyện trên đầu cháu, sau đó tiếng giày sột soạt, dường như có ai đó đang tráo bài... Thánh Patric quang vinh, cái gì vậy ?

– Cái gì ?

– Không lẽ tiểu thư không nghe thấy gì ?... Đấy, lại nữa ! Tiếng ngựa ! Họ đã ở ngay cạnh lều...

Felim nhào ra cửa.

– Thánh Patric ơi ! Các kỵ sĩ đã bao vây chúng ta khắp mọi phía mất rồi. Họ phải có đến một nghìn người mà lại đang còn tới thêm nữa... Đây chắc là những người mà Zep nói tới... Có nghĩa là cần phải gọi ông ta. Ôi Chúa ơi ! Cầu sao cho ta báo kịp !

Người lểclăng tóm ngay lấy cành xương rồng, mà để cho thuận tiện hẳn mang theo người và chạy ra khỏi lều.

- Chao ôi ! - nàng Krêôl kêu lên - Đây là họ rồi !
Cha ta ! Mà ta lại ở đây... Biết nói gì đây ? Thánh nữ ơi,
hãy bảo vệ ta khỏi sự nhục nhã.

Luiza theo bản năng chạy lại phía cửa để khóa
lại, nhưng lập tức nàng hiểu điều này là vô ích. Đối
với những người đứng xung quanh kia thì cái chướng
ngại này làm sao mà ngăn được họ. Nàng để ý thấy
một kẻ hờ nơi tường. Chạy trốn chăng ?

Muộn rồi ! Tiếng vó ngựa đã vang sau căn lều.
Các kỵ sĩ đã bao vây nó tứ phía.

Và dù sao đi nữa, con ngựa Muxtang đốm sao của
nàng cũng đã bị buộc cạnh căn lều, họ không thể
không nhận ra nó.

Nhưng một ý nghĩ khác ngăn cô gái chạy trốn:
người nàng yêu đang bị nguy hiểm đe dọa, còn ai nữa,
ngoài nàng có thể bảo vệ được chàng.

- "Cứ để mất cả danh dự của ta đi - Nàng Krêôl
nghĩ - Mất cả cha, mất cả bạn bè, tất cả, chỉ có điều
không phải là chàng ! Đây là số phận của ta. Ta có bị
nhục nhã hay không, nhưng ta vẫn trung thành với
chàng !"

CHƯƠNG LXII

Chờ đợi căng thẳng

*C*hưa bao giờ cạnh căn lều của chàng Muxtanger vang lên nhiều tiếng vó ngựa như vậy, thậm chí cả trong những ngày mà bãi quần ngựa của chàng đầy những con ngựa hoang vừa săn được.

Felim vừa chạy ra khỏi cửa đã bị vài chục giọng gọi giật lại.

Giọng nói to nhất và oai vệ nhất:

- Đứng lại, tên vô lại ! Chạy vô ích ! Thêm một bước là mi sẽ bị bắn chết ! Dừng lại, ta nói với mi đấy !

Gã Iếclăng, đang chạy về phía con ngựa cái của Zep Xtump được buộc phía bên kia bãi cỏ, đành phải dừng lại.

- Hãy tin tôi, thưa các ngài, tôi hoàn toàn không định chạy trốn - Hấn run rẩy nói, khi nhìn thấy những khuôn mặt dữ tợn và những khẩu súng chĩa vào hấn - Tôi hoàn toàn không có ý định đó. Tôi chỉ muốn...

- ...chạy trốn, nếu mi có thời cơ. Mi bắt đầu khá đấy... Lại đây, Đik Trexi ! Trói hấn lại... Seltôn hãy giúp ta ! Quý quái ! Cái thằng thộn này thật lạ lùng ! Chắc gì đây phải là kẻ chúng ta đang tìm.

- Tất nhiên là không ! Đây là tên hầu của hấn.

- Ei, những người đằng kia, sau căn lều ! Đừng rời mắt khỏi nó. Chúng ta còn chưa tìm thấy hấn. Hãy xem cho kỹ để con chuột cũng không thể nhảy qua được... Còn bây giờ mi hãy trả lời: ai trong đó ?

- Trong đó ? Trong lều ấy à ?

- Trả lời đi ! Thằng ngu ! - Trexi quát, sau khi vụt gã Iếclăng bằng sợi dây - Ai ở trong căn lều ?

- Chúa ơi ! Bây giờ thì chẳng phải là chuyện đùa. Được rồi. Đầu tiên là cậu chủ của tôi.

- Kỳ lạ... Cái gì thế này ? - Vili Poin-đokter hỏi khi ông vừa nhìn thấy con Muxtang đốm sao. - Chẳng lẽ đây là con ngựa của Luiza ?

– Vâng, nó đẩy bác ạ – Kacxi Kolhaun, người đi cùng với ngài chủ đồn điền trả lời.

– Ai mang nó tới đây ?

– Chắc chính là cô Lu !

– Vớ vẩn ! Anh đùa đấy hử Kacxi ?

– Không, thưa bác, cháu nói hoàn toàn nghiêm túc.

– Anh muốn nói rằng, con gái ta đã ở đây.

– Đã ở đây ! Và bây giờ cô ấy ở đây. Cháu không nghi ngờ điều này.

– Không thể !

– Bác hãy nhìn kia kìa !

Cánh cửa vừa bị phá. Trong căn lều thấy rõ bóng một phụ nữ.

– Con gái ta !

Poindekter lập tức nhảy xuống ngựa vội vã chạy vào căn lều.

– Luiza, thế này là thế nào ?... Người bị thương ? Ai đây ? Henri ư ?

Trước khi nghe câu trả lời, ngài chủ đồn điền đã để ý thấy chiếc mũ và chiếc áo của Henri.

– Nó đây ! Nó còn sống ! Ổn Chúa !

Poindekter chạy bổ lại giường.

Nhưng niềm vui của ông lập tức tắt ngay. Khuôn mặt tái mét trên gối kia không phải là khuôn mặt của con trai ông. Ngài chủ đồn điền sựng lại, rên lên một tiếng.

Kolhaun dường như cũng xúc động không kém. Hấn thốt lên một tiếng kêu khiếp đảm. Thu người lại, hấn len lén đi ra khỏi lều.

– Ôi Chúa ! Cái gì thế này ? – Ngài chủ đồn điền thều thào – Cái gì vậy ? Luiza, con có giải thích cho ta không ?

– Không, thưa cha. Con mới ở đây vắn vện chỉ vài phút. Con đã thấy anh ta trong tình trạng như thế này rồi. Anh ta đang mê sảng, cha cũng tự nghe thấy đấy.

– Còn... còn... Henri ?

– Con không biết gì hết. Ngài Giêran chỉ có một mình, khi con vào đây, tên hầu của anh ta cũng không có, hấn chỉ vừa mới trở về. Con còn chưa kịp hỏi han hấn.

– Nhưng... Nhưng làm sao mà con tới được đây ?

– Con không thể ngồi ở nhà được. Tình trạng mập mờ hành hạ con. Cha nghĩ xem, chỉ có một mình, bị dẫn vật bởi ý nghĩ rằng người em bất hạnh của con...

Poindekter nhìn con gái ngơ ngàng, dường như cái nhìn của ông có độ lượng hơn.

– Con nghĩ rằng Henri có thể ở đây.

– Ở đây ? Nhưng làm sao con biết được ngôi nhà này ? Ai chỉ đường cho con ? Bởi con ở đây chỉ có một mình !

– Con biết đường. Cha còn nhớ cái ngày đi săn khi con muxtang đem con đi không ? Trên đường về, ngài Giêran chỉ cho con chỗ ở của ngài. Con quyết định rằng con có thể lần nữa tìm ra được nó.

Một tình cảm mới hòa lẫn với sự ngơ ngàng của ngài Poindekter: Ông nhăn mặt cau có. Nhưng những gì làm ông lo lắng, ông không nói.

– Thật là một hành động bất cẩn, con gái ta ạ, nhẹ dạ và thậm chí nguy hiểm nữa. Con xử sự như một đứa con gái ngốc nghếch. Về, về ngay ! Đây không phải là chỗ của các cô gái. Cưỡi con ngựa của mình và đi về nhà. Sẽ có người nào đó đưa con đi. Ở đây con có thể nhìn thấy những việc không thích hợp với con. Nào đi đi !

Người cha đi ra khỏi căn lều, cô gái đi theo sau ông với vẻ miễn cưỡng rõ rệt. Cũng chậm chạp như vậy, nàng đi về phía con ngựa của mình.

Các kỵ sĩ đã tập hợp lại ở bãi cỏ trước căn lều. Kolhaun kể cho họ nghe tình hình. Không cần phải có người canh gác.

Họ đứng thành từng đám, một vài người im lặng, những người khác trò chuyện. Nhiều người xúm quanh Felim, đang bị trói nằm dưới đất. Họ tra hỏi hắn, nhưng hình như không tin những điều hắn nói.

Khi người cha và cô gái xuất hiện, tất cả đều quay về phía họ, nhưng tất cả đều im lặng, mặc dù họ nóng lòng muốn biết điều gì đã xảy ra.

Phần đông họ đã biết mặt cô gái. Tất cả đều biết đến tên nàng, rất nhiều người đã nghe nói tới sắc đẹp của nàng. Tất cả đều ngạc nhiên, hơn thế nữa, họ sửng sốt khi thấy nàng ở đây. Chị gái của người bị giết trong ngôi nhà của kẻ giết người !

Hơn bao giờ hết, giờ đây tất cả mọi người đều khẳng định thủ phạm giết người là chàng Muxtanger. Kolhaun đã kể về chiếc mũ và chiếc áo khoác tìm thấy trong căn lều và chính tên giết người đã bị thương trong những cuộc đụng độ chết người.

Nhưng vì sao Luiza Poindekter lại ở đây một mình ? Tại sao không một người hầu nào, không một người nào trong số những người thân đi theo nàng ? Nàng là khách ở đây chẳng ? – Ít nhất người ta cũng nhìn nhận như vậy.

Người anh họ của nàng không giải thích gì hết. Có thể hẳn không giải thích được. Còn người cha – Ông có thể làm điều đó không ? Qua khuôn mặt ngượng ngùng của ông, chắc gì ?

Trong đám đông bắt đầu có những tiếng thì thào, nhưng không một dự đoán nào nói thành lời. Thậm chí những kẻ thô thiển nhất cũng sợ xúc phạm đến tình cảm của người cha và tất cả đều nóng lòng chờ đợi giải thích.

– Lên ngựa đi Luiza. Ngài Ianxi sẽ đưa con về nhà.

Chàng chủ đồn điền trẻ tuổi, người được đề nghị điều này, rất lấy làm vui mừng. Chàng là một trong số những người đặc biệt ghen tỵ với cái hạnh phúc hư ảo của Kacxi Kolhaun.

– Nhưng, thưa cha - Cô gái phản đối – Tại sao con không đợi cha được ? Chắc cha sẽ ở lại đây không lâu chứ ạ ?

Ianxi bắt đầu lo lắng.

– Ta muốn như vậy, Luiza và thế này là đủ rồi.

Luiza vâng lời. Thật ra nàng rất không muốn và thậm chí không cố gắng giấu giếm sự phật ý của mình trước những khán giả tò mò.

Cuối cùng họ cũng ra đi, chàng chủ đồn điền trẻ tuổi đi trước, Luiza chậm chạp theo sau anh ta. Ianxi

thì chặt vật lắm mới kiểm chế được niềm vui của mình, còn nàng – thì cố kiểm chế nỗi buồn rầu của mình.

Ianxi cảm thấy cay đắng hơn là phật ý bởi tâm trạng buồn rầu của người bạn đường. Trông nàng thật đau khổ !

Nhưng anh ta lắm khi cho rằng mình biết rõ nguyên nhân nỗi buồn của nàng. Nếu nhìn kỹ vào mắt Luiza thì sẽ đọc được trong đó nỗi sợ hãi, trước tương lai chứ không phải nỗi buồn vì quá khứ.

Họ đi giữa những cây cao, những tiếng nói từ chỗ bãi cỏ vẫn vọng đến chỗ họ.

Bỗng nhiên khuôn mặt của nàng Krêol sáng lên. Nó dường như được chiếu sáng bởi một ý nghĩ vui mừng nào đó hay có thể là niềm hy vọng.

Luiza trầm ngâm dừng ngựa lại. Người bạn đường của nàng cũng máy móc làm theo.

- Ngài Ianxi - Cô gái nói sau một lúc im lặng - Đai bụng yên ngựa của tôi hơi bị lỏng. Tôi ngồi không được thuận tiện. Ngài làm ơn siết nó lại hộ.

Ianxi nhảy khỏi ngựa, kiểm tra lại cái đai bụng. Anh ta cảm giác chẳng cần kéo cho chặt thêm làm gì. Nhưng anh ta không nói điều này, anh ta cởi vòng khoá và ra sức kéo căng dây da.

- Hượm đã - Nữ kỵ sĩ nói - Để tôi xuống ngựa, ngài sẽ làm được tiện hơn.

Không chờ giúp đỡ, Luiza nhảy xuống đất và đứng ngay cạnh con Muxtang.

Còn chàng trẻ tuổi dùng hết sức kéo chiếc dây da đến lỗ khoá tiếp theo.

- Bây giờ, thưa tiểu thư Poindekter, tôi cho rằng tất cả đều tốt rồi.

- Vâng, tốt thật - Nàng trả lời, sau khi đặt tay lên yên và thử lay lay nó. - Thật ra mà nói đi khỏi nơi đây một cách nhanh chóng như vậy thật đáng tiếc. Tôi chỉ vừa mới tới đây và đã phi hết tốc lực, con Luna của tôi còn chưa kịp thở cơ. Hãy dừng lại đây một chút để có thời gian nghỉ ngơi. Nếu bắt nó quay về ngay thì độc ác quá.

- Nhưng cha tiểu thư.. mong muốn của cụ là sao cho..

- Sao cho tôi về nhà ngay phải không ? Chuyện vặt. Đơn giản là cha tôi không muốn tôi ở lại giữa đám đông thô lỗ này thôi. Tất cả là thế. Bây giờ tôi đã đi khỏi bãi cỏ, cha tôi không còn lo ngại nữa.. Ở đây đẹp làm sao ! Dưới bóng cây sao mà mát thế ! Trên đồng cỏ mặt trời nóng rực đến không chịu nổi. Chúng ta hãy ở đây một chút cho ngựa nghỉ ngơi.. Chà, ngài Ianxi, nhìn xem kia, những con cá bơi trong dòng sông đẹp làm sao ! Kia kia, ngài có nhìn thấy những chiếc vây bạc của nó không ?

Chàng chủ đồn điền hả lòng hả dạ. Vì sao người bạn đường kiêu diễm lại muốn cùng chàng ? Chàng cảm giác là chàng đã đoán ra được.

Chàng không thể để nàng vật nài lâu.

- Xin tiểu thư cứ ra lệnh, tiểu thư Poindekter. Tôi sẽ ở lại đây bao lâu tùy tiểu thư muốn.

- Chỉ đến lúc Luna nghỉ ngơi xong thôi. Tôi chỉ kịp vừa xuống ngựa khi đội ngũ của các ngài tới nơi. Nhìn Luna này, cô bé tội nghiệp hãy còn thở nặng nhọc sau khi phi rất lâu.

Ianxi hoàn toàn thờ ơ với chuyện con muxtang thở ra sao, nhưng anh ta vui mừng thực hiện mong muốn nhỏ nhất của người bạn đường.

Họ dừng lại bên bờ con sông.

Chàng chủ đồn điền hơi ngạc nhiên khi thấy người bạn đường của mình hoàn toàn không chú ý cả tới cá, cả tới con muxtang đốm sao, điều này sẽ làm chàng vui mừng xiết bao nếu nàng chú ý tới chàng. Song Luiza không nhìn chàng và không nghe chàng nói. Đôi mắt nàng hút vào không gian, còn thính giác nàng căng thẳng bắt lấy từng tiếng động vọng tới từ bãi cỏ.

Cả Ianxi cũng bất giác lắng nghe các tiếng nói. Chúng vang lên quả quyết và khắc nghiệt.

Cả hai lắng nghe. Nàng Krêôl trẻ tuổi như một nghệ sĩ kịch đứng sau cánh gà, chờ đợi vai của mình.

Những tiếng nói vọng tới, có thể phân biệt được giọng của một vài người đàn ông, sau đó thêm một giọng nói, nói dài hơn những giọng khác, Luiza biết giọng nói này. Đây là giọng của người anh họ nàng. Nó giận dữ nài nỉ, sau đó dường như quả quyết với những người nghe một cái gì đó mà họ không muốn.

Và đây, nó đã kết thúc. Lập tức vang lên những tiếng gào thét đồng tình như vũ bão, một giọng hung dữ gào to hơn những giọng khác.

Lắng nghe, Ianxi quên đi sự có mặt của người bạn đường.

Chàng ta nhớ tới nàng, chỉ khi nàng lao khỏi chỗ chạy vụt về phía căn lều.

CHƯƠNG LXIII

Toà án Lin Sơ

Tiếng kêu lớn, làm nàng krêôl trẻ tuổi bất ngờ bỏ người bạn đường là lời quyết định của đám đông, đồng thời còn là lời tuyên án.

Tiếng “treo cổ” vang lên bên tai nàng khi nàng bỏ chạy tới căn lều của chàng Muxtanger.

Quan sát với vẻ quan tâm giả tạo trò chơi của con cá bạc, thật ra nàng chỉ nghĩ đến những giây phút vừa qua trong căn lều. Mặc dù cây cối che khuất bãi cỏ, nàng biết rằng nếu ai đứng ở đó thì có thể nghe các giọng nói vang tới và có thể hình dung được diễn biến sự việc.

Khi nàng nhảy xuống ngựa, trước căn lều đã diễn ra một màn kịch, mà chúng ta có thể mô tả ngắn gọn.

Những người ở lại trên bãi cỏ đã không còn đứng thành từng đám nữa – họ tụ tập thành một vòng tròn lớn.

Ở trung tâm đám đông nổi lên một hình dáng oai vệ của người cầm đầu “quán tình nguyện” và ngay cạnh ông ta là hai hay ba người giúp việc, bên họ là Vili Poindekter và Kolhaun. Những người sau có mặt, rõ ràng chỉ như là những nhân chứng của tấn kịch đang diễn ra, lời quyết định thuộc về những người khác. Đây là toà án xét xử kẻ bị buộc tội giết người – toà án Linsơ: người cầm đầu của “quán tình nguyện” là chánh án Xem Menli. Tất cả đám đông, trừ hai người bị buộc tội, đóng vai trò những người tham gia phiên toà.

Những người bị buộc tội – Moric Giêran và người hầu của chàng là Felim. Họ ở giữa vòng tròn. Cả người này lẫn người kia đều nằm trên cỏ, chân tay bị trói bằng những dây da mềm và ẩm. Thậm chí họ bị tước cả khả năng nói. Felim phải im lặng bởi những lời dọa nạt, chủ của hắn im lặng bởi người ta đã đặt vào miệng chàng một miếng ngáng bằng gỗ. Điều này được thực hiện để chàng khỏi cản trở mọi người bằng những lời nói mê sảng điên dại của mình. Những chiếc dây da buộc chặt để chàng nằm yên. Hai người giữ vai Moric, người thứ ba ngồi trên chân chàng. Chỉ có mắt chàng là tự do chuyển động, chàng

đảo cặp mắt ném vào những người canh giữ mình cái nhìn điên dại, man rợ, khó lòng chịu đựng nổi.

Một trong hai tù nhân bị buộc tội giết người, còn người kia đơn giản bị cho là tòng phạm, bị nghi ngờ.

Người ta chỉ hỏi cung anh hầu, yêu cầu hắn kể lại những gì mà hắn biết và nói tất cả những gì hắn có thể nói để tự bảo vệ. Bởi vì tra hỏi chủ hắn là điều không thể làm được.

Câu chuyện của Felim quá lạ lùng để có thể tin hẳn. Mặc dầu sự lạ lùng nhất trong đó là hồi tưởng về ký sĩ không đầu lại làm người ta ít nghi ngờ hơn cả.

Felim không thể giải thích được hiện tượng kỳ dị này, nhưng sự mô tả của hắn chỉ khẳng định giả thiết cho rằng cái bóng ma này có liên quan như thế nào đó với vụ giết người. Lời kể của hắn về những người da đỏ và cuộc chiến đấu với con báo bị gọi là “hoàn toàn bịa đặt nhằm làm cho tòa rối trí”.

Quá trình xét xử của tòa kéo dài không quá mười phút, nhưng đám đông đã có ý kiến của mình.

Phân đông cho rằng Henri Poindekter bị giết và Moric Giêran phải chịu trách nhiệm trước cái chết của chàng.

Mỗi một tình thế, đã được biết trước, lại được đem ra thảo luận và cân nhắc, thêm vào đó có những

chúng có mới, mà người ta vừa phát hiện trong căn lều: chiếc áo và chiếc mũ tìm được.

Sự giải thích của Felim, lộn xộn và không mạch lạc, chẳng làm mọi người tin. Làm sao có thể khác được ? Đây chỉ là sự bịa đặt của kẻ tòng phạm. Thậm chí một vài người còn không muốn nghe, đó là những người kêu lên sốt ruột: “Treo cổ kẻ giết người lên đi !”.

Có thể, bản án đã quyết định xong. Trên mặt đất đã có sẵn một sợi dây với một vòng thông lọng ở một đầu. Thật ra đây chỉ là một chiếc lăcxô, nhưng với mục đích sử dụng như vậy thì không gì thích hợp hơn. Cành mọc ngang của một cây vả gần đấy có thể thay thế cho giá treo cổ.

Phần đông đồng ý bản án tử hình. Nhiều người thêm vào quyết định của mình những lời chửi rủa thô bỉ. Tại sao bản án lại không được tiến hành ?

Tại sao ? Bởi vì, không có sự hoàn toàn nhất trí không phải tất cả mọi người đều đồng ý với bản án.

Trong số những người có mặt có những người chống lại việc treo cổ Moric. Họ thiếu số, song le họ nói lời “không” của mình không kém phần cương quyết.

Vì điều này nên việc xử giáo bị chậm lại.

Trong số ít người đó có cả bản thân chánh án: ngài Xem Menli.

- Các công dân ! - Ông kêu lên với đám đông, lợi dụng lúc người ta có thể nghe được ông nói. - Tôi cảm thấy chúng ta chưa có đầy đủ chứng cứ. Cần phải nghe người bị buộc tội, tất nhiên khi anh ta ở trạng thái nói được. Giờ đây, như các ngài thấy đấy, hỏi cung anh ta là vô nghĩa. Cho nên tôi đề nghị hoãn phiên toà lại cho đến khi...

- Gác lại thì có nghĩa lý gì ? - Giọng nói to, phản đối của Kacxi Kolhaun cắt lời ông ta - Ngài huyền thuyên quá đấy, ngài Xem Menli ! Nhưng nếu như người ta giết bạn ngài, con trai hay em ngài, ngài sẽ phán xét khác. Ngài còn cần gì nữa để kết tội tên vô lại này ? Những chứng cứ bổ sung ư ?

- Chính thế, đại úy Kolhaun.

Ngài có chứng cứ bổ sung không, ngài Kolhaun ?
- một giọng nói nào đó đặc lểclăng từ trong đám đông hỏi.

- Có thể có.

- Vậy hãy trình bày với chúng tôi.

- Chúa chứng giám, các chứng cứ còn nhiều hơn sự cần thiết. Thậm chí những kẻ bao che trong số những người đồng hương ngu xuẩn của hần ta...

- Hãy rút lui những lời lẽ của mình lại ! - cũng giọng nói đó thét lên - Hãy nhớ cho, ngài Kolhaun, ngài đang ở Têchđot chứ không phải Mixixipi ! Hãy

nhớ rằng cái lưới của ngài sẽ không đưa ngài tới sự tốt lành đâu !

- Tôi hoàn toàn không muốn lắng nhục ai - Kolhaun vừa nói vừa cố gắng thoát khỏi tình thế khó chịu mà hấn rơi vào sự ác cảm với những người Iêclăng - Thưa các ngài ! - Cuối cùng Kolhaun hướng về phía đám đông, làm như hấn chuẩn bị diễn thuyết - Những gì tôi nói giờ đây, tôi có thể nói với các ngài từ lâu rồi. Nhưng tôi đã hy vọng điều này là không cần thiết. Tất cả các ngài đã rõ, những gì xảy ra giữa con người này và tôi, tôi không muốn người ta cho tôi là người thù dai. Tôi không như vậy. Nhưng tôi tin hấn gây ra tội ác, cũng như tôi tin cái đầu của tôi còn ở trên vai tôi..

Kolhaun bắt đầu ấp úng, khi nhận thấy những lời bất giác buột ra gây một cảm giác lạ lùng cho những người vây quanh, hấn dậm ra bối rối.

- Nếu như - Hấn nói tiếp - Tôi không tin vào điều này, tôi sẽ không nói về những gì tôi nhìn thấy, hay đúng hơn là nghe thấy, bởi sự việc xảy ra vào ban đêm.

- Vậy thì ngài nghe thấy gì, ngài Kolhaun ? - Xem Menli vừa hỏi vừa trở về vai trò chánh án của mình - Cuộc gây lộn với người bị buộc tội mà theo tôi tất cả những người có mặt ở đây đều biết về nó, không có quan hệ gì tới những điều mà ngài nói ra.

Không ai định buộc tội ngài làm chứng gian vì điều này. Xin mời tiếp tục. Ngài nghe thấy cái gì, khi nào và ở đâu ?

- Tôi sẽ bắt đầu theo thứ tự thời gian. Vào chính đêm ấy, đêm mà người em họ của tôi mất tích, đêm ngày thứ năm.

- Trong đêm thứ năm à ? Tiếp tục đi.

- Tôi đã về phòng của mình: tôi nghĩ rằng cả Henri cũng đã về phòng. Trời nóng khủng khiếp, bọn muỗi tép làm tình làm tội. Tôi ngồi dậy, đốt điều xì gà, hút một chút trong phòng, sau đó quyết định đi lên mái nhà. Tôi lên đó để hít thở không khí trong lành. Lúc bấy giờ, là nửa đêm hoặc sớm hơn một chút. Tôi không thể nói chính xác, bởi vì tôi đã trần trọc khá lâu trên giường và không chú ý tới thời gian. Tôi chỉ vừa kịp hút xong điều thứ nhất và muốn lấy thêm một điều khác thì nghe thấy có tiếng nói vọng lại từ phía sông. Hai giọng nói. Chúng vọng đến từ bờ, tôi có cảm giác như thế, từ con đường dẫn đến khu dân cư. Có lẽ tôi sẽ không nghe thấy và phân biệt được chúng với nhau nếu họ nói bình tĩnh. Nhưng đây là một cuộc nói chuyện to tiếng đầy giận dữ, rõ ràng họ đang xung đột. Tôi nghĩ rằng đó là những người say từ bar của Ôbedôphê quay về và không chú ý nữa. Song le khi lắng nghe tôi nhận ra một trong hai giọng nói và sau đó nhận ra giọng kia. Giọng nói đầu là giọng nói của người em họ tôi,

Henri, giọng nói thứ hai là của con người này, của kẻ giết người...

- Tiếp tục đi, ngài Kolhaun. Đầu tiên chúng tôi muốn nghe lời kể của ngài, còn ý kiến của chúng tôi sẽ bày tỏ sau.

- Hãy hiểu cho thừa các ngài, tôi cũng không ít ngạc nhiên khi nghe giọng nói của người em họ tôi. Tôi nghĩ rằng anh ta đi ngủ từ lâu rồi. Tuy nhiên tôi tin rằng đấy chính là anh ta và thậm chí tôi cũng không vào phòng anh ta để kiểm tra. Đối với tôi rõ ràng là người thứ hai trong số hai người cãi nhau là tên săn ngựa này. Ta cảm thấy đặc biệt lạ lùng rằng Henri, bất chấp cả thói quen ra đi trong một giờ khuya khoắt như vậy. Nhưng sự việc là sự việc, không thể nhầm lẫn được. Tôi bắt đầu lắng nghe xem họ tranh cãi gì. Giọng nói vọng đến yếu đi và tôi không còn nghe rõ họ nói về điều gì nữa. Tôi chỉ phân biệt được Henri mắng tên săn ngựa, dường như hấn ta là người đầu tiên làm nhục chàng, sau đó vang lên rõ rệt những lời đe dọa của tên săn ngựa. Mỗi người đều gọi tên đích danh người kia, thế là tôi không còn nghi ngờ gì đó chính là họ. Tôi muốn đi tới đó để xem việc gì đã xảy ra, nhưng tôi lại mang đôi giày đêm, khi tôi mang ủng xong thì tất cả đã im ắng. Tôi chờ Henri đến gần nửa tiếng, nhưng chàng không quay lại. Bảy giờ tôi cho rằng chàng đã đi đến bar, ở đó có thể chàng gặp những người quen và nói

chuyện lâu, thế là tôi đi ngủ... Thế đấy, thưa các ngài, tôi đã kể cho các ngài tất cả những gì tôi biết. Henri tội nghiệp đã không trở về Kaxa del Korvô, không bao giờ chàng còn được nằm vào giường của mình. Giường của chàng đêm ấy là đồng cỏ hay rừng cây và ở đâu thì chỉ có người này biết !

Bằng một cử chỉ bi thảm hấn chỉ vào chàng Muxtanger, con người này chỉ dương đôi mắt ngây dại, thể hiện một sự thờ ơ hoàn toàn đối với những lời buộc tội khủng khiếp, không hề cảm nhận được những cái nhìn hung dữ từ khắp mọi phía ném vào mình.

Lời kể cặn kẽ của Kolhaun đã gây xúc động. Không còn nghi ngờ rằng chàng Muxtanger không có tội. Sự công phần bưng lên ngay sau đó.

– Treo cổ ! Treo cổ ! – Khắp mọi phía người ta gào lên.

Thậm chí đến chánh án cũng dường như dao động. Những người phản đối càng trở nên ít hơn. Đã không phải là tám mươi mà là chín mươi trong số một trăm nhắc lại yêu cầu khốc liệt này. Làn sóng những giọng gào lên hung dữ át đi những giọng bình tĩnh hơn.

Đám đông sôi sục. Sự căng thẳng tăng thêm.

Một tên vô lại nào đó chạy tới sợi dây. Y vừa tách khỏi Kolhaun, sau khi cùng hấn thì thắm mặc

dầu không ai để ý điều này. Hấn cầm sợi dây, quỳ xuống và nhanh chóng quàng thòng lọng vào cổ con người đang hoàn toàn mất hết tri giác.

Không ai can thiệp vào việc làm của hấn. Con người này ở thất lưng nhô ra con dao găm và khẩu súng lục người ta để cho y tự do hành động, y tìm ngay được những người giúp việc từ những tên vô lại cũng như y, trong số những kẻ vừa mới trói tù nhân.

Những người còn lại đứng bình thần nhìn những gì đang xảy ra. Phần đông nhìn với sự tán đồng trầm lặng, một vài người thậm chí còn khuyến khích bọn đao phủ bằng những tiếng kêu gào độc ác: “Dựng hấn dậy ! Treo hấn lên !”

Một vài người bàng hoàng, một số thương xót nhưng không ai dám đứng ra bảo vệ chàng.

Chiếc thòng lọng đã quàng vào cổ. Đầu kia sợi dây đã ném lên cành cây...

Moric Giêran sắp sửa từ giã cuộc sống.

CHƯƠNG LXIV

Sự trì hoãn bất ngờ

*"M*oric Giêran sắp từ giã cuộc sống !" - mỗi một người trong số những người tham gia vào tấn thảm kịch đang diễn ra trên bãi cỏ trong rừng đều nghĩ như vậy. Không ai nghi ngờ rằng qua một phút nữa là họ sẽ nhìn thấy thân hình chàng đung đưa trên cành cây như thế nào.

Nhưng lúc ấy xảy ra một sự trì hoãn không ai ngờ trước.

Cùng một lúc, có thể nói trong màn kịch này còn diễn ra một màn hài kịch khác. Nhưng lúc bấy giờ tấn bi kịch kia choán hết toàn bộ sự chú ý của những người có mặt nên tấn hài kịch kia không có khán giả.

Hơn nữa, những diễn viên của màn hài kịch này đóng vai trò của mình một cách hoàn toàn nghiêm túc. Họ có hai: một người và một con ngựa cái. Felim diễn lại vở kịch đã từng làm cho Ixiđôra sững sờ.

Những chứng cứ của Kolhaun làm sôi lên khát vọng báo thù và thu hút sự chú ý của đám đông vào chỉ một tên tội phạm chính. Không ai để ý tới tên hầu. Không ai có thể nghĩ rằng hắn sẽ là kẻ báo tin. Tất cả chỉ nhìn vào chàng Muxtanger.

Khi những người đao phủ kéo thẳng sợi dây, họ hoàn toàn quên mất Felim, còn hắn thì không bỏ qua cơ hội này. Vừa lăn lộn trên cỏ, hắn vừa làm yếu sợi dây trời, thoát khỏi sợi dây hắn len lén trườn đi giữa những ống chân của khán giả.

Không ai để ý tới hành động của hắn. Trong sự kích động cao độ, người ta chen lấn nhau, không rời mắt khỏi cảnh vả. Có thể nghĩ rằng Felim đang lợi dụng cơ hội thuận tiện để cứu lấy mạng sống của mình, không còn nhớ gì tới chủ nữa. Thật ra hắn không thể giúp gì được cho chàng và hắn hiểu điều này. Hắn đã nói tất cả những sự việc mà hắn biết để bênh vực chủ. Dù vậy sự can thiệp về phía hắn không chỉ không có lợi mà có thể làm những người buộc tội tức giận thêm. Sự chạy trốn của hắn không thể gọi là phản bội được - bản năng tự vệ xua hắn đi. Người chứng kiến tình cờ nào cũng lý giải như vậy.

Nhưng người đó không đúng. Tên hầu trung thành hoàn toàn không định phó mặc chủ mình cho số phận, ngược lại hấn lại lần nữa thử cứu Moric Giêran khỏi cái chết khó lòng tránh khỏi. Hấn biết rằng một mình hấn thì không làm nên trò trống gì. Tất cả hy vọng của hấn đặt vào Zep Xtump, cho nên hấn quyết định gọi ông về sao cho thật nhanh bằng cái phương pháp mà chúng ta đã rõ, cái phương pháp tỏ ra rất hiệu nghiệm.

Thoát khỏi đám đông Felim len lén lườn vào rừng, dấu mình sau những gốc cây, bắt đầu mò đến nơi có con ngựa cái đang gặm cỏ.

Dọc theo bờ rừng có nhiều ngựa bị buộc vào các gốc cây. Chúng che chở cho Felim và hấn tới được chỗ con ngựa cái mà không bị ai nhìn thấy.

Nhưng tới nơi hấn phát hiện ra là hấn không mang theo cái dụng cụ cần thiết. Hấn làm rơi mất cành xương rồng khi người ta tóm lấy hấn và cành xương rồng đang lún lóc dưới chân đám đông. Đi lấy lại thì thật quá mạo hiểm. Hấn lại không có dao, có một thứ vũ khí nào khác để cắt thêm một cành xương rồng.

Hấn dừng lại, buồn rầu suy tính, không biết nên làm gì. Nhưng chỉ một khắc thôi: không nên để mất thời gian. Mỗi một phút chậm lại có thể trở thành cái chết thảm khốc của chủ hấn. Phải cứu cậu chủ bằng bất kỳ giá nào. Nghĩ như vậy Felim lao đến cây

xương rỗng và dùng hai bàn tay không cố bẻ một trong những cành đầy gai của nó.

Những ngón tay của hắn rách nát bê bết máu. Nhưng có thể nào lại chú ý đến điều vụn vặt ấy, khi sự việc liên quan tới cuộc sống người chủ thân thiết của hắn ! Gã Iéclăng lao tới con ngựa cái, liều mạng cho nó đá, đâm cái dụng cụ tra tấn ấy vào dưới đuôi con ngựa.

Cùng thời gian đó chiếc thòng lọng đã quàng vào cổ chàng Muxtanger, nó đã được kiểm tra cẩn thận, đầu khác của sợi dây vòng qua cành vả. Những đao phủ tình nguyện đã giữ lấy một đầu, những con người mà bàn tay ngựa ngáy chỉ chực kéo với sự quả quyết tàn bạo trong ánh mắt. Chúng chỉ còn chờ hiệu lệnh.

Thực ra mà nói thì ai có quyền ra cái lệnh như vậy ? Vì thế nên sự việc bị chậm trễ. Không ai muốn nhận trách nhiệm ra cái lệnh khốc liệt này. Mặc dầu tất cả bọn họ cho rằng thủ phạm đã bị xử và họ tin rằng chàng là kẻ giết người, nhưng nhận lấy trách nhiệm điều hành bản án thì không ai dám. Thậm chí cả Kolhaun cũng lùi bước.

Điều này xảy ra không phải vì họ không đủ tàn nhẫn. Về điều này thì không nên trách viên đại úy giải ngũ và cả rất nhiều người trong số những người có mặt. Sự chậm lại được giải thích bởi lẽ thiếu loại người quen đóng vai trò ấy. Đây chỉ là sự im lặng

trước cơn bão. Sự im lặng trước một đòn mạnh mẽ sấm sét.

Một sự im lặng chết chóc bao trùm tất cả. Mọi người hiểu rằng trước mắt họ là cái chết, cái chết ở dạng ghê tởm và khủng khiếp nhất. Phần đông cảm thấy mình có dính líu tới nó, nhưng không ai ngờ rằng nó tới gần đến thế.

Mọi người im lặng như tờ, chờ đợi cái kết cục.

Nhưng thay vì nhìn thấy Moric Giêran lung lẳng trên cành cây, họ lại trở thành nhân chứng một cảnh tượng hoàn toàn khác, một cảnh tượng kỳ cục đến nỗi phá vỡ không khí ghê rợn của giây phút đó và làm cuộc xử giảo bị chậm lại.

Con ngựa cái già, tất cả đều biết là nó thuộc sở hữu của Zep xtump, đột nhiên như hoá dại. Nó bắt đầu nhảy trên cỏ, tung cao hai vó trước làm âm ĩ cả bãi cỏ bởi những tiếng hí điên cuồng. Và một trăm con ngựa đứng đấy bắt chước, nhại lại cái điệu nhảy điên cuồng của nó.

Cảnh tượng trước căn lều biến đổi như có chiếc gậy hoá phép thần thông. Không chỉ việc treo cổ chàng Muxtanger bị đình lại mà nó còn làm cho mọi người hết quan tâm tới nó một lúc.

Song le sự thay đổi không có một tí gì là khôi hài. Ngược lại trên tất cả những khuôn mặt phản ánh sự lo lắng, những tiếng kêu sợ hãi vang lên.

Mọi người lao đi, kẻ tìm vũ khí, người lao tới ngựa.

- Bọn da đỏ !

Tiếng kêu đó vang lên ở miệng tất cả mọi người, mặc dầu không ai nghe được ai vì tiếng ồn. Chỉ có sự tiến công của những người Komantri mới gây được cảnh náo loạn như vậy.

Mọi người kêu la quay cuồng tứ tung từ bên nọ sang bên kia bãi cỏ hay đứng dờ ra với khuôn mặt khiếp hãi mất một lúc. Nhiều người, sau khi tháo ngựa, nấp sau chúng để tránh tên của những người da đỏ. Chỉ rất ít trong số những người có mặt từng trải qua những hoàn cảnh như vậy, còn hầu hết chưa được thử thách, họ bị nỗi sợ hãi xâm chiếm. Sự náo loạn kéo dài cho tới khi tất cả ngựa đều trở về tay chủ và chúng bình tĩnh trở lại. Chỉ còn một con là tiếp tục hí lên. Đó là con ngựa cái già bắt đầu cuộc hòa tấu. Bấy giờ người ta mới phát hiện được nguyên nhân của sự náo loạn, ngoài ra họ còn phát hiện thấy Felim đã biến mất.

Hắn lo xa đã trốn vào bụi rậm và nhờ vậy hắn đã thoát chết.

Khoảng hai mươi người tức giận rút súng nhằm vào kẻ gây rối. Nhưng trước khi họ kịp bóp cò, có ai đó trong số người đứng gần đã kịp tung Lăcxô vào cổ con ngựa bắt nó im mồm.

❧

Trật tự được lập lại, tất cả quay lại nơi người bị kết án đang nằm. Đám đông vẫn sôi sục như trước. Sự kiện vô nghĩa vừa qua không làm họ tức cười mà trái lại, càng làm tăng thêm sự giận dữ.

Một vài người vì sự xấu hổ hèn nhát mà họ đã tỏ ra trong thời gian báo động giả. Những kẻ khác thì phật ý bởi lẽ việc thi hành bản án bị gián đoạn.

Khi đã hoàn hồn, những tiếng nguyện rửa và những lời kêu ca tức tối vang lên.

Đám đông khao khát trả thù lại vây quanh người bị kết án – các diễn viên của tấn thảm kịch lại chiếm lấy vị trí của mình.

Những đao phủ tình nguyện nắm lấy sợi dây và những người có mặt đều nghĩ:

“Moric Giêran sắp từ giã cõi đời”.

May thay, cái nghi lễ khủng khiếp kia bị chặn lại lần nữa.

Bóng hình tươi sáng, trái ngược với cái chết, từ trong bóng tối rừng cây hiện ra dưới ánh nắng mặt trời chói lọi.

Một phụ nữ ! Một phụ nữ kiều diễm !

Ý nghĩ chỉ lóe lên như vậy, không ai dám nói thành lời. Tất cả đứng bất động, nhưng vẻ mặt của họ thay đổi một cách kỳ lạ. Thậm chí cả những người thô thiển nhất cũng tính đến sự có mặt của người khách không mời mà đến. Họ xấu hổ và cảm thấy mình có lỗi.

Nàng chạy xuyên qua đám đông nín lặng, không nhìn một ai và đến nghiêng người trên kẻ bị kết án còn đang nằm sóng soài trên cỏ.

Rất nhanh nàng túm lấy chiếc lăcxô bằng cả hai tay và giật nó ra khỏi tay những tên đao phủ đang ngỡ ngàng.

– Các người ! Đồ hèn nhát ! – Nàng vừa thét lên vừa nhìn thẳng vào đám đông – Nhục nhã ! Nhục nhã !

Tất cả dường như co rúm lại trước lời quở trách của nàng.

– Đây, theo các ngài, là toà án ư ? Người bị buộc tội, bị kết án không có người bảo vệ, không được khả năng nói dù chỉ một lời để biện hộ cho mình. Thế này mà gọi là công lý ! Công lý Têchdot đấy ! Các

ngài không phải là người mà là thú dữ ! Đồ giết người !

- Thế này là nghĩa lý gì ? - Poindekter phản uất. Ông lao tới giạt lấy tay con gái - Con điên rồi, Lu ! Làm sao con lại tới đây ? Cha yêu cầu con về nhà. Đi ngay, đi ngay lập tức ! Đừng có can thiệp vào những việc không dính dáng đến con.

- Cha ơi, cái này có liên quan tới con !

- Liên quan tới con ! Sao ?... A, đúng vậy, con là chị. Còn người này là kẻ giết em con.

- Con không tin, con không thể tin... Điều đó không đúng ! Cái gì có thể xô đẩy chàng tới tội ác ?... Các ngài Téchdot nếu các ngài là người, thì đừng xử sự như thú dữ. Hãy để cho một phiên toà công minh, và lúc bấy giờ... lúc bấy giờ...

- Hắn đã được một phiên toà công minh xử ! - Một tên nào đó cao lêu đêu lên tiếng, rõ ràng là bị ai đó xúi giục. - Tội lỗi của hắn không còn nghi ngờ gì nữa. Chính hắn đã giết em trai tiểu thư. Và rất không tốt thưa tiểu thư Poindekter, hãy tha lỗi vì tôi nói như vậy, nhưng thật không tốt nếu tiểu thư lại bênh vực hắn.

- Đúng rồi ! - Một vài giọng nói tiếp vào.

- Công lý đã được thực hiện ! - Có ai đó phát ra một công thức long trọng của toà án.

- Xin lỗi tiểu thư, chúng tôi phải đưa tiểu thư đi khỏi nơi đây... Ngài Poindekter, xin mời, ngài phải đưa con gái ngài đi.

- Đi đi, Lu ! Đây không phải là chỗ của con. Con phải đi... Con từ chối ư ? Chúa lòng lành ? Con cho rằng ta có lỗi ư ?... Kacxi, nắm lấy tay nó dắt về nhà... Nếu con không tự nguyện đi, chúng ta đành đưa đi bằng vũ lực: Nào, hãy biết điều hơn một chút ! Hãy làm những gì cha đề nghị con. Con đi nhé !

- Không thưa cha ! Con không muốn. Con còn chưa đi chừng nào cha chưa hứa với con, chừng nào tất cả mọi người chưa hứa...

- Chúng tôi không thể hứa gì được, thưa tiểu thư, cho dù chúng tôi có muốn đi nữa. Và đây nói chung không phải là việc của phụ nữ. Tiểu thư cũng biết đấy, kẻ giết người không đáng được thương xót.

- Không thương xót !- Tất cả có đến hai mươi giọng giận dữ nhắc lại - Treo cổ hắn lên ! Treo cổ !

Sự có mặt của người phụ nữ cũng không giữ được đám đông nữa. Thậm chí đã đến gần phút giây dữ dội nhất. Giờ đây không chỉ mình Kacxi Kolhaun căm thù chàng Muxtanger. Ghen tỵ với hạnh phúc của chàng sẵn ngựa còn cả những người khác nữa.

Kacxi Kolhaun, tuân theo lệnh của Poindekter, đưa tay hay nói đúng hơn là lôi Luiza ra khỏi bãi cỏ.

Nàng vùng khỏi tay hắn, bàn tay mà nàng căm ghét, nước mắt đầm đìa, nàng kêu gào chống lại cuộc xử giảo vô nhân đạo.

– Quân ác ôn ! Đồ giết người ! – Nàng la hét.

Nàng không thể giật ra, không ai nghe nàng nói. Người ta đưa nàng ra khỏi đám đông và nàng đã mất hy vọng cứu sống chàng, con người mà nàng sẵn sàng hiến dâng cuộc sống.

Kolhaun phải nghe rất nhiều điều cay đắng, nàng ném vào mặt hắn những lời lẽ đầy căm giận.

Tin chắc vào sự báo thù đó là niềm an ủi thấm hại đối với hắn. Địch thủ của hắn sắp phải chết, nhưng không vì vậy mà có gì thay đổi. Hắn phải giết chết người tình của Luiza, nhưng nàng không bao giờ yêu hắn cả.

CHƯƠNG LXV

Thêm một lần trì hoãn không định trước

Lần thứ ba khán giả và diễn viên của tấn thảm kịch lại làm cái việc trả thù của họ.

Lắcxô được ném lên cây vả. Cũng hai người đao phủ đó túm lấy đầu kia sợi dây. Giờ đây họ đang kéo căng nó ra.

Lần thứ ba tất cả mọi người đều nghĩ:

“Moric Giêran sắp lìa đời !”

Thậm chí tình yêu cũng bất lực không cứu được chàng. Vậy thì còn lực lượng nào có thể ngăn cản cái kết thúc thảm khốc ?

Cứu chàng là không thể được. Không còn thời gian để làm điều này nữa. Trong những cái nhìn khắc nghiệt của khán giả không thấy bóng dáng một chút thương cảm nào. Chỉ còn lại sự sốt ruột. Những dao phủ cũng vội vàng, dường như họ sợ một sự trì hoãn mới. Chúng sử dụng chiếc dây với sự khéo léo của những kẻ lành nghề. Theo vẻ mặt thì điều này quen thuộc đối với chúng.

Không đến sáu mươi giây nữa, lời tuyên án của đám đông sẽ được thực hiện.

- Ê, Bill, đã sẵn sàng chứ ? - Một người dao phủ hỏi người kia, rõ ràng là chúng quyết định không chờ ra lệnh.

- Rồi, - Bill trả lời - Dụng tên vô lại này đây !

Chúng lôi chiếc dây, nhưng không đủ sức nâng thân hình người bị kết án lên khỏi mặt đất. Vòng thòng lọng căng ra xung quanh cổ chàng, nhấc đầu chàng lên một chút rồi thôi. Chỉ có một trong số hai dao phủ kéo sợi dây.

- Mày kéo thế à, quân đáng nguyên rủa ! - Bill kêu lên, ngạc nhiên vì hành động chậm chạp của người giúp việc mình. - Ngủ rồi à ?

Bill đứng quay lưng về phía rừng nên không thấy sự xuất hiện của một người từ sau những đám cây.

- Nào, bắt đầu ! - Bill hét lên - Một, hai, ba - Kéo !

– Không được ! – Một giọng nói ồm ồm vang lên, một người cao lớn với khẩu súng sẵn trong tay đi ra khỏi rừng cây và trong nháy mắt đã đứng giữa đám đông, chỗ dày đặc nhất – Không được ! – Ông nhắc lại, nghiêng xuống con người nằm sóng sượt và hướng khẩu súng dài ngoẵng của mình vào những tên đao phủ. – Còn hơi sớm, theo sự tính toán của ta. Ê, Bill Griphin, nếu anh kéo chiếc thòng lọng này dù chỉ một phần tám móng tay, thì anh sẽ nhận ngay một viên chì vào bụng mà chắc gì anh đã tiêu hóa được nó ! Thả ra, ta nói với các anh đấy.

Thậm chí tiếng hý man rợ của con ngựa cái già cũng không làm đám đông xúc động bằng sự xuất hiện của chủ nó – Zep Xtump. Hầu như mọi người có mặt ở đây đều biết ông, họ kính trọng ông và nhiều người sợ ông.

Trong số những người sợ ông có Bill Griphin và người giúp việc của hắn. Khi tiếng ra lệnh vang lên: “Thả ra !” chúng lập tức hiểu được mối nguy hiểm và vút luôn lăcxô, sợi dây rơi trên cỏ.

– Các anh làm chuyện gì vô lý vậy, hử các bạn trẻ ?

– Người thợ săn nói tiếp, hướng về đám đông đang chờ người ra vì ngạc nhiên – Không lẽ các anh định treo cổ người ốm à ? Không thể có điều đó được !

– Chính tôi muốn làm điều đó – Một giọng khàn vang lên.

- Mà tại sao lại không nhỉ ? - Một người khác hỏi.

- Mặc kệ ông ta. Ông ta không phải là người Têchdơt ! Ngoài ra người ta đã xét xử hắn, xét xử theo mọi luật lệ.

- Thế đấy ! Con người đang bất tỉnh, gần như chết ! Họ gửi anh sang thế giới bên kia khi anh ta không nhận thấy gì ! Và các người gọi đấy là xét xử theo công lý ư ?

- Thì sao nào ? Chúng tôi đã biết là hắn có tội. Tất cả chúng tôi tin vào điều này.

- Tin ư ? Thế đấy ! Với anh, Jim Xtordac, ta không đáng nói. Nhưng anh, Xem Menli, và ngài, ngài Poindekter, có lẽ nào mà ngài lại đồng ý với điều này. Bởi vì đây đơn thuần chỉ là sự giết người...

- Ông chưa biết hết đấy, ông Zep Xtump - Xem Menli ngắt lời ông để biện hộ cho sự đồng ý xử giáo của mình - Những sự kiện rõ ràng...

- Quý sứ với những sự kiện nhà anh ! Và cả những điều bịa đặt nữa. Tôi không muốn nghe gì hết ! Các anh có đủ thời gian để nghiên cứu khi nào có một tòa án thực sự, điều này tất nhiên là không ai phản đối. Chàng trai dù sao cũng không chạy thoát đi đâu được. Có ai phản đối không nào ?

- Ông ôm quá nhiều việc vào người đấy, ông Zep Xtump ạ - Kacxi Kolhaun phản đối - Tôi muốn biết,

việc này thì dính gì đến ông nào ? Người bị giết không phải là con trai ông, không phải là em ông, thậm chí không phải là em họ ông. Nếu không thì ông chắc đã nói khác. Tôi không thấy, bằng cách nào mà ông lại liên quan tới việc này.

- Thế mà tôi thấy nó có liên quan tới tôi đấy: thứ nhất chàng trai này là bạn tôi, mặc dầu chàng đến ở vùng chúng ta chưa lâu thứ hai là Zep Xtump không chịu được sự đếu giả, cho dù nó ở đồng cỏ Têchdot.

- Những sự đếu giả ? Ông gọi đây là sự đếu giả ?... Các bạn Têchdot, không lẽ các bạn sợ tên khoác lác này ? Đã đến lúc phải làm đến cùng. Máu của người bị giết đòi trả thù. Hãy cầm lấy dây !

- Thì cứ thử xem ! Ta thề rằng người đầu tiên nào dám cả gan, sẽ lăn ra trước khi kịp túm lấy nó ! Các anh có thể treo người bất hạnh này lên cao bao nhiêu tùy ý, nhưng chỉ khi Zep Xtump này nằm xuống cỏ và một vài người trong số các anh cũng sẽ nằm bên cạnh hắn. Nào ! Ai là người đầu tiên cầm lấy dây đây ?

Sau lời của Zep Xtump là sự im lặng như trong quan tài. Mọi người không rời khỏi chỗ, phần vì sợ nhận lời thách thức, phần vì khâm phục sự can đảm của người thợ săn cao thượng.

Người thợ săn già biết cách lợi dụng tâm trạng của họ.

- Hãy đưa chàng trai ra một phiên toà công minh
- Ông yêu cầu - Hãy đưa chàng về khu cư dân để người ta xét xử chàng ở đó. Chúng ta không có chứng cứ rằng chàng tham gia vào vụ án bắn thiêu này. Và tôi sẽ đáng bị nguyên rửa nếu tôi tin vào điều này khi mà mắt tôi không nhìn thấy bằng chứng ! Tôi biết chàng quan hệ như thế nào với ngài Poindecker trẻ tuổi. Chàng hoàn toàn không phải là kẻ thù của anh ta. Ngược lại chàng luôn nói về anh ta với sự khâm phục, mặc dầu có xích mích ít nhiều với người anh họ.

- Ngài không biết, ngài Xtump - Xem Menli phản đối - Những gì mà người ta kể cho chúng tôi.

- Kể cái gì ?

- Những chứng cứ chỉ ra điều ngược lại. Chúng tôi có chứng cứ không chỉ sự thù địch giữa Giêran và ngài Poindecker trẻ tuổi mà cả cuộc xung đột xảy ra đúng vào đêm hôm ấy.

- Ai nói điều này, ngài Xem Menli ?

- Tôi nói đó ! - Kolhaun vừa trả lời vừa bước lên phía trước để Zep Xtump nhìn thấy.

- Chà, hóa ra ngài, ngài Kacxi Kolhaun ư ? Ngài biết giữa họ có sự thù địch. Và ngài nhìn thấy cuộc gây lộn mà ngài kể ra ư ?

- Tôi không nói điều này. Ngoài ra tôi hoàn toàn không định trả lời những câu hỏi của ngài, ngài

Zep Xtump. Tôi kể những chứng cứ của mình cho những người có thẩm quyền và thế là đủ... tôi nghĩ, thưa các ngài, tất cả các ngài đã đồng ý với quyết định đã đưa ra. Tôi không hiểu sao cái thằng già ngu xuẩn can thiệp...

- “Thằng già ngu xuẩn” - Người thợ săn quát lên. - Ngài gọi tôi là thằng ngu xuẩn ? Ta thề rằng ngài phải rút ngay những lời này lại ! Đó là Zepulông người Kentucki nói. Tất cả mọi thứ đều có thời của mình. Sẽ đến lượt ngài, ngài Kacxi Kolhaun và có thể còn sớm hơn ngài nghĩ đấy... Còn những gì liên quan tới cuộc xung đột giữa chàng trai này và Henri Poindekter - Zep nói với Xem Menli - Tôi không tin một lời nào. Tôi không bao giờ tin khi chưa có được những chứng cứ đáng tin cậy hơn những điều ba hoa của ngài Kolhaun. Những lời của ông ta mâu thuẫn với những gì tôi biết được. Các ngài nói rằng các ngài có biết những sự kiện mới ư ? Tôi cũng có. Và những sự kiện đó tôi có cảm giác có thể chiếu một chút ánh sáng vào sự việc bí mật này.

- Những sự kiện nào vậy ? - Xem Menli hỏi. - Hãy nói đi, ông Xtump.

- Có một vài sự kiện. Đầu tiên các ngài hãy nhìn xem, chàng trai này bị thương gì. Tôi không nói đến những vết xước. Đây là bọn sói cấu xé chàng, khi đánh hơi thấy người bị thương. Nhưng hãy nhìn đầu

gối. Đây không thể là công việc của bọn sói được. Ngài nghĩ gì về điều này, ngài Xem Menli ?

– Đây... Anh em nghĩ rằng, vết thương này là do cuộc xung đột giữa anh ta và...

– Giữa anh ta và ai ? – Zep hỏi giật giọng.

– Và người đã mất tích.

– Vâng, có ý kiến như vậy – Một trong số những “người tình nguyện” nói – Tất cả chúng tôi đều cho rằng Henri Poindexter không cho phép người ta giết mình như một con bê. Giữa họ có sự vật lộn và tay săn ngựa đã bị đập đầu gối vào đá. Và thế là hắn bị thương. Ngoài ra trên trán hắn có một vết thâm tím giống như vết báng súng lục. Còn những vết xước từ đâu, chúng tôi không biết. Có thể vì gai hay móng chó sói như ông nói. Cái thằng ngu đó bịa đặt ra những con báo gì đó, nhưng chẳng làm chúng tôi tin.

– Anh nói về thằng ngu nào vậy ? Về gã Iéclăng Felim chẳng ? Hắn đâu rồi ?

– Chuẩn rồi, chuẩn để cứu lấy tính mạng của mình. Chúng ta sẽ tìm ra hắn khi làm xong việc này. Sẽ quàng thòng lọng vào cổ hắn và bây giờ hắn sẽ nói sự thật.

– Nếu nói về con báo thì các ngài chưa biết thêm gì mới đâu. Chính tôi đã nhìn thấy con báo và vừa kịp cứu chàng trai ra khỏi móng vuốt của nó. Nhưng sự việc không phải ở chỗ đó. Felim còn kể gì nữa ?

- Một chuyện rất dài về bọn da đỏ nào đó. Nhưng ai mà tin được điều này cơ chứ !

- Thì sao, thì hẳn cũng đã kể cho tôi như vậy. Tất cả những điều này đều gần giống với sự thật. Hẳn nói rằng bọn da đỏ chơi bài. Thì các ngài nhìn đây, tôi tìm thấy nguyên cả một bộ bài trên sàn nhà trong căn lều. Đây là những con bài Tây Ban Nha.

Zep lôi từ trong túi ra bộ bài và đưa nó cho Xem Menli. Đây là những quân bài của dân Mếchxích, thường để chơi trò Monte: những con đầm có hai đầu, những con Pich hình lưỡi kiếm, những con chuồn hình chiếc búa lớn.

- Ở đâu ra bọn Komantri chơi bài ? - Vang lên một giọng nói chế nhạo - chúng có về những người da đỏ, vô lý !

- Vô lý ư, theo cậu là như thế hả ? - Một trong số những tay đi săn già từng bị bắt làm tù binh ở bộ lạc Komantri gần một năm phản đối. Có thể là điều này là vô lý, nhưng khả năng nó là sự thật cũng không kém gì. Không chỉ một lần tôi đã nhìn thấy chúng chơi bài trên những tấm da bò rừng thay vì bàn. Chúng chơi chính trò Monte của dân Mếchxích, chắc là chúng đã học được trò này ở những tù nhân. Họ có đến ba ngàn người ở các bộ lạc khác nhau. Dù gì đi chăng nữa - Ông già kết luận - Thì dân Komantri chơi bài, đây là điều có thật.

Zep Xtump mừng vì thông báo này. Nó có lợi cho người bị buộc tội. Và sự kiện xác định rằng trong vùng xuất hiện bọn da đỏ làm thay đổi sự việc. Từ trước tới nay tất cả đều nghĩ rằng chúng hoành hành ở đâu đó rất xa khu cư dân.

- Tất nhiên là như vậy rồi - Zep nói ngay, lợi dụng bằng chứng đó để quả quyết với những người có mặt về sự cần thiết phải hoãn sự luận tội của tòa án lại - Bọn da đỏ đã ở đây hoặc ít nhất là những ai đó rất giống chúng... Trời ạ ! Cô ta từ đâu tới đây vậy ?

Ngay lúc đó từ phía bờ dốc vang lên tiếng vó ngựa dồn dập.

Tất cả mọi người giờ đây đã vỡ lẽ tại sao Zep dừng lại giữa chừng. Một con ngựa lao hết tốc lực theo bờ dốc. Trên lưng ngựa là một người phụ nữ. Tóc nàng xỏa tung, chiếc mũ vương dây bay phấp phật sau lưng.

Con ngựa lao như điên xuống sát mép vực, dường như người kỵ sĩ không điều khiển nổi nó. Nhưng không. Nhìn cung cách của nữ kỵ sĩ thì sự thể không phải như vậy. Rõ ràng là nàng vừa lòng với tốc độ đó, thỉnh thoảng nàng lại giục con ngựa bằng roi, bằng đỉnh thúc và bằng lời nói.

Những người trên bãi cỏ lặng đi và kinh ngạc, nhưng không phải vì họ không biết đấy là ai. Tất cả đều nhận ra nàng từ cái nhìn đầu tiên: nữ kỵ sĩ can đảm. Đó chính là người đàn bà đã chỉ đường cho họ tới căn lều.

CHƯƠNG LXVI

Bị những người Koman tri đuổi theo

Ixidôra xuất hiện một cách bất ngờ và lạ lùng. Cái gì buộc nàng quay lại ? Tại sao nàng lại phóng ngựa điên cuồng ?

Để giải thích được điều này, chúng ta cần phải quay về với những ý nghĩ u ám của nàng, bị gián đoạn bởi cuộc gặp gỡ với những người Têchdot.

Khi Ixidôra phi nước đại khỏi bờ sông Alamô, nàng không ngoái lại một lần nào để kiểm tra xem có ai đó đi theo nàng không. Chìm đắm trong những ý nghĩ u ám và thù hận nàng tiếp tục con đường của mình.

Việc Luiza dường như cũng chuẩn bị rời khỏi căn lều an ủi nàng rất ít. Với sự thấu hiểu của người phụ nữ nàng đã đoán ra nguyên nhân, nhưng tự nàng cũng đã biết quá rõ, đấy chỉ là sự hiểu lầm. Và Ixidôra sung sướng một cách độc địa khi nghĩ rằng đối thủ của nàng, không biết đến hạnh phúc của mình nên cũng đau khổ như nàng vậy.

Nàng Mếchxich đang nghĩ về điều này với một niềm vui âm thầm thì gặp đội những người Têchdot tới.

Khi nàng quay lại cùng với họ, tâm trạng của nàng thay đổi. Luiza phải trở về theo con đường đó. Nhưng trên đường đi không nhìn thấy ai.

Chắc là nàng Krêôl đã nghĩ lại và quay về căn lều, đang chăm sóc bệnh nhân, làm cái điều mà Ixidôra mơ ước.

Giờ đây Ixidôra được an ủi với ý nghĩ rằng đã đến lúc nàng có thể làm nhục địch thủ, người đã cướp mất hạnh phúc của nàng.

Những câu hỏi mà ngài Poindekter và những người bạn đường của ông đưa ra giải thích cho Ixidôra rất nhiều, tất cả trở nên hoàn toàn rõ ràng sau những câu chất vấn của Kolhaun... khi đội ngũ đã đi xa, nàng dừng lại bên bìa rừng một chút, do dự đến Lêông hay quay lại căn lều để tự mình trở thành nhân chứng cho màn kịch dữ dội mà nhờ có nàng nó sẽ phải diễn ra nơi đó.

Ixidôra đứng ở bìa rừng, trong bóng cây. Nàng ngồi trên lưng con ngựa xám, mũi của con muxtang phồng lên, nó liếc cặp mắt sợ hãi theo đội quân vừa ra đi và một con ngựa đơn độc sau cùng đang đuổi theo chúng. Con muxtang ngỡ ngàng không hiểu tại sao nó phải phi lui phi tới, song nó đã quen với tính khí thất thường của cô chủ.

Và nàng cũng nhìn theo hướng đó, nhìn lên đỉnh cây trắc bá nhô lên trên bờ dốc Alamô.

Nàng nhìn đội ngũ đang tụt dần xuống chỗ trũng và người cuối cùng, người đã hỏi han nàng tỉ mỉ. Khi cái đầu ông ta khuất sau bờ dốc, Ixidôra tưởng chừng chỉ còn mình nàng giữa khoảng trống mênh mông.

Nhưng nàng nhầm.

Nàng đứng tại chỗ do dự mất một lúc.

Chắc gì có ai đó có thể ghen tỵ với những ý nghĩ của nàng. Có thể nàng đã được báo thù, nhưng điều này đâu có làm nàng vui sướng. Cho dù nàng đã làm nhục được đối thủ mà nàng căm thù, nhưng nàng có thể giết luôn con người mà nàng yêu. Cho dù tất cả những gì đã xảy ra, nàng vẫn yêu chàng như cũ.

– Thánh Nữ thiêng liêng ! – Nàng thì thầm run lên vì lo lắng. – Ta đã làm gì nhỉ ? Nếu như những kẻ

hung dữ này cho rằng chàng có tội thì sự việc sẽ kết thúc ra sao ? Chàng sẽ chết ! Thánh Nữ ơi, ta không muốn điều này ! Chỉ cần không phải vì tay họ ! Không – không ! Những khuôn mặt họ mới khắc nghiệt, độc ác làm sao ! Khi ta chỉ đường cho họ, họ lao ngay về phía trước và lập tức quên mất ta ! Họ đã quyết định là Đông Morixiô phải chết. Chàng ở đây xa lạ với tất cả. Chàng sinh ra ở một đất nước khác. Một mình không bạn bè, xung quanh chỉ có kẻ thù... Ta đã làm trò gì vậy ! Cái người cuối cùng hỏi ta có phải là anh họ của cái người bị giết không nhỉ ? Giờ ta hiểu rồi, vì sao hấn lại hỏi han ta.

Cái nhìn của cô gái mộng lung trong đồng cỏ. Con muxtang xám vẫn bình thản như trước, mặc dù đội ngũ từ lâu đã mất dạng. Nó cảm thấy người nữ kỵ sĩ của nó đang lo lắng một điều gì. Con ngựa là người đầu tiên để ý thấy nguy cơ. Bỗng dưng nó hí lên khe khẽ và quay đầu vào rừng, dường như muốn mách bảo rằng kẻ thù đang ở gần đây.

Ai đấy nhỉ ?

Lo lắng vì hành động của con muxtang, Ixidôra cũng quay nhìn con đường mà nàng vừa đi qua. Đây là con đường dẫn đến con sông Lêông. Chỉ nhìn thấy rõ khoảng hai trăm acđơ, sau đó thì bị cây cối che khuất. Trên đường không thấy một ai ngoài hai hoặc ba con sói gầy nhom lẫn quần trong những bóng cây, chúng ngửi những dấu ngựa, hy vọng tìm thấy cái gì

có thể ăn được. Không, không phải chúng làm kinh động con ngựa xám. Nó nhìn thấy chúng, nhưng chúng thì gây được cái gì ? Sói trên đồng cỏ đối với nó là một quang cảnh quá thường. Nó đánh hơi được một cái gì đó khác kia.

Ixidôra nghe ngóng, nhưng không hề có gì xao động. Chó sói sủa giắt giọng, nhưng cũng không có gì đáng sợ, đặc biệt là giữa ban ngày ban mặt. Nàng không nghe được gì hơn.

Ý nghĩ của nàng quay về với những người Têchdot. Và đặc biệt với người cuối cùng của bọn họ. Nàng suy nghĩ, hấn hỏi như vậy làm gì, nhưng con ngựa lại làm gián đoạn suy nghĩ của nàng. Tại sao con ngựa của nàng lại tỏ ra sốt ruột, không chịu đứng yên lấy một chỗ, nó thở phì phì và cuối cùng hí to hơn trước.

Lần này có tiếng hí của một vài con ngựa trả lời nó, có lẽ chúng đang phi trên con đường nhưng chưa hiện ra sau đám cây. Và đây, tiếng vó ngựa đã vọng tới.

Sau đó tất cả đều lắng đi. Bọn ngựa hoặc là đã dừng lại hoặc là đã chuyển sang bước một.

Ixidôra dự đoán ngay. Nàng nghĩ rằng các kỵ sĩ dừng ngựa lại khi nghe thấy tiếng hí của con ngựa nàng. Nàng vỗ về nó và lại lắng nghe. Từ sau đám cây bay tới một tiếng rì rầm yếu ớt. Có thể phân biệt được một vài tiếng đàn ông thì thảo.

Nhưng họ im lặng ngay, sau đám cây lại im ắng. Các kỵ sĩ, dù cho họ là ai đi chăng nữa, có lẽ đã dừng lại vì do dự.

Ixiđôra không ngạc nhiên và cũng chẳng sợ hãi.

Có ai đó đi đến Riô Grand hay có thể là những kỵ sĩ của đội ngũ những người Têchdot chậm lại. Họ nghe tiếng ngựa hí và dừng lại, chắc là vì thận trọng, điều này cũng dễ hiểu, mọi người đều rõ là những người da đỏ đã tuyên chiến.

Hoàn toàn tự nhiên rằng nàng cần phải thận trọng, dù những kỵ sĩ kia chưa rõ là ai đi chăng nữa. Với ý nghĩ này Ixiđôra nhẹ nhàng lùi về một bên và đứng khuất vào sau cây xiêm gai. Ở đây nàng tiếp tục nghe ngóng.

Lát sau những kỵ sĩ tiến lại phía nàng, nhưng không phải theo con đường mà xuyên qua khoảng rừng. Hình như họ đã chia nhau ra và cố gắng bao vây nàng. Nàng đoán ra điều này vì những tiếng vó ngựa khe khẽ vọng lại từ nhiều phía, các kỵ sĩ giữ im lặng tuyệt đối - hoặc là vì thận trọng hoặc là vì xảo quyệt. Họ có ý định thù địch hay không.

Làm sao mà nàng biết được.

Nàng có kẻ thù và đặc biệt một trong số đó rất nguy hiểm: Đông Miguel Điac. Ngoài ra những người

Komantri bao giờ cũng đáng sợ, hơn nữa bây giờ họ đang tuyên chiến.

Nỗi lo ngại xâm chiếm nàng. Từ nãy tới giờ nàng bình tĩnh, nhưng giờ đây hành động của các kỵ sĩ làm nàng đâm nghi ngờ. Nếu đây là những lữ khách bình thường thì họ sẽ đi trên con đường chứ không lượn qua rừng.

Nàng xem xét lại chỗ nàng đang nấp, đám lá xiêm gai hình lông vũ mỏng không che hết nàng nếu họ đi gần lại.

Tiếng vó ngựa cho thấy những kỵ sĩ đã lại gần. Họ sẽ thấy nàng ngay bây giờ...

Ixidôra vọt ra khỏi rừng lao trên đồng cỏ rộng mở tới Alamô.

Nàng quyết định phi xa khoảng hai ba trăm acđơ rồi quay lại để xem xét ai đang phi lại gần: bạn hay thù ?

Và nếu là kẻ thù, nàng sẽ trông cậy vào sự nhanh nhẹn của con muxtang và tới nhờ sự bảo vệ của những người Têchdot.

Nhưng đã muộn, các kỵ sĩ đã lao ra khỏi rừng, phi hết tốc lực về phía nàng.

Ngoái lại, nàng nhìn thấy những thân hình trần nửa người màu đồng hun, những màu sắc chiến tranh trên mặt, những chiếc lông vũ như lửa cài trong tóc.

- Người da đỏ... Nàng Mèchxich thẳm kêu lên và dùng hết sức lao về phía cây trắc bá.

Cái nhìn qua vai quả quyết với nàng rằng chúng đang đuổi theo nàng mặc dầu nàng cũng đoán ra được điều này. Chúng đã tới gần - gần đến nỗi mà bất chấp cả thói quen, chúng không làm ầm ĩ lên bằng những tiếng hò reo chiến đấu.

Sự im lặng của chúng chứng tỏ rằng chúng muốn bắt nàng làm tù binh và đã bàn tính trước với nhau điều này.

Từ trước tới nay Ixidôra hầu như không sợ gặp những người da đỏ. Thời gian gần đây họ sống hòa bình với những người Mèchxich cũng như người Têchdot. Nhưng giờ đây thời kỳ hòa bình đã chấm dứt. Cái chết đang đe dọa Ixidôra.

Ixidôra lao đi trên bình nguyên rộng mở, bằng lời, bằng roi, bằng đinh thúc, nàng giục giã con ngựa của mình.

Chỉ nghe thấy tiếng nói của nàng. Còn những kẻ rượt đuổi như những bóng ma không hề thốt lên một lời.

Nàng ngoảnh lại lần thứ hai. Chúng nó tất cả bốn tên: bốn chọi một, thật quá chênh lệch, đặc biệt lại chọi một người đàn bà.

Hy vọng duy nhất của nàng là những người Têchdot.

Ixidôra lao tới cây trắc bá.

CHƯƠNG LXVII

Những người da đỏ

Nữ kỵ sĩ, bị những người da đỏ rượt theo đã cách mép bờ vực một khoảng chừng ba trăm acđơ, từ nơi đó nhô lên cây trắc bá.

Nàng liếc nhìn lần nữa phía sau.

“Ta chết mất ! Không cứu được nữa !”

Người da đỏ phía trước giật chiếc lăcxô khỏi mỏ yên và quay tít nó trên đầu.

Trước khi cô gái kịp đến bãi nông, dây thòng lọng sẽ vòng quanh cô nàng. Và lúc bấy giờ...

Bỗng nhiên một ý nghĩ khôn ngoan nảy ra trong đầu Ixidôra.

Đến chỗ đi xuống được còn xa, nhưng bờ vực thì ngay cạnh. Nàng nhớ rằng bờ vực được nhìn thấy rõ từ căn lều.

Nữ kỵ sĩ nhanh chóng giật cương thay đổi đột ngột hướng đi, thay vì phi tới cây trắc bá, nàng lao tới ngay bờ vực.

Những kẻ đuổi theo nàng lúng túng, nhưng đồng thời chúng cũng vui mừng - chúng biết rất rõ chỗ này và giờ đây chúng tin rằng cô gái không thể thoát khỏi tay chúng.

Tên cầm đầu lại cầm lấy lăcxô, nhưng không tung lên, bởi hắn đã tin chắc vào sự thắng lợi.

- Mẹ kiếp ! - Hắn lăm bắm - Thêm tí nữa là cô ta sẽ lao xuống vực.

Nhưng hắn nhầm, Ixidôra không rơi xuống vực. Nàng lại giật mạnh cương, làm một bước ngoặt bất ngờ rồi lao theo sát mép bờ vực để hướng sự chú ý của những người Têchdot, đó chính là lúc Zep kêu lên hô hợp "Trời ạ !"

Và dường như để trả lời tiếng kêu của người thợ săn già, tiếng kêu cứu của nữ kỵ sĩ can đảm vọng tới:

- Los Indies ! Los Indies !

Những ai đã tới miền Nam Têchdot, dù cho đôi ba ngày cũng hiểu ngay ý nghĩa của những từ này, dù nó được nói bằng tiếng gì đi nữa. Đây là tín hiệu báo

động mà trong vòng ba trăm năm nay vang lên trên khoảng ba nghìn dặm dài biên thùý bằng ba thứ tiếng - Pháp, Tây Ban Nha và Anh: "Los Indies !" "Los Indies" ! "The Indians".

Đối với những người đứng dưới kia, cạnh căn lều, họ hiểu tiếng kêu này không cần tới phiên dịch. Lần nữa tiếng kêu cứu lại vọng tới.

- Người Têchdot ! Các bạn ! Cứu với ! Cứu với ! Người Indi đuổi theo tôi ! Chúng rất gần !

Nàng vẫn tiếp tục kêu, tuy không thể phân biệt được từng lời. Nhưng không cần giải thích thêm những gì đang xảy ra ở đồng cỏ trên kia.

Phía sau nữ kỵ sĩ, trong ánh sáng giữa các ngọn cây hiện ra một tên da đỏ lao như điên cuồng. Hình dáng hẩn hiện ra rõ nét trên cái phong màu xanh da trời.

Như một cao thủ, hẩn quay tít thông lọng lăcxô trên đầu. Mãi đuổi theo, hẩn không chú ý tới những lời lẽ của cô gái. Bởi khi kêu gọi những người Têchdot đến cứu, nàng không dừng ngựa lại. Hẩn nghĩ rằng những lời này là nói với hẩn, rằng đây là những lời van xin sự thương xót cuối cùng.

Hẩn chợt hiểu là hẩn đã nhầm, khi từ phía dưới vang lên một tiếng rít rất danh của khẩu súng săn và cái đau rất bỏng khiến hẩn đánh rơi chiếc lăcxô hẩn ngõ ngàng nhìn quanh.

Hắn nhận thấy trong thung lũng có một đám khói thuốc súng. Chỉ thế là đã đủ thay đổi hành động của tên da đỏ. Hắn đã nhìn thấy hàng trăm người có vũ trang.

Cùng lúc đó ba tên đồng bọn cũng nhận ra điều này.

Đúng như dự tính, cả bốn tên cùng quay ngoắt ngược lại và lao đi cũng nhanh như lúc chúng lao tới.

- Chán quá ! - Zep Tump vừa nói vừa nạp lại đạn khẩu súng săn. Nếu cái chết không đe dọa cô bé, ta đã để cho chúng phi xuống đây với các ngài. Bất chúng làm tù binh, các ngài có thể biết được thêm cái gì đó liên quan tới sự việc còn chưa sáng tỏ của chúng ta. Còn bây giờ thì không thể đuổi theo chúng được.

Sự xuất hiện của những người da đỏ đã làm thay đổi tâm trạng của đám đông đang đứng cạnh căn lều của chàng Muxtanger.

Những người cho rằng Moric Giêran là kẻ giết người giờ đây còn lại rất ít. Những người đáng kính hơn cả trong số những người có mặt nghĩ rằng chàng không có tội.

Kolhaun và đồng bọn không còn làm chủ tình thế nữa. Theo lời đề nghị của Xem Menli, phiên tòa được hoãn lại.

Một kế hoạch hành động mới được nhanh chóng ấn định. Người bị buộc tội sẽ được chuyển về khu cư dân và ở đấy sẽ tiến hành xét xử theo những điều luật của đất nước.

Còn giờ là lúc tính toán với bọn Indi, những kẻ đã bất ngờ phá vỡ tất cả các kế hoạch và thay đổi tâm trạng của mọi người.

Đuổi theo chúng ư ? Đúng vậy !

– Nhưng đến khi nào ? Ở đâu ?

Sự thận trọng mách bảo họ là không nên.

Họ chỉ nhìn thấy bốn tên. Nhưng chúng có thể có cả một đội quân hàng bốn trăm tên.

– Chúng ta hãy chờ cho người đàn bà kia xuống tới đây. Một trong số những người nhút nhát hơn cả khuyển.

– Chúng không đuổi theo cô ta nữa. Hình như tôi nghe thấy tiếng vó ngựa. Chắc cô ta đang xuống dốc. Cô ấy phải biết rõ đường, bởi chính cô ấy đã chỉ đường cho chúng ta.

Lời khuyên này tỏ ra có lý đối với phần đông trong số những người có mặt. Họ không phải là nhát gan. Mà bởi chỉ có rất ít người trong số họ đã tham

gia vào những cuộc giao tranh thật sự với những người da đỏ. Nói chung nhiều người mới chỉ nhìn thấy người da đỏ tới đồn biên buôn bán.

Và thế là đề nghị được chấp nhận. Tất cả chờ Ixidôra.

Tất cả đứng cạnh ngựa của mình, một vài người trốn sau những gốc cây. Họ sợ rằng cùng với cô gái Mêchxich hay sau nàng có thể xuất hiện cả một đội quân Komantri.

Trong thời gian đó Zep gỡ thanh gỗ trong miệng người tù tạm được ân giảm và tháo chiếc dây trói được buộc chặt.

Luiza căng thẳng chăm chú quan sát ông, nhưng nàng không giúp đỡ ông. Nàng đã làm tất cả những gì nàng có thể, mà còn làm quá lộ liễu nữa là khác. Bây giờ nàng không muốn làm mọi người chú ý tới nữa.

Nhưng người cháu gái của Đông Xilviô Martinec ở đâu kia chứ ?

Vẫn chưa thấy nàng. Tiếng gõ móng con ngựa của nàng cũng không còn nghe thấy nữa. Nàng đã có đủ thời gian và còn hơn thế nữa, để phi tới căn lều.

Điều này gây nên sự ngạc nhiên, lo lắng và sợ hãi...

Sự xuất hiện của nàng Mêchxich gây nên sự xúc động mạnh mẽ, trong đám đông có những người hâm mộ nàng.

Không lẽ bọn chúng đã bắt nàng làm tù binh ?

Câu hỏi này nảy ra ở tất cả mọi người. Nhưng không ai có thể trả lời được nó.

Những người Têchdot cảm thấy bị lương tâm quả trách. Bởi chính một cô gái đã kêu gọi lòng hào hiệp và sự can đảm của họ: “Người Têchdot ! Các bạn ! Cứu với !”

Không lẽ cô gái xinh đẹp này bị bọn người rừng bắt làm tù binh ?

Họ căng thẳng nghe ngóng.

Nhưng chẳng nghe thấy gì. Không có tiếng vó ngựa, không có giọng nói phụ nữ. Không có gì ngoài tiếng loảng xoảng hàm thiếc những con ngựa của họ.

Không lẽ nàng đã bị bắt làm tù binh ?

Tất cả những giận dữ tích lại trong lồng ngực họ, giờ đây không còn hướng tới chàng Muxtanger mà hướng tới kẻ thù lâu đời.

Những người trẻ tuổi và nồng nhiệt hơn không thể ở tình trạng mập mờ lâu hơn nữa. Họ nhảy lên yên và lớn tiếng tuyên bố quyết định của mình là đi tìm cô gái, cứu nàng hoặc là sẽ chết.

Ai có thể phản đối họ ? Những kẻ rượt theo cô gái có thể là những kẻ mà họ đang đi tìm. Những kẻ giết Henri Poindekter.

Không ai ngăn cản họ. Họ đi tìm Ixidôra, đuổi theo những tên cướp của đồng cỏ.

Một số ở lại căn lều, trong số họ có Zep Xtump.

Người thợ săn già không phát biểu ý kiến của mình, đuổi theo những người da đỏ làm gì. Ông im lặng. Dường như mối quan tâm duy nhất của ông là giúp đỡ bệnh nhân. Moric vẫn còn bất tỉnh.

Nhưng không chỉ có Zep mới trung thành với chàng Moric - Muxtanger bất hạnh. Trung thành với chàng còn có hai người nữa. Một cô gái kiêu diễm không rời mắt khỏi chàng, mặc dầu nàng cần phải che dấu nỗi cảm thương cháy bỏng của mình. Người thứ hai là con người thô mộc, ngộ nghĩnh đang ngồi bên đầu bệnh nhân, người mà hắn gọi là cậu chủ Moric: Đó là Felim. Suốt từ lúc hắn trốn trong đám lá rậm loà xoà của cây Sồi, hắn im lặng theo dõi tất cả những gì xảy ra. Cuối cùng sự thay đổi tình thế đã cho phép hắn nhận ra không có gì là mạo hiểm, hắn bèn tụt xuống đất và bắt đầu chăm sóc cậu chủ, bởi hắn đã cùng chàng vượt qua Đại Tây Dương.

Các sự kiện tiếp theo sẽ diễn ra ở rất xa bờ Alamô. Qua một giờ nữa căn lều sẽ trống rỗng và Moric Muxtanger có thể không bao giờ còn trở lại sống dưới mái nhà hiếu khách của mình nữa.

CHƯƠNG LXVIII

Cuộc hành quân thất bại

Cuộc hành quân chống lại những người Komantri kéo dài không lâu - không hơn ba hoặc bốn ngày. Hình như dân Indi của bình nguyên lớn hoàn toàn không định giao chiến. Những cuộc tấn công vào vùng đất thuộc địa của những người da trắng đơn giản chỉ là những trò ngổ nghịch của đám tráng sĩ trẻ tuổi cố gắng giành danh hiệu người hùng mà thôi.

Những cuộc đột kích nhỏ như vậy của dân da đỏ là hiện tượng khá phổ biến ở Têchdot. Chúng thường được tổ chức không có người cầm đầu và người thủ lĩnh của các bộ lạc. Những chiến binh trẻ thường thực hiện những cuộc tấn công này khi họ đi săn, lúc họ muốn trở về nhà không chỉ với những con thú mà

với cả những chiến lợi phẩm khác: Về những cuộc phiêu lưu của họ, thường mãi về sau mới biết được.

Theo luật lệ, những thủ lĩnh sẽ chống lại những cuộc tấn công ăn cướp như vậy, họ sẽ ngăn cản bởi vì họ cho rằng hành động đó không chỉ là điên rồ mà còn nguy hiểm đối với toàn thể bộ lạc.

Một lần đội kỵ binh xạ thủ chộp được những người Komantri trẻ tuổi giữa các ngọn đồi Xen - Xaba. Chúng đành phải bỏ lại đàn súc vật đang bị dong đi, nhưng chúng đã thoát được sau khi chạy vào khe núi Lianô Extakadô. Đuổi theo những người da đỏ trên các triền núi phẳng trơ trọi là rất nguy hiểm, bởi rất khó bố trí được đội quân tiếp viện, mặc dù những người bị thiệt mạng đòi sự trả thù không chậm trễ, người ta thường trả lời họ là cuộc hành quân trừng phạt cần được chuẩn bị chu đáo hơn.

Chonênkhi người Komantri rút lui ra sau giải đất trung lập thì đội quân chỉ còn việc quay về trại của mình mà chờ đợi lệnh tiếp theo của bộ chỉ huy.

Đội quân của đồn biên Indi, trấn giữ giải biên giới cho tới tận sân Nuêxet, sau khi trở về đồn mới hay tin rằng có thể gặp những người Indi mà không cần đi đâu hết. Các sĩ quan trẻ tuổi khao khát chiến công, trong số đó có Mênkôt, không biết làm gì vì buồn chán, thì có tin người da đỏ xuất hiện ở Lêông làm họ sáng khoái hẳn lên.

Nhưng sự thất vọng lần nữa lại đến với họ; vào ngày hôm đó đội dân binh quay về từ Alamô báo tin rằng ở đó chẳng có người da đỏ nào cả.

Sự thông báo của họ còn được khẳng định bởi những bằng chứng bằng hiện vật. Họ đưa ra những mớ tóc giả bằng lông đuôi ngựa, những chiếc lông gà trống nhuộm màu xanh đỏ những chiếc quần bằng da hươu, những tấm da rắn và một vài thỏi màu. Tất cả những thứ đó tìm được trong bong một cây bạch dương.

Không còn mơ tưởng gì được đến một cuộc hành quân mới chống lại những người da đỏ nữa, những kẻ tìm kiếm chiến công đành phải hòa giải với cơn bốc đồng của mình để bằng lòng với cuộc sống hòa bình, hơn nữa thời gian gần đây nơi khỉ ho cò gáy này diễn ra không ít những sự kiện bí hiểm và thú vị để có thể nghĩ ngợi và bàn tán về chúng. Trước hết là việc một giai nhân tuyệt sắc chuyển đến sống ở Lêông, sau đó là sự mất tích bí mật và những phỏng đoán về vụ giết người em trai của nàng, tiếp theo là sự xuất hiện còn bí hiểm hơn nữa của kỵ sĩ không đầu, câu chuyện tiếp theo về những người da trắng giả trang thành người da đỏ, cuối cùng, tin giờ chót, kẻ bị tình nghi giết Henri Poindecker đã bị bắt và đang nằm trong phòng giam của doanh trại trong trạng thái điên khùng dữ dội.

Những sĩ quan trẻ kể cho nhau nghe những tin tức thú vị, vì vậy họ không phải than phiền vì sự

buồn chán. Tên của Ixidôra Kôvarubiô dơ Lox - Lianox, của người đẹp xảo quyết cũng luôn luôn vang lên trong các câu chuyện. Có tin đồn rằng nàng có mối quan hệ như thế nào đó với những bí mật làm bận tâm tất cả mọi người.

Tất cả những sự việc diễn ra ở Alamô, việc bắt chàng Muxtanger đang ốm ở tại căn lều của chàng, cái quyết định treo cổ, sự phản đối của Luiza Poindekter, quyết định xét lại vụ án sau này được chấp nhận nhờ hành động can đảm của Zep Xtump, tất cả những điều này là đầu đề cho những sự bàn tán và thêu dệt vô tận.

Song những cuộc tranh luận sôi nổi nhất vẫn bùng lên quanh vấn đề tội lỗi của chàng Muxtanger, kẻ bị buộc tội đã giết Henri Poindekter.

- Giết người - Đại úy Xloumen trấn tĩnh nói về triết lý - Đây là một tội ác mà theo tôi, Moric - Muxtanger không có khả năng thực hiện. Tôi cảm thấy rằng tôi biết khá đầy đủ về anh ta để quả quyết điều này.

- Anh không thể phủ nhận - Kroxmen phản đối - Rằng tất cả bằng cứ đều chống lại anh ta. Tội lỗi của anh ta đã rõ ràng.

Kroxmen chưa bao giờ có thiện cảm với người lêclăng trẻ tuổi. Có một lần anh ta cảm thấy rằng cô cháu gái của người sĩ quan hậu cần, người đẹp của

đồn biên quá ái mộ khi nhìn con người phiêu lưu vô danh này.

- Tôi không cho rằng những chứng cứ đã đầy đủ - Xloumen trả lời.

- Nhưng quả thật không ai nghi ngờ gì chuyện chàng Poindekter trẻ tuổi đã bị giết. Điều này khỏi phải bàn. Vậy ai có thể làm điều này cơ chứ ? Kolhaun thề rằng anh ta đã nghe thấy người em họ của mình cãi nhau với Giêran.

- Kolhaun có thể thề bao nhiêu tùy ý, nếu điều này có lợi cho hắn - chàng kỵ sĩ Henket chen vào - Ngoài ra hắn còn có nỗi bất hòa với chàng Muxtanger, cho nên những lời khai của hắn không thể tin hoàn toàn được. Phải thế không nào ?

- Nếu chúng ta cho rằng giữa chàng Poindekter trẻ tuổi và chàng Muxtanger xảy ra cãi lộn - Viên sĩ quan bộ binh nói tiếp - Thì nó có thể dẫn đến cái gì ? Điều này chưa đầy đủ để chúng ta nói đến việc giết người.

- Có nghĩa là anh cho rằng giữa chàng Muxtanger và Henri Poindekter sẽ có trận quyết đấu chẳng ?

- Có thể có một cái gì đó tương tự hay thậm chí là chắc chắn. Điều này tôi không phủ nhận.

- Nhưng vì sao họ lại xung đột ? Henkot hỏi - tôi nghe nói rằng chàng Poindekter trẻ tuổi có quan hệ

tốt với chàng săn ngựa, mặc dầu anh kia đã làm cho Kolhaun bị thương. Cái gì đã làm cho họ có thể cãi nhau ?

- Anh mà cũng hỏi điều này ư, trung úy Henkot ?
- Xloumen nói đầy ý nghĩa - Chẳng lẽ đàn ông xung đột nhau vì cái gì ngoài...

- Ngoài chuyện đàn bà phải không ? - Chàng kỵ binh cất lời. - Nhưng vì người đàn bà nào, tôi không thể hiểu, không phải vì người chị của chàng Poindektekter.

- Ai mà biết được ! - Xloumen vừa trả lời vừa nhún vai.

- Vô lý thật ! - Kroxmen kêu lên - Chàng săn ngựa mà dám mơ tới tiểu thư Poindektekter ư ? Không chắc !

- Anh thật là một nhà quý tộc cuồng nhiệt, Kroxmen ạ ! Chẳng lẽ anh không hiểu rằng tình yêu theo bản chất của nó là dân chủ và nó sẽ chế nhạo cái lý thuyết tưởng tượng của anh về môn đẳng hộ đối ư ? Trong trường hợp này tôi không dám quả quyết gì hết. Bởi xung đột có thể xảy ra không phải vì tiểu thư Poindektekter. Trên sông Lêông không ít những cô gái xinh đẹp khác, đó là chưa nói đến các bà các cô ở đồn biên chúng ta...

- Đại úy Xloumen ! - Kroxmen giận dữ ngắt lời - Tôi ngạc nhiên về sự suy luận của anh. Các bà của chúng ta chắc gì sẽ biết ơn anh vì những lời ám chỉ có tính chất sỉ nhục như vậy.

- Những lời ám chỉ nào, thưa ngài !

- Không lẽ ngài nghĩ rằng có ai đó, dù chỉ là một trong số họ hạ mình đến nỗi nói chuyện với con người này ư ?

- Với ai ? Tôi đã nói tên hai người.

- Anh biết khá rõ tôi, Xloumen ạ và tôi cũng biết anh. Các bà của chúng ta, hẳn sẽ hoàn toàn hả dạ nếu tên của họ được nêu lên bên cạnh tên phiêu lưu ăn trộm ngựa đen tối, bị nghi ngờ là kẻ giết người.

- Moric Muxtanger không phải là kẻ ăn cắp ngựa cũng không phải là một tên phiêu lưu. Những gì liên quan tới sự quả quyết của anh cho rằng hình như không một người nào trong số các bà các cô của chúng ta hạ mình nói chuyện với chàng ta, về điều này, cũng như trong nhiều cái khác, anh nhầm rồi đấy, thưa tôn ông Kroxmen. Tôi biết anh ta rõ hơn, tôi khẳng định rằng anh ta được giáo dục không tồi hơn một ai trong số chúng ta. Các bà, các cô của chúng ta không việc gì phải sợ làm quen với anh ta và nếu chúng ta đã nói đến đề tài này, tôi có thể nói thêm rằng chắc gì họ, ít nhất là một vài người trong số họ đã sợ điều này. Moric Muxtanger, như tôi tự

nhìn thấy, luôn luôn có chỗ của mình ở nơi tụ tập của các bà. Ngoài ra tôi ngờ rằng có một ai trong số họ rất quan tâm tới anh ta.

- Cụ thể xem nào ? Thật là điểm phúc cho ai có thể là đối thủ của anh ta !

- Xin mời - Xloumen trả lời bình tĩnh.

- Có thể - Henkot nói, với sự mong muốn xóa đi cuộc đấu khẩu không mấy khó chịu này - Có thể nguyên nhân sự xung đột giả định này là Xenhorita xinh đẹp, người mà bây giờ người ta nói đến rất nhiều chẳng ? Tôi còn chưa được nhìn thấy nàng, nhưng những gì tôi nghe nói về nàng cho phép tôi nghĩ rằng vì nàng có thể xảy ra không chỉ một cuộc quyết đấu.

- Tất cả đều có thể... - Kroxmen dài giọng, anh ta vui mừng vì giả thiết rằng chàng lếclăng đẹp trai kia mơ ước hoàn toàn không phải cô cháu gái của ngài sĩ quan hậu cần.

Henkot liền báo cái tin mà anh vừa biết được:

- Người ta đã giam anh ta vào nhà tù của doanh trại cùng với tên hầu kỳ quặc của anh ta. Thiếu tá đã ra lệnh tăng gấp đôi người gác. Thế là thế nào hử đại úy Xloumen ? Anh có thể giải thích điều này tốt hơn những người khác. Chắc hẳn là người ta không chờ đợi anh ta chạy trốn !

- Tôi không nghĩ vậy - Xloumen trả lời - Đặc biệt nếu để ý kỹ thì anh ta không còn biết là anh ta đang ở đâu nữa. Tôi vừa mới đảo qua đó để nhìn anh ta. Anh ta mất trí đến nỗi không còn nhận ra mình trong gương nữa.

- Mất trí ư?... Anh muốn nói đến điều gì vậy? - Henkot và các sĩ quan khác còn chưa biết tất cả mọi chi tiết của những sự việc xảy ra, bèn hỏi.

- Anh ta bị sốt, anh ta mê sảng.

- Không lẽ vì vậy mà tăng cường canh gác? Quái lạ! Có lẽ chính ngài thiếu tá cũng hơi điên điên.

- Có thể đề nghị này, hay nói chính xác hơn, lệnh này là của bà thiếu tá chăng? Ha ha ha!

- Như vậy có nghĩa là thế nào! Không lẽ ông già của chúng ta thật sự sợ tay Muxtanger trốn khỏi đây?

- Theo tôi, sự thể không phải là như vậy. Ngài thiếu tá, rõ ràng là sợ những kẻ nào đó đột nhập vào đây hơn.

- À ra thế đấy!

- Vâng, đối với Moric - Muxtanger, nằm trong nhà giam là an toàn hơn cả. Có những nhân vật khả nghi đang lượn lờ khắp khu cư dân và toà án Linsơ lại bắt đầu được nói tới. Rất may cho anh ta là có người thợ săn già nói giúp và chúng ta đã về đúng lúc. Nếu chậm một ngày không chắc chúng ta còn

gặp Moric Giêran còn sống. Giờ đây ít nhất con người tội nghiệp kia sẽ được xét xử một cách công minh.

- Bao giờ thì tòa ra mắt ?

- Khi nào chàng trai tỉnh lại.

- Điều này có thể, phải đợi đến cả tháng...

- Cũng có thể tất cả sẽ qua đi trong vài ngày hoặc vài giờ. Những vết thương của anh ta rõ ràng là không nghiêm trọng. Anh ta mất trí vì bị chấn thương về tinh thần thôi. Tất cả có thể thay đổi trong một vài ngày. Và theo như tôi biết, có những yêu cầu xét xử anh ta không chậm trễ, nếu anh ta tỉnh lại. Họ không định chờ cho những vết thương của anh ta lành hẳn.

- Có thể anh ta sẽ biện hộ được cho mình chăng ?
Tôi hy vọng như vậy - Henkot nói.

- Tôi không nghĩ vậy - Kroxmen trả lời, sau khi lắc đầu - Cứ sống rồi sẽ thấy.

- Còn tôi thì tin vào điều này, - Xloumen nói. Trong giọng nói của anh ta có bao nhiêu tin tưởng thì chưa rõ, nhưng thấy rõ nó chứa đựng bao nhiêu mong ước để sự việc được như vậy.

CHƯƠNG LXIX

Bí mật và tang tóc

Ngự trị trong dinh cơ Kaxa del Korvô là sự buồn rầu và tang tóc. Giữa những thành viên trong gia đình là những mối quan hệ rất khó hiểu.

Họ chỉ còn lại ba người. Họ gặp nhau ít hơn trước đây nhiều. Những khi gặp, họ giữ kẽ và tỏ ra rất lạnh nhạt với nhau. Họ chỉ thấy nhau ở bữa ăn và nói với nhau những gì cần thiết nhất.

Nguyên nhân của sự buồn bã thật dễ hiểu, sự im lặng của họ cũng không khó giải thích.

Cái chết, mà không ai còn nghi ngờ nữa, cái chết của đứa con trai duy nhất, của người em duy nhất, bất ngờ và khó hiểu, là một đòn đau đớn đối với người cha và người chị gái.

Cũng có thể giải thích được sự buồn nản u ám của Kacxi Kolhaun, anh họ của người bị giết.

Nhưng không chỉ thế. Họ giữ kẽ với nhau thậm chí trong những trường hợp hiếm hoi, khi họ buộc phải nói về tấn thảm kịch của gia đình.

Bên cạnh nỗi đau khổ chung, mỗi người đều có nỗi buồn riêng bí mật của mình, nỗi buồn không được chia sẻ và không thể chia sẻ được.

Ngài chủ đồn điền kiêu hãnh một thời nào đó giờ đây không ra khỏi nhà. Ông đi lại hàng giờ trong phòng và trong hành lang. Gánh nặng đau thương bẻ gãy niềm kiêu hãnh của ông và đe dọa làm vỡ nát tim ông. Song ông già không chỉ bị hành hạ bởi cái chết của con trai.

Những lời nguyện rửa đôi khi buột ra khỏi miệng ông cho thấy ở ông còn có những tình cảm khác nữa.

Kolhaun đi suốt ngày như trước, hần chỉ xuất hiện khi cần ngồi vào bàn hay đi ngủ, nhưng cũng không phải là thường xuyên. Có những lần hần vắng mặt cả ngày và hầu như suốt đêm. Không ai biết hần đã ở đâu, chẳng ai có quyền hỏi hần về điều này.

Luiza suốt ngày ở lì trong phòng mình. Thật ra thỉnh thoảng nàng có leo lên sân thượng và đứng đó một mình suy nghĩ một điều gì đó.

Ở đó, dưới vòm trời xanh, nàng dễ dàng chịu đựng nỗi đau khổ của mình hơn – nỗi buồn vì em trai bị giết, nỗi sợ hãi mất người yêu và có thể cả những ý nghĩ về sự om sòm có dính dáng đến tên tuổi của nàng.

Điều cuối cùng ít làm nàng lo lắng hơn cả. Nàng lo sợ nhất cho số phận của Moric, nỗi buồn về cái chết của em trai lúc đầu đau đớn như vậy, giờ đây đã hơi dịu lại. Nhưng sự lo sợ cho người yêu cứ mỗi giờ lại mạnh thêm.

Luiza biết rằng Moric bị giam trong những bức tường vững chắc của nhà giam quân sự.

Nhưng những bức tường kiên cố không làm nàng bớt lo lắng, ngược lại nàng sợ chúng không đủ vững chắc. Đối với điều này Luiza có cơ sở. Nhiều tin đồn đáng sợ đã đến tai nàng.

Người ta bắt đầu nói đến một toà án Linsơ mới. Lần này chánh án không phải là Xem Menli và người của ông, mà là những người tàn bạo hơn, đơn giản là những tên lưu manh, mà chúng không thiếu gì trong các khu cư dân vùng biên giới, đặc biệt là ở gần đồn biên.

Ở nhiều người, những lời bàn tán này gây nên sự kinh ngạc. Thật khó hiểu, tại sao lại xét xử người bị giam lần nữa không theo pháp luật.

Những sự kiện được biết thêm trong thời gian gần đây không thay đổi, ít nhất cũng không có thêm chứng cứ nào về tội trạng của Moric.

Mặc dầu bốn kỵ sĩ không phải là người Ấn, điều này được chứng minh bởi những thứ tìm được trong bông cây, nhưng cũng không hoàn toàn khẳng định cái chết của Henri Poindekter là tội lỗi của chúng. Ngoài ra không có mối liên quan nào giữa chúng và chàng Muxtanger ngay cả nếu chúng là những người Komantri chính cống.

Vậy tại sao lại bùng lên sự hằn học với người bị giam ?

Tất cả những điều này kỳ lạ đến nỗi nhiều người đâm bí.

Chỉ một vài người biết hay hơi đoán ra bí mật lạ lùng này, và đây, họ có tất cả ba người: Zep Xtump và Luiza Poindekter, người thứ ba là Kacxi Kolhaun.

Người thợ săn già quan sát thấy có cái gì đó đáng ngờ trong hành động của Miguel Diac và đồng bọn của hắn, bọn chúng bỗng nhiên kết bè với cả chục tên vô lại bất hảo như vậy. Zep Xtump cũng thấy rằng kẻ xúi giục bọn chúng là viên đại úy tình nguyện giải ngũ Kacxi Kolhaun.

Zep Xtump chia sẻ phát hiện của mình với nàng Krêôl trẻ tuổi, người hiểu được tất cả tầm quan trọng của nó, điều này gây cho nàng một nỗi lo lắng khổ sở.

Nàng hau háu đón lấy những tin đồn mới, căng thẳng nhìn lên con đường dẫn tới đồn biên, y như chờ đợi người đưa tin mang cho nàng tử do hoặc bản án chết người hoặc niềm hy vọng vào cuộc sống.

Nàng không dám xuất hiện gần nhà giam. Lối vào có những người lính gác, còn xung quanh là những đám người gồm những kẻ vô công rồi nghề, thường có trong mọi đất nước. Họ tìm thấy sự thoả mãn đen tối nào đó khi đứng gần những kẻ thực hiện tội ác.

Mà người bị xử án này lại gọi lên mối quan tâm đặc biệt, bởi hắn đang điên hay tạm thời bị mất trí.

Cửa nhà giam, mặc dầu có mặt của những người gác, nhưng lúc nào cũng bị vây quanh bởi những kẻ vô công rồi nghề lắng nghe những lời mê sảng của người ốm. Xuyên qua đám đông, dưới những cái nhìn tò mò – đối với Luiza Poindekter là mạo hiểm uy tín của mình.

Nếu như Luiza được toàn quyền hành động, thì sự tưởng tượng này cũng không giữ được nàng, nhưng còn người cha nhìn theo nàng, cha nàng đã nghi ngờ. Và ngoài ra còn một người thân nữa không kém phần sốt sắng gìn giữ danh dự của nàng trong xã hội.

Nàng chỉ còn cách ngồi nhà, hoặc là nàng ở lì trong phòng tìm sự an ủi trong việc hồi tưởng lại những lời lẽ mà nàng nghe được ở Alamô, bên giường người bệnh, hoặc là lên sân thượng âm thầm nhớ lại những phút giây hạnh phúc, diễn ra giữa những cảnh xiêm gai, hoặc cay đắng nghĩ rằng người đã chinh phục trái tim kiêu hãnh của nàng giờ đây bị hạ thấp, bị nhục nhã, bị tống vào tù, và có thể ra khỏi đó chỉ để chết.

Luiza cảm thấy hạnh phúc làm sao vào sáng thứ tư khi Zep Xtump xuất hiện ở Kaxa del Krovô mang đến một tin mới: "Đội quân của ngài thiếu tá đã trở về đồn biên!"

Điều này nói lên rất nhiều. Giờ đây nàng không còn phải lo sợ những ý định độc ác có thể lôi người tù ra khỏi nhà giam, không phải để cứu chàng mà là để giết chàng.

- Tiểu thư có thể không lo ngại nữa - Zep nói với sự tin tưởng - Bây giờ mối nguy đó đã qua, tiểu thư Luiza ạ, tôi đã thi hành các biện pháp.

- Các biện pháp ư ? Nhưng đó là những biện pháp nào hở bác Zep ?

- Đầu tiên là tôi lập tức gặp ngài thiếu tá, ngay sau khi ông ta quay về và chúng tôi đã nói chuyện thành thực với nhau. Tôi đã kể cho ông ta nghe tất cả những gì tôi biết được. May thay ông ta không ác

cảm với ngài Moric mà còn hứa với tôi trước hết sẽ đối xử tốt với chàng. Sau đó tôi kể về những hành động lưu manh của bọn người Mỹ, người Mếchxich và bè lũ. Tôi không quên nói về tên vô lại Điac, mà phải nói nó là tên nguy hiểm nhất trong số đó. Ngài thiếu tá đã ra lệnh tăng gấp đôi số lính gác.

– Cháu mừng làm sao ! Thế bác nghĩ là bây giờ có thể không sợ chúng nữa ạ ?

– Nếu tiểu thư nói về bè lũ Miguel Điac, thì tôi có thể thề rằng không. Bởi đầu tiên hẳn phải trốn ra khỏi cái nhà tù cái đã.

– Cái gì cơ ạ ? Điac bị vào tù ư ? Sao vậy ? Khi nào ? Ở đâu ?

– Tiểu thư đặt cho tôi một lúc những ba câu hỏi, thưa tiểu thư Luiza. Nhưng không sao ! Để cho tiện ta bắt đầu từ câu hỏi cuối. Có nghĩa là tiểu thư hỏi – Ở đâu ? Ở nơi đấy chỉ có một nhà. Tôi muốn nói đó là nhà lao đồn biên. Hẳn ở đó.

– Cùng với...

– Tôi biết tiểu thư muốn nói với ai. Vâng, tiểu thư đã đoán ra. Họ ở trong cùng một ngôi nhà. Giữa họ có vách ngăn, qua vách có thể nghe được tất cả, có thể nói chuyện với nhau nếu họ muốn. Cùng với tên người Mếchxich này còn có ba tên đồng bọn. Với bọn này, chắc người ta sẽ khai thác được điều gì đó.

- Đây là một tin tốt lành, bác Zep ạ. Hôm qua bác đã nói với cháu rằng Diac cố gắng hết sức...

- ... để lọt vào nhà giam. Hấn đã đạt được điều này mỹ mãn. Hay là có ai đó giúp hấn.

- Bác hãy nói đi, làm thế nào, bao giờ ?

-Ồ, sao mà tiểu thư nôn nóng thế, tiểu thư Luiza ! Hãy để cho tôi thở đã chứ. Câu hỏi thứ hai của tiểu thư - Khi nào ? Câu hỏi này cũng không khó trả lời. Người ta đã tìm thấy và hạ ngục tên vô lại này cách đây một giờ. Tôi đã nhìn thấy cánh cửa nhà tù đóng lại sau lưng hấn như thế nào. Sau đó tôi đi thẳng tới đây.

- Nhưng bác còn chưa nói, vì sao người ta bỏ tù hấn.

- Còn chưa kịp, tiểu thư ạ. Đây là một câu chuyện dài. Không thể kể ngay một lúc được đâu. Tiểu thư muốn nghe ngay bây giờ hay sau...

- Sau cái gì, bác Xtump ?

- Nói với tiểu thư sao nhỉ... tiểu thư Luiza, tôi nghĩ, sau khi tôi dắt con ngựa già của tôi vào chuồng, rõ ràng là nó đang muốn nhai một cái gì đó giống như bắp và uống nước. Tôi với nó đã phải đi rất nhiều và chỉ về tới đồn biên cách đây một tiếng.

- Tha lỗi cho cháu, bác Xtump thân mến ! Cháu đã quên nghĩ tới điều này... Plutôn, dắt con ngựa của ngài Xtump vào chuồng và chăm sóc sao cho nó được

ăn uống thật tốt. Florinda ! Florinda !... ngài đặt món gì đây, thưa ngài Xtump ?

- Đừng lo cho tôi, tiểu thư Luiza, cảm ơn tiểu thư rất nhiều. Tôi chỉ nghĩ về con ngựa già. Còn về phần tôi, tôi có thể nhịn ăn cả hai tiếng đồng hồ nữa. Nhưng nếu ở trong nhà tiểu thư có cái gì đó tương tự như uýtki nguyên chất, thì thứ này đối với tôi, một ông già, rất có lợi cho việc nâng cao tinh thần.

- Uýtki nguyên chất ư ? Bao nhiêu tùy thích. Nhưng có thể đãi bác cái gì đó khá hơn chăng ?

- Khá hơn uýtki nguyên chất ư ?

- Vâng, bác không thích Herec, Sambanh, hay cô nhắc ư ? Nếu bác muốn...

- Không, tôi không cần những thứ rượu Pháp, cứ để cho ai thích thì uống. Có thể người Pháp uống rượu ngon, và tôi tin rằng sẽ tìm được thứ rượu ấy trong hầm nhà Poindekter, tôi đã thử uống chúng ở chỗ mấy lão nhà buôn quân đội. Không, cái thứ nước ốc của Pháp ấy, tôi không thiết ! Cái gì có thể hơn thứ nước ngô nguyên chất được chở từ Pixburga tới sông Mônô - grani ! Chứ !

- Florinda ! Florinda !

Có thể không cần giải thích với cô hầu rằng cô ta cần phải làm gì. Sự có mặt của Zep Xtump đủ chỉ ra cho cô ta một cách hùng hồn việc cần phải làm.

Không chờ ra lệnh, cô gái da đen đã bước ra với chiếc bình đựng đầy thứ nước mà người thợ săn già gọi là “nước ngô nguyên chất” nhưng thực ra đó là sản phẩm được gia công từ lúa mạch.

Zep không hề khách khí. Một lúc sau chất lỏng trong bình đã giảm đi một phần ba. Hai phần ba ông dành lại cho sự sáng khoái trong thời gian kể chuyện.

CHƯƠNG LXX

“Hãy đi đi, Zep ơi ! chúa sẽ phù hộ cho bác”

Người thợ săn già không thích làm gì vội vã. Điều này thấy rõ trong cách uống rượu của ông, và giờ đây như mọi khi, ông chậm rãi nhấp nháp.

Nàng Krêôl nóng lòng sốt ruột, nàng không thể đợi được cho đến khi ông già tự nói.

– Zep thân mến, hãy nói cho cháu biết – Nàng nói, sau khi cô hầu rút lui – Tại sao người ta lại tống giam người Méchxich đó ? Cháu muốn nói tới Miguel Điac. Cháu có cảm giác bác biết một cái gì đó về hắn.

– Không chỉ một người đâu, tiểu thư Luiza à – nhiều người biết thủ đoạn của tên vô lại này. Em trai

tiểu thư... Nhưng về điều này chúng ta hãy khoan nói tới. Zep Xtump còn biết hoặc rất nghi ngờ rằng Miguel Điac có một mối liên quan nào đó tới... Tiểu thư hiểu tôi nói gì chứ ?

- Bác nói tiếp đi !

- Thế là, ngay sau khi chúng ta từ Alamô trở về thì cũng xuất hiện những chàng trai đã đuổi theo bọn da đỏ. Họ đã phát hiện ra rằng đây hoàn toàn không phải dân Indi. Chắc tiểu thư cũng nghe nói đến. Những tang vật tìm thấy trong bụng cây nói lên một cách rõ ràng rằng những người mà chúng ta nhìn thấy ở bờ vực không phải là người da đỏ. Tự tôi cũng nghĩ như thế khi tôi nhìn thấy những lá bài trong lều.

- Có nghĩa là chính chúng đã xuất hiện trong lều ban đêm và Felim đã nhìn thấy chúng ?

- Không còn nghi ngờ gì nữa. Chính chúng là những tên Mếchxich đó.

- Tại sao bác lại nghĩ chúng là những người Mếchxich ?

- Rất đơn giản. Tôi đã khẳng định điều này. Tôi đã theo dõi từng tên trong bọn xem chúng lẫn đi đâu.

Nàng Krêôl trẻ tuổi không hỏi thêm gì nữa. Câu chuyện của Zep đã khơi dậy niềm hy vọng mới trong nàng. Nàng hồi hộp chờ ông nói tiếp.

- Tiểu thư thấy đấy, những lá bài và một lời lẽ mà Felim nhắc lại với tôi làm tôi nảy ra ý nghĩ rằng bọn người này là dân Mếchxich, khẳng định được điều này rồi tôi dễ dàng đoán ra một cách gần đúng bọn chúng. Tôi biết khá rõ những người Mếchxich vùng này để có thể nhận ra mỗi đứa trong số bốn tên theo lời tả lại. Những mảnh giẻ gọi là của dân da đỏ ở trong người bọn chúng tôi không bỏ qua. Ngoài ra tôi đã đánh dấu một trong số bốn tên ấy.

- Dấu của bác ư ? Làm thế nào được, hử bác Zep ?

- Tiểu thư đã nhớ tôi đã bắn không ?

- Cháu nhìn thấy bác bóp cò, nhưng bắn vào ai thì cháu không nhìn thấy, bởi cháu đứng sau những gốc cây.

- Thế đấy, tiểu thư Luiza, khi mà già Xtump đã bóp cò, thì viên đạn rất hiếm khi đi ngang qua mục tiêu. Tôi biết rằng nó đã trúng vào thằng ba que đó. Phải bắn từ xa, viên đạn vừa hết đà, nhưng tôi biết rằng nó đã găm vào mục tiêu. Tôi nhìn thấy hấn giật nảy lên, tôi nghĩ: "Nếu tám da mi mà không thủng một lỗ thì ta sẽ đổi da ta cho mi". Sau đó những chàng trai của chúng ta quay về và cho biết đó là những người da trắng chứ không phải là da đỏ. Ta đã biết ai là những tên Indi đó và có thể tóm chúng, nhưng tôi chưa vội làm điều này.

- Nhưng tại sao vậy, bác Xtump ? Bởi đây có thể chính là những kẻ đã giết em trai tội nghiệp của cháu !

- Chính vì vậy nên bây giờ tôi chưa muốn động đến chúng. Còn một nguyên nhân nữa. Tôi không muốn đi xa đồn biên. Tôi sợ rằng khi vắng tôi sẽ xảy ra điều gì đó không lành. Tiểu thư hiểu chưa ? Và đúng hơn là còn sớm để đẩy sự việc tới cùng. Tôi muốn làm điều này không có sự nhầm lẫn.

- Và bác đã làm điều này ?

- Chứ còn gì nữa ! Tiểu thư thấy không, thời tiết đang khô ráo và đặc biệt là tôi không vội làm những gì mà tôi đã quyết định. Thế là tôi chờ cho đến khi quân lính trở về để tôi có thể yên tâm để ngài Moric lại dưới sự canh gác đáng tin cậy. Chỉ bây giờ tôi mới đóng yên cương con ngựa già của mình và lên đường tới nơi người ta tìm ra những mớ tóc giả và lông chim: tôi dễ dàng tìm ra chỗ đó theo sự chỉ dẫn của những ai đã từng ở đó. Xpengler non nớt đã là người hướng đạo cho họ và tôi biết rằng họ không quan sát được đến nửa các vết. Như vậy đối với tôi cũng khá đủ. Tôi không lười. Bất cứ một thằng ngu nào đã sống ở đồng cỏ cũng có thể tìm được những dấu vết "lật ngược" về bọn người Komantri giả hiệu này. Một tay chủ quán bất kỳ nào cũng có thể theo dõi chúng, vậy mà ngài Xpengler và những người trong bọn họ lại không làm được thế. Tôi kiểm tra tất cả để như

bốn, mặc dù các dấu vết đã bị xéo nát rất nhiều. Tôi đi theo con đường của từng con một trong số bốn con ngựa về tận chuồng.

- Và sau đó ?

- Sau đó tôi nói chuyện với ngài thiếu tá, qua nửa tiếng, cả bốn chàng bánh trai kia đều đã lọt lưới. Đầu tiên họ tóm tên cầm đầu, nếu không, hẳn có thể lĩnh mất. Tôi nói đúng, tôi đã làm dấu trên người ngài Miguel Điac. Viên đạn trúng vào tay phải y. Cho nên lúc bấy giờ y đã đánh rơi chiếc lacxô.

- Có nghĩa là chính hắn ư ? - Luiza bất giác kêu lên và nàng suy nghĩ - Rất kỳ lạ - Nàng tiếp tục nói khe khe dường như tự nói với mình - Chính tên này ta đã nhìn thấy trong đám cây. Đúng, không còn nghi ngờ gì nữa. Còn cô gái Mếchxich đó - Ixidôra... Chà ! Ở đây có một cái gì đó bí mật đen tối ! - Ai có thể ngờ được cô ta ?... Bác Xtump thân mến, bác hãy nói với cháu - Nàng quay lại, bước gần tới chỗ ông - Cô gái Mếchxich... Xenhorita này, cháu muốn nói... cô gái đã ở đó... Cô ta thường đến chỗ chàng không ?

- Chỗ ai cơ ? Tiểu thư hỏi về ai, tiểu thư Luiza ?

- Ở chỗ ngài Giêran.

- Có thể là hay đến, mà có thể là không, cả điều này lẫn điều kia tôi đều không biết. Chính tôi cũng rất ít khi tới đó. Tôi không hay đi săn về mạn đó.

Chỉ thỉnh thoảng tôi mới ghé qua đó tìm gà tây hoặc nai cho đỡ nhàm, chúng tôi kiếm ăn trên con sông này khá nhiều. Nếu tiểu thư hỏi ý kiến tôi thì tôi cho rằng cô gái ấy trước đó chưa bao giờ đến. Ít nhất là tôi chưa nghe nói gì. Nếu có thì Felim đã ba hoa rồi. Tôi chỉ nghe nói về một nhân vật nữ, đã tới làm khách ở túp lều này.

- Ai vậy ? - Nàng Krêol hỏi nhanh và ngay lập tức nàng tiếc về điều đó. Một màu đỏ ửng bừng trên má nàng khi nàng để ý thấy cái nhìn đầy ý nghĩa của Zep - Nhưng điều này không quan trọng - Nàng nói tiếp, không đợi lời đáp - Bác nghĩ sao, hờ bác Zep, bọn người Mếchxich này tham gia vào vụ giết em cháu phải không ạ ?

- Nói thật, tiểu thư ạ, tôi cũng chẳng biết nghĩ thế nào... Trong đồng cỏ chưa bao giờ xảy ra sự việc bí hiểm như vậy. Đôi khi tôi nghĩ rằng đây là việc làm của bọn người Mếchxich, nhưng thỉnh thoảng những ý nghĩ khác lại len vào đầu tôi và bấy giờ tôi có cảm tưởng rằng có một bàn tay của ai đó khác nhúng vào sự việc đen tối này. Giờ thì tôi chưa nói là ai.

- Chỉ có điều không phải là chàng, bác Zep ạ, không phải chàng !

- Không, không phải là chàng Muxtanger, ở đây chàng ta không phải là gì cả. Mặc dầu họ nói rất

nhiều điều chống lại chàng, tôi không một phút nào không tin rằng chàng vô tội.

- Vâng, nhưng làm sao chàng có thể chứng minh được điều này ? Tất cả các chứng cứ đều chống lại chàng. Và không ai muốn nói một lời nào để bênh vực chàng.

- Không, không hoàn toàn như vậy. Tôi còn chưa giải thích được điều này một cách rõ ràng. Lúc nào cũng không đủ thời gian. Tôi không rời mắt khỏi nhà tù và tất cả những cái khác. Nhưng giờ đây tôi đã có khả năng đó và tôi sẽ không bỏ qua. Đồng cỏ - đây là một quyển sách lớn, tiểu thư Poindekter ạ, quyển sách lớn rất hay, chỉ cần biết cách đọc nó. Mặc dầu Zep Xtump không phải là người học hành nhiều, nhưng hắn đã có được sự thông thái đó, hắn có thể sẽ tìm được những bằng chứng rải rác trên đồng cỏ. Có thể sẽ tìm được cái gì đó trên bờ sông Alamô...

- Bác nghĩ rằng bác có thể tìm thấy được những dấu vết nào đó ư ?

- Cần phải ra đi và xem xét kỹ mọi chỗ, đặc biệt là chỗ tôi tìm ra chàng Muxtanger trong móng vuốt của con báo. Có nghĩa là phải đến đó sớm hơn, nhưng tôi đã nói với tiểu thư tại sao tôi chưa thể tìm được điều này. Ôn trời, trong thời gian này không có một giọt mưa và dấu vết, thậm chí được làm ra một tuần trước, có thể đọc được dễ dàng như vừa mới hôm qua.

Tất nhiên, không thể trông cậy hết vào chúng được... Nhưng bây giờ tôi phải lên đường, tiểu thư Luiza ạ ! Tôi ghé vào tiểu thư một phút để kể những gì đã làm được ở đồn biên. Không nên để mất thời gian. Sáng hôm nay người ta đã cho tôi vào thăm ngài Moric. Đầu óc anh ta đã bắt đầu tỉnh táo lại. Có thể phiên toà sẽ được lập sau hai ba ngày gì đó. Tôi cần phải trở về trước khi phiên toà bắt đầu.

– Hãy đi đi, Zep ơi, chúa sẽ phù hộ cho bác mọi điều tốt lành ! Bác hãy trở về với những bằng chứng là chàng vô tội. Cháu sẽ mãi mãi mang ơn bác như. Không ! Còn hơn bác đã cứu sống cháu.

CHƯƠNG LXXI

Con ngựa hung

Được kích lệ bởi những lời lẽ nồng nhiệt, người thợ săn vội vã đi tới chuồng ngựa, nơi con ngựa vung về của ông đang đứng nhai những bắp ngô vàng mà Plutôn mang cho nó không hề hà tiện.

Plutôn cũng đang ở đấy, ngay cạnh con ngựa. Thường rất hay chuyện, nhưng lần này người hầu im lặng. Rõ ràng anh ta đang có chuyện gì đó bức mình.

Hiểu được trạng thái đó của anh ta không khó. Sự mất mát cậu chủ trẻ, người mà anh ta yêu quý nồng nhiệt, niềm cay đắng của cô chủ, mà anh ta cũng rất trung thành, sự cười nhạo khinh thường của Florinda trong thời gian gần đây khi đối xử với anh ta và chắc là cái đập của Kacxi Kolhaun, kẻ mà giờ

đây tỏ ra rằng cả dinh cơ này đã thuộc quyền hắn. Tất cả những cái đó có thể giải thích được tâm trạng buồn rầu của Plutôn.

Zep cũng bận bịu với những ý nghĩ riêng tư đến nỗi không chú ý tới vẻ chán nản của người nô lệ. Thậm chí ông vội đến nỗi không để cho con ngựa của mình được bồi dưỡng một cách tử tế. Túm lấy mõm ngựa, ông đút chiếc hàm thiếc màu rỉ sắt vào giữa hai hàm răng nó, luồn hai tai dài của nó vào chiếc đai bằng da nứt nẻ, nhanh chóng quay ngựa sẵn sàng dắt ra khỏi chuồng.

Con ngựa cái trì lại. Hiếm khi nó được ăn thức ăn ngon lành như vậy. Zep phải dùng hết sức kéo đai cương để đưa con vật ra khỏi đồng thức ăn.

– Ôi, ôi, ngài Xtump – Plutôn can thiệp – Sao ngài vội vậy ? Con ngựa tội nghiệp hãy còn đói. Hãy cứ để cho nó ăn no ngô đã. Điều này không có hại gì cho nó đâu.

– Ta không có thời gian, ta còn phải đi xa. Cần phải phi tới trăm dặm, mà thời gian còn không đến hai tiếng.

– Ngài sao vậy, ngài Xtump ! Nó sẽ kiệt sức nếu phi như vậy ! Ngài không đùa chứ ạ ?

– Không, ta nói nghiêm chỉnh.

- Lạ lùng, người ta có thể đi nhanh như vậy trên đồng cỏ ! Đây, cả con ngựa này, chắc rằng nó phải phi hai trăm dặm trong một đêm.

- Con ngựa nào ?

- Con ngựa hung này, cái con đứng xa hơn cả ấy. Con ngựa của ông chủ Kolhaun.

- Tại sao anh nghĩ rằng nó phi hai trăm dặm ?

- Bởi vì người nó ướt đầm. Nó mệt lả, nó lê theo cháu, khi cháu đưa nó đi uống nước dưới sông. Nó bước như một con bê mới sinh vậy. Chao ôi nó kiệt sức ghê gớm !

- Đó là lúc nào hử Plutôn ?

- Khi nào ư ? Để cháu nhớ xem... À, đúng, tất nhiên đó là lúc cậu Henri mất tích. Buổi sáng sớm, khoảng một giờ sau khi mặt trời mọc. Cháu không nhìn thấy con ngựa hung từ lúc sáng sớm. Cháu đi từ lúc tờ mờ. Khi trở về chuồng ngựa, cháu nhìn thấy con ngựa ướt đầm khắp người, y như nó vừa bơi qua sông vậy. Nó thở hồng hộc, sùi bọt mép, dường như mới qua bốn dặm đưa ở Oclêăng.

- Vậy ai cưỡi con ngựa này vào đêm hôm đó ?

- Cháu không biết, ngài Xtump à. Chỉ có điều không ai cưỡi nó ngoài ông chủ Kolhaun. Hô, hô ! Thậm chí không ai dám ngồi lên nó.

- Có nghĩa là ông ta đã cưới con ngựa này ?
- Cháu không biết, ngài Xtump, cháu không biết gì hết. Cháu không nhìn thấy ngài đại úy dắt ngựa ra, không nhìn thấy con ngựa quay trở lại như thế nào.
- Nếu anh nói rằng nó đắm mỗi hôm, có nghĩa là phải có ai đó đã cưới nó.
- Vâng, vâng ! Ai đó đã đi.
- Nghe đây, Plutôn. Ta nghĩ rằng anh nói thực và thật sự anh không biết ai đi con ngựa hung vào đêm hôm ấy. Nhưng anh thấy thế nào, liệu có thể là ai ? Bởi anh biết rằng ngài Poindeker là bạn của ta và ta không muốn rằng có ai đó trong số những người da đen đã lên đem con vật đáng thương này ra khỏi đồn điền và cười lên nó phi dọc ngang trên đồng cỏ. Có phải như thế không ?
- Không, ngài Xtump, người da đen không nghĩ như vậy. Những người da đen bị cấm đi khỏi đồn điền. Họ cũng không dám đi vào chuồng ngựa. Không người da đen nào dám đưa con ngựa hung ra khỏi đồn điền.
- Quỉ quái, thế thì ai cưới nó cơ chứ ? Có thể là ông quản lý chăng ? Anh nói gì về điều này ?
- Không, không phải ông ấy đâu.
- Thế có nghĩa là chính chủ nhân của con ngựa chứ không ai. Nếu vậy thì ta không lo lắng gì cả. Ông

ta có quyền phi con ngựa của mình đi đâu tùy thích, cho dù xuống tận địa ngục. Đấy chẳng phải việc của ta.

- Và không phải việc của cháu, ngài Xtump ạ. Ô, tức quá, tại sao cháu lại không nghĩ ra điều này sáng hôm nay !

- Tại sao anh lại phải than phiền về điều này ! Có việc gì xảy ra vào sáng hôm nay vậy ?

- Ô, những gì xảy ra sáng hôm nay ! Bất hạnh làm sao cho người da đen này ! Xui xẻo làm sao !

- Nhưng việc gì chứ ?

- Ôi ngài Xtump, cháu bị đá. Hôm nay đúng một giờ sau buổi trưa.

- Anh bị đá ư ?

- Vâng, thế là cháu bay lộn khắp trong chuồng ngựa.

- À, ta hiểu rồi.

- Hoàn toàn không phải là ngựa, mà là chủ của nó, ông chủ của tất cả ngựa trong chuồng này, trừ có con đốm sao thôi. Ông chủ Kolhaun dùng chân đạp cháu.

- Vì sao vậy, quý quá ! Anh, có lẽ, lại làm gì bậy bạ phải không anh bạn ?

- Người da đen không làm điều gì xấu. Lúc bấy giờ, cháu chỉ hỏi ngài đại úy việc gì xảy ra với con ngựa của ngài trong đêm, cháu hỏi tại sao nó lại trở về một nhọc như vậy. Ông chủ nói rằng không phải việc của cháu và

cho cháu một cái đập, sau đó ông còn đánh cháu bằng roi. Ông ấy nói rằng nếu cháu còn nhắc tới điều này thì ông ta sẽ đánh cháu một trăm roi da. Ông ấy chửi mớ khiếp chứ ! Pultôn chưa bao giờ thấy ông chủ Kolhaun giận dữ như vậy, chưa bao giờ trong đời.

– Bây giờ ông ta ở đâu ? Hôm nay ta chẳng thấy ông ta đâu cả, mà con ngựa hung thì lại ở đây, có nghĩa là ông ta không đi đâu.

– Chúa tôi, ngài Xtump, ông ấy bây giờ không có ở đây, ông ấy vừa đi xong. Bây giờ ông ấy đi suốt ngày và rất lâu không thấy trở về.

– Đi ngựa ?

– Vâng. Giờ ông ấy đang cưỡi ngựa xám. Con ngựa hung không chịu được nữa. Từ cái đêm ấy ông ấy chỉ cưỡi nó có một lần. Có thể ông ấy muốn con ngựa hung được nghỉ ngơi.

– Nghe đây, Plutôn – Zep nói sau một lúc suy nghĩ – Đúng, thực ra sẽ tốt hơn nếu con ngựa già của ta được gặm thêm ít ngô nữa. Người ta nói không sai: “Đi từ từ - sẽ đi được xa”. Để nó ăn tùy thích. Khi nó nhai, có thể ta cũng nhai. Nào anh hãy chạy đến nhà bếp xem có tìm được gì ăn không. Một miếng thịt nguội và một khoanh bánh mì, không cần gì hơn. Cô chủ anh muốn đãi ta, nhưng ta sợ bị chậm và từ chối. Còn bây giờ khi chờ đợi con vật của ta, ta có thể gặm một khúc xương, như vậy sẽ vui hơn.

- Đứng rồi, ngài Xtump, cháu sẽ phải chạy về ngay thôi. Nói những lời này rồi Plutôn vội vã đi qua sân đến nhà bếp. Zep Xtump còn lại một mình trong chuồng ngựa.

Người da đen vừa đi khỏi, trên khuôn mặt của người thợ săn già không còn một chút bóng dáng của sự thần nhiên khi ông kết thúc câu chuyện. Ông chỉ làm ra bộ như vậy, điều đó không khó gì đoán ra được khi nhìn vẻ mặt tập trung dăm chiêu của ông lúc này.

Zep bước theo những tấm đá lát chuồng ngựa đến cái cột buộc con ngựa sắc hung.

Con ngựa lùi lại và run lên toàn thân, ép sát vào tường. Chắc là nó sợ vẻ quả quyết của người thợ săn già khi tiến tới gần nó.

- Đứng im, con vật ngu ngốc kia ! - Zep càu nhàu - Ta không làm gì xấu cho mi đâu. Mi cũng dễ bị xúc phạm y như chủ mi vậy ! Im nào, ta nói đấy ! Cho ta xem cái móng của mi nào.

Nói xong Zep cúi xuống và thử nâng chân trước của con ngựa lên. Ông không làm được điều này. Con ngựa đột nhiên gõ móng và thở phì phì, dường như nó sợ một cái gì đó.

- Mi thật đáng nguyên rủa, đồ quái thai ! - Zep giận dữ quát lên - Không đứng im được một phút à ! Không ai định làm mày bực mình đâu. Nào - nào, đừng

ngịch ngợm, bạn thân mến ! – Ông bắt đầu nói vổ về -
Ta chỉ xem mi được đóng móng như thế nào thôi.

Ông lại lần nữa thử nhấc chân con ngựa non,
nhưng nó không cho.

– Thật ta không ngờ như thế đấy - Zep vừa lẩm
bẩm vừa nhìn quanh, dường như hy vọng tìm lối thoát
khỏi tình thế khó khăn - Làm gì nhỉ ? Gọi người da
đen đến giúp thì không nên. Anh ta chẳng cần biết tới
chuyện này làm gì. Cần phải nhanh để anh ta khỏi
bắt gặp ta bất ngờ, anh ta sẽ đoán ra hết ! Làm sao ta
xem được chân nó nhỉ ?

Người thợ săn đứng im lặng đến vài phút. Ông
bối rối ghê gớm.

– Mi thật đáng nguyên rủa, đồ súc sinh vô lại ! –
Ông lại kêu lên lần nữa - Thật chỉ muốn giết mi ngay
tại chỗ !... A, được rồi ! Ta đã nghĩ ra ! Chỉ cần người
da đen không quấy rầy ta thôi. Ta hy vọng rằng
Florinda sẽ giữ anh ta lại. Nào, mi cứ đợi đấy, ta sẽ
bắt mi im lặng hay sẽ cho mi chết ngạt ! Với cái cổ
thế này mi không quay vòng nhiều được với ta đâu !

Vừa nói, Zep vừa tháo khỏi yên chiếc lăcxô và
ném chiếc thòng lọng vào cổ con ngựa hung. Sau đó
ông kéo mạnh một đầu dây.

Con ngựa hí lên và bắt đầu lồng lộn trong ngăn chuồng. Nhưng bao nhiêu tiếng hí đều biến thành tiếng rít khó khăn lắm mới thoát ra được khỏi mũi nó.

Giờ đây Zep có thể bình tĩnh đi vào ngăn chuồng. Buộc chặt một đầu dây, ông bắt đầu nhanh chóng và chăm chú xem xét từng cái móng sắt. Ông để ý tới hình dạng vành, số lượng phân bố các đỉnh - Nói ngắn gọn, tất cả những gì giúp ông nhận ra dấu vết con ngựa này.

Khi xem lần lượt đến chân trái phía sau, cái chân mà Zep xem cuối cùng, ông bỗng kêu lên ngạc nhiên và vui mừng. Tiếng kêu buột ra khỏi miệng người thợ săn già vì chiếc cá sắt bị vỡ: nó hầu như không che hết một phần tư móng ngựa. Chiếc cá sắt bị sút ở chiếc đỉnh thứ hai.

- Nếu ta biết được mày như thế này - Ông lẩm bẩm nói với những cá sắt - Thì ta đã không bận tâm để xem xét những cái khác. Làm sao mà không nhận được dấu vết của mi. Nhưng dù sao, để cho chắc chắn, ta sẽ mang mi theo.

Nói những lời này rồi Zep rút ra một chiếc dao săn lớn thọc vào dưới chiếc cá sắt, lôi nó ra cùng với tất cả đỉnh, đặt nó vào một trong những chiếc túi trên chiếc áo khoác của mình. Sau đó bằng một động tác nhanh nhẹn người thợ săn tháo chiếc dây và con ngựa hung cuối cùng lại có thể hít thở tự do.

Một phút sau Plutôn xuất hiện với một bữa trưa khá dồi dào. Trên chiếc mâm, cốc rượu uýtki lóng lánh.

Zep ăn uống nhanh chóng và không hề dả động đến những gì xảy ra trong chuồng ngựa khi Plutôn đi vắng.

Dù vậy, anh này lập tức để ý thấy có cái gì đó không ổn xảy ra với con ngựa hung. Nó đứng, run rẩy toàn thân và sợ hãi nhìn quanh.

- Ôi, ôi ! - Người da đen kêu lên - Cái gì xảy ra với nó thế ? Hình như nó sợ ngài, ngài Xtump.

- Có thể ... - Zep kéo dài giọng với vẻ thờ ơ rõ rệt - thì nó hơi sợ ta. Nó định cắn con ngựa già của ta, thế là ta vụt cho nó hai roi, vì thế nó không ưa ta.

Plutôn hoàn toàn thoả mãn với sự giải thích đó và câu chuyện về đề tài đó chấm dứt.

- Plutôn, hãy nói xem - Zep lại bắt đầu hỏi - Ai đóng móng ngựa cho các anh ? Chắc là chỗ các anh có thợ rèn làm việc này ?

- Chứ gì nữa. Người chỗ chúng tôi làm đấy. Jek da vàng đóng móng cho chúng. Tại sao ngài lại hỏi điều này, hử ngài Xtump ?

- Vì ta cần đóng móng cho con ngựa nghèo già của ta. Chắc là Jek không từ chối làm điều này cho ta chứ ?

- Tất nhiên rồi.

- Bao nhiêu thời gian, theo anh, cần để đóng cả sắt cả hai chân cho nó ?

- Ô, không nhiều đâu, ngài Xtump ! Jek là thợ rèn giỏi đấy. Tất cả đều nói như vậy.

- Anh ta có sẵn cá sắt không ?

- Anh ta đóng móng cho con ngựa của tiểu thư Luiza cuối cùng, người đẹp đốm sao ấy. Nhưng không ăn nhằm gì. Anh ta vẫn còn những chiếc cá sắt làm sẵn. Cháu biết điều này rất rõ bởi anh ta còn phải đóng lại cá sắt cho con ngựa hung. Nó bị sút một chiếc móng. Việc này xảy ra đã mười ngày nay. Ông chủ Kolhaun hạ lệnh tháo cái móng sút ra. Sáng hôm nay, cháu nghe ông nói với Jek.

- Quả thật là ta có ít thời gian - Zep nói, như bỗng nhiên thay đổi ý kiến của mình - Tốt hơn là gác việc đóng móng cho đến khi ta trở về. Chắc là bà già của ta sẽ qua được. Chúng ta đến đồng cỏ, đất ở đó mềm, chắc sẽ không có gì xảy ra.

Từ chuồng ngựa Zep bước ra ngoài sân ngắm nhìn bầu trời.

- Đúng, đã đến lúc lên đường. Không nên để mất một phút nào. Nào, bây giờ, con bò câu nhỏ, nhai thế là đủ rồi ! Đến lúc phải đặt vào hàm răng của mày cái mảnh sắt này thay cho bắp ngô. Nào, bà chị !

Vừa nói chuyện lúc thì với Pluton lúc thì với con ngựa. Zep lần nữa lại đeo hàm thiếc, dắt ngựa ra cổng, nhảy lên yên và giật dây cương.

CHƯƠNG LXXII

Zep Xtump lần theo dấu vết

Vừa ra khỏi cổng dinh cơ Kaxa del Korvô, người thợ săn già đi dọc bờ con sông về phía thượng lưu để tới đồn biên.

Chưa đến một phần tư tiếng đồng hồ, ông đã ở đó. Sau khi xuống ngựa, Zep đi về phía căn phòng của ngài thiếu tá.

Người thợ săn già tìm gặp ngài chỉ huy đồn biên không khó gì. Các quân nhân rất kính trọng ông, lối vào đối với ông lúc nào cũng rộng mở. Ông có thể vào không cần khẩu lệnh và không phải qua những thủ tục dành cho người ngoài. Những lính canh để ông vào

như những người của họ. Ông chào hỏi người sĩ quan trực, viên sĩ quan tùy tùng báo ngay cho thiếu tá.

Ngay những câu đầu tiên nói với người thợ săn, rõ ràng là thiếu tá đang chờ ông:

- A, ông Xtump ! Tôi rất mừng vì được gặp ông nhanh như vậy. Ông có gỡ được thêm mối nào trong sự việc lạ lùng này không ? Xét theo việc ông trở lại đây nhanh chóng như vậy tôi đoán là lại có tin mới. Tôi có thể hy vọng có cái gì đó có lợi cho chàng trẻ tuổi bất hạnh này không ? Cho dù rất nhiều chứng cứ chống lại anh ta nhưng tôi vẫn giữ ý kiến của mình như trước. Anh ta vô tội. Vậy ông biết thêm gì nào ?

- Cần phải nói với ngài, thưa ngài thiếu tá - Zep nói - riêng tôi chưa có thêm một tin tức đặc biệt nào, nhưng dù sao tôi cũng thấy cần phải quay lại đồn, mặc dầu tôi không định làm điều này, khi còn chưa tới đồng cỏ. Tôi ghé vào để bàn bạc với ngài.

- Ông đã làm rất đúng. Tôi nghe ông.

- Tôi muốn đề nghị ngài, với khả năng có thể, làm sao cho chậm lại ngày mở phiên toà. Tôi biết rằng ở đây sẽ có ai đó giục giã ngài. Nhưng tôi cũng biết rằng với quyền hạn của mình, ngài cũng có thể cho lùi lại được.

- Ông nói đúng: Tôi sẽ vui lòng làm tất cả với sức lực của tôi, ông Xtump ạ. Nhưng ông biết không, trong

quốc gia của chúng ta, quyền hạn về quân sự luôn luôn phải phục tùng chính quyền, chỉ trừ những trường hợp có tình hình chiến sự. Điều này cũng đã được ấn định từ xưa thậm chí cả ở đây, ở Têchdot này. Tôi có quyền ngăn cản việc phá hoại luật pháp, nhưng không thể đi đến chống lại bản thân luật pháp.

- Hoàn toàn không cần phá hoại luật pháp. Không cần gì phải như vậy. Chỉ cần làm sao chống lại những kẻ muốn nắm luật pháp vào tay, bóp méo nó cho sự vụ lợi của mình. Mà trong khu cư dân của chúng ta có những kẻ như vậy. Nếu không ngăn cản thì chắc chúng sẽ làm điều này. Có một người đặc biệt đáng sợ, và tôi đã biết hắn là ai hay ít nhất tôi cũng đoán như vậy.

- Ai vậy ?

- Tôi biết, thưa ngài thiếu tá, rằng có thể tin cậy ở ngài.

- Ông Xtump, ông có thể tin rằng tất cả sẽ được giữ kín giữa hai chúng ta. Ông cứ bình tĩnh mà nói.

- Thế đấy, tôi nghĩ rằng người gây tội ác này không phải là Moric - Muxtanger.

- Như ông đã biết, đó cũng là ý kiến của tôi. Đây là tất cả những gì ông có thể báo cho tôi ư ?

- Tôi có thể thêm được vào một cái gì đó, ngài thiếu tá. Nhưng tôi nghĩ rằng bây giờ chưa là gì -

Bởi đây mới chỉ là giả thiết của tôi, nó có thể sai lầm. Sẽ tốt hơn nếu tôi im lặng về chúng cho đến khi từ Nuexet quay về. Sau đó tôi sẽ vui lòng kể lại cho ngài tất cả những gì mà bây giờ tôi biết được và những gì tôi sẽ biết khi từ đồng cỏ quay trở về.

- Về phần tôi, tôi vui lòng đồng ý chờ đợi sự quay về của ông, hơn nữa ông hành động vì quyền lợi của công lý. Nhưng ông muốn gì ở tôi ?

- Chỉ làm chậm lại ngày mở phiên tòa và không gì hơn.

- Nhưng bao lâu ? Ông biết đấy. Sự xét xử phải theo đúng trình tự pháp chế. Tôi không thể ra lệnh cho ông chánh án và các ngài hội thẩm của địa hạt, mặc dầu ông ta có thể lắng nghe ý kiến của tôi. Nhưng những người yêu cầu kết thúc nhanh vụ này có thể tác động lên ông ta.

- Tôi biết ngài nói về ai. Và có thể trước khi tòa kết thúc thì hẳn lại phải ngồi vào ghế bị cáo.

- Thế đấy ! Có nghĩa là ông không cho rằng bốn tên Mêchxich này... thực hiện điều đó...

- Tôi còn chưa có thể nói được, thưa ngài thiếu tá, có đúng chúng làm điều này hay không. Tôi chỉ biết rằng chúng tòng phạm trong việc này... Ngài có thể hứa cho tôi ba ngày được không ạ ?

- Ba ngày ! Để làm gì ?

- Chậm lại việc mở phiên toà ba ngày.

- Tôi nghĩ rằng tôi có thể làm điều này. Anh ta bị tống giam bởi lực lượng quân sự. Nếu thậm chí toà án tối cao có yêu cầu chuyển chàng Muxtanger cho bên chính quyền, thì tôi vẫn luôn luôn có thể làm chậm điều này được trong ba ngày: Tôi hứa với ông điều này.

- Thưa ngài thiếu tá, thẳng thắn mà nói tôi muốn duy trì tình trạng chiến sự ! Có những trường hợp, có những thời điểm điều này là tốt hơn cả, mặc dầu chúng tôi, những công dân tự do, không thích thú điều này. Tôi chỉ muốn nói với ngài rằng nếu ngài giữ được cho toà chậm lại trong ba ngày, thì có thể trên ghế bị cáo không phải là người hiện đang bị giam giữ, và là một kẻ nào đó khác, mặc dầu giờ đây hấn không biết rằng người ta đã nghi ngờ hấn. Xin ngài đừng hỏi tôi đó là ai. Ngài chỉ cần nói, ngài có cho tôi ba ngày không ?

- Tôi hứa với ông điều này, ông Xtump. Thậm chí nếu có nguy cơ tôi bị giải ngũ, tôi thể với ông bằng lời thề của một sĩ quan rằng trong thời gian ba ngày Moric - Muxtanger sẽ không ra khỏi nhà giam. Chàng có tội hay không, nhưng trong thời gian này chàng sẽ ở dưới sự bảo hộ của tôi.

- Ngài tốt quá, thưa thiếu tá ! Tôi thề trời sẽ đánh chết tôi ngay nếu như một lúc nào đó tôi không chứng minh được rằng tôi hàm ơn ngài biết bao nhiêu ! Tôi sẽ

không nói gì thêm với ngài mà chỉ yêu cầu ngài: Giữ tất cả trong bí mật. Nếu những người nào đó biết được tôi định làm gì, họ sẽ đảo lộn cả trời đất để ngăn cản tôi.

- Chúng sẽ không biết được điều gì từ tôi đâu, ông Xtump à. Ông có thể yên tâm ký thác lời nói nơi tôi.

- Tôi biết, ngài thiếu tá, tôi biết điều này. Cảm ơn ngài vì sự thông cảm nhân hậu. Mong sao ở Têchdot này có nhiều người như ngài hơn nữa !

Từ biệt ngài thiếu tá xong, người thợ săn đi ra sân, nơi con ngựa già của ông đang chờ.

Ra khỏi khu cư dân, ông quay ngoặt về phía con đường mà theo nó ông đi tới đây.

Cách không xa địa phận đồn điền của ngài Poindekter, Zep bỏ thung lũng Lêông lại đằng sau, trèo lên một con dốc đứng rồi lên tới bình nguyên.

Ông đi tới tận bìa rừng, dừng lại dưới bóng một cây xiêm gai. Người thợ săn không xuống ngựa và hình như cũng không định làm điều này. Vừa ngồi trên ngựa, ông vừa nghiêng người về phía trước một chút và nhìn xuống đất một cách lơ đãng như người ta thường nhìn vào những phút đắm chiêu.

Quý tha ma bắt ! Ông lẩm bầm. - Hay thật... Con ngựa của Kolhaun vắng mặt trong đêm hôm ấy và quay về mồ hôi đầm đìa. Điều này có nghĩa gì nhỉ ? Ta sẽ đáng bị nguyên rủa nếu hấn không tham gia vào vụ

này ! Ta đã nghĩ như vậy, chỉ có điều là quá vô lý để giả định rằng Kolhaun giết người em họ của mình. Tất nhiên hắn có khả năng gây mọi tội ác, nhưng có điều phải có lợi cho hắn. Vậy hắn có lợi gì về việc này ? Nếu dinh cơ sẽ thuộc quyền của Henri thì còn có thể hiểu được. Nhưng lại không phải như vậy. Không một tấc đất, cũng như không một nô lệ da đen nào còn thuộc quyền sở hữu của ông già Poindekter. Điều này thì ta biết chắc chắn. Tên đầu giả này đã cướp hết. Thế thì hắn còn phải chia sẻ cái gì với người em họ cơ chứ ? Chính vì thế mà ta không sao hiểu được. Theo ta biết, giữa họ chưa bao giờ có sự thù địch. Con gái ngài chủ đồn điền không yêu hắn, và tất nhiên hắn không thích điều này. Nhưng hắn giết em trai nàng để làm gì cơ chứ ? Rồi lại còn chen vào chàng Muxtanger, sau đó là cuộc cãi lộn mà Luiza đã kể cho ta, bọn Indi giả hiệu, lại còn cô gái Mèchxich, kỵ sĩ không đầu và trời biết còn cái gì nữa ! Trời đất ơi, nó có thể làm loạn óc của một luật sư giỏi nhất Têchdơt này. Xong ta không nên để mất thời gian. Với chiếc cá sắt này trong tay có thể ta sẽ tìm ra chiếc chìa khoá mở ra bí mật của án mạng đẫm máu này. Nhưng đi đâu bây giờ nhỉ ? – Zep nhìn quanh như đang tìm lời giải đáp. – tìm kiếm những vùng xung quanh đồn biên và khu cư dân thì không có nghĩa lý gì. Ở đó mặt đất bị cày xới bởi bao nhiêu là vết ngựa như trong sân quần. Tốt hơn hết là lập tức tới đồng cỏ theo con đường đi Riô Grand. Ở đó

có thể bắt gặp dấu vết mà ta đang tìm. Đúng, như thế là tốt hơn cả.

Như hoàn toàn thoả mãn với quyết định này, người thợ săn già nắm lấy dây cương và đi men theo khoảng rừng.

Sau khi đi được gần một dặm về phía sông Nuexet, Zep rẽ sang hướng tây. Ông làm điều này rất bình thản, như hàng động theo một kế hoạch đã định trước. Giờ đây con đường của ông cắt thẳng góc tất cả những con đường mòn dẫn tới Riô Grand.

Lúc đó cả tư thế và vẻ mặt của người thợ săn đã thay đổi. Ông không còn lơ đãng nhìn ra bốn phía nữa. Đầu cúi xuống, ông chăm chú nghiên cứu đám cỏ trước mặt.

Ông cứ đi như vậy gần một dặm, bỗng như có cái gì đó làm ông tỉnh ra, ông kéo cương ngựa.

Con ngựa dừng ngay lại, Zep nhảy khỏi yên bước lên hai bước và quỳ xuống. Sau khi lấy chiếc cá sắt ra khỏi túi áo, ông đặt nó vào vết móng nhìn thấy rõ trên cỏ.

– Y như rằng ! – ông kêu lên, đắc thắng vung tay. – Quý tha ma bắt, nếu không đúng là nó !... Y sì – ông nói tiếp sau khi ướm chiếc cá vỡ vào vết móng bị khuyết và nhắc nó lên một lần nữa. – chúng đây rồi, dấu vết của tên phản bội, và có thể là tên giết người.

CHƯƠNG LXXIII

Cù lao giữa đồng cỏ

Một đàn ngựa lớn khoảng trăm con, và đôi khi còn có thể có đến ba trăm đầu ngựa trên bãi cỏ mênh mông bất giác làm lữ khách chú ý, và chắc rằng lữ khách sẽ dừng lại ngạc nhiên trước bức tranh hùng vĩ đó. Nếu là một người dân gốc Têchdot, thì anh ta sẽ đi ngang qua đó một cách thản nhiên và nghĩ thầm: “đàn ngựa hoang”. Nhưng anh ta sẽ kinh ngạc khi nhìn thấy chỉ có một con ngựa trên bãi cỏ, điều này làm anh ta thấy lạ lùng và anh ta đoán: đây là một con ngựa hoang bị đuổi ra khỏi đàn hay có thể là một con ngựa đã thuần bị một nhóm lữ khách nào đó bỏ lại.

Một người dân dày dạn của đồng cỏ sẽ xác định được ngay, con ngựa này là thể nào ?

Nếu nó đang ăn cỏ với chiếc hàm thiếc trong miệng và yên trên lưng, bây giờ sẽ chẳng còn gì nghi ngờ. Người ta chỉ phải nghĩ rằng làm sao mà nó lại chạy trốn được khỏi người chủ của mình.

Nhưng nếu người kỵ sĩ ngồi trên yên mà con ngựa vẫn cứ gặm cỏ, thì bây giờ chỉ việc cho rằng: hần, tên kỵ sĩ, đơn giản là một kẻ quá lười nhác, thậm chí không thèm nghĩ đến việc phải xuống ngựa để khỏi quấy rầy con ngựa đang ăn.

Song le nếu người ta nhận thấy kỵ sĩ không có một cái đầu nào, thậm chí là một cái đầu rỗng tuếch thôi thì bây giờ sẽ sinh ra hàng ngàn giả thiết, mà trong số đó chắc chắn không một giả thiết nào gần với sự thật.

Đích thị một con ngựa như vậy và một kỵ sĩ như vậy đã xuất hiện ở đồng cỏ miền tây nam Téchdot vào năm 185... Năm nào chính xác hơn chưa rõ, nhưng ít nhất điều này đã xảy ra những năm năm mươi.

Vị trí có thể chỉ ra một cách chính xác hơn, người ta gặp nó ở những khoảng rừng và trên đồng cỏ, trong một khoảng diện tích giới hạn 20 dặm giữa sông Lêông và Riô đơ Nuexet.

Nhiều người đã nhìn thấy kỵ sĩ không đầu vào nhiều thời điểm khác nhau. Đầu tiên là những kẻ đi tìm kiếm Henri Poindekter và người bị cho là kẻ giết người. Người thứ hai là tên hầu của Moric –

Muxtanger. Thứ ba là Kacxi Kolhaun trong thời gian đi lang thang trong rừng ban đêm. Thứ tư là những người Indi giả hiệu – cũng vào đêm hôm ấy. Và cuối cùng là Zep Xtump vào đêm hôm sau.

Còn một vài người nữa đã nhìn thấy kị sĩ không đầu ở những địa điểm khác nhau và trong những hoàn cảnh khác: thợ săn, mục đồng, những lữ khách. Người kị sĩ kỳ dị này đã gây bao nỗi khiếp hãi cho mọi người, đối với tất cả, nó là bí mật không thể lý giải nổi.

Người ta bàn tán về nó không chỉ ở Lêông, mà còn ở những vùng khác xa hơn. Tin đồn lan rộng xuống phía nam, đến tận bờ sông Riô Grand, lên phía bắc tới tận Xabainal.

Không ai nghi ngờ rằng người ta đã thực sự nhìn thấy kị sĩ không đầu. Chỉ còn một việc là giải thích hiện tượng kỳ lạ và phản tự nhiên này.

Rất nhiều dự đoán đã được nói ra, có vẻ thật hoặc hư ảo, có vẻ vô lý hay có lý. Những người này thì cho là “trò ranh mãnh của bọn Indi”, những người khác cho là con bù nhìn, một vài người nghĩ rằng đó là một kị sĩ thật, mà cái đầu của nó được giấu kín dưới tấm xerap, trên đó được đục thủng hai lỗ cho con mắt, còn tất cả những người kiên trì giữ ý kiến rằng kị sĩ không đầu chính là một con quỷ.

Ngoài việc cố gắng giải thích hiện tượng kỳ dị này người ta còn truyền tai nhau thêm đủ các chi tiết. Những người này thì nói rằng họ đã nhìn thấy cái đầu trên ngực dưới tấm xerap. Những người khác thì quả quyết rằng họ đã nhìn thấy cái đầu trên tay người kỵ sĩ, một vài người còn thêm rằng trên nó còn có chiếc mũ, một chiếc xembrerô bóng loáng, có thêu những đường trang trí màu vàng.

Ngoài ra còn rất nhiều người thử đoán mối liên hệ nào giữa sự xuất hiện của kỵ sĩ không đầu với cái chết bí mật của chàng Poindekter trẻ tuổi.

Hầu như tất cả đều tin rằng mối liên quan giữa hai bí mật này hiển nhiên là có, nhưng nó như thế nào thì không ai giải thích nổi, mà người có thể chiếu vào đây một chút ánh sáng, thì vẫn cứ đang mê sảng.

Một tuần qua trong sự xôn xao như vậy, trong thời gian này người ta càng thêm nhiều lần trông thấy người kỵ sĩ ma quái đó, lúc thì nó lao nước đại, lúc thì nó bước lặng êm trên đồng cỏ mở rộng, con ngựa lúc thì sững lại nhìn quanh, lúc thì cúi đầu cắn cù bứt cỏ non.

Người ta kể nhiều chuyện bịa đặt và vô lý về kỵ sĩ không đầu mà nhắc lại chúng là không cần thiết, song le phải kể lại vài chi tiết có thật bởi nó tô đậm thêm cho câu chuyện lạ lùng của chúng ta.

Giữa đồng cỏ bao la bát ngát trông thấy rõ một khoảng rừng sồi không lớn khoảng ba bốn ađơ. Dân đồng cỏ gọi nó là cù lao rừng, và khi nhìn vào đại dương xanh lá cây mênh mông bao quanh mảnh rừng này, không thể không đồng ý rằng sự so sánh như vậy là khá đạt.

Cách không xa rừng sồi, trong khoảng chừng 200 ađơ, một con ngựa đang bình thản gặm cỏ. Đây chính là con ngựa mà kỵ sĩ không đầu đang cưỡi, người cưỡi ngựa bí hiểm kia vẫn ngồi trên yên như trước, từ khi người ta nhìn thấy nó lần đầu, trong trang phục, trong dáng điệu nó không có sự thay đổi nào. Chiếc xerap có vằn vằn buông từ trên vai xuống như trước, đôi chân vẫn mang đôi ghệt bằng da báo ấy, người kỵ sĩ ngồi hơi nghiêng về phía trước, dường như để con ngựa bớt cở cho dễ dàng. Dây cương mà người kỵ sĩ không ra giữ trong tay, không ra buộc vào mỏ yên, thả khá dài để không cản trở con ngựa.

Những người tin rằng họ đã nhìn thấy cái đầu đã nói sự thật và cũng thật như vậy sự quả quyết rằng trên nó là chiếc xembrerô đen, được trang trí bằng những đường viền vàng.

Chiếc đầu sát vào đuôi trái của kỵ sĩ, cầm nó gần như chạm với đầu gối. Chỉ có thể nhìn thấy nó khi nhìn người kỵ sĩ từ phía bên trái, nhưng không phải bao giờ cũng thấy được bởi đôi khi mép tấm xerap trùm lấy nó.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy cả mặt. Những đường nét của nó thanh tú, nhưng nét mặt thì thật khủng khiếp, đôi môi xanh tái hé mở ngưng lại trong một nụ cười rùng rợn để lộ hai hàm răng trắng nhợt.

Mặc dầu vẻ ngoài của chính kỳ sĩ dường như vẫn thế, nhưng không phải là không có cái gì đó thay đổi.

Từ trước tới nay nó đi một mình, giờ đây bên nó đã xuất hiện những người bạn đường.

Chắc gì có thể gọi chúng là nhóm bạn dễ chịu. Cả chục con sói vừa đi theo vừa nhảy nhót ngang bên cạnh nó.

Con ngựa hằn là chẳng thích điều này: nó thở phì phì và gõ móng khi con sói nào đó trong số chúng tiến tới quá gần.

Nhưng kỳ sĩ không hề để ý đến chúng, cũng như không chú ý tới đàn chim đen lớn trên đầu đang lượn quanh đôi vai mình. Thậm chí khi một con liều lĩnh nhất trong số chúng đậu lên, người kỳ sĩ cũng không thèm nhấc tay lên để đuổi.

Ba lần con chim này đậu vào kỳ sĩ, lúc đầu trên vai phải, sau đó vai trái và cuối cùng là đậu vào giữa, ở cái chỗ lẽ ra phải có cái đầu.

Con chim không yên vị được lâu ở cái chỗ đậu kỳ quặc đó. Kỳ sĩ bình thản đối với điều này, nhưng con

ngựa thì nhảy dựng lên và đuổi con kền kền bằng tiếng hý man rợ.

Trên con ngựa mà lúc thì bình thản gặm cỏ mọng nước, lúc thì nó nhảy đuổi bọn sói và điều hâu người kỵ sĩ hồ hững với tất cả mọi sự, chàng chậm rãi, đi vòng quanh khoảng rừng sỏi.

CHƯƠNG LXXIV

Đuổi theo

Cái cảnh tượng mà chúng ta vừa nói đến thật khủng khiếp, đến nỗi nó vượt ra khỏi sự phi lý nữa. Không thể nhìn vào nó mà không run lên vì sợ hãi.

Mà ai có thể nhìn thấy nó một khi nào đó, ngoài những con sói trên mặt đất và bọn điều hâu trên trời.

Có đấy, có một người nhìn thấy nó. Người duy nhất trên toàn đất Têchdot đã tham gia vào việc tháo gỡ cái bí mật này.

Song đối với ông tất cả còn chưa được rõ ràng. Ông chỉ biết rằng kỳ sĩ không đâu không phải là con bù nhìn, cũng không phải là con quỷ sứ. Nhưng cả ông nữa cũng cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy người kỳ sĩ đó. Ông biết rằng, trước nó tất cả mọi người đều phải run lên.

Ông vừa quan sát kỹ sĩ không đầu từ bìa cù lao rừng, vừa ẩn mình trong những bóng cây.

Mặc cho nỗi sợ hãi và mong muốn trôi đi, nhưng ông hình như bị lôi kéo bởi một thứ nam châm nào đó, ông theo dõi kỹ sĩ theo vòng phía trong, không đuổi theo mà cũng không dừng lại.

Hơn nữa ông nhìn thấy người kỹ sĩ trước khi tới khoảng rừng sồi. Ông nhận ra nó từ xa và có thể tránh gặp nó. Nhưng thay vì vậy ông lại quả quyết quay về phía nó.

Ông vừa thận trọng di chuyển vừa giấu mình sau những gốc cây, như người thợ săn rình một con nai nhút nhát, chỉ có sự khác nhau là người thợ săn con nai không bao giờ phải sợ hãi như vậy. Lọt ra được sau những gốc cây, mặc dù rất sợ hãi, nhưng ông thở ra nhẹ nhõm.

Chẳng lẽ ông đi đến mười dặm trên đồng cỏ không có mục đích nào. Ông di chuyển đến thận trọng như vậy, trên những chỗ cỏ mềm nhất, khuất sau sự che chở của các bụi cây nhằm khỏi rơi vào mắt của một ai đó.

Hãy quan sát người thợ săn đang di chuyển dọc bìa rừng để hiểu được ý nghĩa hành động của ông. Đôi mắt ông theo dõi kỹ sĩ không đầu, ông căng thẳng theo dõi bằng cách di chuyển sao cho phù hợp với nó.

Thoạt đầu cảm giác chính của ông là sự sợ hãi. Qua một lát, sự sợ hãi được thay bằng sự sốt ruột, nó

buộc ông phải hành động một cách can đảm hơn. Sự thay đổi tâm trạng của người ẩn mình trong rừng sâu là bởi kỵ sĩ không đầu kiên trì không tiến lại gần bìa rừng hơn hai trăm ađơ.

Điều này trêu tức người đi theo vô cùng, đến nỗi ông bắt đầu lẩm bẩm những lời chửi rủa. Thêm vào đó ông lại phải luôn luôn kìm tiếng nói của mình lại.

- Chà mi, con vật quý quái ! Giá nó đi lại gần đây dù chỉ hai mươi ađơ thôi, để ta có thể bắn vào nó. Bây giờ mà hấn - có nghĩa là làm sao cho nó hoảng sợ, mà cơ hội thứ hai như thế này sẽ không bao giờ có được. Quỷ tha ma bắt ! Nếu như không có hai mươi ađơ này !

Như muốn kiểm tra lại sự tính toán của mình, người đang nói lại lần nữa ước lượng khoảng cách giữa ông ta và người kỵ sĩ không đầu. Khẩu súng sẵn trong tay ông lên đạn sẵn sàng, ngón tay để sẵn trong cò súng.

- Vô nghĩa - Ông càu nhàu sau khi suy tính một lúc - Viên đạn sẽ hết đà và làm bị thương con ngựa, thế chỉ làm cho nó thêm sợ hãi. Phải kiên nhẫn chờ đợi cho tới khi nó tới gần. Bọn chó sói đáng nguyên rủa ! Tại chúng cả... Từ này tới giờ, khi nào chúng còn đi theo, thì con ngựa sẽ còn bị giữ cách xa rừng. Đây là thói quen của bọn muxtanger ở khắp Têchdot này, quý bất chúng đi !... không làm thế nào dụ nó được ư ? - Ông tiếp tục nói sau một lúc im lặng - Có lẽ nó sẽ

nghe theo tiếng ta gọi chẳng... Không chắc. Gần đây nó đã không quen với tiếng người nữa, và chỉ còn sợ hãi. Không được, cả con ngựa của ta nó cũng lảng tránh, như lần ấy. Sự thật lúc bấy giờ dưới ánh trăng, và ngoài ra nó còn có con chó đuổi theo nó. Thật kỳ quặc là con ngựa đã hoang dã bỏ đi lang thang để quỉ mới biết được đó là cái gì. Bởi vì đây không thể... không ! Rốt cuộc đây là thủ đoạn quỉ quệt của ai đó !

Khi nói tới những lời này, người thợ săn kéo dây cương. Sau khi chồm ra phía trước để nhìn cho rõ, ông tiếp tục quan sát người kỵ sĩ lạ lùng đang chậm rãi lượn quanh rừng sỏi.

– Không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là ngựa của anh chàng Muxtanger. Yên cương, xerap, tất cả mọi thứ. Sao lại rơi được vào tay nó nhỉ ?

Sau vài phút im lặng, ông lại nói:

– Ảo thuật hay không, thì cũng rất dở, cái người làm ra thứ này, phải biết tất cả những gì xảy ra đêm ấy. Nếu viên đạn còn ở đó thì phải lấy được nó ! Xui xẻo thật... không, nó không chịu tới gần. Rõ ràng nó sợ rừng. Tất cả bọn muxtange đều cảm thấy tự tin khi ở chỗ trống. Làm gì bây giờ nhỉ ? Có thể con ngựa sẽ vẫn dễ chịu khi nghe tiếng con người chẳng ? Nếu con ngựa đến gần hơn hai mươi acđơ thì mọi việc sẽ đầu vào đấy ! Quỉ tha ma bắt, ta thử xem nào...

Sau khi đi gần hơn một chút tới bìa rừng, ông bắt đầu dỗ con ngựa:

– Đến đây nào, ngựa thông minh ! Đến đây đi, ngựa xinh đẹp !

Điều này chẳng đem đến kết quả gì. Con ngựa không những không đi lại gần, mà ngược lại, nó sợ, vừa nghe thấy những lời này, nó làm rơi cỏ khỏi miệng, lắc đầu và hý lên sợ hãi dường như nó sợ thứ tiếng này hơn cả chó sói và điều hâu.

Bởi nó đã là con ngựa hoang, đối với con người là kẻ thù nguy hiểm, đặc biệt là những người ngồi ngựa. Và giờ đây nó đang đánh hơi thấy sự gần lại của kẻ thù.

Nó dừng lại để nhìn con người và con ngựa. Đối với nó rõ ràng đây là kẻ thù.

Rõ ràng là người kỵ sĩ cũng nghĩ như vậy, bởi vì anh ta không kéo dây cương và không dừng ngựa lại, được tự do con ngựa lao vào đồng cỏ.

Người truy tìm thất bại, nhảy ra khỏi rừng sồi chửi bới thậm tệ.

Ông lại càng tức tối, khi nhìn thấy viên đạn ông phóng đi không trúng vào mục tiêu và kỵ sĩ không đầu đã xa chạy cao bay.

CHƯƠNG LXXV

Những dấu vết

Zep Xtump dừng lại nơi ông phát hiện ra dấu vết của chiếc móng sắt không lâu.

Sáu giây đồng hồ là đủ cho ông so sánh được chiếc cá sắt vào dấu vết. Sau đó ông đi ngay theo dấu vết. Ông đi bộ, con ngựa ngoan ngoãn theo sau ông một khoảng cách khá xa.

Đi được hơn một dặm, Zep chậm bước lại ở những nơi dấu vết không được rõ lắm, sau đó lại tăng tốc khi dấu vết trở nên rõ ràng hơn.

Như một nhà khảo cổ đang tìm dấu vết của thành phố cổ điều tàn trên những phiến đất sét, đang đọc những chữ tượng hình mà chỉ có mình ông

ta hiểu, Zep Xtump cũng đọc như vậy những dấu hiệu bí ẩn trên mặt đất của đồng cỏ.

Chăm chú vào việc, người thợ săn hầu như không chú ý đến cái gì khác. Ông không nhìn trăng cỏ xanh rờn không bờ bến, không nhìn vào bầu trời xanh thẳm không một gợn mây trên đầu. Ông chỉ tập trung vào những đám cỏ dưới chân.

Một tiếng động bất ngờ làm ông ngẩng đầu lên.

Đấy là tiếng một phát súng săn, nhưng nó ở rất xa, đến nỗi tiếng súng nghe như bị tắc lại.

Zep dừng lại theo bản năng, ông dướn mắt lên nhưng vẫn chưa đứng thẳng người dậy.

Người thợ săn già đưa mắt rất nhanh nhìn đường chân trời, nơi từ đó vọng đến tiếng động.

Một đám khói xanh, vẫn còn giữ nguyên dạng hình cầu chậm rãi bốc lên trời. Dưới nó là dải rừng sồi thẳm lại phía xa.

Từ chỗ Zep đứng, cả vệt thẳm của từng cây, cả đám khói cả tiếng nổ của phát súng chỉ có những người tìm vết lão luyện mới nhận ra.

Nhưng Zep đã nhìn thấy khói và nghe thấy tiếng súng.

– Kỳ quặc thật ! – Ông lẩm bẩm, trong khi vẫn giữ tư thế của người làm vườn đang trồng cây bắp cải

non – Kỳ thật, nếu nói không quá. Ai mà nghĩ ra chuyện đi săn ở chốn này nhỉ ? Ở đây chẳng có con thú nào mò đến, thật không đáng lãng phí thuốc súng. Ta đã ở trong rừng đó rồi. Ngoài bọn sói ra chẳng có gì đâu. Mà chúng ăn gì ở đó nhỉ ?... A, a – Ông nói sau một lúc im lặng – Chắc một tay chủ quán nào đó từ khu cư dân đi “tham quan” như họ thường nói, đuổi theo mấy con sói này, sau đó lại ba hoa những là đi săn thú. Ôi dào, mặc cho họ săn, chẳng dính dáng gì tới đây... Ê ! Ai tới đây thế kia ! Ngựa chạy như bị ma đuổi. Hả, lại chính là anh chàng không đầu !

Người thợ săn già nói đúng. Ai mà không nhận ra người kỵ sĩ đó, nó vừa ra khỏi đám thuốc súng và đang phóng hết tốc lực tới chỗ Zep đang đứng !

Đấy không phải ai khác, chính là kỵ sĩ không đầu... và cũng không nghi ngờ rằng nó đang phi thẳng tới chỗ Zep, dường như nó đã nhìn thấy ông.

Trong biên giới Têchdot này liệu tìm được người nào can đảm hơn bác thợ săn già không ? Ông không sợ gặp cả với báo, với gấu, với sư tử, với bò rừng. Cả người da đỏ cũng không làm ông sợ. Đúng, ông sẽ không bối rối ngay cả khi gặp một đoàn chiến binh Komantri, nhưng khi nhìn thấy người kỵ sĩ cô độc kỳ dị này, Zep mất cả tự chủ.

Được tôi luyện bởi cuộc sống giữa thiên nhiên hoang dã, là học trò trung thành của ông thầy anh minh này song Zep Xtump vẫn không mất đi một vảy ý nghĩ mê tín. Mà nói cho cùng ai mà lại không có một chút mê tín cơ chứ ! .

Người thợ săn già không sợ người, không sợ thú dữ nhưng trước những cái siêu tự nhiên thì ông lùi bước. Và bất kỳ ai cũng phải khiếp hãi khi một kỵ sĩ ma quái lao như điên về phía mình như mang theo cả cái chết.

Zep Xtump lùi phát lại. Run lên vì sợ, ông tìm chỗ ẩn nấp.

Đủ kịp trước khi kỵ sĩ không đầu có thể nhìn thấy ông, ông đã trốn kỹ vào được trong những bụi cây gần đấy.

Nhưng con ngựa đóng yên có thể tố cáo ông. Trước khi ẩn vào chỗ nấp của mình, Zep đã thực hiện những biện pháp đề phòng.

– Nằm xuống ! – Ông quát con ngựa trung thành của mình. Con ngựa mặc dầu không biết nói, nhưng lại rất hiểu ông. – Nằm xuống ngay, mau lên, không có chết bây giờ !

Con ngựa già lập tức quỳ hai chân trước, sau đó khụy hai chân sau và nằm ra cỏ, như nằm nghỉ sau một ngày khó nhọc.

Zep và con ngựa của ông chỉ vừa kịp giấu mình, thì kỵ sĩ không đầu đã lao vút qua bên cạnh.

Nó phi hết tốc lực và rõ ràng là không định dừng lại làm Zep rất vui mừng.

Kỵ sĩ không đầu phi qua chỗ Zep là hoàn toàn tình cờ, không nhìn thấy người thợ săn và con ngựa của ông.

Nhưng dù Zep có sợ hãi đến mấy, ông cũng kịp nhìn rõ người kỵ sĩ bí hiểm trước khi nó khuất dạng.

Và đến đây những gì là bí mật đối với mọi người đã không còn là bí mật đối với Zep Xtump nữa.

Khi con ngựa đến ngang bụi cây nơi Zep trốn, gió thổi bật mép chiếc xerap và dưới nó người thợ săn nhìn thấy bộ quần áo quen thuộc đối với ông. Đó là chiếc áo blu màu xanh da trời với những nếp gấp nơi ngực, cho dù có những vết đỏ sẫm dây lên nó, nhưng ông đã nhận ra ngay chiếc áo blu.

Nhưng ông còn chưa tin rằng ông đã nhận ra khuôn mặt tựa vào đùi kỵ sĩ. Điều này có gì là lạ. Thậm chí đến người mẹ yêu thương thường âu yếm khuôn mặt tuyệt vời của con trai giờ đây cũng không nhận được ra nó.

Zep cũng không nhận ra nó. Ông chỉ đoán. Ngựa yên cương, xerap vằn, chiếc áo blu xanh da trời, và cũng chiếc quần ấy, thậm chí chiếc mũ trên đầu – tất

cả những cái đó là quen thuộc đối với ông, ông nhận ra thân hình người kỵ sĩ ngồi thẳng trên yên. Cái đầu phải thuộc về con người này, mặc dầu có sự chuyển chỗ khó hiểu như vậy.

Ông không nói được một lời, không làm một động tác nào để dừng người kỵ sĩ đang đi xa dần. Chỉ sau đó, khi hiểu ra người kỵ sĩ đó là ai, ông mới buồn rầu thốt lên:

- Trời đất ơi ! Có nghĩa đây là sự thật ! Chàng trai tội nghiệp bị giết mất rồi !

CHƯƠNG LXXVI

Trong đồng cỏ đá phấn

7ừ chỗ nấp của mình, Zep nhìn rất lâu theo người kỵ sĩ đang phi xa dần. Và chỉ khi nó khuất sau đám lá keo dày, người thợ săn mới nhòe dậy vươn thẳng người.

Ông đứng như vậy hai, ba giây sau, suy nghĩ xem nên làm gì tiếp theo.

Sự kiện đáng sợ và bất ngờ này đã làm ông thay đổi mọi dự định.

Cần phải tiếp tục theo dấu vết của chiếc cá ngựa hay đi theo kỵ sĩ không đầu.

Dấu vết có thể làm sáng tỏ nhiều điều. Điều thứ hai hầu như hứa hẹn nhiều điều hơn.

Có thể ông sẽ tóm được ký sĩ và biết được bí mật sự phiêu lãng của nó.

Mãi nghĩ về điều này, Zep suýt nữa quên đám khói và phát súng trên đồng cỏ.

Nhưng lát sau ý nghĩ của ông lại quay về nó.

Khi quay về phía đó, phía ông nhìn thấy đám khói, người thợ săn già chợt nhìn thấy một cái gì đó buộc ông lại phải nhảy vào đám lá keo giấu mình một cách đặc biệt thận trọng. Con ngựa già vẫn tiếp tục nằm, về nó thì có thể không lo lắng gì.

Lần này Zep nhìn thấy một người cưỡi ngựa: một ký sĩ chính cống, với chiếc đầu trên vai.

Hắn còn đang ở xa, và chưa kịp nhận thấy thân hình cao lớn của người thợ săn giữa đám lá keo và hơn nữa là con ngựa đang nằm dưới đất. Hắn không nhìn thấy họ, ít nhất xét theo cung cách của hắn.

Ký sĩ ngồi, hơi nghiêng về phía trước, chăm chú nhìn mặt đất.

Không khó xác định rằng hắn đang bận, Zep đoán ra điều này từ cái nhìn đầu tiên: người không rõ kia đang theo vết ký sĩ không dấu.

- Chà, nó là thế đấy ! - Zep nói thầm - không chỉ mình ta muốn đoán ra bí mật. Còn có ai nữa nhỉ ?

Zep không để mất thời gian lâu để suy đoán. Kỵ sĩ phi nước kiệu, nên dấu vết còn mới và rất rõ, một lúc sau hắn tới gần đến nỗi người thợ săn có thể nhìn rõ hắn không khó gì.

- Trời ạ ! - Zep lẩm bẩm - Thế mà ta không đoán ra điều này trước ! Và nếu ta không lẩm, đây lại là một mất xích nữa có thể giúp ta thu nhập tất cả chuỗi chúng có cần thiết... Nằm im, con vật kia ! Cứ thử mà động đây xem ! Mày mà ngộ nguây cái chân dài là tao cắt cổ !

Sau câu nói này với con ngựa, Zep im bật và giấu đầu vào đám lá keo xanh, bắt đầu chăm chú theo dõi người kỵ sĩ đang tới gần từ sau những cành lá hình lông vũ.

Đấy là một con người không khó nhận ra. Mặc dầu hắn mới gần ba mươi tuổi, nhưng trên khuôn mặt hắn đã in dấu những say mê bệnh hoạn không thể xóa nhòa được. Hắn có vẻ bần khổ. Rõ ràng một mối lo sợ nào đó từ lâu đã hành hạ hắn và không cho hắn được yên tĩnh, mặc dầu hắn chưa mất hy vọng thoát khỏi nó.

Khuôn mặt của hắn có thể được gọi là đẹp nếu không hẳn dấu vết của sự hư hỏng, dấu vết đó làm khuôn mặt của hắn có vẻ như một tên vô lại.

Quần áo ? Có gì mà đáng mô tả ! Chiếc áo choàng nỉ xanh cắt kiểu bán quân sự, mũ kết, thắt lưng lủng lẳng con dao sẵn và hai khẩu súng lục. Tất cả những điều chúng ta mô tả về quần áo và vũ khí làm chúng ta nhớ tới đại úy Kacxi Kolhaun.

Chính là hắn.

Zep tránh gặp hắn không phải vì hắn vũ trang, mặc dầu người thợ săn già rất ác cảm với hắn, nhưng viên đại úy giải ngũ không có cơ sở nào để cho ông là kẻ thù của hắn. Zep dừng lại trong bóng cây để quan sát mọi việc xảy ra cho rõ hơn.

Tiếp tục theo vết kị sĩ không đầu, Kolhaun đi ngang qua ngay bên cạnh.

Không ra khỏi chỗ nấp, Zep Xtump tiến hẳn bằng cái nhìn cho đến khi những cây keo, mà sau chúng người kị sĩ thứ nhất khuất dạng, cũng che khuất nốt viên đại úy sau những tán lá xanh của mình.

Nhưng ý nghĩ mới bắt đầu nảy sinh trong đầu người thợ săn già – Ông cần phải cân nhắc tất cả các sự kiện lại một cách khác.

Nếu như trước kia đã có những cơ sở để đi theo kị sĩ không đầu thì bây giờ chúng đã được nhân đôi lên.

Zep suy nghĩ không lâu. Ông định theo dõi Kacxi Kolhaun. Sự chuẩn bị không có gì phức tạp. Zep cầm lấy dây cương và dùng chân đá con ngựa cái già và nó lập tức đứng dậy. Người thợ săn đến cạnh nó chuẩn bị nhảy lên yên để đi ra khoảng trống, nơi Kolhaun vừa đi khuất.

Không nhìn Kolhaun, Zep vẫn có thể dễ dàng biết tên này đi đâu. Hai dấu vết còn mới là quá đủ. Ông có thể đi theo chúng với sự tin tưởng như ông phi ngay kè kị sĩ không đầu hay phi cạnh kị sĩ không tim.

Dựa vào những kinh nghiệm của mình, người thợ săn già ra khỏi chỗ nấp và đi theo vết Kacxi Kolhaun.

Song lần này Zep đã nhầm. Ông hiểu điều này sau khi đi dọc khoảng rừng keo, lối mà hai kị sĩ đi khuất.

Tiếp tục là đồng cỏ đá phấn trắng rộng, nơi mà người kị sĩ không đầu đã kịp đi qua.

Zep đoán ra được điều này khi thấy Kolhaun đi theo đường dích dắc, như con chó săn đánh hơi tìm gà gô trên ruộng mạ. Viên đại úy mất dấu vết và đang cố gắng tìm lại nó.

Người thợ săn từ sau những đám lá keo lén theo dõi mỗi hành động của hắn.

Cố gắng của viên đại úy không đạt kết quả. Trên đồng cỏ đá phàn không thể đọc được cái gì, ít nhất là đối với người dò dấu vết non nớt như Kacxi Kolhaun.

Sau khi đi dọc ngang khoảng đó, rõ ràng là hắn đã từ bỏ ý định của mình, bực tức giật cương ngựa, lao về phía Lêông.

Kolhaun vừa đi khuất, Zep cũng bắt đầu tìm những dấu vết bị mất, nhưng cho dù với tất cả những nghệ thuật của mình ông cũng phải đầu hàng.

Bề mặt của đồng cỏ trắng lóa lên bởi ánh mặt trời phản chiếu, không thể nhận ra được cái gì trên nó.

Chẳng làm được gì hơn, người thợ săn già quyết định, quay ngược lại bắt đầu nghiên cứu những dấu vết mà ông tạm thời gác lại. Giờ đây ông hoàn toàn tin rằng những phát hiện hay ho đang chờ đợi ông.

Lát sau Zep đã trở về với vết cá sấu bị vỡ.

Không để mất thời gian, ông bước nhanh về phía trước. Con ngựa cái vẫn đi theo ông.

Chỉ có một lần Zep dừng lại, đây là chỗ dấu vết mà ông đang đi theo hợp với hai dấu ngựa khác.

Từ chỗ này cả ba dấu vết đi song song trên một khoảng gần hai mươi acđơ, rồi bắt đầu hợp lại và cắt lên nhau.

Tất cả các con ngựa đều được đóng móng: người thợ săn dừng lại để nghiên cứu các dấu vết. Một trong hai con ngựa mới, một con nòi Mỹ, con kia là loài muxtang, mặc dầu nó rất lớn, móng của nó hầu như cùng kích thước của con ngựa Mỹ.

Zep không nghi ngờ rằng ông biết những con ngựa này. Ông không phải đau đầu để đoán con ngựa nào qua đây đầu tiên. Đối với ông điều này rõ ràng như tự mắt ông nhìn thấy chúng. Ông biết con muxtang đi trước – trên một đoạn bao nhiêu giờ đây còn chưa xác định được, nhưng hiển nhiên là cách xa hơn trong những cuộc đi chơi bằng ngựa của một nhóm bạn bè. Con ngựa Mỹ đi thứ hai, và cuối cùng là con ngựa có chiếc móng sắt – cũng là một con ngựa Mỹ.

Cả ba con ngựa đã đi qua đây với những thời điểm khác nhau trong cùng một đêm. Zep Xtump xác định điều này dễ dàng như người ta xác định thời gian theo đồng hồ và nhiệt độ theo nhiệt kế vậy.

- Không tồi - Zep nói với vẻ hài lòng và ông đi tiếp.

Con ngựa già đi theo vết ông, như cố gắng đi cùng nhịp với ông.

- Họ đã ở đây - Người thợ săn già vừa nói vừa dừng lại lần nữa xem xét mặt đất dưới chân mình - Con muxtang và con ngựa Mỹ đi cùng nhau, có nghĩa là cùng một hướng. Con ngựa móng sắt rẽ ngang.

Thật thú vị nếu biết: để làm gì nhỉ ? Chưa bao giờ trong đời ta thấy những dấu vết rắc rối như thế này. Nó làm ngay đến Daniel Bun¹ cũng phải đau đầu. Ta đi theo dấu vết nào trước nhỉ ? Nếu đi theo dấu vết của hai con ngựa thì ta biết trước chúng sẽ dẫn tới đâu. Đến chính cái vũng máu đó. Ta hãy xem xét vết thứ ba có dẫn đến đó hay không... Nào, bà già, rẽ sang phải và đi vào gần đấy, đừng có đi lạc, không thì bọn sói sẽ mập lên vì mỡ mi đấy.

Khi nhắc tới “mỡ” của con ngựa già, người thợ săn mỉm cười. Ông đi theo vết con ngựa thứ ba.

Dấu vết chạy dọc theo bìa rừng, nơi mà ba dấu vết đan lại với nhau rơi gần đúng vào chỗ con đường rừng mà bạn đọc đã quen thuộc.

Cách đó hai trăm acđơ dấu con ngựa móng sắt quay vào rừng và đi thêm khoảng năm mươi bước chân Zep đã tìm ra nơi con ngựa bị buộc vào gốc cây.

Ông nhận thấy con ngựa không đi nữa, từ đó những dấu vết đi ngược trở lại đồng cỏ, mặc dầu theo một hướng hơi khác đi.

Người chủ của nó đi bộ tiếp, những dấu chân người còn in rõ nơi dòng nước bị cạn khô cạnh chỗ buộc ngựa.

¹ Daniel Bun (1735 – 1820) người Mỹ, tìm dấu vết rất giỏi

Để con ngựa già của mình cũng ở lại “cái chuồng” đó, người thợ săn đi theo dấu chân người đi bộ.

Một lát sau ông phát hiện ra dấu chân người đi bộ có hai hướng: một dẫn về phía trước; một dẫn về phía ngược lại.

Zep đi theo dấu vết đầu tiên.

Ông không hề ngạc nhiên khi dấu vết dẫn ông tới con đường rừng, không xa nơi trước đó có vũng máu, mà giờ đây đã bị bọn sói rừng liếm sạch từ lâu.

Dấu vết chắc rằng dẫn tới tận vũng máu, nhưng giờ đây đất ở khoảng trống đã bị dày xéo bởi hàng trăm vết ngựa.

Nhưng trước khi đi tiếp, Zep đã phát hiện ra một điều quan trọng. Trong đám bụi rậm ông đã nhìn thấy một chỗ, nơi mà rõ ràng có một người nào đó đã dừng lại khá lâu. Ở đó không có cỏ, đất mềm đã bị nện hoàn toàn, dày đặc dấu vết. Nó đã bị ủng hoặc gót giày dẫm lên.

Có những vết của đế giày dẫn từ đó tới vũng máu. Một dấu vết đi tới đó, một dấu khác, cũng như vậy, nhưng dẫn ngược lại. Còn trên một cành cây gần đó Zep tìm thấy một thứ mà cả đội quân của ngài thiếu tá, cả người dẫn đường Xpengler không phát hiện thấy: đó là một mẩu giấy ám khói, nó bị cháy mất một nửa. Rõ ràng là nó được dùng để làm nùi.

Nó lủng lẳng trên một cành keo, bị dính vào một chiếc gai.

Người thợ săn già gỡ mẩu giấy ra khỏi chiếc gai trái nó ra trên lòng bàn tay đầy chai của mình và đọc được trên tờ giấy nhàu nát, cháy sém cái tên họ rất quen thuộc bắt đầu bằng những chữ cái: "K.K.K"

CHƯƠNG LXXVII

Thêm một mắt xích

Khi Zep Xtump nghiên cứu những chữ viết trên giấy, trên mặt ông không chỉ có sự ngạc nhiên mà còn cả sự hài lòng.

- Đây là một mảnh phong bì - Zep lẩm bẩm - Nó nói lên rất nhiều. Nó còn cho biết nhiều hơn những gì chứa trong nó, nó đã được sử dụng làm nùi lửa... Chữ còn gì nữa, bởi hấn, tên vô lại đang cần mà. Thì ai cũng biết người ta thường dùng tất cả những thứ bỏ đi để thay cho một miếng da hươu tẩm dầu, mà những người cẩn thận vẫn sử dụng... Nét chữ phụ nữ - Người thợ săn nói tiếp, vừa nhìn tờ giấy - Điều này chẳng có ý nghĩa gì. Thư được gửi cho hấn ta, có nghĩa là của hấn. Cần phải giữ lại mẫu giấy này mới được !

Trong khi nói những lời đó, người thợ săn già lấy từ trong túi áo ra một cái túi nhỏ bằng da, nơi ông giữ những viên đá lửa của mình và cẩn thận giấu vào đó mảnh giấy tìm được.

- Sao nữa nào, già Zep Xtump - Ông lại nói - Giống như ngài đã nhận định không tồi trong vụ rắc rối bí mật này. Dù có những cái gì đó chưa rõ ràng, có nơi nào đó sợi chỉ bị đứt đoạn, nhưng không sao. Người bị giết, dù là ai đi chăng nữa cũng đã nằm đằng kia, nơi có vũng máu. Người giết, dù là ai đi chăng nữa, cũng đã đứng sau cây keo này. Nếu bọn non nớt kia không làm hỏng dấu vết ta có thể biết thêm được điều gì đó. Giờ thì chịu, chẳng làm gì được. Tất cả dấu vết đều bị dẫm lên. Đi tiếp về hướng này cũng chẳng để làm gì. Tốt hơn là đi theo dấu vết ngược lại, nếu điều này có thể được, thì ta sẽ biết con ngựa có móng sắt đưa chủ nó đi đâu sau cuộc săn. Thế đấy, ngài Xtump ngài phải đi theo dấu ủng thôi.

Nói những lời này rồi người thợ săn già theo những dấu vết đó quay lại, dấu vết dẫn ông tới con đường rừng. Các dấu vết hầu như không còn rõ nữa, nhưng Zep cũng đã không cần đến chúng.

Ông đã kịp chú ý trước rằng người để lại dấu vết cuối cùng đã về tới nơi buộc con ngựa của hắn.

Song lại có một chỗ hai dấu vết này rời ra: trên đường đi có một bụi cây rậm ken vào nhau không thể

đi qua được, tên giết người giả định này phải đi vòng qua nó. Sau đó hai dấu vết hợp lại với nhau, chỉ có điều dấu vết ngược lại đưa người thợ săn ra một khoảng trống lớn mà ông chăm chú xem xét.

Trên khoảng trống ông nhận thấy những dấu vết rất rõ nét, nhưng đó là những vết hoàn toàn khác. Đây là chỗ con đường mòn bị xéo nát cắt ngang khoảng trống.

Zep nhìn thấy trên nó một vài ngày trước đã có những con ngựa đóng móng đi qua. Những dấu vết của chúng cũng làm ông chú ý.

Ông có thể nói một cách không lầm lẫn không chỉ ngày mà thậm chí những con ngựa đã đi qua đây vào giờ nào, để nhận ra điều này ông phải rất chăm chú quan sát những dấu vết.

Nhưng lần này không phải mọi cái đối với ông đều rõ ràng. Ông biết rằng ở đây có dấu vết của những con ngựa của một đội quân không lớn ở lại với Xpengler khi ngài thiếu tá cùng với các kỵ binh quay về đồn.

Cuộc khảo sát lần hai đối với phần đông mọi người là thừa, nhưng Zep Xtump giữ ý kiến khác. Ông đứng lại nhìn các dấu vết do dự.

– Nếu ta biết chắc chắn là ta có đủ thời gian dành cho điều này – Ông lẩm bẩm – thì ta sẽ kiểm

tra dấu vết này từ đầu. Biết thế nào được... Có thể, ở đó còn lắm cái hay ho. Nhưng chắc gì ta đã kịp, tốt hơn hết là ta nghiên cứu con ngựa móng sắt.

Zep đã quay lại để đi khỏi khoảng trống, bây giờ một ý nghĩ mới ngăn ông lại

- Nói cho cùng, ta dễ dàng tìm thấy nó vào bất cứ lúc nào. Ta đã biết nó dẫn tới đâu, như tự ta đã đi cạnh tên vô lại đã để lại những dấu vết này, bởi ta đã tới đây ! Nó có thể bắt ta đi thêm mười dặm nữa, mà chắc gì ta đã đủ thời gian. Quỷ tha ma bắt, dù sao cũng cần phải đi một chút ! Cứ để cho con ngựa già chờ cho đến khi quay trở lại.

Thế là Zep đi theo con ngựa của Xpengler và những người bạn đường của anh ta.

Nhưng không phải ông nghiên cứu những dấu vết của họ. Sự chú ý của ông tập trung vào dấu vết ngựa của Henri Poindekter. Mặc dầu đội ngũ đi qua đây muộn hơn và đổi chỗ, dấu vết mà người thợ săn quan tâm bị xéo nát. Nhưng ông phân biệt nó không khó khăn gì lắm. Như ông đã nói bất kỳ một kẻ non nớt nào cũng có thể làm được. Con ngựa của chàng chủ đồn điền trẻ tuổi phi nước đại. Còn những người đi theo vết thì đi bước một.

Zep Xtump nhận định, những con ngựa của đội ngũ không dừng lại và không rẽ ngang, còn con ngựa của Henri Poindekter ở một chỗ đã rời con đường mòn.

Chỗ đó cách con đường rừng khoảng một phần tư dặm.

Con ngựa lao đi không dừng lại, nhưng nó đi lệch sang một bên, dường như nó sợ hãi một cái gì đó: Chó sói, báo, sư tử hay một con thú ăn thịt nào đó.

Tiếp tục, nó lại phi nước đại như cũ.

Đội quân của Xpengler đi tiếp không dừng lại để tìm hiểu xem vì sao con ngựa lại lao sang một bên.

Nhưng Zep Xtump là người ham hiểu biết hơn, ông dừng lại ở đây.

Đấy là một khoảng cát, có đá lổn nhổn, cỏ không mọc. Phía trên nó nhô ra một cây lớn với những cành ngang vươn rộng. Có một cành ngang gần mặt đất đến nỗi kỵ sĩ không đi qua được nếu không cúi đầu xuống. Zep Xtump chăm chú quan sát nó. Ông để ý thấy vỏ cây bị dập, mặc dầu vết xây xát không lớn nhưng rõ ràng nó là hậu quả của sự va đập vào một vật gì đó cứng.

- Cái đầu người ta làm ra cái này đây - Người thợ săn nhận xét - Một người ngồi trên ngựa phía bên này cành cây, phía bên kia thì đã không còn trên ngựa nữa, không ai có thể ngồi vững trên yên khi bị một cú đập như vậy.

- A ha ! - Ông kêu lên đắc thắng sau khi chăm chú xem xét dưới gốc cây - ta đã nghĩ như vậy mà.

Đây là vết anh ta ngã ngựa. Còn đây là anh ta trượt. Giờ thì ta đã hiểu, cực ư khó hiểu kia ở đâu ra. Ta biết rằng đó không phải là móng vuốt của bọn thú, và cũng không giống bị đá hay gậy đập. Anh ta đập vào đây.

Hể hả vì sung sướng, Zep nhanh nhẹn đi tiếp, nhưng không phải theo con đường mòn mà theo vết con người bị ngã ngựa.

Zep theo dõi những dấu vết. Có thể không thấy được đối với những người không am hiểu, nhưng đối với ông chúng rõ như những hàng chữ trên cột cây số. Những cành cây bị gãy, những cái tua của loại dây leo bị đứt, những vết hằn trên mặt đất. Tất cả nói lên rằng ở đây có con người đi qua. Hơn nữa dấu vết còn nói lên rằng con người đó không thể đi mà phải bò.

Zep Xtump đi theo con đường của người bất hạnh tới tận bờ suối.

Đi tiếp là không cần thiết. Ông đã nối thêm một đoạn chỉ đứt. Còn một ít nữa thì tất cả chúng cơ sẽ ở trong tay ông.

CHƯƠNG LXXVIII

Đổi ngựa

Kolhaun thất vọng, cau có chửi rủa và quay ngựa khỏi đồng cỏ đá phấn, nơi lạc mất những dấu vết của kỵ sĩ không đầu.

“Đi nữa thì có ý nghĩa gì cơ chứ ? Không rõ nó phi đi đâu, ta có nhìn thấy nó nữa hay không, hay chỉ là sự tình cờ. Có thể ta sẽ gặp nó ở sông. Nhưng làm thế nào đây ? Con muxtang dù sao cũng không cho tới gần. Y như là nó đã đoán được ý định của ta. Nó còn tinh ranh hơn cả bọn ngựa hoang. Chắc là chủ nó đã dạy cho nó cái cung cách ấy. Một phát súng đạt yêu cầu là ta sẽ chấm dứt sự đi lang thang của nó.

Lên đến gần nó là không thể. Không lẽ lại đuổi theo nó trên đồng cỏ trống trải bằng con ngựa vụng về này ? Con ngựa hung, thật ra nó dai sức nhưng chắc gì nó nhanh hơn. Ngày mai phải thử cưỡi nó với chiếc móng mới... Nếu ta thấy một con ngựa nhanh nhẹn, một con ngựa có thể đuổi kịp con muxtang thì ta sẽ không tiếc tiền. Trong khu cư dân chắc gì đã kiếm được một con như vậy. Cần phải hỏi cho ra. Dù phải tiêu tốn đến hai trăm đô la và thậm chí tốn ba trăm đô la đi nữa !”

Vừa lý luận như vậy, Kolhaun vừa rời cánh đồng đá phấn. Khuôn mặt u ám của hắn tương phản một cách đáng ngạc nhiên với màu trắng loá của cánh đồng.

Hắn phi nhanh không hề thương xót con ngựa đã bị hành hạ quá nhiều bởi cuộc du hành, xét theo từng đám bọt trào ra mép và hai bên sườn bị xây xát vì dinh thúc, ở đó có những giọt máu tươi rỉ rả.

Chưa đến một giờ sau hắn đã đi tới cánh rừng xiêm gai sát với đồn điền của ngài Poindecker. Đây là con đường mòn quen thuộc đối với hắn. Hắn đã đi qua nơi đây. Mặc dầu trên một con ngựa khác.

Khi đi qua một dòng suối đã nứt nẻ vì cạn nước, hắn rất ngạc nhiên khi nhận thấy trong dòng bùn khô những vết móng sắt, một trong số đó bị sứt.

Dấu vết cũ. Rõ ràng nó xuất hiện ở đây đã tám ngày trước. Nhưng Kolhaun dừng lại không phải để

xác định xem dấu vết để lại chính xác vào lúc nào. Thậm chí hấn còn có thể nói ra đúng cả giờ.

Hấn xuống ngựa để xoá những dấu vết. Nhưng có lẽ đối với hấn tốt hơn hết là đừng có làm điều này. Gót giày của hấn trên bùn khô sẽ tố cáo ai là người đã cưỡi con ngựa sắt móng. Mà phía sau còn có một người đang tiến lại gần, người đó sẽ không bỏ qua chúng cơ này.

Viên đại úy giải ngũ nhảy lên yên đi tiếp, rất hài lòng vì sự sáng ý của mình.

Đột nhiên hấn nghe thấy tiếng vó ngựa, nhưng chính con ngựa thì chưa nhìn thấy – nó còn đang khuất sau những lùm cây.

Tiếng gõ móng tới gần. Theo nhịp điệu vó ngựa thì có thể đoán rằng có ai đó đang cưỡi con ngựa tới.

– Một khắc sau Kolhaun nhìn thấy trước mặt mình Ixidôra Kovarubiôdlox - Lianox. Nàng cũng nhận ra hấn ngay lúc đó.

Cuộc gặp gỡ là một sự tình cờ kỳ lạ, nó thức tỉnh ở mỗi một người trong số họ những tình cảm lạ lùng.

Ixidôra nhớ rằng Kolhaun yêu người đàn bà mà nàng căm ghét còn Kolhaun biết Ixidôra yêu người hấn không chỉ căm thù mà còn quyết tâm giết chết.

Họ biết điều này một phần theo những tin đồn, một phần dựa trên những quan sát và xúc cảm riêng

trong hai cuộc gặp gỡ tình cờ. Mỗi người trong số họ biết tình yêu bất hạnh của người kia, nhưng đồng thời mỗi người lại nghĩ rằng người kia không đoán được tình cảm của họ.

Dường như trong những tình thế như vậy họ có thể có cảm tình với nhau. Lòng mong muốn trả thù, được sinh ra bởi nỗi ghen tuông có thể hợp nhất họ. Nhưng đây thật là một liên minh u ám.

Từ trước đến nay Ixidôra Kovarubiô đơ Lox - Linanox không dính dáng tới Kacxi Kolhaun.

Cả hai người, chắc chắn sẽ vui mừng nếu tránh được cuộc gặp gỡ này, đặc biệt là Ixidôra.

Nàng Mêchxich không cảm thấy có tình cảm với viên đại úy kỵ binh giải ngũ, người đang yêu đối thủ của nàng. Nàng còn một nguyên nhân khác để không mong muốn cuộc gặp gỡ với hắn.

Nàng nhớ rằng bọn người da đỏ hung dữ đã đuổi theo nàng như thế nào và toàn bộ sự việc này kết thúc ra sao. Nàng biết rằng trong những người Têchdot sẽ nảy sinh ra nhiều giả thiết khác nhau về sự biến mất bất ngờ của nàng sau khi kêu họ tới cứu.

Nàng không định kể cho ai điều gì rằng buộc nàng phải xử sự như vậy, nàng đang lo rằng con người đang tiến đến gặp nàng sẽ bắt đầu chuyện đó.

Ixidôra định chỉ giới hạn trong việc gặt đầu khi đi ngang qua, hoàn toàn không tỏ ý niềm nở với Kolhaun. Và hẳn chắc cũng sẽ làm như vậy nếu một ý nghĩ hoàn toàn bất ngờ không nảy ra trong óc hắn.

Viên sĩ quan giải ngũ không định tán tỉnh Ixidôra khi hắn dừng ngựa chặn đường nàng. Kéo dây cương, bỏ mũ, hắn niềm nở nghiêng mình nói với nàng.

Ixidôra không còn cách nào, đành phải đáp lễ.

– Xin lỗi, Xenhorita – Kolhaun vừa nói vừa nhìn không phải nữ kỵ sĩ mà là con ngựa của nàng – Tôi biết rằng tôi, con người hoàn toàn không quen biết với cô, không được phép dừng cô lại..

– Có thể không cần xin lỗi, thưa Xenhor. Tôi với ngài hình như đã gặp nhau ở đồng cỏ cạnh Nuexet.

– Vâng... vâng... Cô nói đúng – Kolhaun đáp ứng, hẳn cho rằng nàng đã quên điều này – Tôi không muốn nói với cô về cuộc gặp gỡ đó, và về việc cô phóng như bay theo mép vực. Tất cả chúng tôi đều ngạc nhiên vì sự biến mất bất ngờ của cô.

– Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, Kabalerô ạ. Viên đạn mà một người nào đó trong số các ngài bắn đã giải phóng cho tôi khỏi bọn người đuổi theo. Tôi nhận thấy chúng quay ngược lại, và tôi tiếp tục con đường của mình.

Kolhaun rõ ràng không buồn phiền gì đặc biệt trước câu trả lời lảng tránh của nàng. Hắn còn chưa bắt đầu câu chuyện về đề tài mà hắn quan tâm và còn chưa mất hy vọng đề cập tới nó.

Hắn định nói về gì ? Chỉ cần thấy hắn nhìn con ngựa của Ixidôra không ra vẻ là người am hiểu, không ra vẻ là người lái ngựa, là có thể đoán ra không khó khăn gì.

- Tôi không nói, thưa Xenhorita, rằng tôi là một trong số những người ngạc nhiên vì sự biến mất của cô. Tôi cho rằng cô có những nguyên nhân riêng của mình. Bởi tôi đã nhìn thấy cô lao đi như thế nào sát mép vực và công nhận rằng sau đó tôi không còn lo gì cho cô ta nữa. Tôi cũng như tất cả những người còn lại, ngạc nhiên vì nghệ thuật đi ngựa tuyệt vời của cô, bay lên chứ không phải là phi nữa. Nếu tôi không nhầm, thì giờ đây cô đang cười nó. Hãy tha lỗi bởi tôi đã hỏi cô những điều vớ vẩn như vậy.

- Đang cười nó ư ? Để tôi nhớ lại... Tôi cười rất nhiều ngựa. Vâng, tôi cho rằng, ngài nói đúng. Vâng, vâng, tất nhiên, tôi nhớ, nó đã hai lần phản bội tôi.

- Phản bội cô ? Sao lại thế ?

- Thậm chí đến hai lần. Lần đầu tiên khi đến gần đội ngũ của các ngài. Lần thứ hai, khi những người da đỏ... à không, không phải những người da đỏ,

như sau đó người ta nói với tôi, lên đến gần tôi qua những bụi cây.

- Nhưng nó phản bội cô ra sao cơ ?

- Nó hý lên. Nó phải không được làm điều này. Người ta dạy dỗ cho nó đã lâu, nhưng không sao dạy được điều đó. Nhưng không sao. Về đến Riô Grand tôi sẽ không cười nó nữa. Mặc cho nó chạy về bãi chăn !

- Xin lỗi, Xenhorita ạ, như vậy sẽ rất buồn.

- Buồn cái gì cơ ạ ?

- Rằng một con ngựa tuyệt vời như thế kia sẽ không được cười nữa. Tôi sẽ trả rất nhiều để được làm chủ nó.

- Ngài đùa, Kibalerô ! Nó có cái gì đặc biệt đâu nào ? Nó chỉ đẹp hơn và nhanh hơn những con muxtang khác chút xíu. Cha tôi có năm nghìn con như thế, còn nhiều con đẹp hơn, và chắc chắn là nhanh hơn nó. Nó, nói đúng ra, rất dẻo dai và tốt cho những cuộc đi dài, cho nên bây giờ tôi cười nó. Tôi đang quay về nhà ở Riô Grand. Nếu không như vậy, tôi sẵn sàng biếu nó cho ngài hoặc cho bất cứ người nào thích nó... Đứng lại nào ngựa của ta. Nhìn đi, đây là con người thích mi hơn ta đó.

Lời cuối cùng nàng nói với con muxtang, cũng như cô chủ, con ngựa sốt ruột chờ đợi cuộc nói chuyện kết thúc.

Kolhaun thì ngược lại, muốn bằng bất kỳ giá nào tiếp tục câu chuyện này hoặc ít nhất không phải kết thúc như vậy.

- Xin lỗi, Xenhorita... - Hấn vừa nói, vừa ra vẻ bàn tính công chuyện, nhưng với vẻ hơi do dự trong giọng nói - Nếu cô đánh giá con muxtang xám của cô thấp như vậy thì tôi tình nguyện đổi cho cô. Thật ra con ngựa của tôi không đẹp nổi bật, song những tay buôn ngựa ở Têchdot cũng đã trả cho nó một giá khá đắt. Dù nó không phải là một trong những con ngựa phi nhanh nhất, nhưng tôi dám chắc rằng nó sẽ đưa cô về tận nhà một cách mỹ mãn và còn phục vụ cô tiếp theo nữa.

- Ngài sao vậy, Xenhor ! - Ixidôra ngạc nhiên kêu lên - Đổi con ngựa Mỹ tuyệt vời của ngài lấy con muxtang Mêchxich ư ? Tôi cho rằng lời đề nghị của ngài chỉ để đùa vui. Ngài biết không, ở Riô Grand, một con ngựa như ngựa của ngài người ta đổi lấy ba, và có khi đến sáu con muxtang kia đấy.

Kolhaun biết điều này khá rõ. Nhưng vào thời điểm hiện nay hấn biết rằng con muxtang của Ixidôra cần cho hấn hơn tất cả những con ngựa như con ngựa xám của hấn. Bởi hấn đã chứng kiến được sự nhanh nhẹn hiếm thấy của loài vật được nuôi trên đồng cỏ này, đó là không nói đến những gì hấn nghe được qua những người khác. Và không chỉ con ngựa

của mình – hấn sẵn sàng đưa ra bất cứ một số tiền nào vì con muxtang này.

Hấn gặp may, cô gái Mếchxich không hề nghĩ tới chuyện tra vấn - Không thể nói Ixidôra là người vụ lợi. Trong chuồng ngựa, hay nói đúng hơn, trên bãi chăn của cha nàng có đến hơn năm ngàn con ngựa. Vậy nàng từ chối con người với yêu cầu tha thiết như vậy làm gì, mặc dầu hấn không quen biết và có thể là kẻ thù.

Nàng không từ chối.

– Nếu đây không phải là chuyện đùa, thưa Xenhor – Nàng nói – Thì xin mời.

– Tôi nói hoàn toàn nghiêm chỉnh, Xenhorita à.

– Thế thì lấy đi – Nàng vừa nói vừa nhẩy khỏi yên và bắt đầu tháo đai bụng – Chúng ta không nên đổi cả yên: cái yên của ngài quá lớn đối với tôi.

Kolhaun mừng đến nỗi không tìm ra được lời cảm ơn. Hấn vội vàng giúp nàng tháo yên, và sau đó là tháo yên con ngựa của hấn.

Chưa đến năm phút, việc đổi ngựa đã hoàn tất. Yên hàm thiếc, dây cương vẫn ở chỗ cũ.

Ixidôra chỉ thấy điều này rất ngộ nghĩnh. Nàng khó khăn lắm mới nín được cười.

Đối với Kolhaun thì lại hoàn toàn khác bởi mục đích của hắn rất quan trọng.

Họ chia tay nhau sau khi nói một lời rất thương tình: “Tạm biệt”. Ixidôra ra đi trên con ngựa Mỹ, còn viên đại úy tiếp tục trên đường về dinh cơ Kaxa del Korvo trên con muxtang xám.

CHƯƠNG LXXIX

Người dò vết kiên trì

Zep quay về chỗ buộc con ngựa của ông. Ông biết rõ khu rừng này, ông đi thẳng tới con đường rừng.

Ông quay về với vết con ngựa sút móng, hoàn toàn tin rằng dấu vết sẽ đưa ông về Kaxa del Korvô.

Dấu vết đi theo con đường nối từ Riô Grand đến đồn biên Indi. Con đường này rộng chừng nửa dặm. Hiện tượng rất thường thấy ở Têchdot, nơi mỗi kỵ sĩ có thể đi đâu tùy thích, chỉ cần giữ đúng hướng.

Con ngựa có chiếc móng sút đi bên mép con đường.

Cách đồn biên Indi khoảng bốn năm dặm con đường rẽ ngoặt đi về đồn điền của ngài Poindekter. Zep Xtump tin vào điều này đến nỗi hầu như không nhìn

xuống đất, mà đi tới rất nhanh dường như con đường của ông đã được đánh dấu bằng những cột chỉ đường.

Dù Zep đã không định đi ngựa nữa, nhưng ông phải kết thúc con đường trên yên. Những cuộc đi bộ rất lâu trong rừng và trên đồng cỏ làm ông mệt lử. Thỉnh thoảng ông mới đưa mắt nhìn xuống đất, nhưng không phải để xem ông có lạc mất dấu vết hay không mà hy vọng tìm thấy những cái mới nữa.

Đôi chỗ đất trên đồng cỏ rấn đến nỗi trên đó không để lại dấu vết gì. Người không có kinh nghiệm có thể cho rằng anh ta là người đầu tiên đi qua đây. Nhưng Zep là người dò vết lão luyện, ông biết chính xác tới tận lòng tay ở đâu trên đất mềm hơn sẽ hiện dấu vết.

Nếu đôi khi tình cờ người thợ săn lạc mất dấu vết, ông tìm lại rất nhanh sau khi làm một đường đích dắc.

Tự tin, mặc dầu rất thận trọng, người thợ săn tiến gần lại đồn điền Poindekter. Sau những ngọn xiêm gai đã nhìn thấy hàng lan can hình răng cưa trên sân thượng. Đột nhiên một cái gì đó thoáng thấy trên đường lập tức thay đổi hành động của ông: thay vì ngồi trên yên, ông nhảy khỏi ngựa, ném dây cương lên cổ nó. Ông đi bộ sau khi xua con ngựa đi.

Con ngựa không dừng lại, ngoan ngoãn rảo bước theo sau ông, dường như nó đã quen với những hành động bất ngờ của chủ.

Điều này rất khó xác định đối với những đôi mắt thiếu kinh nghiệm, tại sao Zep rời yên ngựa bất ngờ như vậy. Đây là một nơi mà hình như cả người, cả súc vật đều chưa đặt chân tới. Chỉ có những lời lẩm bẩm của Zep khi rời yên ngựa có thể cho hiểu có việc gì.

– Dấu vết của hấn ! Đang quay về nhà. – người thợ săn nói nhỏ bằng một giọng cân nhắc và chậm rãi bước theo.

Lát sau dấu vết đưa ông tới khoảng rừng và qua vài phút bất ông dừng lại bất ngờ, dường như trước mặt ông và con ngựa của ông có một bụi gai chắn lối.

Song không phải như vậy. Trước mặt ông vẫn là con đường rộng mở thậm chí còn quá trống. Chính vì điều này khiến ông dừng lại.

Trước mặt ông có một cái mương xói, có thể nhìn thấy trong đó cái dòng chảy đã cạn khô của con suối – rải rác đôi chỗ những vũng nước không lớn lắm. Một người đang đi trên bùn khô, tay nắm hàm thiếc một con ngựa.

Cung cách của con ngựa không có gì lạ. Nó chỉ đi theo người kỵ sĩ vội vàng.

Nhưng người kia đang làm gì ? Hành động của hắn thật khó hiểu và lạ lùng đối với những khán giả chưa nắm vững câu chuyện.

Nhưng Zep Xtump không lạ. Ít nhất là không nhiều hơn một giây.

Ông lập tức đoán được ý định của con ngựa này và lẩm bẩm.

- Hắn xoá dấu vết chiếc móng sắt hay đang định làm điều này ! Vô ích, ngài Kolhaun, hoàn toàn vô ích ! Thay vào đó ngài để lại nơi đây dấu chân ngài. Không lừa dối được ta đâu, ta sẽ đi theo nó dù cho tới tận địa ngục !

Người thợ săn nói xong, thì người kia, người mà ông vừa nói đến đã làm xong công việc của mình, nhảy lên yên và đi tiếp.

Zep đi bộ theo hắn, ông không cố giữ Kolhaun trong tầm mắt. Đối với người thợ săn già điều này không cần thiết, ông tin rằng ông không lạc mất dấu vết của viên đại úy.

Người thợ săn đi bình thản, vừa tính toán xem giờ đây có nên dừng lại ở dinh cơ hay không.

Nhưng Zep Xtump đã nhầm. Ai mà có thể ngờ được trước cuộc gặp gỡ của Kacxi Kolhaun và Ixidôra Kôvarubiô đơ lox lianox !

Nhưng dù cho ngạc nhiên đến mấy Zep cũng tránh để lộ sự có mặt của mình. Ngược lại ông càng trở nên thận trọng hơn.

Quay lại, người thợ săn thì thầm những tiếng gì đó vào tai con ngựa rồi bắt đầu nhẹ nhàng lượn về phía trước, dưới những cây xiêm gai um tùm.

Con ngựa ngoan ngoãn bước không tiếng động sau ông.

Lát sau, Zep dừng lại, con ngựa cũng dừng lại như cái bóng của ông.

Bức tường xanh dày đặc ngăn cách người thợ săn với hai người đang nói chuyện sôi nổi.

Ông không thể nhìn từ chỗ của mình vì sợ lộ, nhưng vì vậy ông lại nghe hết những gì mà họ nói với nhau.

Ông đứng tại chỗ, nghe ngóng cho tới khi họ đổi ngựa xong, và một lúc nữa sau khi mỗi người đi theo hướng của mình Zep mới ra khỏi chỗ nấp.

Dừng lại ở nơi vừa kết thúc cuộc giao dịch, ông nhìn mọi phía và kêu lên.

– Ôi trời ! Chẳng có liên minh gì giữa hai vị này cả ta chỉ muốn biết, ai trong số họ sẽ có lợi.

CHƯƠNG LXXX

Gác cổng

Một lúc sau, Zep hiện ra từ dưới những lùm cây, mà từ đó ông đã quan sát cuộc đổi ngựa. Ông ra khỏi lùm cây chỉ khi Ixidôra và Kolhaun đã đi khuất. Zep dừng lại như do dự xem nên đi theo ai.

Song le hoàn toàn không phải như vậy: ông dừng lại để suy nghĩ cho kỹ càng như ông vẫn thường hay làm.

Những ý nghĩ của ông bận bịu vì cuộc giao dịch vừa rồi: ông nghe hết lời nói chuyện và lời đề nghị của Kolhaun. Điều này như đánh đổ Zep hay nói đúng hơn là làm ông suy nghĩ. Kolhaun cần phải đổi ngựa để làm gì ?

Zep biết rằng, cô gái Mécxich nói đúng: thực là con ngựa Mỹ đáng giá rất nhiều so với con muxtang.

Ông cũng biết rằng Kacxi Kolhaun không phải là loại người có thể lừa gạt được trong việc đổi chác ngựa. Tại sao hắn lại làm một cuộc giao kèo bất lợi như vậy ?

Người thợ săn già bỏ chiếc mũ phớt của mình và vuốt mái tóc bù xù đến hai lần, sau đó ông vuốt râu và nhìn xuống đất, dường như đang tìm câu trả lời trong cỏ.

— Ở đây chỉ có thể có một nguyên nhân — Cuối cùng ông lẩm bẩm — Con muxtang xám này nhanh hơn con ngựa Mỹ, điều này thì không còn nghi ngờ gì. Và ngài Kac lựa chọn nó cùng chính vì vậy. Khác đi thì ma quỷ nào bắt hắn chịu mất con ngựa mà ở đâu trong Têchdot này hắn chẳng nhận được bốn con muxtang, ở Mêchxich còn có thể được gấp đôi cơ ? Ta cho rằng hắn đổi lấy nó vì đôi chân của nó. Nhưng để làm gì ?... Chà, đây rồi ! Hình như ta đã đoán ra. Hắn cần ... Hề hề... Đúng giờ thì ta hiểu rồi... Hắn cần con ngựa để đuổi kịp cái người không đầu kia. Đúng, chính vì thế mà hắn cần. Rõ như ban ngày. Hắn đã thử bằng con ngựa Mỹ, nhưng không kết quả. Tự ta đã thấy điều này. Giờ đây hắn hy vọng sẽ đuổi kịp nó trên con muxtang, nếu kỳ sĩ này lọt vào mắt hắn, chắc chắn Kolhaun sẽ đi tìm kiếm. Bây giờ hắn trở về Kaxadel Korvô rõ ràng là để ăn uống một chút. Hắn sẽ ở lại đó. Không bao lâu sẽ có ai đó nhìn thấy hắn lần nữa trên đồng cỏ, người này sẽ không ai khác là Zep Xtump... A, nào, con vật — Ông vừa nói

tiếp vừa quay lại con ngựa của mình – Mày nghĩ rằng sẽ về nhà ư ? Lắm rồi, con bồ câu nhỏ. Mày phải ăn cỏ ở đây còn lâu, có thể cả đêm. Nhưng không sao, bạn già của ta ! Cỏ ở đây không tồi, và mày đủ thời gian bứt bao nhiêu tùy ý.. Thế đấy. Ăn đi, ăn cho đến no thì thôi.

Cùng với những lời này, Zep tháo hàm thiếc ra khỏi mõm con ngựa và ném dây cương lên cổ yên để không cản trở con ngựa. Sau đó Zep để nó lại trong rừng, nơi không lâu trước đó ông đã ẩn mình, còn bản thân ông thì đi theo vết Kolhaun.

Qua hai trăm acđơ thì rừng kết thúc, nhường chỗ cho bình nguyên trải rộng. Phía đối diện nhìn thấy rõ dinh cơ Kaxa del korvô.

Trên nền trắng của mặt tiền dinh cơ nổi rõ hình dáng của một kỵ sĩ, qua một phút người đó biến mất sau cánh cổng.

Zep biết đó là ai.

– Từ đây – Người thợ săn lẩm bẩm – Ta có thể nhìn thấy lúc nào hắn đi ra. Ta chờ hắn, thậm chí nếu phải chờ đến tận sáng ! Nào, hãy cố mà chờ..

Thoạt tiên Zep quì, sau đó, ông ngọ nguậy và ngồi xuống dựa lưng vào gốc cây xiêm gai.. Rồi ông lấy từ trong cái bị không đáy của mình một chiếc bánh dẹt bột ngô, một miếng thịt lợn rán và một cái

chai – Xét theo mùi vị thì nó chứa một thứ uýtky nguyên chất.

Sau khi ăn xong một nửa chiếc bánh ngô với thịt, ông gói phần còn lại cất vào bao. Sau đó ông uống khá nhiều trong chiếc chai, hút một tẩu thuốc, rồi ngã mình vào gốc cây xiêm gai và đặt chéo hai chân lên ngực bắt đầu nhìn vào cổng Kaxa del Korvô.

Ông ngồi như vậy hai tiếng đồng hồ, mắt không rời khỏi dinh cơ.

Nhiều người đi ra khỏi cổng, đàn ông và đàn bà. Dù cho khoảng cách xa, nhưng nhìn màu quần áo khiêm tốn của họ và nước da đen có thể đoán ra đó là những người hầu. Ngoài ra tất cả họ đều đi bộ. Mà người Zep chờ, nếu xuất hiện thì chỉ có cưỡi ngựa thôi.

Khi mặt trời lặn, Zep ngừng quan sát, nhưng chỉ để tìm một chỗ thuận tiện hơn. Khi ánh hoàng hôn màu tím hạ xuống mặt đất, ông từ từ đứng lên, dựa vào gốc cây, như thế tư thế này thuận tiện hơn cho ông suy nghĩ.

“Rất có thể con cáo này xuất hiện ban đêm – Ông suy luận thầm – Hoặc trước khi rạng đông. Ta cần biết hẳn đi theo hướng nào... Mang theo ngựa chẳng có nghĩa lý gì – ông vừa nói tiếp vừa nhìn về hướng con ngựa – Nó chỉ quấy rầy ta thôi. Ngoài ra, thời gian này đêm sáng trăng, một ai đó trong số người

da đen sẽ để ý tới nó. Tốt hơn hết là để nó lại đây, đã không nguy hiểm mà nó lại được ăn no”.

Zep đến chỗ con ngựa, tháo yên cương, buộc nó vào gốc cây bằng một sợi dây dài, sau đó ông lấy chiếc chăn cũ ra khỏi yên, vắt nó qua tay, ông đi về hướng Kaxa del korvô.

Ông bước đi không đều đặn – khi nhanh, khi chậm, lúc thì chờ để những bóng đêm che khuất ông.

Sự thận trọng này không phải là thừa. Đi qua đồng cỏ trống rất khó giấu. Những gốc cây đơn độc rải rác, chúng cách nhau những khoảng cách rất lớn. Từ các cửa sổ của dinh cơ có thể nhìn thấy rõ ông chạy tới chỗ chúng, từ sân thượng thì càng rõ hơn nữa.

Thỉnh thoảng ông dừng lại, đợi cho hoàng hôn thật thắm lại.

Khi tia sáng mặt trời cuối cùng tắt hẳn, Zep đã ở cách dinh cơ không quá hai trăm aedơ.

Người thợ săn già đã đạt được mục đích cuộc hành trình. Chỗ ông đến có thể nghỉ qua đêm.

Cách đó không xa có một bụi cây loài xoà. Nằm dài dưới gốc, Zep bắt đầu quan sát cổng dinh cơ.

Cả đêm dài người thợ săn không lần nào nhắm cả hai mắt một lúc. Một trong hai con mắt của ông không rời chiếc cồng. Chỉ nhìn vẻ nghiêm trang không bình thường của ông lập tức hiểu rằng ông đang bận tâm vì một công việc rất quan trọng.

Lúc đầu sự thao thức đơn điệu của ông bị phá vỡ bởi tiếng ào xào của các giọng nói, đôi khi những trận cười phá lên từ phía các căn lều của những người nô lệ. Nhưng những người da đen có vẻ gìn giữ hơn mọi khi. Không nghe thấy âm điệu du dương của những chiếc vĩ cầm và tiếng nhạc vui vẻ của chiếc đàn băngjô thường vẫn vang lên tối tối trong những khu vực của họ.

Sự lặng lẽ u ám ngự trị trong dinh cơ không thể không tác động đến tâm trạng của những người nô lệ này.

Gần nửa đêm, tiếng người tắt dần. Đêm yên tĩnh thỉnh thoảng bị phá vỡ bởi tiếng chó sủa, đáp lại nó là tiếng rú từ xa của bọn chó sói.

Zep đã qua một ngày rất mệt mỏi, giấc ngủ chỉ chực xâm chiếm ông. Một lần tưởng như đã thiếp đi hoàn toàn ông phải đứng bật dậy, khởi động, sau đó ông lại nằm xuống, giấu đầu vào bụi cây, ông hút tẩu thuốc.

Cả đêm ông không rời mắt khỏi hai cánh cửa lớn của Kaxa del Korvô. Nó hiện rất rõ trong ánh trăng không một lần nào mờ ra.

Rạng sáng, trước lúc mặt trời mọc, người thợ săn lại lần nữa thay đổi trạm quan sát. Bầu trời phía đông vừa hồng lên, Zep đã nhẹ nhàng trở dậy, ném chiếc chăn lên người, quay lưng về phía Kaxa del Korvô, ông rời xa dinh cơ cũng bằng con đường đưa ông tới đây chiều hôm qua.

Lần nữa ông đi lúc thì nhanh lúc thì chậm, thỉnh thoảng nhìn lại về phía sau.

Cuối cùng Zep đã tới được gốc xiêm gai, nơi ông đã ăn buổi tối dưới bóng của nó. Ở đây, sau khi ngồi xuống như ngày hôm qua, ông bắt đầu ăn sáng.

Nửa chiếc bánh ngô còn lại và chỗ thịt rán nhanh chóng biến mất. Sau chúng tới lượt rượu uýtki trong chai.

Zep nhồi tẩu thuốc và đã định hút, nhưng bỗng nhiên ông đặt đá lửa lại trong bao.

Trên bức tường xanh bởi làn khói buổi sáng sớm của kaxa del Korvô xuất hiện một vết sẫm – cánh cổng đã mở.

Cùng lúc đó kỵ sĩ cưỡi con ngựa không lớn lắm màu xám đi từ trong đó ra, cánh cổng đóng lại ngay sau lưng hắn ta.

Zep không quan tâm tới điều đó. Ông chỉ chú ý người lữ hành sớm này đi về hướng nào. Điều này

không cần đến hai mươi giây. Cái đầu con ngựa và khuôn mặt của người kỵ sĩ đã hướng về phía ông.

Ông không để mất thời gian để nhìn người kỵ sĩ và con ngựa. Ông tin chắc rằng đây chính là kỵ sĩ đã đi qua chỗ này trên cùng con ngựa đó vào chiều hôm qua, ông cũng không nghi ngờ người kỵ sĩ sẽ đi ngang qua nơi ông.

Zep vội vàng chạy tới con ngựa già của mình, nhanh chóng đóng yên cương và đưa nó tới những bụi cây, nơi từ đó có thể quan sát mà không ai để ý.

Ấn mình xong ông bắt đầu chờ người kỵ sĩ trên con ngựa xám đang đi gần lại. Ông biết rằng đó là Kacxi Kolhaun.

Ông tiếp tục đứng cho tới khi hấn đi ngang qua dải rừng và khuất sau đồng cỏ, bao phủ bởi làn mây mù buổi sáng sớm.

Chỉ lúc bấy giờ Zep Xtump mới nhảy lên yên, dùng mũi dao chích vào con ngựa cái thay cho đinh thúc ngựa và phi về phía trước.

Ông đi theo Kacxi Kolhaun, nhưng không cố gắng giữ hấn trong tầm mắt.

Để làm gì ? Cỏ còn ẩm sương sớm đối với người dò vết già là tờ giấy còn mới. Vết con muxtang xám cũng rõ rệt như những hàng chữ trên quyển sách in.

Và ông đọc được dễ dàng những hàng chữ này, khi ngựa của hấn chạy nước kiệu, thậm chí nước đại.

CHƯƠNG LXXXI

Chống vó

Kacxi Kolhaun rời khỏi cổng Kaxa del Korvô đi vào đồng cỏ mà không ngờ rằng có ai đó trông thấy hắn ngoài Pluton, người đóng yên cho con muxtang xám.

Hắn đi ngang qua ngay bên cạnh bụi rậm chỗ Zep Xtump nấp mà không hay biết gì. Viên đại úy cho rằng trong ánh sáng mờ昧 như vậy không ai để ý đến hắn.

Xuyên qua rừng, Kolhaun hướng về phía bờ sông Nuyxet. Con ngựa của hắn chạy nước kiệu nhanh thỉnh thoảng chạy sang nước đại.

Trong khoảng tám dặm đầu, hắn rất ít quan tâm tới những gì xảy ra xung quanh. Cái nhìn hài lòng của hắn ném về phía xa lơ đãng. Hắn không nhìn

sang trái, sang phải, chỉ một lần nhìn về phía sau khi ra khỏi bìa rừng một khoảng không xa.

Hắn còn chưa nhìn thấy cái dáng luôn luôn ám ảnh hắn. Đây là cái mà chỉ có hắn và một người nữa là Zep Xtump biết. Trọng đầu hắn còn chưa nảy ra ý nghĩ rằng có ai đó đoán được mục đích chuyến ra đi sớm của hắn.

Mặc dầu người thợ săn chỉ căn cứ trên những giả thiết nhưng ông tin tưởng như chính viên đại úy đã nói cho ông bí mật của hắn. Ông biết rằng Kolhaun đi kiếm kị sĩ không đầu và hy vọng lần này có thể đuổi kịp nó.

Cho dù con muxtang xám có thể chạy nhanh hơn con hươu vùng Têchdot, Kolhaun còn lâu mới vững tin vào thắng lợi. Hoàn toàn có thể ngày hôm nay hắn không gặp được con mồi. Sự chắc chắn, theo tính toán của hắn, là một phần ba. Trên đường đi hắn đã nghĩ về điều này.

Sự bấp bênh như vậy làm hắn không yên tâm, nhưng khi nhớ lại những sự kiện trong mấy ngày cuối, hắn lại tiếp tục hy vọng.

Có một nơi mà hắn đã hai lần gặp người mà hắn đi tìm. Có thể hắn lại gặp may lần nữa...

Đó là bãi cỏ xanh ở ven rừng, không xa nơi bắt đầu khoảng trống ở chỗ, như người ta giả định, đã xảy ra tội ác.

“Lạ thật, nó luôn luôn quay về đó ! – Kolhaun nghĩ. – lạ lùng đến kỳ quái ! Y như là nó biết... Ngu xuẩn ! Đơn giản là ở đó cỏ non hơn và gần nước. Biết làm sao được, hy vọng hôm nay nó sẽ có tâm trạng như vậy và ta sẽ có khả năng chop được nó. Nếu không, ta phải đến tìm nó trong rừng, và ban ngày chẳng thú vị gì... Ta sao thế nhỉ, việc gì mà sợ nào. Tên săn ngựa đã chẳng ở trong tù đó ư ? Chúng có nào ? Chỉ có một cục chì nhỏ nhưng ta sẽ lấy lại được, thậm chí nếu ta có phải ruồi ngựa đến chết !”

– Trời đất ơi ! Cái gì kia ?

Những lời cuối cùng Kolhaun nói thành tiếng, hần bất ngờ giật cương đến nỗi con muxtang xuyt nửa thì dựng đứng lên, hần nhìn về phía trước đầy vẻ khiếp hãi, đôi mắt tưởng chừng sắp nhảy bật ra khỏi tròng.

Không có gì đáng ngạc nhiên: bức tranh hiện lên trước mắt hần làm hốt hoảng ngay đến những người can đảm nhất.

Mặt trời đang mọc phía chân trời lần này ở phía sau lưng kỵ sĩ. Ngay trước mặt hần một dải sương mù xanh da trời trải rộng. Dải sương mù này là hơi nước, bốc lên từ rừng cây mà hần đang đi tới. Cây cối bị

phủ một màn sương nhẹ màu xanh lam, mép phía trên viền xanh da trời.

Trên nền của màn sương hoặc là phía sau nó xuất hiện một hình bóng đang chuyển động, nó đáng sợ đến nỗi Kolhaun tưởng như không có thật, nếu hắn chưa nhìn thấy nó trước. Đó là kỳ sĩ không đầu.

Nhưng cả Kolhaun, cả những người khác, chưa ai từng thấy nó như vậy ! Giờ đây kỳ sĩ trông hoàn toàn khác. Cũng những đường nét ấy nhưng nó đã trở nên mười lần lớn hơn trước.

Đây không phải là một con người nữa mà là một tên khổng lồ với một con ngựa cao như cái tháp to như một con voi.

Chưa phải hết. Trong hình dáng có sự thay đổi ghê gớm không thể cắt nghĩa được. Nó không phi trên mặt đất mà bay trên bầu trời, cả người và ngựa quay ngược chân lên trời. Những chiếc móng của con ngựa in rõ ở mép trên của màn sương, còn vai người kỳ sĩ (*xuýt nữa thì ta gọi nó là cái đầu*) hầu như chạm vào đường chân trời. Chiếc xerap rủ từ vai xuống rất đúng theo thân hình lộn ngược, bất chấp cả định luật trọng trường. Cả yên ngựa, cả bờm, cả đuôi đều như vậy.

Hơn nữa hình dạng lạ lùng này còn có vẻ kỳ ảo hơn bao giờ hết bởi nó chuyển động chậm rãi, bằng

những bước đi long trọng. Kolhaun nhìn nó, chờ người ra vì khiếp hãi.

Bỗng dưng có sự thay đổi đột ngột. Hình ảnh của người kỵ sĩ kỳ dị tan ra trong nháy mắt. Con ngựa quay lộn lại và phi nước kiệu về hướng ngược lại, mặc dù móng của nó vẫn chạm vào bầu trời.

Kolhaun hoá đá vì sợ hãi, không sao động dậy được nếu không có con muxtang xám. Con ngựa quay ngoắt lại và viên đại úy đã đối mặt với hình bóng không thể đoán nổi kia.

Nghe tiếng đập khe khẽ của tiếng vó ngựa trên cỏ, Kolhaun hiểu rằng đó là kỵ sĩ thật, từ nó đã tạo nên những cái bóng kỳ dị như vậy.

– Đây là ảo ảnh ! – Viên đại úy vừa kêu lên vừa nguyên rủa - Sao ta ngu thế, không đoán được trò lừa dối này ! Hắn kia rồi, thủ phạm nỗi sợ hãi của ta ! Mà ta cũng đang đi tìm kiếm nó, sao mà gần vậy ! Nếu ta biết được, ta sẽ tóm nó trước khi nó thấy ta.

Nào, giờ thì chỉ có việc đuổi theo. Cho dù ta có phải chạy khắp Têchdot, ta nhất định sẽ đuổi được nó.

Tiếng nói, tiếng roi, đinh thúc, tất cả được sử dụng. Ba phút sau hai kỵ sĩ đã phi nước đại trên đồng cỏ. Cả hai đều cười những con ngựa cực kỳ nhanh nhẹn. Một kỵ sĩ đuổi theo người kia. Người bị

đuổi không có đầu. Còn người đuổi theo có đầu, trong cái đầu có một quyết định điên khùng đã chín muồi.

Cuộc chạy đuổi kéo dài không lâu. Kolhaun đã cảm thấy chiến thắng...

Con ngựa của hắn chạy nhanh hơn có thể vì bị hấn thúc giục hoặc vì con ngựa tía không sợ lắm và còn chưa đem hết sức mình ra.

Rõ ràng con muxtang xám sẽ đuổi kịp con tía. Cuối cùng khoảng cách đã co lại tới mức Kolhaun đã giương khẩu súng sẵn lên.

Hắn muốn bắn ngã con ngựa tía, và bằng cách này chấm dứt sự lạng thang của nó.

Song hắn chưa bắn vì sợ trượt. Đã được một bài học kinh nghiệm cay đắng, hắn còn chưa dám bóp cò mà cố gắng cho được gần hơn để ăn chắc.

Nhưng trong khi hắn do dự, con tía cùng kỵ sĩ không đầu đã quay ngoắt vào rừng.

Viên đại úy không ngờ tới cung cách này nên bị lùi xa, nhưng chỉ qua nửa dặm là hắn lại rút ngắn được khoảng cách.

Hắn đang tiến lại gần một chỗ quen thuộc, còn quá ư quen thuộc nữa là khác. Chỗ mà máu đã đổ.

Trước bất cứ tình huống nào hấn cũng cố gắng đi vòng qua chỗ đó. Nhưng giờ đây, khi hoàn toàn bị xâm chiếm bởi những ý nghĩ khác, hấn xao nhãng khỏi những hồi tưởng và tràn ngập trong hấn một nỗi khiếp hãi lạnh toát trước tương lai. Chỉ có đuổi kịp và tóm được người kỵ sĩ khủng khiếp kia mới có thể làm hấn yên tâm. Bây giờ mới loại trừ được mối nguy cơ làm hấn sợ hãi.

Kolhaun đã đuổi kịp kỵ sĩ không đầu. cái mũi thở phì phò của con muxtang xám hầu như đã chạm vào đuôi con ngựa tía, khẩu súng săn đã sẵn sàng trên tay trái của kolhaun, ngón tay phải đã nằm trên cò súng. Hấn chỉ còn chọn xem bắn vào đâu là tốt nhất.

Chỉ thêm một khắc nữa là viên đạn sẽ găm vào con ngựa đang lao nhanh. Nhưng con tía hình như đã cảm thấy mối nguy hiểm, nó làm một bước nhảy rất nhanh né sang một bên, đá hậu vào mồm con muxtang đang đuổi theo, kèm theo một tiếng hý chói tai, nó lao sang hướng khác.

Cũng như con ngựa của hấn. Kolhaun mất bình tĩnh trong một phút. Con ngựa xám dừng lại không chịu phi tiếp, cho đến khi những cú đập của đỉnh thúc bắt nó lại phi nước đại.

Giờ đây Kolhaun thúc giục con ngựa của mình còn khiếp hơn trước. Nhưng con ngựa tía đã không còn chạy trên đường mòn nữa mà quay vào rừng.

Cuộc đuổi bắt có thể kết thúc bất lợi. Từ trước tới nay Kolhaun hy vọng vào sự nhanh nhẹn của con ngựa. Hắn không lường được trước sự việc có thể xoay chuyển như vậy. Hắn lại đập khẩu súng sẵn trong nỗi tuyệt vọng.

Lúc đó họ đã lao tới bìa rừng, những cành cây màu xanh đã che mất một nửa kỵ sĩ không đầu. Chỉ còn nhìn rõ phần móng con ngựa. Người đuổi theo hướng vào đó.

Đám khói phụt ra khỏi nòng. Cùng lúc với tiếng réo của phát súng, một vật gì đó màu đen, hình như được sinh ra từ trong đám khói rơi bộp xuống đất.

Nó nảy lên, lăn đi và dừng lại ngay dưới chân ngựa của Kolhaun. Nó dừng lại, nhưng vẫn tiếp tục nghiêng ngả bên nọ bên kia như con quay khi hết đà.

Con muxtang xám thở phì ra và lùi lại, còn Kolhaun rú lên vì khiếp đảm.

Tiếng rú phát ra chẳng có gì đáng ngạc nhiên bởi phía dưới, trên cổ là chiếc đầu người. Chiếc mũ vẫn gắn chặt trên đầu, cái vành tròn cứng của nó cản trở chiếc đầu giữ vị trí cân bằng. Khuôn mặt hướng về phía Kolhaun tái nhợt một màu chết chóc, nhăn nhoe vấy toàn máu, đôi mắt mở rộng nhưng mờ đục, không còn sức sống, trong như kính. Những chiếc răng trắng bóng sáng lên giữa đôi môi xanh xám, trên đó ngưng đọng một nụ cười thờ ơ.

Đó là cái mà Kacxi Kolhaun trông thấy.

Hắn nhìn, run bắn lên vì khiếp đảm. Đâu phải hắn hoảng sợ trước cái siêu tự nhiên không nhận thức được mà là vì hắn biết quá rõ đó là cái gì.

Hắn đứng không lâu trước cái đầu tuy im lặng nhưng lại nói lên quá nhiều điều. Trước khi cái đầu thôi lắc lư trên cổ mềm. Kolhaun đã quay ngựa, thúc đinh vào sườn và lao như điên như dại.

Hắn không đuổi theo kỵ sĩ không đầu đang phi đầu đó qua những bụi cây. Kolhaun lao ra phía đồng cỏ, ngược về phía Kaxa del Korvô.

CHƯƠNG LXXXII

Cái gói kỳ lạ

Xuyên qua rừng, người thợ săn già không vội vã đi theo vết viên đại úy, dường như ông định đi cả ngày và không việc gì phải vội.

Song nếu nhìn vào mặt ông có thể đọc được sự sốt ruột ghê gớm và nỗi lo âu. Ông cựa quậy luôn trên yên và căng thẳng nhìn về phía xa.

Zep Xtump hầu như không để ý tới dấu vết của Kolhaun: để khỏi lạc mất nó, chỉ cần liếc mắt là đủ. Con ngựa cái già cũng đi theo vết đó được, không cần gì đến ông.

Tuy nhiên người thợ săn già chậm không phải vì dấu vết không rõ ràng, ngược lại ông không định để mất bóng Kolhaun. Nhưng bây giờ hẳn có thể nhìn

thấy ông, điều này sẽ ngăn cản Zep đạt được ý định của mình.

Chuyển động chậm và thận trọng, nhưng không dừng lại một phút nào, cuối cùng Zep đã tới được nơi mà Kolhaun nhìn thấy ảo ảnh.

Giờ đây sương đã tan, ảo ảnh đã biến mất, mép xanh lơ của bầu trời chạm vào đồng cỏ xanh lục.

Những gì mà ông nhìn thấy làm ông quan tâm: hai hàng móng và vết móng thứ hai là của con ngựa mới của Kolhaun. Zep đã đo vết của nó.

Không khó khăn gì ông đoán ngay được con ngựa nào đi trước. Ông biết vết của nó cũng rành như biết vết con ngựa của mình.

— Có nghĩa là tên vô lại dù sao cũng đã gặp được nó — Zep vừa nói vừa xem cả hai dấu vết — Nhưng đây còn chưa có nghĩa là hắn sẽ tóm được nó. Ngoài ra, ai mà biết được. Con muxtang có thể cho hắn đến gần khi thấy hắn cũng cưỡi một con muxtang. Mà nếu như vậy... Nếu như vậy... thì ta đứng đây làm gì. Bây giờ không phải là lúc dẫm chân một chỗ. Nếu Kolhaun đuổi kịp nó và đạt được cái hắn muốn, lúc đó thật chẳng khác nào đi tìm gió trên cánh đồng, ta sẽ không còn làm gì được nữa. Cần phải nhanh lên mới được ! Đi mau, bạn già của ta ! Hãy đuổi theo con ngựa xám vừa đi qua đây được nửa tiếng. Hãy tỏ ra là mày cũng biết chạy không kém gì nó !

Mặc dầu người thợ săn không rời con dao, thúc vào sườn con ngựa bằng cái đinh thúc độc nhất đó, nhưng con ngựa vẫn chạy với nước chạy bình thường. Đòi hỏi tốc độ lớn hơn ở nó là chưa cần thiết. Zep vẫn cứ đi thận trọng và quan sát phía trước như cũ.

Xét theo hướng của dấu vết – Người thợ săn già nhận định – Ta có thể xác định chính xác hấn đi đâu. Hầu như tất cả mọi con đường đều tụ hội ở đó, nơi chàng trai tội nghiệp đã tới và không còn trở về nữa. Thì sao nào ! Nếu không cầu nguyện cho chàng thì cần phải bắt tên vô lại đã cướp mất cuộc sống của chàng phải trả giá. Còn có thể nghi ngờ cho ai nữa, nếu không phải là hấn... Dừng lại nào ! Hấn kia rồi ! Còn kia là người không đầu ! họ đang phi hết tốc lực ! Rồi, quý tha ma bắt, con ngựa xám đã đuổi kịp ! Họ phi về phía chúng ta. Ta với mi chưa cần trốn. Nhưng dù sao cũng phải đứng im. Dừng động đậy ! Nếu không hấn có thể nhìn thấy đấy. Đúng vậy, hấn đang quá bận tâm với trò chơi của mình nên không nhìn thấy gì hết ngoài cái đang ở trước mắt hấn... Thế đấy, ta cũng chờ đợi điều này. Thẳng tới con đường rừng nào. Nào, ngựa của ta đi thôi !

Không rời mắt khỏi con đường rừng, Zep đi tới.

Mặc dầu cả hai kỵ sĩ, từ lâu đã khuất sau chỗ ngoặt những người thợ săn vẫn không đi ra giữa con đường rừng mà đi dọc theo những bụi cây viền quanh bìa rừng.

Ông đi cách sao để nhìn được con đường một khoảng phía trước đồng thời sao cho ông và con ngựa của ông không bị nhìn thấy, nếu như có ai đó đi ngược lại.

Thật ra ở đây ông không chờ phải gặp ai và ít khả năng nhất là còn người mà ông sắp nhìn thấy.

Nghe tiếng súng, Zep không ngạc nhiên. Ông đã chờ đợi nó ngay từ phút nhìn thấy cuộc đuổi bắt. Thậm chí ông còn hơi ngạc nhiên vì không nghe thấy nó sớm hơn. Khi viên đạn réo lên, người thợ săn nhận ra tiếng của khẩu súng săn, ông biết khẩu súng săn này thuộc về ai.

Nhưng người thợ săn già rất đổi ngạc nhiên khi chưa đến năm phút sau tiếng súng, chủ nhân của nó hiện ra từ sau khúc ngoặt và lao đi như đang chạy trốn cái chết vậy.

– Quay lại, sao nhanh thế ? – Zep lẩm bẩm khi nhìn thấy Kolhaun – Lạ thật.. Có cái gì đó đã xảy ra. Hê hê ! Hắn đào tẩu như ma đuổi theo sau. Hay là cái người không đầu bây giờ lại đuổi theo hắn chăng ? Ổn denn ơn, oán trả oán. Hình như thế. Ta sẽ chẳng tiếc một đồng đôla để nhìn thấy cảnh này. Ha ha ha !

Trước lúc ấy người thợ săn đã nhảy khỏi yên và đưa con ngựa vào sâu trong đám cây để tên kỵ sĩ đang chạy trốn không trông thấy họ.

Nhưng tên này đang phi trong trạng thái kinh hoàng như vậy thì chắc gì đã nhìn thấy Zep, thậm chí nếu ông đứng ngay giữa đường.

- Trời đất ! - Người thợ săn thốt lên trong ý nghĩ của mình khi nhìn thấy khuôn mặt biến dạng vì khiếp đảm của Kolhaun - Nếu không phải là ma đuổi theo hắn thì có nghĩa là ma đã nhập vào hắn. Cả đời ta chưa bao giờ nhìn thấy một khuôn mặt nào đáng sợ như vậy. Vợ hắn rồi sẽ khổ ! Tiểu thư Luiza đáng thương ! May ra nàng thoát khỏi, không lấy phải một tên vô lại như vậy làm chồng. Có việc gì thế nhỉ ? Không có ai đuổi theo hắn, mà hắn thì lại tiếp tục bỏ chạy. Hắn chạy đâu bây giờ nhỉ ? Phải theo hắn mới được.

- A, hắn trở về nhà ! - Zep vừa kêu lên vừa đi ra khỏi bìa rừng. Ông trông thấy Kolhaun đang phi nước đại về dinh cơ Kaxa del Korvô. - Quay về nhà, chắc chắn là như vậy rồi !... Còn chúng ta, bà bạn già, - Zep nói tiếp khi con ngựa xám vừa khuất dạng - Chúng ta hãy đi về hướng khác để xem xét hắn đã làm gì.

Mười phút sau, Zep đã nhảy khỏi con ngựa già và nhấc chiếc đầu chàng trai bị giết lên khỏi mặt đất.

Người thợ săn già thận trọng cầm nó trên tay và cho dù khuôn mặt bị biến dạng đi vì cái chết, đây

CHƯƠNG LXXXIII

Các luật sư đã tới

Ngày thứ ba kể từ khi Moric Giêran rơi vào nhà giam quân đội, cơn sốt của chàng qua đi, chàng thôi không mê sảng nữa. Ngày thứ tư chàng hầu như đã khoẻ mạnh. Ngày thứ năm là ngày định phiên toà xét xử.

Ở bất cứ một nơi nào khác, sự vội vàng như vậy sẽ bị cho là thiếu nhân đạo, nhưng Têchdơt là nơi mà việc xét xử và treo cổ tội phạm ngay trong ngày tội ác được thực hiện là một hiện tượng bình thường và không hiếm gì.

Số kẻ thù khá đông của chàng Muxtanger, theo một sự suy tính nào đó đã yêu cầu định ngày xử án sao cho thật nhanh, còn những bạn bè, mà số họ ít

hơn rất nhiều lại không thể đưa ra những cơ sở xác đáng để gác nó lại.

Số đông những người sống trong khu dân cư vừa đòi xét xử chàng không chậm trễ vừa nhắc lại câu nói đã cũ như thế gian này: “Máu của người bị giết đòi báo thù”.

Những người đứng về phe xử án khẩn cấp lại được một tình thế bất ngờ ủng hộ: Viên thẩm phán chính của địa hạt đúng lúc ấy lại đang đi công cán và định đến đồn biên Indi trong tuần lễ ấy.

Đó là nguyên nhân vì sao vụ Moric Giêran. Cũng như những vụ hình sự khác phải được xét xử trong thời hạn gần nhất.

Và bởi vì không ai phản đối, không ai yêu cầu hoãn lại nên phiên toà đã định vào ngày 15 tháng đó.

Người bị buộc tội có quyền đề nghị người biện hộ, nhưng khu cư dân không có luật sư riêng của mình. Trong những vùng biên giới này các luật sư thường đi cùng với thẩm phán, mà thẩm phán còn chưa đến. Song, để cãi cho chàng Muxtanger trong khu dân cư đã xuất hiện một luật sư rất nổi tiếng từ Xanh Antô - niô đến. Ông tuyên bố ông tới đây theo sáng kiến riêng của mình.

Đây có thể đơn giản là một sự hào hiệp, cũng có thể ông ta muốn nổi danh trước những cuộc bầu cử

nghey viện, mặc dầu người ta bàn tán rằng vàng nhận từ bàn tay xinh đẹp nào đó đã khiến ông ta tới đây.

“Nếu như trời mưa đã bắt đầu, thì nó sẽ dội như trút nước”, câu châm ngôn này tỏ ra đúng với thời tiết đặc sắc của Têchdot, lần này lại tỏ ra đúng khi nói về các luật sư.

Trước ngày mở phiên toà, một luật sư nữa đã tới đồn biên và thông báo rằng ông cũng sẽ cãi cho người bị buộc tội.

Ông đã đi con đường xa hơn con đường của viên luật sư từ Xanh Antônô. Ông đã rời thủ đô Iêchlang, vượt Đại Tây Dương để gặp người đang bị buộc tội.

Thật ra viên luật sư trùng lặp kia không biết trước tình thế cuối cùng này. Ông tới gặp chàng Muxtanger vì một công việc khác và rất đổi kinh ngạc khi tại khách sạn Ôbêđôphê, nơi ông dừng chân, người ta nói với ông rằng Moric Gieran đang ngồi trong tù. Ông còn ngạc nhiên hơn nữa khi biết người ta buộc tội gì cho chàng.

– Thế ư ? Người nói dối dòng họ Gieran bị buộc tội giết người ? Đây là chủ nhân lâu đài Ballac và một công viên tuyệt đẹp ! Vâng, tôi mang theo đầy đủ các tài liệu ! Hãy đưa tôi đến chỗ anh ta – Ông yêu cầu.

Mặc dù Ôbêđôphê nghi ngờ ông khách trọ bị điên, tuy nhiên anh ta vẫn sai người hầu đưa ông khách tới nhà giam.

Nếu viên luật sư người lêclăng điên, thì sự mất trí của ông ta có hệ thống. Người ta không chỉ không từ chối cho ông gặp người bị giam giữ mà ngược lại còn cho phép được vào thăm chàng vào bất cứ lúc nào.

Ông nhận được quyền này sau khi cho ngài thiếu tá xem một vài tài liệu, nó giúp ông đồng thời xác lập được những mối quan hệ thân thiện với viên luật sư từ Xanh Antônio đến.

Sự viếng thăm của viên luật sư người lêclăng trong thời điểm căng thẳng như vậy gây nên rất nhiều lời bàn tán ở đồn biên, ở khu cư dân và ở các đồn điền trong vùng. Trong bar của Ôbêđôphê người ta dựng nên hàng loạt những giả thiết khác nhau bởi vì những tin tức nhận được từ chủ quán đã làm sôi động lên sự quan tâm của mọi người đối với vị khách từ lêclăng đến.

Tuy nhiên người luật sư từ bên kia đại dương tỏ ra trung thành với truyền thống nghề nghiệp của mình. Trừ cái sơ xuất nhỏ đã nói trên đây ngay từ lúc đầu, khi ông vì ngạc nhiên mà thốt lên những lời không cần thiết, ông trở nên kín đáo như con sò lúc nước triều xuống.

Thêm vào đó ông chẳng còn thời gian để nói chuyện. Ông đến đúng vào trước ngày mở phiên toà và phải tính toán sắp xếp từng giờ của mình vào nhà giam nói chuyện với người bị giam, gặp riêng với viên luật sư từ Xanh Antôniô. Có tin đồn rằng Moric Gieran đã thông báo cho họ những câu chuyện kỳ dị. Nhưng cụ thể là thế nào thì không ai biết và tất cả nóng lòng vì tò mò.

Câu chuyện này chỉ có một người biết: người thợ săn Zep Xtump và ông có thể xác nhận tất cả.

Có thể, còn một người nữa biết nó, mặc dầu hẳn không bị buộc tội, không một luật sư nào nói với hắn về một điều gì.

Zep cũng không xuất hiện trong bọn họ, ông chỉ nói chuyện với họ có một lần. Sau đó người thợ săn biến mất và không ai còn nhìn thấy ông ở cả nhà ngục, cả ở khu cư dân nữa. Tất cả đều nghĩ rằng Zep Xtump như thường khi, lại đi săn.

Nhưng tất cả đã lầm. Lần này Zep đi lang thang trong rừng không phải để tìm kiếm con mồi. Ông đi săn kỳ không đầu.

có tội. Chỉ có Zep Xtump là nghĩ khác. Cái con cáo già này khi nào cũng thọc mũi vào những chỗ không cần thiết ! Từ lâu ta chẳng nhìn thấy lão ta. Lão ta đi đâu mới được chứ ? Người ta nói rằng lão ta đi săn. Nhưng giờ đây đâu phải thời gian dành cho việc này. Ra sao, nếu lão già này theo nó nhỉ ? Ra sao nếu lão tóm được nó ?... Ta có thể tự mình thử lần nữa, nhưng bây giờ thì muộn mất rồi. Chiều ngày mai tất cả sẽ kết thúc. Và nếu sau đó..., quý quá, giờ thì nghĩ về việc đó mà làm gì. Chỉ cần giờ đây mọi việc đều đầu vào đấy. Còn cái gì sau đó - không quan trọng. Khi người ta đã treo cổ hắn, chắc gì người ta sẽ đi tìm kiếm những kẻ có tội khác. Thậm chí nếu có lộ ra cái gì đó đáng ngờ, họ cũng cố gắng xí xoá đi thôi. Và họ đã công nhận là họ đã treo cổ một người vô tội... Hình như, thậm chí Xem Menli cũng không còn nghi ngờ. Ta đã quả quyết với ông ta khi ta kể những gì đã nghe trong đêm hôm ấy. Ta đã nghe, thật ra ít hơn những gì ta kể, nhưng chỉ những điều này là đủ. Nào, nghĩ về quá khứ mà làm gì ! Nàng đã gặp gỡ với hắn, và tất cả là ở đấy. Nhưng nàng sẽ không bao giờ nhìn thấy hắn nữa, không lẽ ở trên trời. Những gì còn lại sẽ phụ thuộc vào chính nàng... Mà có thể, nàng hoàn toàn... có thể về phía nàng, chỉ là lòng biết ơn thường tình thì người ta không rời khỏi giường vào ban đêm để đi đến nơi hẹn hò trong vườn. Nàng yêu hắn, nàng yêu hắn ! Nhưng mặc cho nàng yêu ! Hắn sẽ không bao giờ thành chồng nàng. Nàng

không bao giờ còn nhìn thấy hấn nữa. Không lẽ nàng còn tiếp tục tranh đấu, nhưng bây giờ chỉ giúp cho người ta buộc tội hấn thôi. Một lời của nàng là cái thông lọng quàng vào cổ hấn. Và nàng phải nói, nếu nàng không nói lời mà ta đã đề nghị nàng hai lần. Lần thứ ba sẽ là lần cuối cùng. Một lời từ chối nữa là ta sẽ cho họ xem trò chơi của ta ! Không chỉ tên phiêu lưu người Iêclăng kia bị treo cổ mà cả nàng sẽ trở thành thủ phạm cái chết của hấn. Và đồn điền, nhà cửa, nô lệ, tất cả...”.

Những lập luận của Kolhaun bị gián đoạn bởi sự xuất hiện của ngài chủ đồn điền.

– A, chú Vili ! Cháu đang cần gấp chú.

Phiền muộn, lặng lẽ, Vili Poindekter đi dọc hành lang Kaxa del Korvô. Ông tình cờ bước vào phòng người cháu, không có một ý định nào rõ rệt.

– Cần ư ? Kacxi, để làm gì ?

Ông già chết điếng vì đau khổ nói một cách ngoan ngoãn thậm chí còn hơi khúm núm. Ngài Poindekter kiêu hãnh mà hai trăm nô lệ run sợ giờ đây đang đứng trước kẻ ra lệnh cho mình. Thật ra, đây là người cháu, con trai người chị gái của ông. Nhưng điều này không làm ông nhẹ nhõm hơn: ông biết quá rõ tính tình của Kolhaun.

- Cháu muốn nói chuyện với chú về việc cô Lu - Kolhaun trả lời.

Đây lại đúng là đề tài mà Poindecker lúc nào cũng lảng tránh. Thậm chí ông sợ nghĩ về nó, huống hồ lại còn phải thảo luận về nó, và đặc biệt lại với con người đang bắt đầu câu chuyện. Nhưng ngài chủ đồn điền không hề ngạc nhiên: ông đã chờ đợi cuộc nói chuyện này.

Giọng nói của Kolhaun không báo hiệu điều gì tốt lành. Trong nó vang lên lời yêu cầu hơn là một đề nghị.

- Liên quan tới Lu ? Về gì mới được chứ ? - Poindecker hỏi với sự bình tĩnh vờ vịt.

- Thế này... - Kolhaun nói, dường như không định bắt đầu câu chuyện hay chỉ đơn giản là làm bộ do dự. - Cháu... cháu muốn...

- Ta cho rằng... - Ngài chủ đồn điền lợi dụng sự im lặng nói - Ta cho rằng bây giờ chưa nên nói về nó.

Ông nói điều này hầu như van lơn.

- Nhưng vì sao vậy, thưa chú ? - Kacxi Kolhaun người bị lời phản đối làm cho tức giận.

- Anh cũng biết vì sao đấy, Kacxi à.

- Cháu hiểu rằng chú rất nặng nề. Henri tội nghiệp đã mất tích. Người ta cho rằng chàng... nhưng chàng còn có thể quay về, và tất cả sẽ tốt đẹp.

- Không bao giờ ! Chúng ta không bao giờ còn nhìn thấy nó, cả sống lẫn chết. Ta không còn con trai nữa.

- Nhưng chú còn con gái, mà nàng...

- Nó đã làm nhục ta !

- Cháu không tin vào điều này, không...

- Những gì mà ta nghe thấy, nhìn thấy làm sao mà giải thích khác đi được ? Cái gì phải bắt nó đi tới đó, đến hai mươi dặm, hoàn toàn chỉ có một mình, vào căn lều của tên bán ngựa tầm thường, vào ngôi trên đầu giường của hắn ? Ôi chúa ! Và tại sao nó lại bênh vực cho hắn - Cho tên giết con trai ta, em trai nó ? Ôi chúa !

- Thứ nhất là cháu cảm giác nàng đã giải thích thoả đáng (*nhưng Kolhaun không tin vào những gì hắn nói*). Điều thứ hai cũng dễ hiểu được. Người đàn bà nào cũng xử sự như thế. Ít nhất cũng như Lu.

- Như thế, như nó, không ! Đây là ta nói, cha nó nói ! Ô, nếu như ta có thể tin được lời anh ! Con gái tội nghiệp của ta ! Nó là niềm an ủi duy nhất của ta bây giờ, khi ta không còn con trai nữa...

- Việc tìm lại con trai cho chú chỉ phụ thuộc vào nàng... tìm con người đã gần gũi với chú, con người sẽ bằng tất cả sức lực của mình thay thế người đã chết. Cháu không muốn nói quanh co, chú Vili ạ, chú biết cháu nghĩ gì không: cháu muốn Lu trở thành vợ cháu.

Sau khi nghe điều này ngài chủ đồn điền không thốt một lời nào ngạc nhiên, ông chờ đợi điều này. Khuôn mặt của ông càng trở nên u ám hơn.

Rõ ràng ý nghĩ về cuộc hôn nhân này chẳng làm ông dễ chịu. Điều này có thể như lạ lùng. Thời gian gần đây ngài Poindecker đã mang một tâm trạng khác và không chỉ một lần, thật ra phải rất thận trọng, thử nói với con gái mình về việc kết hôn với người anh họ.

Trước khi dọn nhà tới Têchdot, Poindecker chưa hiểu rõ người cháu mình lắm.

Trước khi Kolhaun đến độ trưởng thành, hấn, mặc dầu là công dân bang Mixixipi nhưng phần lớn thời gian hấn sống ở Niu Oclêăng. Rất hiếm khi hấn đến làm khách ở đồn điền Luiziana của ông, nhưng sau đó, khi Luiza từ một đứa trẻ trở thành một thiếu nữ xinh đẹp thì Kolhaun đến làm khách ngày càng thường xuyên hơn và càng lâu hơn.

Sau đó gần một năm Kacxi chiến đấu ở Mếchxich và nhận được hàm đại úy với những chiến công, hấn trở về Tổ quốc với ý định cương quyết giành lấy trái tim của nàng Krêôl.

Giờ đây Kolhaun hầu như không rời ngôi nhà ông chú mình. Nếu như hấn chưa chinh phục được trái tim của cô gái trẻ thì ít nhất cũng thành người khách

được mong muốn của cha nàng, vì hắn đã có một phương tiện tin cậy để đạt được mong muốn của hắn.

Là con người một thời nào đó đã giàu có, ngài chủ đồn điền những năm gần đây đã hoàn toàn bị phá sản. Thói quen sống phóng khoáng buộc ông phải vay mượn. Người cháu của ông ta, ngược lại, từ một anh nghèo đã trở nên giàu có. Hắn đã lợi dụng cơ hội này. Hoàn toàn tự nhiên rằng giữa họ đã sinh ra những mối quan hệ có tính chất công việc, ở Luiziana ít ai đoán được rằng Poindekter là con nợ của người cháu mình, ở đó ông được mọi người hoàn toàn kính nể, điều này đã kiểm chế Kolhaun khỏi những biểu hiện ngạo mạn thường thấy ở hắn.

Chỉ sau cuộc di chuyển đến Têchdot, quan hệ của họ mới bắt đầu có những nét điển hình đó, những nét thường thấy trong quan hệ giữa con nợ và tên cho vay lãi.

Những quan hệ này càng căng thẳng thêm khi Kolhaun bắt đầu kiên trì tán tỉnh Luiza, và cũng kiên trì như vậy nàng lảng tránh sự tán tỉnh của hắn.

Giờ đây ngài chủ đồn điền có khả năng gần gũi để nhận ra tính nết của người cháu. Từ khi tới Kaxa del Korvô, càng ngày nỗi thất vọng của ông càng lớn lên.

Cuộc xung đột giữa Kolhaun và chàng Muxtanger với cái kết cục của nó không làm tăng sự kính trọng của ngài Poindekter đối với người cháu. Mặc dù ông

gần như là người ruột thịt của hắn mà cũng phải nhận thấy lẽ phải thuộc về người kia.

Và có những tình huống khác làm tăng thêm sự ác cảm của ông đối với hắn, làm cho cuộc hôn nhân ngày càng trở nên ít được mong muốn hơn, cho dù tất cả những lợi lộc của nó.

- Nếu tôi hiểu đúng anh, Kacxi ạ, thì anh nói về đám cưới. Nhưng không lẽ đây là thời điểm để nói về điều này, khi trong nhà có tang, hãy nghĩ xem người ta sẽ nói gì !

- Chú không hiểu cháu, chú Vili. Cháu không muốn nói về đám cưới, tức là nói về đám cưới tức thì. Cháu chỉ muốn nhận được một lời hứa, và cháu đồng ý đợi một thời điểm nào đó thuận tiện hơn.

- Tôi không hiểu anh, Kac...

- Hãy nghe cháu, cháu sẽ giải thích tất cả.

- Nói đi.

- Thế này, cháu đã quyết định lấy vợ. Bác biết đấy, cháu sắp ba mươi tuổi. Trong những năm này con người đã chán đi phát phơ trên đời. Cháu chán đến tận cổ điều này và cháu muốn lập gia đình. Cháu muốn Luiza trở thành vợ cháu. Điều này không cần phải vội. Bây giờ cháu chỉ cần lời hứa của pàng. Lời hứa chắc chắn, xác định dứt khoát không còn một chút nghi ngờ. Khi nào tất cả những điều khó chịu

này kết thúc sẽ còn thời gian để nói đến đám cưới và những việc khác.

Từ “những điều khó chịu” đến toàn bộ giọng nói có tính chất công việc, tất cả đều làm chối tai người cha, đang than khóc đứa con trai bị chết. Sự công phần đánh thức niềm kiêu hãnh đã từng có ở Poidekter.

Song nó không được lâu. Một mặt ông mừng tượng đồn điền, các nô lệ, gia sản, vị trí xã hội, mặt khác cái nghèo dường như đồng nghĩa với cái chết.

Nhưng dù sao ông cũng chưa nhượng bộ hẳn, điều này có thể thấy được trong câu trả lời của ông.

– Biết thế nào Kacxi, công bằng mà nói thì anh đã trình bày khá rõ ràng. Nhưng tôi không biết con gái tôi có bằng lòng không. Anh nói rằng anh đồng ý để nó trở thành vợ anh, nhưng biết nó có đồng ý hay không ? Tôi ngờ rằng, tất cả đều phụ thuộc vào điều đó.

– Cháu cho rằng, thưa chú, điều này phụ thuộc phần lớn vào chú. Chú là cha và có thể khuyên bảo nàng.

– Tôi không tin tưởng vào điều này. Nó không phải là một trong số những đứa con gái có thể khuyên nhủ được. Cả anh, Kacxi, anh cũng biết điều này không kém gì ta.

– Cháu chỉ biết một điều: cháu đã quyết định dứt khoát lập gia đình và cháu muốn rằng Lu trở thành

bà chủ của Kaxa del Korvô chứ không phải là một người đàn bà nào khác.

Những lời hỗn xược này làm Vili Poindekter đau đớn. Lần đầu tiên người ta đã cho ông hiểu rằng ông không còn là chủ nhân của dinh cơ. Mặc dầu đó chỉ là điều ám chỉ, nhưng ông hiểu nó quá rõ.

Ông lại tưởng tượng đồn điền, những nô lệ, gia sản, địa vị đang có trong xã hội và cái nghèo cùng với những gian truân và sự hạ mình.

Cái nghèo làm ông khiếp sợ, mặc dầu nó không ghê tởm hơn con người đang đứng trước ông. Thằng cháu của ông, kẻ đang muốn trở thành con ông.

Dù sao Vili Poindekter cũng hứa với Kolhaun, sau khi quyết định hy sinh hạnh phúc của con gái mình.

- Lu !

- Gì vậy, thưa cha ?

- Ta có lời đề nghị con.

- Đề nghị gì vậy thưa cha ?

- Con biết đấy, người anh họ Kacxi yêu con. Anh ta sẵn sàng chết vì con, và còn hơn nữa, anh ta muốn lấy con làm vợ.

- Nhưng con không muốn lấy anh ta làm chồng. Không, thưa cha, thà chết còn hơn ! Một tên vô lại ngạo mạn ! Con đã thấy trước điều này sẽ có nghĩa là gì. Hắn chuyển lời đề nghị con qua cha. Cha hãy nói với hắn rằng, con sẵn sàng chạy ra đồng cỏ tự kiếm lấy miếng bánh mì cho mình bằng cách đi săn những con ngựa hoang còn hơn là trở thành vợ hắn ! Cha hãy chuyển lời này cho hắn.

- Hãy nghĩ lại, con gái của ta ơi. Con, chắc rằng còn chưa biết...

- ... rằng tên anh họ của con là chủ nợ của cha ư ? Con biết điều đó chứ, thưa cha yêu quý. Nhưng con còn biết cả điều này; cha là Vili Poindexter và con là con gái của cha.

Niềm kiêu hãnh của ngài chủ đồn điền lại thức tỉnh và ông trả lời:

- Luiza yêu thương của cha ! Sao mà con giống mẹ con vậy ! Ta không nghi ngờ gì con hết. Hãy tha lỗi cho cha, con gái của ta ạ ! Chúng ta hãy quên quá khứ đi. Hãy xử sự như trái tim của con mách bảo.

CHƯƠNG LXXXV

Người anh họ tốt bụng

Luiza đã sử dụng quyền tự do mà cha nàng cho phép. Không quá một giờ sau nàng đã từ chối thẳng thừng Kolhaun.

Hắn đã cầu hôn nàng đến lần thứ ba. Sự thật hai lần đầu hắn chỉ nói bóng gió.

Đây là lần thứ ba và câu trả lời cuối cùng. Nàng đã nói ngắn gọn: “Không !” rồi nàng thêm một cách đầy diễn cảm: “không bao giờ !”

Nàng nói thẳng, không cố gắng làm dịu đi lời nói của mình.

Kolhaun nghe nàng mà không ngạc nhiên. Chắc hắn đã chờ đợi lời từ chối.

Trên khuôn mặt hắn không một bắp thịt nào chuyển động. Hắn không tái mặt đi và không thấy một dấu hiệu tuyệt vọng nào. Hắn đứng trước cô em họ xinh đẹp như một con báo, sẵn sàng nhảy tới vật hy sinh của mình. Hình như hắn muốn nói với nàng: “Không đến một phút nữa, cô lại nói khác cho mà xem”.

Nhưng hắn lại nói:

- Cô đùa đấy hả Lu ?
- Không, thưa ngài, không lẽ lời nói của tôi lại giống như trò đùa ?
- Cô trả lời mà hoàn toàn không suy nghĩ.
- Về gì ?
- Về nhiều điều.
- Cụ thể ?
- Trước hết là về việc, tôi yêu cô như thế nào.

Luiza im lặng.

- Tôi yêu em – Kolhaun tiếp – Yêu em như chưa từng yêu ai như vậy. Tình yêu này chỉ có thể chết đi cùng với tôi. Với cái chết của em nó cũng không thể tách đi được...

Hắn im lặng như không nghe thấy câu trả lời.

- Kể lại cho em nghe câu chuyện tình yêu của tôi mà làm gì. Nó bùng cháy lên vào cái ngày mà tôi

nhìn thấy em lần đầu tiên. Em có nhớ khi tôi tới nhà cha em, sáu năm về trước. Tôi chỉ vừa mới nhảy xuống ngựa, em đã mời tôi đi dạo cùng em trong vườn, trong khi người ta đang dọn bàn. Lúc bấy giờ em hãy còn là một đứa trẻ, nhưng em đã xinh đẹp y như bây giờ vậy ! Em cầm lấy tay tôi và dắt tôi đi trên con đường trải đầy đá dăm dưới bóng những cây dẻ và tất nhiên em không thể ngờ được rằng em đã gọi lên bao hồi hộp trong tôi khi tôi chạm vào tay em. Những câu chuyện dễ thương của em đã để lại trong tim của tôi những vết sâu đậm đến nỗi nó không thể bị xoá nhoà đi bởi thời gian, bởi khoảng cách và thậm chí những cuộc chơi bời...

Nàng Krêôl tiếp tục nghe nhưng không còn hồ hững như trước nữa. Và làm sao có thể tìm được một người đàn bà nào không hãnh diện vì những lời thú nhận nồng nhiệt và hùng hồn như vậy. Mặc dầu cái nhìn của nàng không có sự khuyến khích nhưng trong đó thoáng thấy sự thương hại. Song nàng không nói gì.

Kolhaun tiếp tục:

- Vâng, Lu ạ, đó là sự thật. Tôi đã thể nghiệm cả điều này và điều kia, cả cái thứ ba. Sáu năm đó là khoảng thời gian đủ dài. Từ Mixixipi tới Mếchxich, một khoảng cách không ngắn và tôi đã đến đấy để quên em đi. Nhưng điều này là không thể được. Sau khi trở về tôi lao vào ăn chơi. Niu Oclêăng biết rõ

điều này. Tôi sẽ không nói rằng những cảm giác của tôi trở nên mạnh mẽ hơn những tình cảm tôi muốn đè nén. Mạnh hơn nó là không thể được. Từ cái giây phút mà em cầm lấy tay tôi và gọi tôi là người anh đẹp trai, Lu ! Tôi không nhớ rằng tình cảm của tôi có thay đổi dù chỉ một chút, có lẽ chỉ khi sự ghen tuông buộc tôi căm thù em mạnh đến nỗi tôi sẵn sàng giết em !

- Sao anh lại có thể nói thế được, Kacxi ! Điều đó là man rợ ! Thậm chí là ngu xuẩn !

- Lúc bấy giờ điều đó hoàn toàn là nghiêm chỉnh. Tôi ghen em đến nỗi đôi khi tôi rất khó kiềm chế mình. Tôi không thể che giấu được sự nóng giận, cả em cũng biết rõ điều này.

- Nhưng nào tôi có lỗi gì hử Kacxi ? Bởi tôi không bao giờ cho anh nguyên cớ để nghĩ...

- Tôi biết, em muốn nói gì. Thôi đừng nói nữa. Tôi có thể nói hết cho em: "nghĩ rằng tôi yêu anh". Đó là những gì em muốn nói. Tôi cũng không khẳng khẳng điều này - Hấn nói tiếp với nỗi thất vọng càng tăng thêm - Tôi không buộc tội em về điều này, rằng em đã làm duyên làm dáng với tôi. Có lỗi là ông trời, người đã tặng cho em một sắc đẹp như vậy hoặc là quỷ sứ đã bắt tôi nhìn em !

- Những lời nói của anh chỉ làm tôi đau lòng. Tôi không nghĩ rằng anh lừa dối tôi. Anh nói thật

nồng nhiệt để có thể không nghi ngờ anh điều này. Nhưng hãy tin, Kacxi ạ, rằng anh chỉ tưởng ra thế thôi và anh có thể dễ dàng tự giải phóng ra khỏi sự không tưởng của mình. Bởi ở đây còn có những người đàn bà đẹp hơn tôi nhiều và những người đó có thể rất hãnh diện với lời thú nhận như vậy. Tại sao anh lại không chú ý tới họ ?

- Tại sao ? - Hấn chua chát nhắc lại - Câu hỏi này vô nghĩa làm sao.

- Tôi nhắc lại nó và không cho là nó vô nghĩa bởi tôi cần nói thành thực với anh, Kacxi à, rằng tôi không yêu anh và sẽ không bao giờ yêu anh.

- Có nghĩa là cô không lấy tôi chứ gì ?

- Đấy mới là câu hỏi hoàn toàn vô nghĩa. Tôi đã nói với anh rằng tôi không yêu anh. Và tôi cho rằng thế là đủ.

- Nhưng tôi đã nói là tôi yêu cô. Nhưng đấy chỉ là một nguyên nhân vì sao tôi muốn cô trở thành vợ tôi. Còn có những nguyên nhân khác nữa. Cô có muốn nghe tất cả không ?

Giờ đây Kolhaun không còn cầu xin nữa. Hấn lại bắt đầu giống một con báo.

- Anh nói rằng có những nguyên nhân khác ư ? Nói đi xem nào, tôi chẳng sợ gì hết.

- Thế đấy ! - Hấn cười - cô không sợ hả ?

- Không, không sợ. Tôi sợ gì cơ chứ ?

- Tất nhiên, cô không phải sợ mà là cha cô kia.

- Nói đi. Tất cả những gì liên quan tới cha tôi, tới tôi. Tôi là con gái ông. Giờ đây, than ôi, là đứa con duy nhất. Nói tiếp đi; Kacxi. Những đám mây nào tụ lại trên đầu ông vậy ?

- Không phải mây, Lu ạ, mà còn nghiêm trọng và thực tế hơn nhiều. Những khó khăn mà ông không đủ sức để khắc phục. Cô đã bắt tôi nói ra những câu chuyện mà cô hoàn toàn không biết.

- Ô không lẽ vậy ? Anh nhầm rồi, ông anh họ ạ. Tôi đã biết hết. Tôi biết rằng cha tôi đang rối bời vì nợ nần và chủ nợ của ông là anh. Làm sao mà tôi không để ý điều này ? Cái vênh váo mà anh giữ nó trong nhà chúng tôi, sự hỗn xược thậm chí khi có mặt người hầu đã cho chúng tôi biết quá rõ những gì che giấu ở đó. Anh là chủ nhân của Kacxa del Korvo, tôi biết điều đó. Nhưng anh không có quyền gì với tôi.

Kolhaun chán nản vì câu trả lời can đảm này. Con bài mà hắn đã tính toán rõ ràng không ăn thua. Hắn thôi không sử dụng nữa. Hắn còn trong tay con bài khác mạnh hơn.

- Thế đấy ! - Hắn trả lời nhạo báng - Thì sao, tôi cho là tôi không có quyền đối với trái tim cô, nhưng dù

sao hạnh phúc của cô cũng ở trong tay tôi. Tôi biết, vì tên vô lại đáng khinh nào mà cô từ chối tôi..

- Anh nói gì ?

- Sao cô gây thơ thế ?

- Phải, nhưng có thể anh ngụ ý mình là tên vô lại đáng khinh bỉ chăng ? Trong trường hợp như vậy, tôi rất dễ đoán. Mô tả khá chính xác nữa cơ.

- Cứ cho là thế đi - Kolhaun đáp, đỡ dừ mặt vì cáu tiết nhưng dù sao hắn vẫn kiềm chế - Nếu cô cho rằng tôi là tên vô lại đáng khinh bỉ, thì chắc gì tôi đã hạ mình trong con mắt của cô, nếu tôi kể ra những gì tôi định làm với cô.

- Anh sẽ làm với tôi ư ? Anh quá tự tin đấy, ông anh họ ạ ! Anh nói cứ như là nàng hầu hay nô lệ của anh. Nhưng rất may là không phải như thế.

Kolhaun không chịu đựng được cái nhìn công phần của nàng và hắn im lặng.

- Anh định làm gì với tôi nào ? Tôi sẽ rất thú vị biết được điều này - Nàng nói tiếp.

- Cô đã biết điều này rồi.

- Anh đuổi tôi ra đồng cỏ hay gửi tôi vào tư viện ? Hay ... có thể giam tôi vào tù ?

- Cái cuối cùng chắc là hợp với tâm hồn cô, với điều kiện cùng phe cánh với...

- Nói tiếp đi, thưa ngài. Số phận tôi sẽ như thế nào ? Tôi nóng lòng chờ đợi - Luiza nói.

- Đừng vội. Hành động đầu tiên sẽ diễn ra ngày mai.

- Nhanh thế ư ? Mà cô thế biết được là ở đâu không ?

- Trước tòa.

- Bằng cách nào, thưa ngài.

- Rất đơn giản: cô sẽ đứng trước toà và mười hai hội thẩm...

- Ngài đùa cợt tùy tiện quá đấy, đại úy Kolhaun nhưng tôi cần phải nói rằng tôi không thích sự sắc sảo của ngài đâu.

- Sắc sảo ở đây chả là gì !... Tôi nói hoàn toàn nghiêm chỉnh. Toà ngày mai. Ngài Moric Gieran... hay người ta gọi hắn ra đấy... ra trước toà với tội đã giết em trai cô.

- Đấy là điều dối trá ! Moric Gieran không...

- ... không thực hiện tội ác này ư ? Phải chứng minh điều này. Tôi không nghi ngờ rằng tội lỗi của hắn sẽ được chứng minh. Và bằng chứng xác đáng nhất chống lại hắn, chúng tôi sẽ được nghe từ chính miệng cô với yêu cầu đầy đủ của những vị thẩm phán.

Như con linh dương hoảng hốt, nàng Krêôl nhìn người anh họ bằng đôi mắt mở to đầy ngỡ ngàng và lo sợ.

Vài giây trôi qua, trước khi Luiza có thể nói nên lời. Nàng im lặng, lòng bị xâm chiếm bởi những ngờ vực, khiếp hãi bất ngờ ập đến.

- Tôi không hiểu anh - Cuối cùng nàng nói - Anh nói rằng, người ta sẽ gọi tôi ra toà. Để làm gì ? Dù tôi là chị người... nhưng tôi không biết gì và không thể thêm được một cái gì vào những điều mà tất cả mọi người đều biết.

- Chắc không ? Không, cô còn biết nhiều hơn kia. Thí dụ trong đêm ấy cô đã hẹn gặp Giêran trong vườn nhà chúng ta. Và không ai biết hơn cô những gì đã xảy ra trong cuộc hẹn hò bí mật này. Henri đã cắt đứt nó như thế nào, chàng đã mất bình tĩnh vì tức giận khi nghĩ đến sự nhục nhã không những đặt lên chị chàng mà còn lên cả gia đình, cuối cùng chàng doạ giết chết kẻ có tội, lúc đó người đàn bà bệnh vực người tình kia đã cản trở chàng, cứu thoát tên vô lại và sau đó để cho hắn gây tội ác. Nhân chứng điều này chỉ có hai người.

- Hai ? Ai vậy ?

Câu hỏi được đặt ra một cách máy móc và vì như vậy nó vang lên hầu như bình thản.

Câu trả lời không kém phần lạnh nhạt.

- Một là Kacxi Kolhaun, người kia - Luiza Poindekter.

Nàng rùng mình. Nàng không thể hiện một chút ngạc nhiên nào. Những gì hắn đã nói trước đây, đã chuẩn bị cho nàng tới điều này. Nàng chỉ hỏi một cách thách thức.

– Thì sao ?

– Sao – Kolhaun chớp lấy, hắn thất vọng vì lời nói của hắn đã không gây được ấn tượng – Bây giờ cô đã hiểu tôi...

– Không hơn gì lúc trước.

– Cô muốn tôi giải thích cho cô rõ hơn không ?

– Tùy anh.

– Được. Chỉ có một khả năng cứu cha cô khỏi phá sản và cô khỏi nhục nhã. Cô hiểu tôi nói gì chứ ?

– Hình như hiểu.

– Giờ đây cô không còn từ chối tôi phải không ?

– Bây giờ tôi lại càng từ chối hơn bao giờ hết.

– Thôi cũng được. Có nghĩa là ngày mai... và đây không phải những lời nói suông – Ngày mai vào giờ này cô sẽ ra làm nhân chứng ở trước tòa chứ ?

– Đồ gián điệp bẩn thỉu ! Cút ngay cho khuất mắt ta ! Còn ngồi thêm một phút, ta sẽ gọi cha đến !

– Đừng gây khó khăn cho mình. Tôi sẽ không ép cô nói chuyện nữa, nếu nó làm cho cô khó chịu. Hãy

suy nghĩ cho kỹ. Có thể, trước khi mở toà cô sẽ thay đổi quyết định của mình. Nếu như vậy, tôi tin rằng, cô sẽ cho tôi biết đúng lúc. Chúc ngủ ngon, Lu ! Tôi đi ngủ với ý nghĩ về em.

Cùng với những lời này Kolhaun bước ra khỏi phòng. Bộ dạng của hắn khó mà gọi là đang đắc thắng.

Luiza lắng nghe cho đến khi tiếng bước chân của hắn tắt hẳn.

Sau đó nàng bất lực ngã vật ra ghế bành, dường như những ý nghĩ kiêu hãnh và giận dữ từ nãy tới giờ nâng đỡ sức lực của nàng bỗng nhiên tiêu tan. Nàng ghì hai tay vào ngực, cố gắng trấn tĩnh trái tim đang đau đớn bởi nỗi khiếp sợ mới.

CHƯƠNG LXXXVI

Toà án Têchdot

Buổi sáng ngày hôm sau bắt đầu. Bình minh hồng dâng lên từ những đợt sóng Đại Tây Dương, mỉm cười với đồng cỏ Têchdot.

Những tia hồng của bình minh trườn trên những đụn cát của vịnh Mêchxich và hầu như cũng ngay trong khoảnh khắc đó chiếu sáng lá cờ của đồn biên Inđi, trong khoảng một trăm năm mươi dặm về phía đông vịnh Matagorda.

Ngon gió sớm chuyện trò cùng tấm vải cờ đã được kéo lên.

Phải nói đây là lần đầu tiên lá cờ sao được trải rộng trên một màn kịch gây chấn động như vậy.

Ngay trong những giờ đầu tiên của buổi sáng sớm này, màn kịch đã bắt đầu.

Cùng với những tia nắng sớm đầu tiên, các kỵ sĩ đã xuất hiện từ khắp mọi phía hướng về đồn. Họ đi thành từng đội ba người, thỉnh thoảng thành những nhóm năm, sáu người. Đến nơi, họ vội vã buộc ngựa vào hàng rào.

Sau đó họ tụ tập thành từng đám ở bãi điểm danh trò chuyện hoặc đi vào khu cư dân, tất cả họ, sớm hay muộn đều lần lượt đi vào khách sạn để tỏ lòng kính trọng người chủ đang chào đón họ sau quây rượi.

Những người đến tập trung ở đây thuộc nhiều dân tộc khác nhau – trong số họ có thể gặp đại diện của bất kỳ một đất nước nào ở châu Âu. Phần đông họ là những người dân cao lớn, khoẻ mạnh, con cháu của những người dân đầu tiên đã chiến đấu với dân da đỏ, và sau khi đẩy họ ra khỏi những vùng đất đai đầm máu, đã xây nên những ngôi nhà bằng gỗ súc đầu tiên, nơi từng có những mái lều tròn của người da đỏ, sau đó họ bắt tay vào khai phá rừng dọc bờ sông Mixixipi. Một vài người trong số những người có mặt trồng ngô, những người khác trồng bông và nhiều người – từ nhiều vùng miền Nam – chuyển đến Têchdot để trồng mía hay trồng thuốc lá.

Phần lớn ở đây là các chủ đồn điền theo danh nghĩa hoặc theo khuynh hướng, mặc dầu có thể gặp

những người nuôi súc vật, những thợ săn, chủ quán và đủ loại nhà buôn, cho đến cả những kẻ buôn nô lệ.

Ở đây còn có các luật sư, những người đặt điền, cả những kẻ đầu cơ đất, những thợ đục, sẵn sàng làm bất cứ việc gì dù đó là việc đóng dấu gia súc, hành quân chống người Komantri hay đi cướp bóc ở bên kia Rio Grand.

Quần áo của họ cũng phong phú như nghề nghiệp của họ vậy. Chúng ta đã miêu tả quần áo của họ – đây cũng chính là những người đó, những người vài ngày trước đã tụ tập ở dinh cơ Kaxa del Korvo, khác nhau chỉ là ngày hôm nay đám đông nhiều người hơn.

Hơn nữa ở cuộc tụ hội này còn có thêm một cái đặc biệt: hôm nay cùng với những người đàn ông còn có các phụ nữ. Một vài người cưỡi ngựa. Họ vẫn cứ tiếp tục ngồi trên yên, những vành mũ mềm rũ xuống che những đôi mắt của họ khỏi ánh mặt trời chói lọi. Những người khác ngồi dưới mái che bằng vải buồm của những chiếc xe kếp, hay sau những bức rèm thanh lịch của các cỗ xe.

Tất cả đều nóng lòng chờ đợi. Hôm nay là ngày mở phiên toà mà người ta đã bàn tán bao lâu nay trong vùng.

Chắc là thừa nếu nói thêm rằng người ta sẽ xử Moric Gieran, mà người ta thường gọi là Moric – Muxtanger.

Cũng chẳng cần phải thêm rằng người ta buộc tội chàng về việc giết Henri Poindekter.

Đám đông người tụ tập đến đây không phải vì tội ác rất mực nặng nề, không phải vì mối quan tâm tới người bị giết hay là người bị coi là thủ phạm, những người mà hầu như không ai là không biết.

Phiên toà này, toà án tối cao vùng Uvald, không chỉ một lần giải quyết ở đây những tội khác nhau nhất: ăn trộm, lừa đảo, và cuối cùng, giết người, nhưng thường đến đây chỉ vài chục người, mà họ đã giải tán còn trước cả khi đọc lời tuyên án.

Vậy cái gì đã lôi kéo một đám đông lớn như vậy ? Đó chỉ là một loạt sự kiện lạ lùng, bí hiểm, không thể hiểu được, và có thể liên quan tới tội ác, mà về nó người ta đã nói quá nhiều.

Không cần thiết phải kể ra đây những sự kiện đó, độc giả đã rõ hết rồi.

Tất cả những người tụ tập ở đồn biên Indi đến đây với hy vọng rằng sắp tới toà án sẽ rọi ánh sáng vào những câu đố còn chưa được giải đáp.

Tất nhiên giữa đám đông này còn có những người đến đây không phải đơn giản vì tò mò, mà vì họ thành thật quan tâm đến số phận của người bị buộc tội. Ở đây còn có cả những người hồi hộp bởi những tình cảm sâu sắc và đau thương hơn. Đây là bè bạn

và người thân của chàng trai mà người ta cho rằng đã bị giết. Không nên quên rằng điều này hiện nay vẫn chưa được chứng minh.

Tuy nhiên không còn ai nghi ngờ vào điều đó. Một vài sự việc không liên quan gì tới nhau cho phép họ giả định rằng tội ác đã thực sự xảy ra. Tất cả quả quyết điều này như thể họ đã có mặt trong vụ giết người.

Họ chỉ chờ đợi để nghe những chi tiết cụ thể, để biết điều này xảy ra như thế nào, khi nào và vì lẽ gì.

Mười giờ, phiên toà bắt đầu.

Trong thành phần đám đông không có gì thay đổi đặc biệt, chỉ có điều màu sắc trở nên rực rỡ hơn một chút: giữa những bộ đồ dân sự xuất hiện những sắc áo nhà binh. Được tự do sau đợt kiểm tra buổi sáng, binh lính quyết định nhập bọn với khán giả. Họ vừa chen vai nhau, binh lính và những người sống trong khu cư dân, các kỵ binh, xạ thủ, bộ binh, pháo binh cạnh những chủ đồn điền, thợ săn, nhà buôn, những kẻ đi tìm kiếm phiêu lưu - vừa lắng nghe viên mõ toà thông báo cuộc xét xử bắt đầu. Họ quyết định chưa rời khỏi đây khi mà viên quan toà chưa nói ra cái công thức ảm đạm sau cùng: “Chúa trời sẽ khoan dung cho linh hồn anh”.

Rất ít người mong muốn điều này, song phần đông khán giả tin rằng sự xét xử sẽ kết thúc bằng việc luận tội và trước khi mặt trời lặn Moric Gieran sẽ lìa đời.

❧ ❧

Phiên toà bắt đầu.

Chắc các bạn tưởng tượng một gian phòng lớn với những bục gỗ có ghế ngồi, được rào lại bởi những hàng lan can, trong đó có một chiếc bàn mà cách thiết kế gợi nhớ đến các bục ở giảng đường hay trong nhà thờ.

Bạn sẽ hình dung viên quan toà trong chiếc áo choàng lông chồn, các luật sư bận áo đen, đội tóc giả màu xám, những viên thư ký, mỗ toà người đưa giấy trong những chiếc áo choàng xanh có những hàng cúc sáng bóng. Phía sau là cả một biển đầu và mặt. Không phải bao giờ cũng chải chuốt và sạch sẽ.

Bạn chú ý thấy những người dự toà thường xử sự rất kiềm chế không chỉ vì lịch thiệp, mà còn vì lẽ sợ phá vỡ trật tự phiên toà.

Bạn hãy quên tất cả những điều này đi nếu bạn muốn có khái niệm về một phiên toà ở vùng biên giới Têchdot.

Hai bên còn có mười hai vị nữa. Những vị này, người thì ngồi trên chiếc ghế dài ghép thô sơ, người thì ngồi hoặc nằm xoài ra trên cỏ.

Đây là những vị thẩm phán, họ nhất thiết phải có mặt đối với toà án Têchdơt, cũng như đối với toà án nước Anh, nhưng ở Têchdơt họ tự chủ hơn nhiều và không vâng phục một cách mù quáng quan toà, như thường thấy ở nước Anh.

Trước mặt quan toà và những vị thẩm phán là đám đông chật ních, mà miêu tả được nó thật không đơn giản. Ở đây có những chiếc áo thợ săn bằng da hươu, áo khoác bằng chần, mặc dù trời rất nóng, những chiếc blu bằng vải buồm, bằng vải thô, những chiếc sơ mi bằng phlanel đỏ và vải gai không hồ bột, quân phục kỵ binh, xạ thủ, bộ binh, pháo binh. Tất cả chồng chéo lẫn lộn trong cuộc họp sắc sảo này.

Đây đó còn nhìn rõ những chiếc áo khoác ngắn, những chiếc xombrerô rộng vành của những người Mêchxich.

Ở phần đông những cuộc hội họp, vòng trong cùng thường là những nhân vật được chọn lọc.

Ngược lại trong cuộc họp này giới quý tộc địa phương lại ở vòng ngoài cùng. Các bà diện những bộ

cánh đẹp nhất, đứng trên các chiếc xe hay ngồi trong những cỗ xe duyên dáng hơn được thu xếp ở những chỗ khá cao để có thể nhìn qua đầu các ông. Mắt họ nhìn không phải vào quan toà - họ chỉ thoáng liếc mắt qua ông ta thôi. Họ chia cái nhìn vào một nhóm ba người đứng gần chỗ những vị hội thẩm cách không xa gốc cây.

Nhóm người này gồm: một người ngồi là bị cáo và hai người đứng là lính canh.

Lúc đầu người ta định xét xử không chỉ Moric Gièran mà còn có cả Miguel Điac cùng đồng bọn và Felim Onil.

Song trong quá trình điều tra sơ bộ, người Mèchxich và bạn bè của hắn đã chứng minh được sự ngoại phạm của chúng. Chúng công nhận rằng chúng đã ăn mặc giả làm người da đỏ. Sự kiện này quá hiển nhiên nên chúng không làm gì được. Nhưng chúng trình bày rằng đó chỉ là một trò đùa. Vả lại người ta còn xác định được rằng cả bốn tên đều ở nhà trong đêm Henri Hoinđkter mất tích, Điac lại còn say như chết đêm hôm đó, nên người ta không tra hỏi chúng nữa.

Còn đối với Felim thì người ta không tìm ra sự cần thiết để đặt hắn vào ghế bị cáo bởi vì người ta cho rằng sẽ có lợi hơn nếu hắn ở vị trí nhân chứng.

Thế là trên ghế bị cáo chỉ có một mình Moric Gièran người mà phần đông những người lạ mặt biết tới dưới cái tên Moric - Muxtanger.

CHƯƠNG LXXXVII

Kể làm chứng gian

Chỉ rất ít trong số những người có mặt quen biết riêng bị cáo. Nhưng mặt khác ở đây ít người không biết tiếng chàng. Có thể, hoàn toàn không có những người như vậy. Tên của chàng trở nên nổi tiếng khắp nơi cách đây không lâu. Trước cuộc đấu súng với Kolhaun, người ta biết chàng chỉ là một người thợ săn ngựa giỏi.

Tất cả đều cho rằng chàng Muxtanger là một chàng trai đẹp, can đảm, một tay mê ngựa, một người chinh phục được những trái tim phụ nữ, có lòng nhân hậu và miệng lưỡi sắc sảo như phần đông những người lếclăng.

Cả lúc tốt lẫn lúc xấu chàng không bao giờ để đến mức thái quá. Sự can đảm của chàng không phải là sự mù quáng. Những câu chuyện của chàng không bao giờ sáo rỗng. Những hành động của chàng thường được cân nhắc, đồng thời cách nói của chàng bao giờ cũng kiềm chế, thậm chí cả khi uống rượu. Đó là những phẩm chất rất hiếm ở người lêchăng.

Không ai rõ chàng từ đâu đến, tại sao chàng lại định cư ở Têchdot và làm nghề săn những con Muxtang.

Điều này hình như lại đặc biệt kỳ lạ đối với những ai biết rằng chàng không chỉ có giáo dục, mà còn là một người hào hoa bẩm sinh, cái mà người ta cho rằng không có ý nghĩa lớn lắm ở Têchdot.

Moric Gieran đứng trước đám đông, bị làm nhục, bị buộc tội đã làm đổ máu một người hoàn toàn vô tội, đã giết người !

Không lẽ sự buộc tội này là công minh ? Nếu đấy là sự thật thì chàng sẽ phải chết.

Đó là những gì mà khán giả đang nghĩ tới.

Một vài người nhìn chàng với sự hiếu kỳ, những người khác thì ngờ ngàng, nhưng phần đông là giận dữ.

Nhưng tại đây còn có hai cặp mắt nữa: chúng nhìn chàng hoàn toàn khác với những người khác. Trong

đó, bạn có thể đọc thấy nỗi lo lắng, sự dè dàng đồng thời cũng là sự kiên quyết không thể lay chuyển.

Việc xét xử bắt đầu chẳng cần tới những hình thức đặc biệt nào. Quan toà nhắc chiếc mũ Panama và đốt lại điều xì gà đã bị tắt, và sau khi rút điều thuốc năm sáu lần, ông rút nó ra khỏi miệng, đặt xuống mép bàn và cất tiếng:

- Các ngài thẩm phán ! Chúng ta tụ tập ở đây để xem xét một vụ việc, cụ thể, có thể nói rằng tất cả các ngài đã rõ. Một người đã bị giết. Đó là con trai của một trong những công dân đáng kính nhất của chúng ta. Người bị giam mà các người nhìn thấy trước mặt bị buộc tội gây ra tội ác này. Trách nhiệm của tôi là xem xét cách thức, thủ tục tố tụng cho đúng đắn. Còn các vị, các vị phải cân nhắc các chứng cứ và quyết định xem sự buộc tội đó có chính xác hay không ?

Sau đó người ta hỏi bị cáo:

- Anh có công nhận là mình có tội hay không ?

- Không ! - Người này trả lời cương quyết với một vẻ rất đường hoàng.

Kacxi Kolhaun và một vài tay anh chị đứng gần hần cười nhạo không tin.

Viên quan toà im lặng cầm lấy điều xỉ gà. Viên chương lý sau một vài nhận xét sơ bộ bắt đầu thẩm vấn các nhân chứng.

Người đầu tiên được gọi là Franx Ôbedôphê. Sau một vài câu hỏi hình thức về tên tuổi, nghề nghiệp người ta đề nghị anh ta kể hết những gì mà anh ta biết về việc này.

Những lời khai của Ôbedôphê hoàn toàn trùng với những gì anh ta đã kể trước đây: trong đêm mà chàng Henri trẻ tuổi mất tích, Moric Gieran đi khỏi khách sạn của anh ta sau lúc nửa đêm, sau khi đã thanh toán xong tiền nong. Rõ ràng anh ta có nhiều tiền. Trước đây Ôbedôphê chưa bao giờ thấy anh ta có số tiền lớn như vậy. Chàng đi về hướng nhà mình trên bờ sông Nuexet. Nhưng chàng không nói là chàng đi đâu. Giữa chàng và nhân chứng không có mối quan hệ bè bạn. Nhân chứng chỉ cho rằng chàng đi về nhà của mình bởi vì ngày hôm trước tên hầu của chàng đã thu xếp đồ đạc và chất lên lưng một con la để đưa đi. Tất cả, trừ những cái mà chàng Muxtanger luôn luôn mang theo bên mình.

– Anh ta mang theo thứ gì ?

Nhân chứng không nhớ kỹ. Anh ta không chắc rằng chàng đi cùng với khẩu súng săn. Nhưng hình như nó được buộc vào một bên sườn yên, theo thói quen của dân Mêchxich. Song Ôbedôphê có thể nói

một cách tin tưởng rằng chàng có súng lục trong bao và dao găm treo ở thắt lưng. Trên mình Gieran vẫn như thường khi, là bộ quần áo Mêchxich. Trên vai khoác chiếc xerap có vằn. Nhân chứng lấy làm lạ rằng chàng Muxtanger ra đi vào lúc khuya khoắt như vậy, hơn nữa, thoát đầu chàng đã định ra đi vào buổi sáng.

Chàng vắng mặt suốt cả buổi tối, nhưng con ngựa lại ở trong chuồng khách sạn. Sau khi trở về chàng lập tức trả tiền và ra đi. Lúc ấy chàng rất hồi hộp và vội vàng. Tuy nhiên chàng không say. Thật ra chàng đã rót đầy bi đông của mình nhưng không uống gì trong khách sạn. Nhân chứng sẵn sàng thề rằng chàng Muxtanger hoàn toàn tỉnh táo. Cứ theo cung cách của chàng thì nhân chứng hiểu rằng chàng đang hồi hộp. Vừa đóng yên ngựa chàng vừa lăm bắm cái gì đó hình như chàng đang giận dữ. Nhân chứng không cho rằng chàng đang nói chuyện với con ngựa. Không, anh ta cho rằng có ai đó làm gì khiến Gieran tức giận hoặc chàng bực mình vì chuyện gì đó xảy ra trước khi chàng quay về khách sạn.

Nhân chứng không biết Gieran đi đâu. Chỉ sau đó anh ta mới nghe thấy tiếng chàng đi ngang qua khu cư dân và hướng dọc bờ sông tới đồn điền ngài Poindekter. Trong thời gian ba bốn ngày cuối cùng người ta thường thấy chàng ở những nơi đó, ngày và đêm, cưỡi ngựa hoặc đi bộ, theo con đường tới đó hay đi ngược lại.

Người ta hỏi Ôbedôphe về Henri Poindeker.

Anh ta biết chàng rất ít. Bởi chàng trai đó hầu như không đến khách sạn. Chàng đã ghé lại trong cái đêm người ta thấy chàng lần cuối cùng. Nhân chứng đã ngạc nhiên vì sự xuất hiện của chàng, một phần vì anh ta không quen nhìn thấy chàng ở bar của mình, một phần vì lúc đó đã rất muộn.

Chàng Henri trẻ tuổi không bước vào khách sạn. Chàng chỉ ngó vào và gọi chủ quán ra cửa.

Chàng muốn gặp ngài Gieran. Nhân chứng cũng cảm thấy chàng không say và rất xúc động. Khi biết rằng chàng Muxtanger đã ra đi, chàng lại càng lo lắng hơn. Chàng nói rằng chàng rất cần gặp ngài Gieran vào ngay đêm hôm ấy và đề nghị chỉ hướng mà chàng sẵn ngựa ra đi. Nhân chứng khuyên chàng hãy đi theo hướng Riô Grand vì anh ta cho rằng chàng Muxtanger đã đi theo hướng đó.

Chàng Henri trẻ tuổi nói rằng chàng biết đường và bỏ đi ngay. Rõ ràng chàng định đuổi theo chàng Muxtanger.

Thêm vài câu hỏi nữa và việc hỏi cung Ôbedôphe kết thúc.

Những lời khai của anh ta, nói chung không có lợi cho người bị buộc tội. Đặc biệt người ta nghi ngờ ở chỗ Gieran đã thay đổi giờ ra đi của mình. Chàng tỏ ra hồi

hộp và giận dữ, mặc dầu con người đã tự công nhận một cách ngây thơ rằng mình không có cảm tình với bị cáo, có thể phóng đại. Nhưng dù sao đi chăng nữa điều này cũng tác động đặc biệt xấu đến cử tọa xét theo tiếng rì rầm đang lan đi trong đám đông.

Nhưng tại sao Henri Poindecker cũng lo lắng ? Tại sao chàng lại vội vã đuổi theo Gieran, đi theo vết chàng, coi thường cả cái giờ khuya khoắt, bất chấp cả thói quen của mình.

Nếu như ngược lại, Gieran hỏi về chàng trai để đuổi theo dấu vết chàng thì điều này còn dễ hiểu hơn. Nhưng thậm chí cả điều này cũng không giải thích được động cơ giết người.

Người ta hỏi thêm một vài nhân chứng. Tuy nhiên những lời khai của họ lại có lợi cho bị cáo. Họ quả quyết rằng mối quan hệ giữa chàng trẻ tuổi và bị cáo là mối quan hệ bằng hữu.

Cuối cùng một nhân chứng khác bước lên. Những lời khai của hắn đã rọi một ánh sáng hoàn toàn khác vào vụ việc. Người đó là đại úy Kaexi Kolhaun.

Lời khai của hắn làm thay đổi hẳn hướng điều tra. Hắn không chỉ phát hiện động cơ giết người mà còn làm tăng thêm sự nghiêm trọng của tội ác.

Sau vài lời mào đầu giả dối, trong đó Kolhaun tỏ ra tiếc rằng phải nói về điều này, hắn liền kể về cuộc

gặp gỡ trong vườn, về cuộc xung đột, về sự ra đi của Gieran, thêm vào đó hắn còn thông báo rằng chàng vừa bỏ đi vừa đe dọa, về việc Henri đuổi theo chàng Muxtanger. Hắn chỉ giấu nguyên nhân thật sự buộc chàng trai đuổi theo chàng săn ngựa và dấu những hành vi của hắn trong đêm ấy.

Những phát giác tai tiếng này gây nên một nỗi ngạc nhiên chung. Tất cả kinh ngạc: quan toà, các vị hội thẩm và đám đông khán giả. Mọi người thì thầm, vang lên những tiếng kêu kích động.

Sự giận dữ không phải hướng về người đưa ra những lời khai, mà về phía người đang đứng trước họ, bị cáo giờ đây còn có tội gấp hai lần: hắn không chỉ giết chết con trai ngài Poindekter mà còn làm nhục con gái ông.

Trong thời gian nhân chứng khai những điều kinh khủng này, một tiếng rên vang lên từ lồng ngực một ông già đau đớn. Tất cả đều biết đó là tiếng rên cay đắng của một người cha.

Song những cái nhìn của khán giả dừng lại không lâu ở ngài Poindekter. Chúng hướng ra xa hơn, đến một cỗ xe nhẹ, trong đó có một người mà sắc đẹp làm hết thảy đều kinh ngạc, đang ngồi.

Kỳ lạ, có phải nàng đến đây theo ý chí của mình ? Có phải nàng tới đây theo nguyện vọng của mình ?

Tất cả đều tự hỏi mình điều này, trong đám đông lại truyền đi tiếng xì xào.

Sự ngỡ ngàng của họ kéo dài không lâu. Tiếng người mõ toà đã vang lên trả lời họ.

- Luiza Poindekter !

CHƯƠNG LXXXVIII

Nhân chứng bắt buộc

7rước khi tiếng gọi vang lên lần thứ ba, Luiza Poindekter đã bước ra khỏi xe.

Trong sự đi kèm của viên thừa phát, nàng tiến tới nơi dành cho nhân chứng. Can đảm, không một chút ngần ngại, nàng quay mặt về phía đám đông.

Tất cả đều nhìn nàng: một vài người với vẻ dò hỏi, một vài người có thể, với sự khinh bỉ, nhưng phần đông với sự khâm phục không giấu giếm.

Nhưng có một người nhìn nàng không như những người khác. Trong cái nhìn của chàng sáng lên một tình yêu thương dịu dàng và nỗi lo lắng. Đó chính là bị cáo. Nhưng nàng không nhìn vào chàng và cũng không nhìn vào ai hết. Hình như nàng cho rằng xứng

đáng với cái nhìn của nàng chỉ có một người. Người mà nàng vừa thay chỗ của hắn. Nàng nhìn Kacxi Kolhaun, nhìn tên anh họ như muốn giết chết hắn bằng ánh mắt của mình.

Cô rúm người lại, hắn lặn vào đám đông.

❧ ❧

- Tiểu thư đã ở đâu, thưa tiểu thư Poindekter trong cái đêm người em trai của tiểu thư mất tích ? - Viên chương lý hỏi cô gái.

- Ở nhà, ở dinh cơ của cha tôi.

- Hãy cho phép tôi hỏi, tiểu thư có xuống vườn đêm ấy không ?

- Có.

- Tiểu thư làm ơn cho biết giờ chứ ạ ?

- Nửa đêm, nếu tôi không nhầm.

- Tiểu thư có một mình.

- Không phải lúc nào cũng vậy.

- Nghĩa là, một phần thời gian có ai đó cùng với tiểu thư.

- Vâng.

- Tiểu thư rất thẳng thắn, thưa tiểu thư Poindekter, chắc là tiểu thư không từ chối báo cho toà biết đó là ai ?

- Tất nhiên.

- Tiểu thư có thể nói tên anh ta được không ạ ?

- Họ có hai người. Thứ nhất là em trai tôi.

- Không, trước khi em trai của tiểu thư tới, có ai đó cùng với tiểu thư chứ ?

- Vâng.

- Chúng tôi muốn nghe tên. Tôi hy vọng, tiểu thư không từ chối nói tên anh ta.

- Tôi chẳng có gì để giấu giếm, đây là ngài Moric Giêran.

Câu trả lời này gây nên không chỉ nỗi ngạc nhiên, mà cả sự khinh bỉ và thậm chí cả sự công phẫn trong đám đông.

Chỉ có một người mà những lời này gây nên một nỗi xúc động hoàn toàn khác. Đó là bị cáo: vẻ mặt chàng giờ đây hân hoan hơn là kẻ buộc tội chàng.

- Tiểu thư cho phép hỏi cuộc gặp gỡ này là tình cờ hay đã định trước ?

- Nó đã được định trước.

- Tôi buộc lòng phải hỏi tiểu thư một câu không được tế nhị, xin lỗi, tiểu thư Poindexter, nhưng đây là nghĩa vụ của tôi. Cuộc gặp gỡ này mang tính chất như thế nào, hay tốt hơn hãy nói cuộc gặp gỡ này có mục đích như thế nào ?

Nữ nhân chứng do dự, nhưng điều đó chỉ thoáng qua. Nàng đứng thẳng người lên, sau khi ném về phía đám đông một cái nhìn bình thản, nàng trả lời:

- Tính chất hay mục đích thì cũng vậy thôi. Tôi không định giấu giếm một cái gì cả. Tôi ra vườn để gặp người tôi yêu, và tôi yêu cho đến bây giờ, cho dù giờ đây chàng đang đứng trước các ngài, bị buộc tội giết người. Bây giờ thưa ngài, ngài đã thỏa mãn rồi chứ ạ ?

- Không, chưa phải là tất cả đâu - Viên chủ tọa lý tiếp tục hỏi, không hề để ý tới những tiếng xì xào trong đám đông - Tôi phải đưa ra cho tiểu thư một câu hỏi nữa, tiểu thư Poindexter à... Tôi đã phá vỡ trình tự một chút ít, nhưng vì vậy chúng ta sẽ có lợi về thời gian, tôi cảm thấy hình như không có ai phản đối điều này... Tiểu thư đã nghe những gì nhân chứng vừa được thẩm vấn trước tiểu thư nói chứ ? Có phải là em trai tiểu thư và bị cáo chia tay nhau như kẻ thù ?

- Thật vậy.

Lời này làm xôn xao đám đông, làm họ công phẫn. Câu trả lời khẳng định lời khai của Kolhaun.

Nguyên nhân dẫn tới vụ giết người đã rõ ràng. Khán giả không chờ đợi lời giải thích mà nữ nhân chứng định đưa ra. Chỉ nghe thấy những tiếng gào thét: “Treo cổ ! Treo cổ hắn ngay tại chỗ !”

– Yêu cầu giữ trật tự ! - Viên quan toà hét, vừa rút điều xì gà ra khỏi miệng và ném cái nhìn oai vệ vào đám đông.

– Khi em trai tôi chạy theo chàng, nó không còn giận dữ nữa, nó đã xin lỗi ngài Giêran, - Luiza nói tiếp, không chờ đợi câu hỏi. – Nó muốn đuổi theo chàng để xin lỗi...

– Tôi cần phải thêm vào đó một chút – Kolhaun chen vào, phá vỡ trật tự đã được sắp đặt – Họ đã xung đột nhau. Tôi đã nghe thấy khi đứng trên sân thượng.

– Ngài Kolhaun – Viên quan toà nghiêm khắc chặn hắn lại – Nếu ông chứng lý thấy cần, ông sẽ cho gọi ngài lần nữa, còn bây giờ làm ơn dừng chen vào.

Thêm vài câu hỏi nữa và toà cho Luiza Poindecker lui.

Nàng trở về cỗ xe của mình. Trái tim nàng trĩu nặng. Cô gái hiểu rằng khi kể ra sự thật nàng chỉ làm hại con người mà nàng muốn cứu. Đi xuyên qua

đám đông, nàng cảm thấy những cái nhìn khinh bỉ nhắm vào mình.

Những kẻ hâm mộ nàng rất đau lòng vì sự lựa chọn của nàng. Những kẻ đạo đức giả phật ý vì lời thú nhận thẳng thắn về cuộc hò hẹn trong vườn và không phải không có người ghen tỵ với con người hạnh phúc đã được nàng can đảm bảo vệ như vậy.

Người ta gọi Kolhuan thêm một lần nữa. Những lời khai dối trá của hắn lại càng khơi thêm căm thù đối với bị cáo. Toàn bộ lời khai của hắn là dối trá, nhưng chúng lại cứ y như thật.

Một lần nữa sự công phẫn lại bùng nổ. Lần nữa lại vang lên tiếng gào thét: "Treo cổ!". Với sự cuồng nộ càng tăng.

Giờ đây, những tiếng gào thét được kèm theo hành động. Những người đàn ông cởi áo khoác, ném mũ vào không khí.

Những người đàn bà trong các cỗ xe và thậm chí những người ngồi trên các xe kếp cũng chia sẻ sự giận dữ điên cuồng chống lại người bị buộc tội. Tất cả, trừ một người đang giấu mình sau những tấm rèm của cỗ xe. Nàng cũng phẫn uất nhưng vì một nguyên nhân khác. Và nếu giờ đây nàng run lên thì không

phải vì sợ hãi mà vì ý nghĩ cay đắng rằng tự nàng đã làm tăng sự giận dữ của đám đông. Trong những giây phút nặng nề đó, Luiza nhớ lại những lời đe dọa của Kolhaun rằng những lời khai của chính nàng sẽ chứng minh rằng Moric Gieran là kẻ giết người.

Tiếng ồn ào tiếp tục tăng lên. Đây đó vang lên những tiếng gào thét, những lời buộc tội chàng Muxtanger mục đích của chúng là đốt bùng lên sự cuồng nhiệt của đám đông. Sự ồn ào đã biến thành tiếng la rú.

Vị trí quan toà của ngài Rôberxơn trở nên lung lay. Toà án Linsơ không xử theo luật pháp trong bất cứ phút nào cũng có thể đoạt chỗ của ông. Lúc bấy giờ sự xét xử của toà sẽ kết thúc. Và vì bản án đã rõ ràng nên chỉ còn lại việc thi hành nó mà thôi. Đối với những đao phủ lành nghề điều này chẳng tốn mấy thời gian. Chỉ vài phút nữa thôi là Moric Muxtanger sẽ đứng đưa trên cây sồi có những cành đang vươn rộng trên đầu chàng.

Hầu như những người có mặt đều nghĩ như vậy trong khi chờ đợi dấu hiệu bắt đầu xử tội.

Nhưng may mắn thay cho người bị buộc tội bởi trong số những người có mặt còn có những con người mang những tâm trạng khác hẳn.

Nhóm quân nhân hành động khẩn trương. Đó là những sĩ quan đồn biên dưới sự chỉ huy của viên đội

trưởng. Qua vài phút họ đã triển khai nhiệm vụ của mình. Theo lệnh của ngài thiếu tá, tiếng tù và vang lên.

Và hầu như cùng thời điểm đó đội kỵ binh gồm bốn mươi kỵ sĩ và cũng một số lượng như vậy các kỵ binh xạ thủ hiện ra ngay từ sau hàng rào. Lặng lẽ, hầu như hành động theo bản năng, họ nối đuôi nhau thành một dây xích bao quanh những thành viên của toà.

Đám đông lặng đi kinh ngạc do bất ngờ. Đám đông không chỉ im lặng mà còn trở nên ngoan ngoãn. Tất cả hiểu quá rõ ý nghĩa của sự đề phòng mà ngài thiếu tá đã sớm cho thi hành.

Rõ ràng giờ đây không còn ai nghĩ tới toà án Linsơ nữa, và pháp luật đã giành lại được quyền hạn của mình.

Giờ đây không còn ai ngăn cản chánh án Roberxơn quay về thực hiện nghĩa vụ mà người ta đã thô bạo cắt đứt.

- Thưa các công dân ! - Ông kêu lên với đám đông, về quả trách - Cần phải tuân theo những yêu cầu của pháp luật. Têchdot không phải là ngoại lệ so với các bang khác. Không lẽ tôi cần phải nói với các vị điều này ? Không lẽ các vị treo cổ một con người mà thậm chí không cho người đó được nói lời biện hộ cho mình ư ? Điều này rõ ràng trái với luật pháp, là không công bằng, mà nói trắng ra đó chỉ là sự giết người !

- Không lẽ hấn không thực hiện tội ác ? - Một tên trong số những tên anh chị đang đứng gần Kolhaun thét lên - Hấn cần phải lãnh đủ những gì hấn đã làm với Henri Poindekter.

- Điều này còn chưa được chứng minh. Anh còn chưa được nghe tất cả những lời khai. Cần phải nghe nhân chứng của phái đối lập. Ngài mõ toà ! - Ông tiếp tục - Hãy cho mời những nhân chứng bên bị cáo.

Người mõ toà gọi Felim Ônil.

Câu chuyện rối rắm của gã hầu đầy mâu thuẫn, đôi chỗ hoàn toàn như không có thực nên chẳng nói lên những gì có lợi cho chủ hấn.

Viên luật sư Xanh Antônio cố gắng rút ngắn cuộc thẩm vấn hấn. Ông đặt hy vọng nhiều hơn ở một nhân chứng khác.

Người ta cho mời tiếp theo:

- Zepulong Xtump !

Giọng của viên mõ toà chưa kịp vang lên lần nữa thì từ trong đám đông xuất hiện một người cao lớn. Tất cả đều nhận ra Zep Xtump, người thợ săn giỏi nhất trên sông Lêông.

Bước lên ba bốn bước, Zep Xtump chiếm ngay chỗ dành cho nhân chứng.

Theo nghi thức đã định trước, người ta đưa cho ông cuốn kinh thánh và đề nghị ông hôn nó sau khi đọc lời tuyên thệ.

Zep hôn chụt quyển sách to đến nỗi ngay cả những người đứng ở vòng ngoài cùng của đám đông cũng nghe tiếng hôn của ông.

Dù đang trong thời điểm rất long trọng, tiếng cười cũng bật rộ lên. Toà nhanh chóng lập lại trật tự, điều đó chỉ có thể tự Zep góp phần, ông tỉnh bơ chăm chú nhìn vào những khuôn mặt của khán giả xem còn ai cười cợt tiếng nào nữa không. Tất cả đều quá rõ tính tình của người thợ săn già, và tất cả đều biết rằng Zep không cho phép ai cười mình dưới cái nhìn hiếu kỳ của ông. Đám đông trở lại nghiêm chỉnh.

Sau một vài câu hỏi sơ bộ, người ta đề nghị nhân chứng khai ra những sự việc kỳ lạ, làm xôn xao khắp vùng.

Khán giả nín thở, lắng tai để nghe. Hầu như tất cả đều tin rằng Zep Xtump biết giải thích những điều bí mật.

- Biết thế nào, thưa ngài chánh án - Người thợ săn vừa lên tiếng, vừa nhìn thẳng vào mặt ông ta - Tôi sẵn sàng kể tất cả những gì tôi biết về việc này. Nhưng nếu ngài và các vị thẩm phán đây không phản đối, thì tôi thấy tốt hơn là để chàng trai này đưa ra những lời giải thích. Sau đó tôi sẽ nói lời của

mình, và những điều tôi nói chắc là sẽ khẳng định những lời khai của chàng.

- Ngài nói về chàng trai nào vậy ? - Viên quan toà hỏi.

- Về chàng Muxtanger, tất nhiên. Về chính cái người mà các ngài đang buộc cho cái tội giết chàng Poindekter trẻ tuổi.

- Cái này hơi sai với trình tự đã được xác lập - Viên quan toà nói - Mặc dầu vậy, rốt cuộc cái cơ bản đối với chúng ta là biết được sự thật. Riêng tôi, tôi không cần nặng về mặt hình thức, nếu các ngài thẩm phán không phản đối, thì ta hãy làm như lời ngài yêu cầu.

Mười hai vị thẩm phán biểu thị sự đồng ý của họ qua người trưởng nhóm. Dân cư dọc giải biên giới không cho hình thức là quan trọng lắm: lời đề nghị của Zep được chấp nhận.

CHƯƠNG LXXXIX

Lời khai của bị cáo

Sau khi bàn bạc với các luật sư, bị cáo đồng ý sử dụng quyền nói mà người ta dành cho chàng.

Theo dấu hiệu của toà, chàng tiến về phía trước, hai lính canh theo chàng trong khoảng cách hai bước chân.

Cần nói hay không về sự im lặng như tờ bao trùm lên tất cả ? Hết thấy mọi người đều nhìn chàng Muxtanger không rời mắt và nín thở, căng tai để nghe những lời khai đầu tiên, mà có thể là những lời thú nhận.

- Thưa ngài chánh án, thưa các ngài hội thẩm !
- Gieran nói - Tôi vô cùng biết ơn các ngài đã cho tôi được quyền nói. Khi sử dụng quyền này, tôi sẽ

không lạm dụng sự chiếu cố của các ngài. Trước hết tôi cần phải nói rằng, cả một loạt sự kiện được nhắc lại ở đây, mà chúng có vẻ như kỳ lạ không giải thích nổi đối với các ngài, câu chuyện của tôi sẽ rất đơn giản và sẽ giúp các ngài hiểu được một cái gì đó. Không phải tất cả những gì các ngài đã nghe ở đây đều là sự thật. Một phần lời khai là giả dối, cũng giả dối như con người nói ra chúng.

Người bị buộc tội chăm chú nhìn vào Kacxi Kolhaun. Tên kia tránh né cái nhìn này, như tránh nòng súng đang rê theo hắn.

- Thật sự tôi có gặp gỡ với tiểu thư Poindekter. Cô gái cao quý này, bằng sự thú nhận khẳng khái, đã cho tôi có khả năng nói một cách hoàn toàn thẳng thắn ở đây. Nếu khác đi thì tôi sẽ không bao giờ để lộ ra điều đó. Tôi xin các ngài hãy tin tất cả những gì tôi sẽ nói. Cũng đúng là cuộc gặp gỡ của chúng tôi bí mật và nó bị cắt đứt bởi con người, mà người đó không còn có thể kể cho các ngài nghe những gì đã xảy ra tiếp theo. Cũng đúng là tôi với chàng đã xung đột, hay nói đúng hơn là chàng đã tức giận tôi nhưng nói rằng sau đó sự xung đột lại bùng lên nữa thì không đúng. Và kẻ đã thề điều này sẽ không dám nói nếu tôi có khả năng trả lời hắn như hắn xứng đáng được như vậy.

Lần nữa cặp mắt của người bị buộc tội xoáy vào Kolhaun, tên này đang lẩn sâu thêm vào đám đông.

- Ngược lại - Giêran nói tiếp - khi tôi gặp gỡ lần nữa với Henri Poindekter, chàng đã xin lỗi tôi, bởi tôi với chàng đã có những mối quan hệ bằng hữu nhất... tôi có thể nói là những tình cảm thân ái. Không thể không yêu chàng được. Làm sao tôi lại không thể tha thứ cho chàng vì một vài lời chàng lỡ nói ra trong cơn nóng giận ? Tôi cho rằng ở đây không có điều gì đáng nghi ngờ. Bằng cả tâm hồn mình tôi biết ơn chàng vì sự hoà giải này...

- Có nghĩa là, đã có sự hoà giải ? - Viên quan toà hỏi, lợi dụng sự dừng lại nửa chừng - Nó xảy ra ở đâu ?

- Khoảng bốn trăm ácdơ cách nơi xảy ra vụ giết người.

Viên quan toà kêu lên. Cả mười hai vị hội thẩm cũng kêu lên. Các khán giả biểu lộ sự kinh ngạc của họ bởi không ai còn nhớ chỗ xảy ra tội ác, thậm chí cả việc tội ác đã xảy ra

- Anh muốn nói đến chỗ có vũng máu phải không ? - Viên quan toà ngờ ngàng hỏi.

- Tôi muốn nói chính chỗ Henri Poindekter bị giết

Những lời nói này gây nên một làn sóng kinh ngạc mới trong khán giả. Một tiếng rên rĩ vang lên to hơn những tiếng khác từ lồng ngực của Vili

Poindekter, người giờ đây không còn nghi ngờ là mình không còn con trai nữa. Trước đó trong trái tim người cha vẫn còn hơi ấm của niềm hy vọng: rằng Henri có thể còn sống, rằng đơn giản là chàng bị ốm hay người da đỏ bắt làm tù binh. Trước phút đó còn chưa có chứng cứ rõ ràng về cái chết của con trai ông, chỉ có những chứng cứ gián tiếp và không hoàn toàn chắc chắn lắm. Nhưng giờ đây lời nói của bị cáo đã làm tiêu tan hy vọng này.

– Có nghĩa là, anh tin rằng Henri Poindekter đã chết ? – Viên chủ tọa lý hỏi.

– Hoàn toàn tin ! – Người bị buộc tội trả lời – Nếu như ngài được nhìn thấy những gì mà tôi đã nhìn thấy, ngài sẽ hiểu được rằng câu hỏi của ngài vô ích biết bao.

– Có nghĩa là, anh đã nhìn thấy cái xác ?

– Tôi cần phải biểu thị sự phản đối của mình về cách hỏi cung như vậy – Người biện hộ ngắt lời – Đây là sự phá vỡ những quy tắc xét hỏi.

– Ở chỗ chúng tôi người ta không cho phép điều này – Viên luật sư Iéclăng thêm vào – Chương lý của chúng tôi không được phép hỏi khi chưa đến lúc dành cho việc thẩm vấn chéo.

– Ở đất nước chúng tôi cũng có luật lệ như vậy – Viên quan toà vừa nói vừa nghiêm khắc nhìn viên

chương lý, người cắt ngang lời khai của bị cáo. – Bị cáo, anh có thể tiếp tục câu chuyện khi anh còn chưa kết thúc, chỉ có những người bảo vệ cho anh mới được quyền đặt câu hỏi. Tiếp tục đi, hãy nói tất cả những gì anh cho là cần thiết.

– Tôi đã nói về việc hoà giải – Người bị buộc tội tiếp tục giải thích vì sao nó lại xảy ra ở chính nơi đó – Các ngài đã biết chúng tôi chia tay nhau như thế nào. Tiểu thư Poindexter, em trai nàng và tôi đã tạm biệt nhau. Rồi bỏ họ, tôi bơi qua sông, một phần vì quá hồi hộp nên không nghĩ cần qua sông như thế nào. Phần vì không muốn mọi người biết tôi lọt vào vườn bằng cách nào. Tôi có những nguyên nhân để e ngại điều này. Tôi đi về phía thượng lưu con sông nghĩa là về khu cư dân. Đêm rất ấm, điều này chắc là nhiều người trong quý vị còn nhớ. Và khi tới khách sạn thì quần áo của tôi hầu như đã khô hết. Bar còn mở và người chủ quán đứng sau quầy. Mái nhà này vốn không hiểu khách, đặc biệt là với tôi nên tôi quyết định đi ngay tới Alamô để tận dụng những giờ mát mẻ ban đêm. Tôi đã cho người hầu của mình đi trước còn tự mình thì định đi vào sáng hôm sau. Nhưng những gì xảy ra ở Kaxa del Korvô buộc tôi phải đi sớm chừng nào có thể được. Thanh toán xong với ngài Ôbedôphê tôi lên đường...

– Anh kiểm đầu ra tiền để trả... - Viên chương lý hỏi.

- Tôi phản đối - Người bào chữa cắt lời ông ta.

- Trình tự là thế ư ? - Viên luật sư người Iéc-lăng vừa kêu lên vừa nhìn viên chủ tọa lý vẻ chăm chọc - Nếu điều này xảy ra ở toà nơi chúng tôi, thì với ngài, người ta sẽ nói cách khác.

- Im lặng, các ngài ! viên quan toà nói bằng giọng ra lệnh - Hãy để cho bị cáo nói tiếp.

- Tôi đi chậm, vội vã cũng chẳng để làm gì. Ngủ thì tôi không muốn và qua đêm ở đâu thì cũng vậy thôi: ở đồng cỏ hay dưới mái lều của mình. Tôi biết rằng đến sáng tôi sẽ tới được Alamô và điều này tôi cũng trù tính cả rồi. Chìm đắm vào những ý nghĩ của mình, tôi không hề nhìn lại phía sau. Nói đúng ra tôi không nghĩ rằng có ai đó theo sau tôi. Khi tôi đi được gần nửa dặm trong rừng và còn chưa tới được con đường đi Riô Grand, bỗng giờ tôi nghe có tiếng vó ngựa vọng lại từ phía sau. Tôi vừa đi qua khúc ngoặt của con đường rừng nên người kỵ sĩ chưa kịp nhìn thấy tôi. Nhưng tôi nghe thấy tiếng anh ta đang phi nước kiệu gần lại. Tôi nghĩ rằng người đang đuổi theo tôi có thể có những ý định thù địch, mặc dầu điều này không làm tôi đặc biệt lo lắng, một thói quen, đã hình thành bởi cuộc sống nơi đồng cỏ bên những người da đỏ. Tôi lẩn vào đám cây chờ cho người kỵ sĩ không quen kia tới gần. Lúc sau chàng xuất hiện. Các ngài có thể tưởng tượng sự ngạc nhiên của tôi khi thay vì một người không quen biết tôi lại nhìn thấy

con người mà tôi đã xích mích cách đây không lâu ! Khi tôi nói về cuộc xích mích là không phải nói về phía tôi mà là về phía chàng. Tôi không biết chàng đang ở trong tâm trạng nào. Có thể lúc ấy chàng kiêu chế vì sự có mặt của chị gái, còn bây giờ chàng muốn thoả mãn nỗi bức dọc nơi tôi chăng ? Các ngài thẩm phán, tôi sẽ không che giấu cả điều này. Tôi đã quyết định không lẩn trốn bởi vì lương tâm tôi trong sạch. Thật ra tôi đã bí mật gặp gỡ với chị gái chàng. Nhưng ở đây chính những người khác có lỗi chứ không phải là tôi hay nàng. Tôi yêu nàng bằng cả trái tim mình bằng một tình yêu thấm thiết và trong sạch như bây giờ tôi đang yêu !...

Dù cỗ xe của Luiza có đứng ngoài vòng khán giả, cô vẫn nghe rõ ràng từng lời của chàng Muxtanger. Màn cửa không che kín và nàng trông thấy mặt chàng. Dù cho nỗi buồn đang bóp nghẹt trái tim nàng, khuôn mặt của cô gái cũng bừng sáng lên niềm vui khi nghe những lời thú nhận chân thật của chàng Muxtanger. Đây là tiếng đồng vọng của tình cảm nàng. Trên đôi má nhợt nhạt ửng lên màu hồng rực rỡ, không phải màu hồng của sự xấu hổ mà là niềm hân hoan kiêu hãnh.

Nàng không hề che giấu điều này, ngược lại, nhìn nàng có thể nghĩ rằng nàng sắp nhảy ra khỏi xe lao đến với con người mà người ta đang xét xử vì tội giết

em trai nàng, và với sự khinh bỉ nàng như muốn ném ra lời thách thức cho những kẻ buộc tội tàn nhẫn nhất.

Song bóng tối buồn rầu lại lần nữa làm u ám khuôn mặt nàng. Đó là nỗi buồn không phải do sự ghen tuông. Luiza nhớ rất rõ những lời nàng nghe được trên đầu giường chàng. Làm sao có thể nghi ngờ được nữa ! Giờ đây chàng nhắc lại chúng khi trí óc chàng hoàn toàn sáng suốt, khi cái chết đang đe dọa chàng. Mà đối mặt với cái chết, người ta không còn gì để phải lừa dối.

CHƯƠNG XC

Phiên toà dừng lại bất ngờ

Nếu những lời cuối cùng của chàng Muxtanger mang lại niềm vui cho Luiza Poindekter thì nó lại gây cho phần lớn thánh giả những xúc động hoàn toàn khác.

Một trong những cái yếu đuối của tính cách con người là: chúng ta thường buồn bực khi chúng kiến tình yêu của kẻ khác, đặc biệt nếu đấy là tình yêu say đắm quên mình.

Giải thích điều này không khó: chúng ta biết rằng những người yêu nhau không quan tâm tới chúng ta. Đó là những câu chuyện cũ kỹ về lòng tự ái bị sự thờ ơ xúc phạm.

Thậm chí những ai thờ ơ trước vẻ quyến rũ của nàng Krêôl kiều diễm cũng không thể chống đỡ được với sự ghen tuông trong lòng. Còn những người yêu nàng một cách nghiêm túc thì đau đớn tận đáy lòng bởi sự thú nhận của chàng.

Nếu người bị buộc tội không có những chứng cứ khác nhằm chứng minh cho sự vô tội của mình thì cách xử sự thông minh hơn cả là chàng nên im lặng. Giờ đây những lời thú nhận của chàng như đổ thêm dầu vào lửa và nuôi dưỡng thêm những mong muốn đem lại điều chẳng lành cho bản thân mình.

Tiếng xì xào nổi lên trong đám đông. Và lần nữa, những tên đồng bọn của Kolhaun lại gây ra sự ồn ào.

Lần nữa hình như đám đông nổi nóng đòi quyền tự xét xử Moric Giêran nhằm treo cổ chàng lên mà không thèm nghe cho đến cuối cùng.

Nhưng đấy chỉ là hình như. Viên thiếu tá ném một cái nhìn đầy ý nghĩa về phía đội quân của mình. Viên quan toà yêu cầu một cách oai vệ:

- Im lặng !

Bị cáo lần nữa lại được phép nói.

Chàng tiếp tục câu chuyện của mình.

- Sau khi nhìn thấy Henri, tôi bước ra khỏi rừng và dừng ngựa của mình lại. Lúc đó sáng trắng nên chàng đã nhận ngay ra tôi. Thay vì cuộc gặp gỡ

không mấy dễ chịu mà tôi chờ đợi và tôi có đủ cơ sở để nghĩ như vậy, thì tôi lại vui mừng ngạc nhiên vì sự niềm nở của chàng. Chàng thân ái nắm tay tôi và lời đầu tiên là xin tôi tha thứ cho sự thiếu kiềm chế của mình. Cần phải nói rằng chàng xiết tay tôi rất nồng nhiệt. Tôi biết rằng đây là bàn tay của một người bạn trung thành. Hơn tất cả, tôi nuôi hy vọng một ngày nào đó nó sẽ trở thành bàn tay của một người em. Tôi xiết chặt nó lúc bấy giờ là lần cuối cùng. Lần cuối cùng ! Một lúc sau chúng tôi chúc nhau ngủ ngon và chia tay nhau trên con đường mòn trong rừng. Tôi đã không nghĩ rằng chúng tôi đang chia tay nhau mãi mãi... Các ngài thẩm phán, tôi sẽ không làm mất thì giờ các ngài bằng việc kể lại những câu chuyện chúng tôi đã nói với nhau. Nó không có mối quan hệ nào tới cuộc xét xử này. Chúng tôi đi bên nhau một đoạn đường, sau đó dừng lại dưới một gốc cây. Ở đó chúng tôi đưa xì gà cho nhau và hút. Để thắt chặt thêm tình thân, chúng tôi đổi mũ và áo choàng. Tôi đã làm quen với phong tục này ở những người Komantri. Tôi đưa cho Henri Poindeker chiếc Xombrêrô kiểu Mêchxich và tấm xerap vắn của mình để nhận lấy chiếc áo choàng và chiếc mũ Panama của chàng. Sau đó chúng tôi chia tay nhau. Chàng đi, còn tôi ở lại. Tôi cũng không hiểu tại sao tôi ở lại lúc đó... Đúng hơn cả là vì chỗ này đã trở nên quý báu đối với tôi. Bởi ở đó diễn ra sự hoà giải... Đối với tôi đó quả là một niềm vui bất ngờ. Tôi không

còn muốn tiếp tục con đường đi Alamo nữa. Tôi thật hạnh phúc, tôi cảm thấy khoan khoái khi đứng dưới bóng cây. Sau khi xuống ngựa, tôi buộc nó lại và cuộn mình trong chiếc áo choàng, không bỏ mũ, tôi nằm xuống cỏ. Sau vài giây tôi thiếp đi. Hiếm khi nào giấc ngủ đến nhanh như vậy. Chỉ vừa nửa giờ trước điều đó là không thể. Tôi cho rằng đó là nhờ cảm giác an tâm dễ chịu sau tất cả những lo lắng và đau khổ vừa trải qua. Nhưng tôi ngủ say không được lâu. Không đến vài phút, một tiếng súng sấm đánh thức tôi. Thật ra lúc ấy tôi không dám chắc hoàn toàn. Đấy có thể là một ảo giác. Nhưng hành động của con ngựa của tôi lại chứng minh ngược lại. Nó dựng đứng tai lên và thở phì phì dường như người ta bắn vào nó. Tôi chồm dậy và nghe ngóng. Nhưng vì không nghe thấy gì thêm và con Muxtang đã bình tĩnh lại nên tôi cho rằng cả hai chúng tôi đều nhầm. Tôi nghĩ rằng có lẽ con ngựa đánh hơi thấy loài thú lang thang ban đêm trong rừng đang lại gần. Cái mà tôi tưởng là tiếng súng đơn giản chỉ là tiếng cành cây gãy rắc hay có thể là một trong những tiếng động bí hiểm, bí hiểm vì không giải thích chúng được. Chúng thường phát ra từ những bụi cây rậm trong rừng. Tôi cho qua, nằm xuống cỏ và lại thiếp đi. Lần này tôi ngủ say cho tới tận sáng và tỉnh lại chỉ vì cái ẩm ướt lạnh lẽo thấu đến tận xương. Ở lại lâu hơn dưới gốc cây chẳng dễ chịu chút nào. Tôi chuẩn bị lên đường. Song tiếng súng vẫn còn dư âm trong tai tôi, thậm chí còn nghe

rõ hơn khi tôi nghe nó trong trạng thái nửa thức nửa ngủ. Tôi cảm giác nó vọng lại từ hướng ra đi của Henri Poindekter. Tôi không biết đấy có phải là kết quả của trí tưởng tượng hay không. Nhưng tôi bất giác cảm thấy mình có liên quan tới phát súng kia và không thể khắc phục được trong lòng sự mong muốn đi tới đó để làm sáng tỏ việc gì đã xảy ra. Tôi đi không lâu. Và trời đất ơi, tôi nhìn thấy cái gì vậy ! Trước mặt tôi...

Kỵ sĩ không đầu ! – một tiếng rú thất thanh trong đám đông làm tất cả bất giác quay lại.

– Kỵ sĩ không đầu ! – Năm mươi giọng khác hò theo. Cái gì vậy ? Trò đùa, sự láo xược đối với toà ?

Không ai nghĩ như vậy: lúc bấy giờ tất cả đã nhìn thấy kỵ sĩ không đầu đang phi trên đồng cỏ.

– Nhìn kia, nó kia kia ! Phía kia ! Phía kia !

– Không, nó đang tiến lại đây ! Nhìn kia ! Nó đang phi thẳng tới đồn biên !

Đấy là sự thật. Chỉ một khoảnh khắc sau con ngựa đã dừng lại đối diện với đám đông đứng dưới gốc cây.

Con ngựa, chắc không thích bức tranh mà nó đang nhìn thấy.

Nó phun phì phì, sau đó hý vang lên và lại phi hết tốc lực vào đồng cỏ.

Mối quan tâm căng thẳng tới bị cáo lập tức tiêu tan. Tất cả có cảm giác rằng người kỵ sĩ bí mật tình cờ hiện ra trước mắt họ che giấu lời giải cho tất cả những gì đã xảy ra. Phần đông những người có mặt lao tới con ngựa của mình. Thậm chí các vị thẩm phán cũng không phải là ngoại lệ và ít nhất cũng có sáu trong mười hai vị gia nhập vào đám người đuổi bắt.

Con ngựa bị đuổi chỉ dừng lại trong một khắc để nhìn những kỵ sĩ đang phi tới gần. Sau đó nó quay ngoắt lại hí lên man rợ và lao vút đi.

Các kỵ sĩ rượt theo.

CHƯƠNG XCI

Đuổi bắt trong rừng

*C*ác kỵ sĩ lao qua đồng cỏ phi vào trong rừng cách khu dân cư khoảng mười dặm.

Càng gần tới rừng, hàng người đuổi theo càng giãn ra và cuối cùng biến thành một dây người, có những con ngựa không chịu nổi những bước nhảy điên cuồng, và các kỵ sĩ dần dần theo nhau bị bỏ rơi.

Chỉ có một vài người đến được rừng, nhưng chỉ có hai người kịp nhìn thấy nơi kỵ sĩ không đầu biến vào rừng.

Gần hơn tất cả là một kỵ sĩ trên con Muxtang xám hấn thúc con ngựa của mình như điên như cuồng.

Sau hấn, mặc dầu bị bỏ lại khá xa là một người rất cao cưỡi trên lưng một con ngựa cái già, đội chiếc mũ phớt và chiếc áo khoác bằng vải chần cũ.

Không ai có thể ngờ rằng con ngựa của ông lại có khả năng chạy như vậy. Ông giục già con ngựa của mình không phải bằng đinh thúc, không phải bằng lời nói. Ông sử dụng một phương pháp cứng rắn hơn nhiều: thỉnh thoảng ông lại lấy mũi dao nhọn đâm vào mông nó.

Hai kỵ sĩ đó là Kacxi Kolhaun và Zep Xtump.

Lúc sau họ cũng lọt luôn vào rừng, những kỵ sĩ còn lại lạc mất họ

Ba kỵ sĩ lao trong rừng rậm không theo con đường thẳng mà theo con đường mòn của bọn thú rừng, lúc thì họ vẽ nên những đường cong, lúc thì phi ngoắt ngoéo giữa các gốc cây.

Họ cứ phi như thế qua cây cối, qua những bụi rậm, không hề sợ hãi, không để ý tới những cây xương rồng, keo, xiêm gai.

Những cành cây kêu răng rắc, gãy gục trên đường họ đi, bầy chim rừng sợ hãi vì sự xáo động thô bạo, kêu la inh ỏi, bay tới nơi an toàn hơn.

Cao trên trời, bấy kên kên đen bay vút lên, cùng với tiếng kêu, chúng rời bỏ những cành khô. Bản năng mách bảo chúng rằng cuộc chạy đuổi như vậy phải kết thúc bởi cái chết của một ai đó. Vươn rộng cánh, bấy chim đen chao lượn trên đầu các kỵ sĩ.

Kỵ sĩ bị đuổi giờ đây trong tình thế có lợi hơn hai kỵ sĩ đuổi theo. Nó tự chọn lấy đường, còn họ phải đi theo nó.

Cho dù khoảng cách giữa các kỵ sĩ không tăng lên những giữa đám cây, những người đuổi theo bị lạc mất dấu vết cũng nhanh như họ lạc mất nhau.

Chỉ có bấy kên kên nhìn thấy được ba người một lúc.

Ở ngoài tầm mắt của những kẻ săn đuổi, người bị đuổi ở trong tình thế có lợi hơn. Nó có thể phóng hết tốc lực, còn họ thì phải mất thời gian dò dấu vết. Giờ đây họ chỉ còn định hướng theo tiếng động – tiếng vó ngựa và tiếng cành cây gãy đang còn nghe thấy được, mặc dầu vậy người kỵ sĩ đuổi theo phía trước bắt đầu tuyệt vọng.

Hắn cảm giác rằng cứ sau một khúc ngoặt hắn lại thêm bị bỏ xa về khoảng cách – tiếng vó ngựa không còn nghe thấy nữa.

– Mi thật đáng nguyên rủa ! – Kolhaun kêu lên tuyệt vọng, – Lại biến mất ! Cũng không sao nếu

ngoài ta không còn có ai ở đây ! Nhưng giờ đây ta đâu chỉ có một mình. Con quỉ già này cũng đã ở trong rừng. Khi ta vào đến rừng lão ta cách khoảng ba trăm acđơ. Không làm thế nào mà thoát được lão ư ? Không, lão là người dò đường quá giỏi... A, mà có thể !

Khi nói những lời này, Kolhaun giật cương ngựa làm một nửa vòng tròn và nhìn chăm chú con đường mòn mà hắn vừa đi qua. Hắn đưa mắt tìm con người mà vì người đó hắn đang nghĩ trong óc một kế hoạch và tìm một chỗ thích hợp để thực hiện nó. Hắn nóng nảy giật lấy khẩu súng săn, trong mọi hành động của hắn thấy rõ sự sốt ruột điên cuồng. Tuy nhiên hắn vẫn tiếp tục do dự và sau một lúc suy nghĩ, hắn từ bỏ ý định.

– Không, không thể được – Hắn lẩm bẩm – Quá nhiều người phi theo ta, sẽ có ai đó trong số họ tìm ra dấu vết. Họ chắc sẽ tìm thấy xác chết và nghe thấy tiếng súng. Không ! Chính vì vậy mà không xong được.

Hắn đứng tại chỗ lắng nghe thêm một lúc nữa. Phía trước và phía sau đều im lặng, chỉ có bên trên lao xao những cánh chim kên kên.

“Đúng, lão ta sẽ xuất hiện ở đây. Xui xẻo đến quái quỉ, và những người khác cũng rất gần ! Nếu không như vậy thì lão ta chẳng dám theo ta do thám như vậy. Sự thể thế đấy”.

Không phải như vậy đâu, ngài Kacxi Kolhaun ! Những con chim kền kền bay ở trên, nếu chúng biết nói, chúng sẽ khuyên ngài đừng tin vậy.

Chúng nhìn theo Zep Xtump đang tiến lại gần, nhưng ông làm cho tiếng chân ông không nghe thấy được.

“Nếu lão ta mà lạc mất vết thì thật tốt ! – Kolhaun tiếp tục vừa suy tính, vừa quay ngựa. – Ít nhất ta cũng cần phải đi theo dấu vết cho đến khi không còn tìm ra được, khác đi thì sẽ có kẻ nào đó trong số bọn ngốc đi được nhiều hơn... Ta ngốc quá, làm mất bao nhiêu thời gian ! Nếu ta còn chần chừ, lão già kia sẽ đuổi kịp ta, và lúc bấy giờ sẽ mất hết. Quí tha ma bắt, không thể để thế được !...”

Giục con Muxtang của mình, Kolhaun lao về phía trước nhanh ở mức độ con đường mòn cho phép.

Chỉ vừa kịp đi qua khoảng hai trăm bước, hấn đột nhiên dừng lại sau khi kêu lên một tiếng đầy ngạc nhiên và vui mừng.

Trước mắt hấn, trong khoảng chừng hai mươi bước là kị sĩ không đầu. Nó đứng giữa những bụi cây thấp, ngọn cây chỉ chạm tới yên ngựa.

Đầu con ngựa cúi xuống như đang ăn những trái keo.

Ít nhất thì Kolhaun cũng có cảm giác như vậy.

Hấn vội dương súng lên, nhưng lại bỏ xuống ngay.

Con ngựa mà hấn đang nhăm vào không còn đứng yên nhá quả keo nữa, nó điên cuồng giật cái đầu giấu trong những cành lá.

Kolhaun đoán rằng, dây cương tung qua yên và bị mắc vào thân cây keo.

“Cuối cùng nó đã lọt lưới ! Chúa lòng lành !”

Kolhaun vừa lao tới vừa cố gắng ghìm lại những tiếng reo đắc thắng để những người phía sau không nghe thấy: một giây sau, viên đại úy đã đứng ngay bên cạnh kỵ sĩ không đầu, người kỵ sĩ khó hiểu mà hấn đã uống công đuổi theo bấy lâu nay !

CHƯƠNG XCII

Trở về miền cương

Kolhaun tóm lấy hàm thiếc con ngựa.

Con ngựa cố vùng ra, nhưng không thể được vì bị chiếc dây cương vướng vào cành keo cản trở, nó chỉ có thể quay vòng tròn quanh gốc cây đang giữ rịt lấy nó.

Người kỵ sĩ không để ý gì và cũng không làm một cái gì để tránh bị bắt, chàng ngồi không động đậy trên yên, không hề cản trở con ngựa đang quay cuồng.

Sau một hồi chống cự, con ngựa tía phục tùng và cho phép người ta buộc nó lại.

Kolhaun reo lên vì vui mừng.

Nhưng một ý nghĩ thoáng qua làm hắn lập tức im bật, bởi hắn còn chưa làm tất cả những gì mà hắn định.

Hắn định làm gì vậy ?

Điều này chỉ có hắn biết, và xét theo cái kiểu hắn lén lút nhìn quanh không khó gì đoán ra là hắn không muốn những người khác biết bí mật của hắn.

Sau khi chăm chú quan sát xung quanh và nghe ngóng, hắn bắt tay vào việc.

Một người không biết sẽ thấy hành vi của hắn rất lạ lùng: hắn rút con dao, nâng tấm xerap của kỵ sĩ không đầu và nghiêng về phía chàng như định đâm mũi nhọn con dao vào tim chàng.

Con dao đã kề... Chắc gì có ai đứng đó để ngăn cản, nhát dao của hắn.

Nhưng dù sao bàn tay kia cũng không thể hành động tiếp được. Một tiếng kêu vang lên sau những lùm cây ngăn nó lại, trên khoảng rừng xuất hiện một người. Đó là Zep Xtump.

- Dừng ngay trò chơi lại ! - Người thợ săn quát lên, ông cưỡi ngựa nhanh chóng vượt qua những bụi cây thấp - Dừng lại ngay, tôi nói đấy !

- Trò chơi nào ? - Viên đại úy giải ngũ vừa bối rối hỏi vừa vội vàng giấu con dao đi. - Ngài nói gì vậy ? Con vật này nó bị mắc trong bụi cây. Tôi sợ nó lại vùng ra lần nữa, tôi muốn cắt họng nó để chấm dứt luôn cái trò đùa này.

– Chà, thế cơ đấy ! Nhưng tôi cho rằng cắt cổ nó chả để làm gì. Có thể không cần làm điều này. Ngoài ra ngài nói với tôi về cổ họng nào vậy, cổ họng ngựa ư ?

– Tất nhiên.

– Hiểu rồi. Bởi vì có ai đó đã làm cuộc giải phẫu tương tự với con người này, tất nhiên nếu đây là một con người. Ngài thấy thế nào, ngài Kolhaun ?

– Có quỷ mà biết được ! Tôi không thể hiểu được nó là cái gì. Tôi còn chưa có thời gian ngắm nhìn nó cho kỹ. Tôi chỉ vừa mới đuổi kịp nó thôi... Chúa lòng lành ! – Hấn nói với vẻ ngạc nhiên vờ vịt – chắc đây là một cái xác chết !

– Vâng, cuối cùng cũng phải là như vậy. Chắc gì nó có thể sống không có đầu trên vai. Dưới cái giẻ rách này hình như có cái gì phải không nhỉ ?

– Không. Tôi chắc rằng ở đó không có gì đâu.

– Hãy nâng nó lên một chút để chúng ta xem nào.

– Tôi không muốn chạm vào nó. Diện mạo nó nom khiếp quá !

– Lạ lùng ! Một phút trước ngài đâu có kinh tởm nó như vậy. Việc gì đột nhiên xảy ra với ngài vậy ?

– Thì... - Kolhaun ấp úng nói – Tôi bị kích động vì chạy đuổi. Tôi rất giận con ngựa và quyết định kết thúc cái trò ảo thuật của nó.

- Được rồi - Zep cắt lời - Thế thì tự tôi sẽ làm điều này... Thế, thế... - Người thợ săn vừa nói tiếp vừa tiến lại gần quan sát cái hình người đáng sợ. - Đúng, đây đúng là một xác chết. Người chết đã hoàn toàn cứng đờ lại... Im nào ! - Ông vừa kêu vừa nhấc tấm xerap lên. - Đây là xác của chính con người, mà việc giết anh ta đang đưa ra xét xử ! Người em họ của ngài - Chàng Poindeker trẻ tuổi. Chính là chàng !

- Hình như ngài nói đúng... Ô, lạy chúa, đây chính là chàng !

- Trời đất ! - Zep nói tiếp, giả bộ ngạc nhiên. - Đúng là trò đánh đố ! Được rồi, nhưng mất thời gian để suy tính ở đây mà làm gì. Tốt hơn hết là ta mang cái xác về nguyên xi như nó có, ngồi trên yên. Nó chắc là ngồi khá vững. Tôi biết con ngựa này. Tôi nghĩ rằng, theo sau con ngựa cái của tôi nó sẽ chịu đi không chống lại... Nào, bà già, hãy chào nó đi ! Ấy, đừng sợ ! Không lẽ mi không thấy rằng đây là bạn cũ của mi ư ? Thật ra gần đây nó trông hơi xơ xác. Mi không nhận ra nó cũng chẳng có gì lạ. - Đã bao lâu không có ai tắm rửa cho nó.

Trong khi người thợ săn nói, con ngựa tía và con ngựa cái già đã cọ mõm vào nhau và thở phì phì một cách thân thiện.

- Ta nghĩ vậy đấy ! - Zep kêu lên trong khi gỡ dây cương ra khỏi bụi xiêm gai - Cùng với con ngựa

của ta, con tía sẽ bình tĩnh đi theo. Ít nhất cũng chẳng cần cắt cổ nó làm gì... Nào, bây giờ, ngài Kolhaun – Người thợ săn vừa nói vừa nhìn hấn thách thức – Ngài không nghĩ rằng chúng ta phải lên đường rồi ư ? Toà, chắc là đang xử tiếp, mà nếu như vậy thì tất nhiên là người ta cần chúng ta có mặt ở đó. Tôi cảm thấy giờ đây nhân chứng của chúng ta có thể soi sáng vào vụ này. Hoặc là người ta sẽ treo cổ chàng Muxtanger hoặc là sẽ biện hộ được cho chàng. Nào, ngài chuẩn bị về chứ.

– Đúng ! Ngài nói có lý chúng ta ở lại đây chẳng có lợi ích gì.

Zep đi đầu tiên, dắt theo sau tên tù nhân đã thuần phục. Kolhaun chậm chạp đi theo sau với một vẻ miễn cưỡng rõ ràng.

Đến chỗ ngoặt, nơi con đường mòn lượn quanh khoảng cù lao rừng, hấn dừng lại và hình như đang do dự. Đi về phía trước hay đi ngược lại.

Một vẻ vô cùng lo âu hiện ra trên mặt hấn.

Không nghe thấy tiếng vó ngựa phía sau, Zep Xtump đoán rằng người bạn đường của ông đã dừng lại.

Người thợ săn kéo dây cương, quay con ngựa lại và nhìn Kolhaun dò hỏi. Ông nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của hấn và đoán ngay ra sự tình.

Không nói một lời, người thợ săn già nhấc khẩu súng sẵn ra khỏi vai và đặt nó trên tay. Ông vừa đứng như vậy vừa đắm đắm nhìn vào viên đại úy kỵ binh giải ngũ.

Zep im lặng. Không cần tới lời lẽ, chỉ cử chỉ của ông là đủ. Nó còn rõ ràng hơn cả lời nói: “cứ thử quay lại xem !”

Giờ đây hắn không còn đi được đằng sau nữa. Người thợ săn đã nghi ngờ và ông đã tìm được cơ để đi đằng sau, khiến cho người bạn đường của ông dù muốn hay không cũng phải đồng ý.

Họ chuyển động chậm chạp trong rừng.

Họ tới gần đồng cỏ và cuối cùng bước ra ngoài khoảng trống đó.

Có cái gì đó nhìn thấy rõ từ xa gây cho Kolhaun một nỗi lo sợ mới. Hắn lại ghìim ngựa và nghĩ ngợi.

Trước mắt hắn là sự lựa chọn khủng khiếp: Trốn vào rừng để tránh cặp mắt mọi người hay là liều mạng đi tới gặp cơn bão tố, mà sao nó ập đến với hắn nhanh đến vậy ?

Hắn sẽ hiến tất cả những gì hắn sở hữu, tất cả những gì hắn hy vọng nhận được trong tương lai và thậm chí cả Luiza Poindekter chỉ để thoát khỏi tay Zep Xtump đáng căm thù, chỉ để còn lại một mình với kỵ sĩ không đầu.

Nhưng điều này là không thể: Zep Xtump khắc nghiệt, và cho dù Kolhaun cố gắng không nghĩ về điều này, hắn cũng cảm thấy người thợ săn già cho hắn là tên tù nhân chính cống và nếu hắn thử chạy trốn thì ông không ngần ngại gì mà không gửi cho hắn một viên đạn vào lưng.

Nhưng Zep Xtump có thể nói hay làm gì được hắn ? Chắc gì ông ta đã đoán ra...

Rốt cuộc, có thể tất cả sẽ qua đi một cách trót lọt chẳng ?

Zep thật ra cũng có đáng nghi ngờ điều gì đó. Nhưng điều này có gì đáng sợ đâu ? Chỉ có những kẻ không có phe cánh mới sợ sự nghi ngờ, mà ở Kacxi Kolhaun bọn đó quá đủ. Chẳng có gì đe dọa hắn nếu họ không tìm... Mà khả năng này có nhiều hay không ? Một đối mười. Chắc hơn cả là nó không bị mắc lại và giờ đây đang nằm ở một nơi nào đó trong rừng.

Phấn khởi lên vì hy vọng này, Kolhaun bình tĩnh lại và với vẻ hoàn toàn bất cần, tuy là giả bộ hơn là thật sự, hắn bước ra đồng cỏ mở rộng. Sau hắn là Zep Xtump trên lưng con gựa cái già, kèm con ngựa tía chở cái xác không đầu.

CHƯƠNG XCIII

Cái xác không đầu

Phiên tòa bị dừng lại vì hai phần ba khán giả và một nửa số thẩm phán xông vào cuộc đuổi bắt người ký sĩ bí hiểm.

Nhưng tòa không chấm dứt mà chỉ tạm giải lao. Không cần thiết nhưng phải im lặng chấp nhận.

Một giờ trôi qua. Trong thời gian đó quan tòa đã hút hết hai điếu xì gà và nhấp hết một lượng cô - nhắc kha khá. Ông tán chuyện thoải mái với viên chủ tọa, các luật sư, các vị thẩm phán còn lại và những khán giả đi bộ tới đây.

Đề tài nói chuyện tìm chẳng khó. Những sự việc khó hiểu xảy ra gần đây, có thể nói về chúng không chỉ một giờ mà còn mãi cả về sau này nữa.

Tất cả tìm kiếm lời giải đáp và hồi hộp chờ đợi sự trở về của những người tham gia đuổi bắt.

Người ta hy vọng sẽ tóm được kị sĩ không đầu và nhờ vậy sẽ khám phá ra bí mật của nó, mà ở một mức độ nào đó có thể giải thích được bí mật của vụ giết người.

Trong số họ có một người có thể giải thích được điều thứ nhất, dù rằng điều thứ hai chàng còn chưa rõ. Đó là bị cáo. Nếu người ta cho chàng quyền nói, chàng sẽ tiếp tục câu chuyện của mình.

Còn giờ đây, theo quyết định của toà và theo lời khuyên của những người cãi cho chàng, chàng giữ im lặng.

Qua một thời gian, những người đuổi bắt quay về. Không phải một lúc mà thành từng nhóm, theo mức độ họ bỏ xa nhau.

Tất cả đều nói như nhau: không ai trong số họ đến gần được kị sĩ không đầu ở một mức độ có thể thêm được gì vào những điều đã biết. Bí mật vẫn còn chưa khám phá ra được.

Lúc sau họ phát hiện ra rằng hai người đầu tiên lao vào cuộc chạy đuổi chưa quay về. Đây là người thợ săn già và viên đại úy giải ngũ. Họ phi rất xa phía trước mọi người, họ đang tiếp tục cuộc đuổi bắt chăng? Có thể sự gắng sức của họ sẽ đạt kết quả...

Tất cả đều ngóng ra đồng cỏ. Tất cả hy vọng sẽ nhìn thấy từ đó hai người đuổi bắt và biết đâu còn có cả kỳ sĩ không đầu nữa.

Một giờ nữa qua đi, cũng chẳng thấy họ đâu. Không chỉ không thấy họ xuất hiện cùng với người tù binh được mong đợi mà cả trở về tay không cũng chẳng thấy.

Tiếp tục hay là gác lại phiên toà xét xử ?

Viên chương lý năng nặc đòi tiếp tục, những người biện hộ cũng không kém phần sôi nổi đòi gác lại ngày mai, bởi vì còn chưa hỏi cung được một nhân chứng quan trọng – Zep Xtump.

Vang lên tiếng kêu la đòi tiếp tục xét xử.

Những kẻ la ó đã đạt được cái họ mong muốn. Việc tiếp tục phiên toà đã được chuẩn y, cho dù giờ đây nó có thể diễn ra không có sự tham gia của các nhân chứng. Có lẽ họ sẽ kịp quay về đúng lúc. Nếu không, thì sau đó sẽ thảo luận xem phiên toà có nên gác lại ngày mai không cũng chưa muộn.

Viên quan toà quyết định như vậy. Các thẩm phán ủng hộ ông ta. Cử tọa cũng vậy.

Người ta lại cho gọi bị cáo để chàng tiếp tục lời khai của mình, lời khai đã bị cắt ngang một cách bất ngờ.

- Anh đã định kể cho chúng tôi nghe cái mà anh nhìn thấy, - Luật sư nói với Moric Giêran - Hãy tiếp tục đi. Anh nhìn thấy cái gì ?

- Tôi thấy một người nằm sóng xoài trên cỏ.

- Người ngủ ?

- Vâng, một giấc ngủ vĩnh viễn.

- Người chết ?

- Còn hơn cả chết, nếu có thể nói như vậy. Sau khi nghiêng xuống người anh ta, tôi nhìn thấy đầu anh ta đã bị chặt.

- Đầu bị chặt ?

- Vâng. Tôi đã không chú ý tới điều này. Anh ta nằm sấp, và cái đầu anh ta ở trong một tư thế tự nhiên nhất. Thậm chí đến chiếc mũ vẫn còn ở trên đầu. Tôi nghĩ rằng anh ta ngủ, mặc dầu tôi cảm thấy ở đây có một cái gì đó không ổn. Đôi tay anh ta dang ra như không còn sức sống, và đôi chân cũng vậy. Ngoài ra trên cỏ còn có thứ gì đó màu đỏ. Trong ánh sáng mờ mờ buổi sáng sớm tôi không chú ý ngay. Khi tôi cúi xuống xem xét thì tôi cảm thấy có mùi mặn mặn kỳ lạ, mùi máu người. Không còn nghi ngờ gì nữa, trước mặt tôi là một xác chết.

Tôi chú ý tới vết thương sâu cắt ngang cổ cùng với vết máu khô nơi nó. Sau đó tôi đã nhận ra chiếc đầu đã bị cắt đứt...

Những tiếng kêu kinh hãi vang lên.

- Anh nhận ra người đó chứ ?

- Than ôi, vâng !

- Anh nhận ra mà thậm chí còn chưa nhìn vào mặt ?

- Tôi không cần phải làm điều này. Trang phục của chàng cũng đủ chỉ rõ cho tôi.

- Trang phục như thế nào ?

- Tấm xerap vắn trên vai và chiếc xombrero trên đầu. Chúng là của tôi. Nếu như không có sự trao đổi trang phục giữa chúng tôi thì tôi đã nghĩ rằng chính tôi đang nằm đó. Đó là Henri Poindekter.

Lần nữa tiếng rên rỉ đau đớn lại vang lên, nó át cả tiếng thì thầm xôn xao của đám đông.

- Hãy nói tiếp đi - Người biện hộ nhắc - Hãy kể những gì anh phát hiện được.

- Khi chạm vào thân hình nạn nhân tôi thấy nó đã lạnh, hoàn toàn lạnh ngắt. Tôi hiểu rằng chàng đã nằm như vậy một vài giờ. Máu đã đông lại và gần như khô đi. Nó trở nên sẫm màu. Ít nhất là tôi đã cảm giác như vậy trong ánh sáng mờ mờ buổi sớm. Mặt trời lúc ấy còn chưa mọc. Tôi có thể nhận định sai lầm về nguyên nhân cái chết và nghĩ rằng người ta đã giết chàng bằng cách chặt đầu, nhưng sau khi nhớ tới phát súng đã nghe thấy trong đêm, tôi nghĩ

rằng trên thân người phải có một vết thương nữa. Và đúng như vậy khi lật xác chết lên, tôi nhìn thấy một lỗ nhỏ trên tấm xerap. Vài chung quanh lỗ thủng đẫm máu. Lật tà tấm xerap lên, tôi nhận thấy trên ngực một vết màu tím đỏ. Không khó gì để xác định rằng viên đạn đã găm vào đấy. Nhưng vết thương không có ở sau lưng. Rõ ràng viên đạn còn mắc lại trong thân mình.

- Anh cho rằng nguyên nhân cái chết là viên đạn chứ không phải là việc chặt đầu đó sao ?

- Vết thương rõ ràng là chết người. Nếu không phải là chết ngay tức khắc thì ít nhất cũng qua vài phút, thậm chí vài giây.

- Anh nói rằng chiếc đầu bị chặt hoàn toàn rời khỏi thân mình phải không ?

- Hoàn toàn, mặc dầu nó nằm sát vào thân. Hình như sau khi bị chặt không ai chạm vào thân mình cũng như chạm vào cái đầu.

- Anh cho rằng cú chặt này được thực hiện bằng vũ khí gì ?

- Tôi cảm thấy bằng búa hoặc bằng dao sắc.

- Anh có nảy ra một sự nghi ngờ nào đó cho ai hoặc vì sao người ta có thể thực hiện một tội ác kinh tởm như vậy ?

– Lúc bấy giờ thì không. Tôi đã quá kinh sợ đến nỗi chẳng còn suy nghĩ được gì. Tôi không tin vào mắt mình. Khi đã bình tĩnh lại chút ít, tôi hiểu rằng Henri Poindekter đã bị giết chết. Lúc đầu tôi cho rằng, bọn Komantri đã làm điều này. Nhưng da đầu lại không bị lột, thậm chí chiếc mũ cũng còn lại trên đầu.

– Như vậy là anh cho rằng người da đỏ không tham dự vào đây ?

– Vâng.

– Anh còn nghi ngờ người nào khác không?

– Vào giây phút đó thì không. Tôi chưa bao giờ nghe nói Henri Poindekter có kẻ thù ở đây hoặc nơi nào khác. Nhưng sau đó trong tôi đã nảy ra mối nghi ngờ. Mối nghi ngờ ấy vẫn còn cho đến bây giờ.

– Anh hãy báo cho toà biết.

– Tôi phản đối – Viên chủ tọa chen vào – Chúng ta hoàn toàn không quan tâm tới những nghi ngờ của bị cáo. Tôi cho rằng chúng ta phải nghe câu chuyện hoàn toàn “như thật” của anh ta là đủ rồi.

– Hãy để cho anh ta tiếp tục - Viên quan toà vừa kêu lên vừa châm một điếu xì gà mới.

– Hãy kể xem anh đã làm gì tiếp theo – Luật sư nhắc.

– Xúc động bởi những gì nhìn thấy, lúc đầu tôi chẳng biết tôi phải làm gì. Tôi quả quyết rằng chàng

trai bị giết một cách có chủ định từ trước, bị giết bằng chính phát súng mà tôi đã nghe thấy. Nhưng ai bắn ? Rõ ràng là không phải những người da đỏ. Tôi đã nghĩ hay đấy là một tên cướp nào. Nhưng điều đó không giống sự thật lắm. Chiếc xerap Mèchxich của tôi giá không dưới một trăm đôla. Hẳn tất nhiên phải lấy nó đi. Vậy mà nói chung không một đồ vật nào bị cướp, thậm chí chiếc đồng hồ vàng vẫn còn nguyên trong túi và trên cổ vẫn còn lấp lánh sợi dây chuyền đầm máu. Tôi đi đến kết luận rằng tội ác đã được thực hiện để báo thù. Tôi bắt đầu cố nhớ lại xem tôi có nghe được một khi nào đó chàng Poindekter trẻ tuổi xung đột với ai hay chàng có một kẻ thù nào đó không. Nhưng tôi không nhớ ra được cái gì cả. Ngoài ra tên sát nhân chặt đầu chàng để làm gì ? Điều này làm tôi cảm tức hơn cả. Không tìm thấy lời giải đáp, tôi bắt đầu phải nghĩ xem phải làm gì. Ở lại bên xác chết thì thật vô nghĩa. Chôn nó xuống tại chỗ thì tôi cảm thấy không được. Tôi quyết định quay về đồn biên gọi người đến giúp mang cái xác về Kaxa del Korvô. Nhưng nếu để lại trong rừng thì bọn sói có thể phát hiện ra và sẽ cùng với bọn kền kền xấu xí nó trước khi tôi kịp quay lại. Những con kền kền đã bắt đầu bay lượn trên trời. Rõ ràng chúng đã nhận ra xác chết. Cho dù xác chàng đã bị phá hoại, tôi cũng không thể để cho bọn chúng làm hư hỏng thêm. Tôi nghĩ về đôi mắt thân yêu sẽ chứa chan nước mắt khi nhìn vào nó.

CHƯƠNG XCIV

Bí mật đã rõ

Bị cáo im lặng. Không ai giục chàng, đặt câu hỏi cho chàng. Tất cả hiểu rằng câu chuyện còn chưa kết thúc và họ không muốn làm đứt sợi chỉ của câu chuyện đang càng ngày càng hấp dẫn họ.

Chánh án, các vị hội thẩm, công chúng, tất cả chờ đợi, nín thở, mắt không rời khỏi bị cáo.

- Sau đó trong đầu tôi nảy ra ý nghĩ quán xác chết vào chiếc xerap mà nó vẫn còn đang ở trên mình chàng, rồi sẽ bọc lên trên đó chiếc áo khoác của mình. Như thế tôi hy vọng sẽ giữ được chàng khỏi chó sói và chim kền kền cho đến khi tôi quay về cùng với ai đó để đưa chàng ra khỏi rừng. Tôi đã cởi áo khoác ra khỏi mình, nhưng bấy giờ trong đầu tôi lại

nảy ra một kế hoạch mới có lý hơn, như tôi cảm thấy lúc đó. Thay vì quay trở về đồn, một mình tôi có thể đặt chàng ngang trên yên và lấy dây lắcxô buộc lại. Với ý định này tôi dắt con ngựa của mình tới và đã chuẩn bị nâng cái xác lên thì bỗng thấy một con ngựa khác cách đó không xa, con ngựa của người chết. Con ngựa đứng gần đang bình tĩnh gặm cỏ như không có gì xảy ra, dây cương buông vòng vèo trên đất và tôi tóm được nó, không khó khăn gì. Bắt con ngựa đứng yên khó hơn, đặc biệt khi tôi đưa nó tới gần xác của chủ nó đang nằm sóng sượt trên cỏ. Giữ dây cương nơi hàm thiếc, tôi đã nâng được xác chàng trai lên ngựa và đặt nó nằm ngang trên yên. Nhưng cái xác cứ trượt xuống vì nó đã cứng lại nên không sao gập lại được. Thêm vào đó con ngựa lại không đứng yên tại chỗ khi cảm thấy thứ hàng ghê sợ như vậy mà nó phải thồ đi. Sau vài lần thử không kết quả tôi đành chịu. Đã định thôi, nhưng bây giờ trong đầu tôi lại nảy ra một ý mới. Có một lần tôi đã đọc truyện nói về những người Hausô¹ ở Nam Mỹ. Khi có một người nào đó chết hoặc trở thành vật hy sinh cho những trường hợp bất hạnh trên các thảo nguyên Pampa thì dân Hausô đưa người bạn đã hy sinh về

¹ Hausô: nhóm chủng tộc hình thành ở Nam Mỹ vào thế kỷ 16, 17 do những cuộc hôn nhân giữa những người Tây Ban Nha và phụ nữ da đỏ Ac - hen - ti - na sống du mục.

nhà anh ta sau khi đặt anh ta lên mình ngựa, buộc vào yên ở tư thế ngồi như người còn sống. Tại sao tôi không làm như vậy với cái xác của Henri Poinđekter nhỉ ? Lúc ấy tôi đã thử đặt người đã chết lên lưng con ngựa của chàng. Nhưng chiếc yên tỏ ra không đủ sâu mà con ngựa lại càng không chịu đứng yên làm tôi không làm sao thực hiện được. Chỉ còn một cách: để về được đến nhà thì cần phải đổi ngựa. Tôi biết rằng con ngựa của tôi sẽ không chống lại. Ngoài ra chiếc yên sâu kiểu Mêchxich rất thuận lợi cho mục đích này. Tôi nhanh chóng đặt được người chết ở tư thế ngồi bình thường. Xác chết đã cứng lại, trước đó cản trở tôi, ngược lại giờ đây lại giúp cho tôi. Tôi lồng chân chàng vào bàn đạp và buộc chặt dây nịt vào đôi ghệt. Giờ đây sự cân bằng đã được đảm bảo. Sau đó tôi cắt một đoạn lăcxô buộc vào thắt lưng xác chết, nối một đầu vào mỏ yên phía trước, còn đầu kia vào mỏ yên phía sau. Bằng một mẩu lăcxô khác tôi buộc bàn đạp lại dưới bụng con ngựa để đôi chân khỏi bung đưa. Chỉ còn phải nghĩ xem phải làm gì với cái đầu mà tôi nhất thiết phải đem về. Tôi nâng nó lên khỏi mặt đất và thử nhấc chiếc mũ ra. Nhưng không thể được: chiếc đầu đã trương lên nhiều và chiếc xombrero đã gắn chặt vào nó. Khi hiểu là không thể gỡ chiếc mũ ra khỏi đầu, tôi bèn buộc một mẩu dây vào đai mũ còn đầu dây kia buộc vào mỏ yên. Thế là việc chuẩn bị để trở về đồn biên của tôi kết thúc. Không để mất thời gian, tôi nhảy lên yên còn ngựa

của người bị giết và huyết sáo con ngựa tía để nó phi theo sau tôi. Nó đã được dạy bảo điều này. Chúng tôi trở về khu cư dân bằng cách như thế nếu như năm phút sau tôi không bị hất ra khỏi yên ngựa và bất tỉnh nhân sự. Nếu không có tình thế đó thì tôi đã chẳng đứng ở đây, trước các ngài với tư cách là người bị buộc tội.

– Bị hất ra khỏi yên ư ? – Viên quan toà kêu lên
– việc này xảy ra như thế nào ?

– Đây đơn giản chỉ là một sự tình cờ, hay đúng hơn, tất cả xảy ra vì sự bất cẩn của tôi. Sau khi nhảy lên lưng con ngựa lạ, tôi chưa cầm ngay dây cương. Tôi đã quen điều khiển con ngựa của mình bằng tiếng nói và đầu gối, coi khinh hàm thiếc. Tôi đã không liệu được trước việc sắp xảy ra. Chúng tôi chưa kịp bước đi thì con ngựa tôi đang cưỡi quay đầu lại và đột nhiên hoảng sợ vì một cái gì đó. Nó nhảy sang một bên và lao như điên. Tôi kêu lên: “Gì vậy”, nhưng tôi biết rất rõ đó là cái gì. Khi quay đầu lại con ngựa đã nhìn thấy kỳ sĩ kỳ dị mà giờ đây trong ánh sáng ban ngày không chỉ làm khiếp sợ bất kỳ con ngựa nào mà cả con người nữa. Tôi định tóm lấy dây cương. Nhưng trước khi với được tới nó, con ngựa đã phóng hết tốc lực. Tôi đã nghĩ rằng dây cương rồi sẽ ở trong tay tôi ngay và tôi sẽ ghìm được nó lại. Nhưng rất nhanh tôi phát hiện ra rằng làm điều này thật không đơn giản. Dây cương đã tuột ra phía trước, hầu như gần tới tai

ngựa. Để tóm được nó, phải trườn lên cổ ngựa. Trong khi cố nắm lấy hàm thiếc, tôi không chú ý con ngựa đưa tôi đi đâu. Chỉ tới khi những cành cây sườn qua mặt đầu nhói tôi mới nhận ra rằng chúng tôi không còn đi trên con đường rừng mà là đang phi giữa các đám cây. Sau đó thì tôi không còn nhìn được bốn phía, cũng không tìm thấy dây cương. Tất cả sự chú ý của tôi chỉ nhằm tránh các cành xiêm gai mà hình như đang dang rộng những cánh tay đầy gai để hất tôi ra khỏi ngựa. Tôi cũng kịp tránh khỏi chúng mặc dầu bị xước khắp người. Nhưng tôi không kịp luôn qua một cành cây lớn, chìa ra ngang đường rất gần mặt đất, vào khoảng ngay tầm ngực tôi. Con ngựa của tôi rõ ràng do sợ thêm một cái gì đó, đã đâm sầm vào dưới ngay cành cây đó. Nó tiếp tục phi đi đâu thì tôi thật khó mà biết được. Các ngài có lẽ biết điều này rõ hơn tôi. Tôi chỉ có thể nói, tôi đã nằm lại dưới gốc cây đó với một vết thương trên trán và đầu gối bị dập. Mặc dầu tôi chỉ phát hiện ra điều này sau đó khoảng hai giờ. Khi tỉnh lại, tôi thấy mặt trời đã lên cao. Trên đầu tôi vài chục con kền kền đang chao lượn. Tôi nhìn thấy chúng đang vươn cổ ra. Có thể nói rằng chúng tưởng tôi là con mồi của chúng.

Cảnh tượng này xảy ra đồng thời với cái khát cháy cổ hành hạ buộc tôi nghĩ đến chuyện ra đi. Nhưng khi đứng lên tôi mới phát hiện ra rằng tôi không thể đi lại được. Hơn nữa, tôi chỉ hơi đứng được

mà thôi. Nếu ở lại nơi đó thì cũng như cầm bằng cái chết, ít nhất là tôi cảm thấy như vậy vào lúc đó. Bị những ý nghĩ này thôi thúc, tôi thu hết sức lực lê tới nơi có nước. Tôi nhớ rằng ở đâu đó gần đây phải có một dòng suối. Lúc thì tôi bò bằng bốn chân, lúc thì dựa trên chiếc nạng tự tạo. Cuối cùng tôi đến được dòng nước. Thoả cơn khát, tôi thấy dễ chịu và lập tức thiếp đi. Khi tỉnh lại tôi thấy những con sói đang vây quanh mình. Chúng không ít hơn hai mươi con. Vì biết sự nhút nhát của chúng, ban đầu tôi không sợ. Song tôi phải thay đổi ngay ý kiến về chúng. Chúng nhìn thấy tôi bị thương và cả bầy lao vào tôi. Vũ khí duy nhất, may thay, tôi còn giữ lại là con dao săn. Nếu không có nó, bọn thú ăn thịt kia đã xé tôi ra từng mảnh và nuốt chửng. Tôi phản công bằng dao và giết chết phải đến nửa tá. Nhưng dù vậy, cuộc chiến đấu vẫn kết thúc rất xấu cho tôi. Vì mất nhiều máu tôi yếu hẳn đi và sắp ngã xuống vì kiệt sức, nếu không có một sự tình cờ may mắn...

Chàng Muxtanger im lặng một phút, công chúng thở ra lấy hơi.

— Con Tara trung thành đã nhìn thấy tôi — Moric nói tiếp — Nó chạy khỏi nhà, chắc là để đi tìm tôi, mặc dù sau đó tôi nghe được lời giải thích khác, nhưng bây giờ tôi sẽ không làm khó khăn cho sự chú ý của các ngài. Như thế này hay thế kia thì con chó trung thành cũng đã tìm thấy tôi và lại rất đúng lúc để cứu tôi. Khi

nó tiến tới, bầy sói hoảng sốt bỏ chạy, tôi đã được cứu thoát khỏi số phận khủng khiếp. Sau đó tôi lại thiếp đi, mà cũng có thể tôi bất tỉnh. Khi tỉnh lại tôi đã có thể suy nghĩ về tình thế của mình. Tôi biết rằng con chó phải chạy tới đây từ nhà, tôi cũng biết là căn lều của tôi cách đó khoảng vài dặm và Felim, người hầu của tôi đã đưa nó về ngày hôm qua. Tôi quyết định nhấn tin cho anh ta, sử dụng con chó làm người đưa thư. Tôi viết một vài lời trên tấm da thiếp, tình cờ còn lại ở tôi. Mặc dù tôi biết người hầu của tôi không biết chữ, nhưng tôi không nghi ngờ rằng hắn sẽ đoán ra được lá thư này của ai. Sau khi thấy tờ giấy của tôi, hắn sẽ tìm được ai đó để đọc nó. Tôi càng tin tưởng điều này, bởi bức thư viết bằng máu.

Để thêm phần gìn giữ, tôi gói tờ giấy vào miếng lát chiếc mũ và gài gói nhỏ này vào cổ để con Tara. Tôi phải tốn nhiều công sức mới bắt được con chó lia tôi. Nhưng cuối cùng rồi con chó cũng ra đi, tôi hy vọng nó sẽ về tới nhà. Và đúng là thư của tôi đã đến đúng nơi, mặc dù tôi mới chỉ biết được điều này ngày hôm qua. Con chó chạy đi một lát tôi lại thiếp đi. Khi tỉnh dậy tôi nhìn thấy trước mặt mình một kẻ thù mới càng đáng sợ. Đây là một con báo. Giữa chúng tôi đã có một cuộc chiến đấu, nhưng nó kết thúc như thế nào và diễn ra có lâu hay không thì tôi không thể nói được. Hãy để cho vị cứu tinh dũng cảm của tôi kể lại điều này. Đó là Zep Xtump, mà tôi hy

vọng sẽ nhanh chóng trở về để kể cho tất cả nghe, và đồng thời về những cái khác mà tôi biết cũng không hơn gì các ngài. Tôi không nhớ được gì hơn nữa, ngoài những cơn ác mộng khủng khiếp nặng nề, đôi khi được thay bằng giấc mơ hạnh phúc. Tôi thoát khỏi chúng chỉ vừa ngày hôm kia thôi, và phát hiện ra rằng mình đang ở trong tù và bị buộc tội giết người... Tôi xin kết thúc, thưa các ngài hội thẩm

“Nếu đây không phải sự thật, thì nó được bịa ra một cách rất tuyệt”. Đó là ý kiến của viên quan tòa, các vị hội thẩm và công chúng khi bị cáo kết thúc câu chuyện của mình.

Nhiều người tin bị cáo và gạt bỏ những ý nghĩ về sự bịa đặt. Một con người chỉ mới vừa thoát khỏi cơn mê sảng không thể nghĩ ra được một câu chuyện giản dị và chi tiết đến thế. Hoàn toàn khó có khả năng chàng bịa ra một câu chuyện như vậy.

Sự thú nhận của bị cáo biện hộ được rất nhiều cho chàng, còn hơn cả những lời phát biểu hùng hồn của các luật sư. Nhưng dù sao đó cũng chỉ là những lời nói của chàng. Để biện hộ cho chàng đòi hỏi những lời khai xác nhận của nhân chứng.

Nhân chứng đó ở đâu, rất nhiều điều phụ thuộc vào vị nhân chứng này. Zep Xtump, ông ta ở đâu rồi ?

Hàng nghìn con mắt nhìn về phía chân trời. Năm trăm con người chờ đợi người thợ săn già, với Kacxi Kolhaun hay không có hấn, với ky sĩ không đầu hay không với nó, bởi ông sẽ chấm dứt cái câu đố này.

Những người tụ tập nơi đây biết rằng trong những chuyến chu du của ông không có cái gì là không thể xảy ra.

Đây là những cư dân vùng Tây Nam Têchdơt trong phạm vi từ Liano – Êxtakadô, từ nơi bắt đầu con sông Lê ông trong vắt, nơi mà dòng Riôđơ Nuexet thu thập nước của hàng trăm dòng nước khác trong như kính, những con người này sống trong một vùng đất hơi đặc biệt, nơi mà một con nai bị bắn lúc đang chạy, hay một con ngựa tình cờ chết trong đám cỏ, nếu không bị xâu xé bởi loài thú ăn thịt thì qua một thời gian ngắn sẽ bỏ qua cả định luật phân rã, nơi một xác người chưa chôn cất, không được che đậy thì sau bốn mươi tám tiếng đồng hồ sẽ giống như một cái xác ướp Ai Cập.

Trong số những người có mặt tại đây chẳng ai không biết đặc điểm này của khí hậu Têchdơt, phần đất gần núi Xiera và đặc biệt là gần nhánh núi Liano – Êxtakadô.

Nếu người ta đưa ky sĩ không đầu đến chỗ gốc sỏi thì không ai ngạc nhiên nếu thấy trên cái xác của

Henri Poin đeker không hề có một dấu hiệu nào của sự phân hủy. Phần này của câu chuyện không gợi lên ở người nghe một mối nghi ngờ nào.

Hầu như mỗi người trong số những ai có mặt đều nóng lòng chờ đợi nhân chứng cuối cùng, lời khai của người đó phải đem lại tự do cho bị cáo hoặc gửi chàng thẳng tới giá treo cổ.

Đó là nguyên nhân vì sao tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn về phía bầu trời màu xa phía hoà lẫn với màu xanh ngọc bích của trắng cổ.

CHƯƠNG XCV

Nhân chứng cuối cùng.

Sự chờ đợi trong im lặng nghiêm trang kéo dài hơn mười phút.

Sự im lặng thỉnh thoảng lại bị phá vỡ bởi những tiếng kêu riêng lẻ. Lúc thì người này, lúc thì người kia tưởng rằng trên chân trời hiện ra một chấm đen nào đó. Bấy giờ tiếng ồn ào nổi lên trong đám đông, tất cả đều cố kiễng chân để nhìn cho rõ hơn. Đã ba lần xô xao giả tạo. Giờ đây công chúng không còn kiên nhẫn nữa. Bỗng nhiên lần thứ tư lại vang lên những tiếng kêu, to hơn và tin tưởng hơn. Và đúng thật, trên chân trời hiện ra những chấm đen, mà chúng nhanh chóng lớn dần thành những hình người đang chuyển động.

Tiếng hoan hô ồn ào vang lên dưới gốc cây sồi khi ba kỵ sĩ xuất hiện từ sau màn không khí nóng bỏng của đồng cỏ và tiến lại gần gốc cây.

Hai trong số họ không khó gì nhận ra – đấy là Zep Xtump và Kacxi Koldaun. Cũng rất dễ nhận ra người thứ ba – bởi bộ dạng của nó quá khác thường.

Những tiếng reo ban đầu của đám đông mừng sự trở về của hai kỵ sĩ được thêm vào những tràng reo hò còn vũ bão hơn, khi họ nhìn thấy người bạn đường của họ, người mà lâu nay là đối tượng của những suy tưởng bí hiểm và những giả thiết kỳ lạ.

Mặc dù giờ đây bí mật bao quanh nó đã tan đi nhưng nó vẫn gây nên những nỗi sợ hãi xao xuyến.

Sau lời chào là một sự im ắng. Không ai phá vỡ nó cho đến khi các kỵ sĩ đã đến thật gần, bây giờ chỉ còn những tiếng thì thầm rụt rè vang lên đây đó, dường như những ý nghĩ của khán giả quá kín đáo để có thể nói to lên.

Những người chạy đi đón lại càng trở nên im lặng ưu tư khi họ đi kèm với hai kỵ sĩ đến dưới gốc cây sồi.

Ba kỵ sĩ dừng lại ngay giữa đám đông.

Hai người nhảy xuống ngựa. Người thứ ba ngồi lại trên yên.

Kolhaun đưa con ngựa của mình về một phía và biến mất trong đám đông. Không ai còn để ý tới sự có mặt của hắn. Mọi cái nhìn, đồng thời mọi ý nghĩ đều tập trung về phía kỵ sĩ không đầu.

Zep Xtump, sau khi để con ngựa già của mình lại một chỗ, ông đến cầm hàm thiếc con ngựa của kỵ sĩ không đầu dắt tới chỗ cây sồi, nơi tòa đang an tọa dưới bóng của nó.

Một tiếng rú lên: “Chúa tôi, chính là nó !” - Một ông già lão đảo đi lên phía trước và dừng lại bên cạnh kỵ sĩ không đầu.

Đó là cha chàng.

Từ xa vọng đến một tiếng kêu rồi chuyển thành tiếng rên rỉ nghẹn ngào như có một phụ nữ nào đó bị ngất đi. Đó là chị gái chàng.

Người ta dìu Vili Poindexter đi. Ông không chống lại, rõ ràng ông không còn biết những gì xảy ra xung quanh. Người ta đưa ông tới cỗ xe và đặt ông vào ngồi cạnh con gái.

Nhưng chiếc xe không chạy đi. Luiza Poindexter điều khiển ngựa. Nàng còn chưa đi khỏi đây khi còn chưa biết kết cục cuối cùng của phiên tòa khi tòa còn chưa công bố bản án, khi còn chưa đến giờ treo cổ nếu kết cục của nó là như vậy.

Người ta đề nghị người thợ săn già đến vị trí của nhân chứng.

Ông tới, không cần nhiều thủ tục hình thức. Bởi Zep Xtump đã thê rồi, người ta chỉ đề nghị ông kể tất cả những gì ông biết về vụ này.

- Lần đầu tiên tôi nghe về chuyện kỳ lạ này là ngày thứ hai sau cái ngày chàng Henri Poindekter trẻ tuổi bị mất tích. Người ta kể cho tôi đúng lúc tôi đi săn về. Người ta còn nói rằng họ buộc cho chàng Muxtanger tội giết người. Tôi hiểu rằng chàng không phải là người có thể làm điều này và tôi lập tức lên đường tìm chàng.

Ở nhà chàng chỉ có một mình Felim, người hầu của chàng. Gã trai đang quá khiếp hãi bởi tất cả những gì đã xảy ra. Tôi không tài nào hiểu nổi những gì mà hắn kể lại. Đang lúc chúng tôi nói chuyện thì con chó chạy tới. Trên cổ của nó có đeo một vật gì đó. Té ra đó là tấm danh thiếp của chàng Muxtanger. Trên tờ giấy có những dòng chữ viết bằng mực đỏ, chính là viết bằng máu. Những dòng chữ dành cho những người biết đọc nhằm báo cho họ biết nơi có thể tìm được chàng. Tôi đi ngay tới đó mang theo Felim và con chó. Chúng tôi đến thật đúng lúc và cứu được chàng Muxtanger khỏi móng vuốt của một con thú có đốm mà người Mèch xich gọi là hổ. Trước đó tôi lại nghe chàng Iêch lằng trẻ tuổi gọi nó là con báo đốm. Tôi đã nhả đạn vào con mèo

lớn đó và kết liễu ngay đời nó. Sau đó chúng tôi đưa chàng Muxtanger về căn lều của chàng. Chúng tôi đã phải đưa chàng về nhờ một thứ giống như một chiếc cáng bởi vì một bước chàng cũng không thể tự đi được. Và còn có cái gì đó không ổn với cái đầu chàng. Chàng phản ứng không hơn gì con gà tây rừng trong tiết xuân. Chúng tôi đưa chàng về nhà như vậy đấy. Chàng nằm liệt cho đến khi xuất hiện đội quân đến tìm chàng...

Nhân chứng im lặng trong một phút, dường như ông muốn cân nhắc xem có nên kể tất cả những gì xảy ra trong căn lều của chàng Muxtanger. Im lặng về chúng là tốt hơn chăng ?

Ông chọn điều cuối cùng.

Tuy nhiên điều này chẳng làm viên chương lý thích thú và ông ta bắt đầu thẩm vấn người thợ săn.

Cuối cùng ông ta cũng buộc người thợ săn kể lại tất cả những gì xảy ra cho đến lúc người ta giam Moric Giêran vào ngục.

- Nào, bây giờ - Zep Xtump nói khi người ta đã kết thúc việc hỏi cung ông - Các ngài đã yêu cầu tôi kể những gì tôi biết bên ngoài vụ việc này, những gì mà các ngài còn chưa nghĩ tới chuyện hỏi, tôi muốn tự mình thêm vào.

- Hãy tiếp tục đi ngài Xtump - Viên luật sư từ Xanh Antoniô nói.

- Vậy thế này. Những gì mà tôi sẽ nói ở đây, không chỉ liên quan tới người bị xét xử, mà còn với một con người khác mà chính hắn phải ngồi thay vào chỗ của chàng. Bây giờ tôi còn chưa nói tên hắn ra đây. Tôi chỉ nói những gì tôi đã biết. Các ngài, thẩm phán sẽ tự đoán ra những điều còn lại.

Người thợ săn già dừng một phút để thở ra như đang chuẩn bị kể một câu chuyện dài.

Không ai định ngắt lời ông hoặc giục già ông. Tất cả đều cảm thấy ông có thể khám phá ra vụ giết người. Kỵ sĩ không đầu không còn là điều bí mật nữa.

- Thế đấy, các bạn ! - Zep nói tiếp - Sau khi được nghe và cái chính là được nhìn thì tôi hiểu rằng chàng Poindketer không còn sống nữa. Đồng thời tôi còn biết chắc chắn một điều nữa, đó là không phải chàng Muxtanger, không phải Moric Giêran gây nên tội ác hèn hạ này. Thế thì là ai ? Đây là câu hỏi hành hạ tôi cũng như rất nhiều quý vị đã từng suy nghĩ về điều này. Nhiều người quý tha ma bắt, đã chống lại chàng, điều này tôi không phản đối. Nhưng tất cả điều này không lay chuyển được tôi. Tôi quyết định tự mình nghiên cứu dấu vết trên đồng cỏ. Tôi biết rằng tôi sẽ tìm ra những dấu ngựa từ đó đi và ngược lại. Nhưng, quý tha ma bắt ở đó quá nhiều dấu

vết, lại đi về rất nhiều hướng. Nếu không có điều đó thì mọi việc quả là rất đơn giản. Vết một con ngựa làm tôi đặc biệt quan tâm và tôi quyết định đi theo nó dù cho đến cùng trời cuối đất. Đây là dấu vết một con ngựa Mỹ mà một chiếc móng của nó bị sút. Đây chính là cái móng đó.

Nhân chứng thò tay vào túi sau của chiếc áo choàng và thong thả lôi từ đó ra một chiếc cá sắt đã bị vỡ.

Ông nâng nó lên đủ cao để cho viên quan toà cùng các vị hội thẩm và tất cả những người có mặt đều nhìn thấy.

- Thế đấy, ngài chánh án và các ngài hội thẩm, con ngựa với chiếc móng sút phi trên đồng cỏ vào chính đêm hôm đó, cái đêm xảy ra vụ giết người. Nó đi theo vết người bị giết và đồng thời đi theo cả người bị buộc tội. Nó theo sau họ và dừng lại không xa nơi xảy ra án mạng. Nhưng chủ của nó lại đi tiếp đến tận chỗ mà người ta tìm ra vũng máu. Đây là việc làm của bàn tay hẩn. Tên giết người cưỡi trên con ngựa có chiếc móng sút.

- Tiếp tục đi. Ngài Xtump - Viên quan toà nói - Hãy giải thích, cái thông báo bất ngờ này của ngài có ý nghĩa gì ?

– Nó như thế này: con người mà tôi nói đến đã giấu mình trong rừng và từ đó nhả đạn giết chết chàng Poindexter trẻ tuổi.

– Người nào ? Hắn là ai ? Hãy gọi tên hắn ! Gọi tên hắn ! – Hai mươi giọng cùng gào lên một lúc.

– Các ngài hãy tìm tên hắn ở kia.

– Ở đâu ?

– Trong cái xác này... Các ngài hãy nhìn đây – Nhân chúng vừa nói tiếp vừa chỉ vào cái xác chết – Các ngài có nhìn thấy vết máu đỏ trên chiếc xerap vằn này không ? Giữa vết máu là một lỗ thủng mà sau lưng lại không có lỗ thủng. Thế đấy, tôi nghĩ rằng viên đạn vẫn còn lại trong thân người. Chúng ta hãy lấy nó ra và xem thử.

Không ai phản đối. Một vài người bước lên. Họ thận trọng nhấc tấm xerap lên.

Một sự im lặng vô cùng trang nghiêm bao trùm xung quanh. Chỉ khi tấm xerap đã được vén lên, tiếng thì thầm mới vang lên dọc theo đám đông.

Trên xác chết là chiếc áo blu xanh da trời có những nếp xếp ly ở ngực. Chiếc quần cùng màu như vậy với một giải màu sáng dọc theo đường may chỉ nhìn rõ tới đầu gối bởi vì chân chàng đi đôi ghệt bằng da dẫm.

Thắt lưng được buộc hai vòng dây bên bằng lông đuôi ngựa. Các đầu dây được buộc chặt vào mỏ yên nhờ vậy cái xác giữ được ở tư thế ngồi. Thêm vào đó nó còn được buộc chặt bởi những đầu dây khác vào bàn đạp và được chằng lại dưới bụng ngựa.

Tất cả đều giống y như lời bị cáo mô tả, duy nhất chỉ thiếu có cái đầu.

Vậy nó ở đâu ?

Không ai dám đưa ra câu hỏi này. Vừa lắng nghe những điều Zep Xtump nói, mọi người vừa chăm chú nhìn vào xác chết.

Nó bị bắn vào hai chỗ: một viên đạn cắm phía trên vùng ngực còn viên thứ hai nhằm vào đúng lồng ngực, phía trên khoang bụng.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào vết thương dưới. Xung quanh lỗ thủng máu chảy ra. Vải áo blu mềm thấm đẫm máu.

Vết phía trên rõ ràng không phải là vết thương. Đó chỉ là một lỗ thủng không lớn trên vải, chùng bằng hạt đậu, từ xa hầu như không thấy rõ vì quanh nó không có máu.

- Cái này - Zep vừa nói vừa chỉ vào lỗ thủng phía trên - Không có ý nghĩa gì. Các ngài nhìn thấy đấy, ở đây không có máu, điều đó chứng tỏ rằng viên đạn đã găm vào xác chết chứ không phải vào người

sống. Đây là chỗ tôi đã bắn vào đó trong cái đêm trên bờ vực. Còn đây là vết thứ hai, nó hoàn toàn khác. Nó là một vết thương chết người. Và nếu không nhầm thì các ngài sẽ tìm được viên đạn ở chính chỗ này đây. Cần phải mở ra để xem xét.

Lời đề nghị của người thợ săn già không gặp phải sự phản đối. Ngược lại, chính viên quan toà ra lệnh lấy viên đạn ra.

Đây được mở ra và người ta nhấc xác chết khỏi yên ngựa.

Nó đã cứng lại, cứng đờ ra như gỗ. Chân và tay hoàn toàn không thể bẻ gập lại được. Nhưng rất nhẹ, dường như tất cả đều khô quắt lại. Trọng lượng của nó không hơn một xác ướp.

Người ta cẩn thận đặt nó xuống cỏ. Một vài người im lặng cúi xuống. Xem Menli đóng vai trò người làm phẫu thuật. Theo lệnh viên quan toà, ông ta khoét một vòng quanh vết thương, nơi từ đó máu chảy ra.

Phía bên trái phổi, người ta đã tìm thấy được vật cần tìm. Con dao sẫm nhọn chạm phải một vật cứng giống như một viên đạn chì. Đúng là một viên đạn chì !

Vết cắt lách qua xương sườn đến phổi.

Người ta lấy viên đạn ra lau sạch và chuyển cho các vị hội thẩm.

Cho dù nó có bị xước đi trong nòng súng, cho dù nó bị sút mẻ ở nơi nó đập phải chiếc xương sườn nhưng dù sao trên nó vẫn còn nhận ra được hình vắng trắng khuyết và ba chữ cái “K.K.K”

Những dấu hiệu này nói lên rất nhiều điều. Trong số những người đang xem xét chúng có một vài người nhớ lại họ đã nghe nói về những dấu hiệu này trước đó. Họ có thể làm chứng được rằng kẻ nào đã ba hoa về những dấu hiệu này trong lúc hạ được con báo.

Kẻ nào lúc bấy giờ đã khoác lác chắc hẳn lúc này phải lấy làm hối tiếc.

Nhưng hẳn ở đâu ?

Đám đông bắt đầu đưa ra câu hỏi này.

- Ngài giải thích điều này như thế nào ? Ngài Xtump ? Luật sư hỏi.

- Còn phải nói gì nữa sự việc rất đơn giản ! Ngay cả những người non nớt cũng thấy rõ như ban ngày là viên đạn này đã giết chết chàng Poindekter trẻ tuổi.

- Nhưng ngài nghĩ sao, ai đã bắn ?

- Cái này cũng không kém phần rõ ràng. Khi con người ký tên mình vào bức thư, ai cũng biết bức thư đó do ai gửi tới. Thật ra đó là những chữ cái đầu tiên đoán được chúng không khó. Chính những chữ cái ấy đã nói rõ.

- Tôi thấy không có gì đặc biệt ở đây - Viên chưởng lý xen vào - Viên đạn có đánh dấu, đó là sự thật. Trên nó có những cái có thể hoặc cũng không có thể liên quan tới một công dân đáng kính ở địa phương. Thậm chí có thể cho rằng đây là những chữ cái đầu của tên anh ta và viên đạn là của anh ta. Nhưng dù sao những cái đó cũng chưa chứng minh được gì. Giết người bằng vũ khí ăn cắp là chuyện khá thường tình. Ai có thể phản đối được điều này ? Ngoài ra - Viên chưởng lý tiếp - Người ấy thực hiện tội ác để làm gì, con người mà ngài ám chỉ ấy ? Tất cả chúng tôi đều biết, đây là những chữ cái đầu tên của ai. Tôi sẽ nghĩ rằng anh ta sẽ phủ nhận điều này. Bởi điều này cũng chưa chứng minh được cái gì. Còn những chứng cứ khác cho phép nêu tên anh ta trong vụ án này lại không có.

- Ngài nghĩ vậy ư ? - Zep Xtump hỏi, ông nóng lòng chờ đợi cho viên chưởng lý kết thúc - Thế ngài gọi cái này là cái gì.

Cùng với những lời đó. Zep lôi từ trong bao đựng thuốc của mình ra một miếng giấy nhàu nát bị xám đen vì khói thuốc súng.

- Tôi đã tìm thấy cái này trong đám cây cạnh nơi xảy ra vụ án mạng - Người thợ săn già vừa nói vừa đưa những mẩu giấy cho những vị hội thẩm - Nó bị vướng vào gai của cây xiêm, nó rơi ra từ nòng súng của chính khẩu súng săn mà từ đó bay ra viên đạn

giết người. Theo như tôi hiểu, đây là một mẫu phong bì dùng làm ngòi. Thật thú vị là trên nó lại có cái tên hoàn toàn tương ứng với những chữ cái đầu trên viên đạn. Các ngài hội thẩm có thể tự đọc.

Người đứng đầu các vị hội thẩm cầm lấy tờ giấy. Sau khi vuốt thẳng nó, ông đọc to: “Kapitan Kacxi Kolhaun”¹

¹ Đại úy Kacxi Kolhaun.

CHƯƠNG XCVI

Chạy trốn

Sự công bố gây nên một ấn tượng mạnh giữa toà. Ngay lập tức vang lên những tiếng kêu đồng loạt trong đám đông. Đấy không phải là tiếng kêu kinh ngạc. Không ! Nó còn nói lên nhiều hơn thế. Đấy là sự biện hộ cho bị cáo và buộc tội một nhân chứng điên cuồng nhất trong tất cả.

Những lời khai của Zep Xtump đã chứng minh tội lỗi của Kolhaun, nhưng tất cả đã nghi ngờ hần sớm hơn, và theo mức độ khám phá các sự kiện, sự nghi ngờ càng tăng lên. Giờ đây tất cả đều rõ Moric Giêran vô can và không cần phải xử chàng vì tội giết Henri Poindekter.

Tất cả đều tin rằng kẻ giết người là Kacxi Kolhaun. Mảnh giấy bị cháy dở là mất xích cuối cùng trong chuỗi chứng cứ, và dù đây chỉ là tang vật gián tiếp, động cơ giết người vẫn còn là bí mật như trước, nhưng trong số những người có mặt chắc gì đã tìm được ai còn nghi ngờ kẻ nào đã gây ra tội ác.

Sau khi các vị hội thẩm lần lượt xem xét chiếc phong bì, người ta lại để cho nhân chứng nói, vì ông tuyên bố ông còn chưa nói hết. Ông kể vì sao ông sinh nghi ngờ, sự nghi ngờ đó buộc ông đi lần theo dấu vết trong đồng cỏ, về phát súng của Kolhaun trong rừng và về việc sau đó viên đại úy chạy đuổi theo kỵ sĩ không đầu, việc đổi ngựa. Cuối cùng ông kể tỉ mỉ về màn kịch trong rừng, khi hắn đã tóm được kỵ sĩ không đầu.

Sau đó ông im lặng, dường như chờ đợi những câu hỏi.

Nhưng chẳng còn ai nhìn vào ông nữa. Tất cả đều biết rằng ông đã kể xong câu chuyện của mình, mà nếu chưa xong đi nữa thì chứng cứ cũng đã quá đầy đủ.

Những người có mặt thậm chí không muốn chờ đợi cho đến khi toà bế mạc.

Sự chậm lại như vậy không hợp với những con người chỉ mới vừa là nhân chứng của việc công lý tí nữa thì bị lừa dối, và cùng với nó là cả họ nữa, và giờ đây, khi lương tâm cắn rứt, họ lớn tiếng yêu cầu.

- Thả ngay người lêclăng ra, chàng không có tội gì cả ! Chúng tôi không cần thêm chứng cứ gì nữa ! Tất cả đã rõ rồi ! Thả ngay chàng ra !

Cũng vang lên những tiếng khác không kém phần kiên quyết:

- Bắt giữ ngay Kacxi Kolhaun ! Đưa hắn ra toà ! Chính hắn đã gây ra tội ác ! Chính vì vậy mà hắn vu khống chàng Muxtanger ! Nếu hắn không có tội, thì hắn phải chứng minh được điều này. Người ta sẽ xử hắn một cách công minh, nhưng cần phải xử hắn. Chúng tôi chờ đợi lời nói của ngài, ngài chánh án ! Hãy ra lệnh tống giam Kolhaun. Hãy để tên tội phạm thay vào chỗ người vô tội !

Lúc đầu chỉ có vài giọng nói, nhưng sau đó tiếng kêu lôi cuốn tất cả những người tụ tập.

Viên quan toà không giám chống lại sức mạnh của đa số và bất chấp trình tự đã được thiết lập, người ta gọi Kacxi Kolhaun ra trước toà.

Người mô toà ba lần xướng tên hắn. Không có tiếng trả lời. Tất cả đưa mắt tìm Kacxi Kolhaun.

Chỉ có Zep Xtump nhìn được vào hướng cần nhìn.

Người thợ săn già chạy tới con ngựa già của mình. Nó vẫn đứng cạnh con ngựa tía như cũ. Với sự nhanh nhẹn, làm kinh ngạc tất cả những người có

mặt Zep nhảy lên lưng con ngựa của mình và phi khỏi gốc cây sồi.

Đồng thời tất cả lại nhìn thấy có một ai đó khác luôn giữa những con ngựa bị buộc trên đồng cỏ. Hấn chuyển động lén lút, hình như hấn đang sợ hãi bị người ta chú ý, nhưng rất nhanh và rõ ràng là đang đi tới một chỗ xác định.

– Hấn đấy ! Kacxi Kolhaun ! – Có ai đó kêu lên

– Hấn định chuồn ! – Người khác nói.

– Đuổi theo hấn ! – Giọng nghiêm khắc và đầy uy quyền của ngài quan toà vang lên. – Đuổi theo hấn và giải hấn tới đây !

Không phải nhắc lại. Những lời cuối cùng chưa kịp nói xong thì mười người đã lao tới chỗ con ngựa của mình.

Kolhaun đã tới được con muxtang xám của mình đang đứng ở mép bãi. Đấy chính là con muxtang mà hấn dùng để đuổi theo kỵ sĩ không đầu cách đây không lâu. Con ngựa hãy còn đang đóng yên cương.

Kolhaun đã nhận ra cảnh rối loạn dưới gốc cây và những tiếng kêu cũng đã vang tới tai hấn. Hấn hiểu người ta đã nhìn thấy hấn.

Bây giờ thì không phải giấu giếm làm gì nữa, hấn lập tức nhảy lên yên và lao vào đồng cỏ.

Năm mươi kỵ sĩ điên cuồng lao theo, phấn chấn lên vì lời dẫn dò:

— Dù sống hay chết cũng đưa hấn về đây.

Nhưng có cần phải nói điều này hay không ? Những người lao vào cuộc rượt đuổi bất hoàn toàn không cần một mệnh lệnh chính thức nào, họ nổi giận vì tội ác hèn hạ và họ muốn trả thù cho Henri Poindekter, người mà họ yêu mến kính trọng.

Chưa bao giờ trong cuộc đời, viên đại úy giải ngũ lâm vào nguy cơ như vậy, ngay cả khi ở trên bãi chiến trường đầm máu của trận đánh Buena - Vixta, hay ở bar Ôbedophê khi hấn nằm sóng xoài và khẩu súng lục của chàng Muxtanger kề sát vào thái dương hấn.

Viên đại úy nhận thức được điều đó. Đó là nguyên nhân vì sao hấn vừa thúc ngựa như điên vừa giận dữ và khiếp hãi ngoái cổ lại phía sau.

Nhưng trong cái nhìn của hấn chưa thấy nổi tuyệt vọng, mặc dầu thật đáng sợ, và sự tức giận của những người báo thù rượt theo sau lưng hấn cũng chưa làm mất hy vọng cuối cùng của hấn. Đúng, hấn vẫn còn hy vọng. Hấn biết rằng hấn cười trên con ngựa rất nhanh và trước mặt hấn là rừng.

Thật ra đến đó còn những mười dặm. Nhưng mười dặm chẳng là cái gì. Hấn phi với tốc độ hai mươi dặm một giờ, qua nửa tiếng nữa là hấn đã lọt vào rừng.

Phải chăng ý nghĩ này đã động viên hắn ? Chắc gì. Hắn biết rằng hắn không thể trốn trong rừng. Bởi trong số người đuổi theo, không ít hơn mười người dò theo vết có kinh nghiệm, mà đứng đầu họ chính là Zep Xtump.

Vậy thì cái gì đã làm cho hắn chưa tuyệt vọng ? Tại sao hắn không quy thuận cái số phận, có lẽ, đã an bài đối với hắn ?

Hay đây chỉ là bản năng tự vệ mù quáng ?

Hoàn toàn không. Kẻ giết Henri Poindekter đâu phải điên. Trong ý định chạy trốn công lý đáng sợ, hắn không đặt hy vọng ở con ngựa nhanh nhẹn của mình, con ngựa đang lao trên đồng cỏ, không đặt hy vọng vào đám rừng ở phía trước.

Sau rừng là biên giới. Đó chính là niềm hy vọng của hắn.

Phải nói rằng ở đó tồn tại hai biên giới. Một biên giới chia cắt hai dân tộc, được những người văn minh đặt ra. Giữa chúng tồn tại một hiệp ước về trao trả phạm nhân.

Thêm nữa, tên giết người có thể đánh lừa công lý (*điều này cũng thường xảy ra*) khi vượt qua biên giới tội phạm sẽ thay đổi quốc tịch và nơi sinh sống.

Song Kolhaun lại không chọn con đường này. Bởi hiệp ước giữa Têchdơt và Mêchxich đâu phải được

giám sát thiếu nghiêm khắc. Hấn sợ phải mạo hiểm. Nỗi sợ hãi của hấn có thể hiểu được: đây là trò chơi quá nguy hiểm đối với một con người đã bị nhơ nhuốc bởi một tội ác ghê gớm như vậy.

Hấn phi tới Riô Grand không phải để vượt qua biên giới Mêchxich. Hấn còn nhớ một biên giới khác. Đó là những bộ lạc Komantri hoang dã du mục, nó vô hình với tất cả những người da trắng. Chúng sẽ đón hấn như một người bạn bởi hấn đã làm đổ máu một trong những kẻ thù của họ. Trong những căn lều của người Indi, tên giết người tìm thấy không chỉ có chỗ trú chân. Hấn hy vọng vào sự hiếu khách và việc tiếp tục con đường công danh đẫm máu.

Đó là nguyên nhân vì sao Kolhaun không mất hy vọng thoát thân và chưa rơi vào nỗi tuyệt vọng. Và mặc dầu đang phi về Riô Grand, hấn đã dự định khi khuất sau những tán rừng là sẽ quay về hướng Lianô - Extakadô.

Hấn không sợ những nguy hiểm đợi hấn ở vùng sa mạc khủng khiếp này. Không có một tai ương nào có thể so sánh được với những cái đáng sợ đang đợi hấn phía sau lưng. Có thể sau đó hấn sẽ tiếc rằng hấn đã để mất gia sản, bạn bè, địa vị xã hội, những tiện nghi của thế giới văn minh. Hơn tất cả, đó là sự chia ly với con người mà hấn yêu đến mất trí. Có thể không bao giờ hấn còn được gặp nàng nữa.

Nhưng giờ đây thậm chí hấn chẳng còn thời gian để nghĩ tới nàng. Bởi vì đối với một con người hèn hạ thì cuộc sống quý giá hơn tình yêu. Hấn hy vọng cuộc sống của hấn còn ở phía trước cũng như hấn biết rõ cái chết đang đợi phía sau lưng.

Tên giết người lao đi với tốc độ mà con muxtang Mêchích có thể đạt tới, con muxtang nhanh nhẹn như một con ngựa A Rập

Rõ ràng con muxtang xám vẫn còn đang sung sức. Từ sáng sớm nó đã chạy hơn mười dặm, hơn nữa toàn phi nước đại, nhưng nó không hề tỏ ra một dấu hiệu gì mệt mỏi. Cũng như tất cả những con muxtang, nó có thể chạy một mạch năm mươi, và nếu cần, đến một trăm dặm mà không hề chậm lại.

“May mắn sao ta đã đổi được ngựa cho cô nàng Mêchích ! – Kolhaun nghĩ – Nếu không có con muxtang của cô ta, có lẽ giờ đây ta đang đứng trước gốc sồi âm đạm, trước mặt toà và các vị thẩm phán để nghe đám đông đòi treo cổ ta”.

Kacxi Kolhaun không còn sợ điều này nữa. Hấn nghĩ rằng nguy hiểm đã qua. Liếc lại phía sau, hấn thấy các kỵ sĩ đã bị bỏ xa. Nhìn phía trước, trên mảng cỏ xanh màu ngọc bích hiện ra một dải rừng tối sẫm. Kolhuan vững tin rằng hấn sẽ kịp đến đó và thoát thân.

CHƯƠNG XCVII

Đuổi theo tên giết người.

7ên giết người có kịp thoát không ? Nhiều người sợ điều này khi nhìn thấy Kolhaun lao như điên. Nhưng niềm hy vọng lại bùng lên khi Zep Xtump phi theo hấn. Niềm hy vọng càng tăng thêm khi hàng trăm kỵ sĩ, cả quân nhân và thường dân, lao đi nhập vào cuộc đuổi bắt.

Rồi biến thành niềm tin chắc chắn khi có thêm một kỵ sĩ nữa tham gia. Và mặc dầu chàng ra đi cuối cùng mọi người lại tin chắc rằng chàng sẽ vượt tất cả. Vì đấy chính là Moric Giêran cưỡi trên con ngựa muxtang nhanh nhẹn của chàng.

Không để mất một phút, chàng lao tới con ngựa tía mà kỵ sĩ không đầu cưỡi nó cách đó không lâu.

Con ngựa nhận ra chủ, sau khi hí lên vui mừng, nó phi nước kiệu đến đón chàng.

Cuộc chia ly mới lâu làm sao, nhưng cũng chẳng còn thời gian cho nỗi vui mừng gặp gỡ. Chàng Muxtanger chỉ kịp thốt lên một lời để đáp lại tiếng hí mừng rỡ. Một khắc sau chàng đã nhảy được lên yên và giữ chặt dây cương. Không có vũ khí, chàng bèn hỏi xem ai có thể cho chàng mượn chiếc Lăcxô của mình.

Và rồi ai đó ném cho chàng một cuộn dây đã buộc thòng lọng một đầu. Thêm một khắc nữa chàng đã phi đi.

Tất cả nhìn theo chàng, không còn ai nghi ngờ vào kết quả. Tên tội phạm không thể trốn tránh được cuộc xét xử. Phải đuổi kịp hắn, đưa hắn tới trước toà dưới gốc cây, nơi cách đây chưa lâu hắn đã trí trá đưa ra những lời khai man.

Và người tóm được hắn sẽ chính là người mà sự đối trá của hắn đã đe dọa chàng bằng cái chết !

Tất cả hồi hộp nhìn con ngựa tía cùng với kỵ sĩ của nó lao trên đồng cỏ.

Có ai đó cũng nhìn về hướng đó, nhìn vào đồng cỏ xa xa, nhưng không như những người khác. Đó là một cô gái đang căng thẳng nhìn ra từ phía sau tấm màn của cỗ xe.

Không chỉ sự tò mò làm nàng hồi hộp. Cặp mắt của nàng buồn rầu khi nàng nhìn theo chàng Muxtanger, nàng thương hại kẻ chạy trốn, đôi môi hé mở của nàng thì thầm lời cầu nguyện: “Lạy chúa, hãy xá tội cho kẻ giết người !”

Khi Moric rời khỏi đám đông, chàng nhận ra chàng còn cách người kỵ sĩ cuối cùng khoảng vài trăm acđơ

Nhưng điều này không làm chàng ngại. Moric biết rằng trên con ngựa tuyệt vời của mình, chàng sẽ ở hàng cuối không lâu.

Con tía không phụ lòng tin cậy của chàng. Dường như vui sướng vì thoát khỏi thứ hàng thồ khó hiểu, vì cảm giác thấy sự đụng chạm sinh động đầu gối của chủ mình, con ngựa trung thành lao ra đồng cỏ với một nước phi khác hẳn, như muốn nói lên rằng, nó vẫn mạnh mẽ như trước, đôi chân của nó vẫn giữ được sự mềm mại.

Chỉ một lát sau Moric đã bắt kịp người phi sau cùng vượt qua người đó, rồi một người khác, và thêm một người nữa, cho đến khi chàng dẫn đầu tất cả. Chàng lao vun vút qua những gò đồng, nương xói, trên cỏ mềm và đá nhọn cho đến khi những người còn lại không nhìn thấy chàng cũng như Kolhaun đã từ lâu khuất dạng.

Chỉ có một trong số những người đuổi bắt là còn nhìn thấy chàng. Ông cưỡi trên lưng một con nghêo đáng thương nhất mà người ta có thể tưởng tượng ra. Làm sao mà giải thích được cái gì đã làm cho nó chạy nhanh đến thế. Đó là một thứ đỉnh thúc giục lạ lùng: một con dao sắc nhọn thỉnh thoảng lại chọc vào mông nó. Zep Xtump đã giục con ngựa của mình một cách khắc nghiệt như vậy. Nhưng dù có như vậy đi nữa thì con ngựa già kia cũng không sức đâu mà bì được với con ngựa của chàng Muxtanger. Thực ra Zep không hy vọng vào điều đó. Mong muốn duy nhất của ông là không để mất dạng con ngựa tía, và ông đã thành công.

Còn một người nữa cũng nhìn thấy con ngựa tía đang lao đi tuy rằng hắn chỉ nhìn qua vai. Đó là kẻ chạy trốn.

Kolhaun chưa kịp tin vào sự thoát thân chắc chắn của hắn thì khi nhìn lại phía sau hắn đã kịp thấy con ngựa tía. Trên lưng nó không phải là một cái xác chết không đầu mà là một kỵ sĩ đối với hắn

còn đáng sợ hơn nhiều: Moric Muxtanger, chính cái con người mà hắn đã bằng mọi cách ráng sức để tiêu diệt. Đó là người báo thù mà hắn biết là không thể dứt ra được.

Cơn run sợ chạy khắp người hắn lạnh buốt. Hắn cảm thấy hắn đang chống lại chính số phận và tiếp tục cuộc vật lộn này là vô nghĩa. Không còn tin tưởng rằng sẽ thoát, hắn thôi không giục con ngựa nữa. Ngay lúc ấy hắn nhận ra là rừng đã gần kề. Hắn liền bắt con ngựa của mình phải có một sự cố gắng cuối cùng để lọt được vào rừng cây.

Trước mặt hắn mở ra một con đường rừng. Kolhaun kịp phi được khoảng nửa dặm. Hắn đã tới gần khúc ngoặt. Tiếp theo hắn sẽ dễ dàng trốn sau những đám cây.

Hắn biết quá rõ nơi này. Đó là một nơi bất hạnh đối với hắn. Lần này liệu đó có là nơi xui xẻo hay không ?

Rõ ràng là có ! Hắn cảm thấy điều này và bỗng dung mất hết tự chủ. Tiếng vó ngựa đã nghe được rất gần. Giọng của chàng Muxtanger vang lên bắt hắn dừng lại.

Không, hắn đã không kịp rẽ ngoặt, không kịp giấu mình. Kêu lên một tiếng, hắn dừng phắt ngựa lại. Đó là tiếng kêu tuyệt vọng và căm hờn giống như tiếng rú của con báo khi bị đàn chó bao vây. Kèm theo tiếng kêu là một động tác rất nhanh, rồi ánh lửa

bốc lên tung ra một đám khói nhỏ và một tiếng nổ chói tai vang lên. Đó là một tia súng lục.

Nhưng viên đạn không xuyên đúng mục tiêu.

Một tiếng vút như tiếng cành cây mềm dẻo quất vào không khí đáp lại tiếng nổ. Trên không trung hình như có một con rắn dài tung mình ra.

Kolhaun kịp nhìn thấy nó qua màn khói. Con rắn rơi thẳng vào hắn.

Không đủ thời gian để bóp cò lần thứ hai, cũng không đủ thời gian để né vòng lăcxô. Một giọng nói vang lên: “Đầu hàng đi, tên giết người!”. Kacxi Kolhaun chỉ còn kịp nhận thấy con ngựa tía quay ngoắt lại và khoảnh khắc sau đó hắn có cảm giác như bị ném từ đài xử giáo xuống.

Hắn không còn nghe thấy gì, nhìn thấy gì nữa. Bị giật ra khỏi yên, người bị đập mạnh xuống đất. Hắn ngất đi.

CHƯƠNG XCVIII

Còn sống

7ên giết người nằm bất động trên mặt đất. Đôi cánh tay bị vòng lắcxô thít chặt. Tưởng như hắn đã chết rồi.

Nhưng chàng Muxtanger biết rằng hắn chỉ ngất đi, cũng có thể là hắn chỉ giả bộ, vì vậy chàng vẫn ngồi lại trên yên, tay giữ chiếc lắcxô căng ra.

Con ngựa tía ngoan ngoãn tuân theo ý chủ, đứng không động đậy, sẵn sàng bất cứ lúc nào hoặc lùi lại phía sau hoặc lao ra phía trước.

Nghे tiếng súng, những con kền kền đen bay tới. Chúng vươn dài những chiếc cổ trần trụi đánh hơi con mồi.

Người ngồi trên yên chỉ cần động khê cựa giấy là chúng sẽ nhận được cái chúng mong muốn.

- Thật đáng đời cho hấn - Chàng Muxtanger lẩm bẩm một mình - Thật ghê sợ khi nghĩ rằng hấn đã quyết định gây một tội ác như vậy ! Giết chết người em họ của mình và cắt đầu chàng ! Không ngờ rằng việc này lẫn việc kia đều do tay hấn. Nhưng hấn làm điều này để làm gì cơ chứ ? Chỉ có hấn mới có thể giải thích được... Ta, hình như đã đoán ra. Ta biết rằng hấn yêu nàng. Có thể cậu em đã ngăn cản hấn chăng ? Nhưng như thế nào ? Và để làm gì. Điều này chỉ có hấn biết thôi.

- Anh nhầm rồi, chàng trai ạ - Bỗng có một giọng nói của ai đó vang lên - Có một người có thể trả lời được tất cả những câu hỏi này. Già Zep Xtump sẽ phục vụ anh. Nhưng bây giờ không có thời gian để nói về điều này và đây cũng không phải là chỗ dành cho những câu chuyện như vậy. Chúng ta cần phải đưa hấn tới gốc cây sồi và ở đó hấn sẽ nhận được những gì mà hấn xứng đáng. Mất thời gian đứng giữ đầu dây với tên vô lại đáng kinh tởm này mà làm gì... Thêm nữa, nói đúng ra, không phải tôi với anh trả thù cho Henri Poindekter. Tôi nghĩ rằng việc này đã có toà.

- Nhưng chúng ta đưa hấn về như thế nào đây ? Con ngựa xám đã phi đi mất rồi.

– Rất đơn giản, thưa ngài Gieran. Thực ra hấn chỉ bất tỉnh mà cũng có thể tên ghê gớm này chỉ giả vờ. Nếu hấn không đi bộ được thì ta để hấn đi ngựa. Con ngựa của tôi sẽ chở hấn đi. Tôi đã chán ngấy ngồi trên yên. Hình như tôi đã làm cho bà bạn già bức lắm. Nếu hấn không bỏ cái thói nằm vạ nằm vật, không muốn ngồi cho ra ngồi thì chúng ta sẽ chất hấn ngang trên yên ngựa như một súc thịt nai. Hượm nào, hình như hấn đang tỉnh lại... Đứng lên, anh bạn ! – Zep vừa nói vừa túm lấy cổ áo hấn lắc mạnh – Đứng dậy, người ta đang gọi anh kia ! Phải đi thôi ! Mọi người đang chờ đợi. Người ta đang muốn nói chuyện với anh đấy !

– Ai ? Ở đâu ? – Tên tù binh hỏi khi đã tỉnh lại và nhìn quanh ngơ ngàng – Ai muốn nói chuyện với tôi ?

– Trước hết là tôi.

– A ! A ! A ! Hoá ra ngài, ngài Xtump. Và ... Và...

– Và ngài Moric Giêran. Hình như ngài gặp anh ta trước tôi. Anh ta cũng muốn giải bày với ngài. Ngoài ra còn tất cả những người ở đằng kia, bên cạnh đồn biên, cũng đang chờ ngài. Vì vậy, tốt hơn hết là ngài hãy đứng dậy mau chóng lên đường cùng với chúng tôi.

Kolhaun chậm chạp đứng lên. Hai tay hấn vẫn bị chiếc lắcxô thít lại.

- Con ngựa của tôi đâu ? - Hấn kêu lên và nghi ngại nhìn quanh - Con ngựa của tôi đâu ?

- Ai mà biết được nó biến đi đâu. Có thể nó đã trở về nhà nó ở Riô Grand. Ngài đã thúc nó ra trò. Rõ là một con vật đáng thương. Chắc rằng nó đang nguyên rủa sự dối chác của ngài và đã chạy về bãi chăn để nghỉ ngơi chút ít.

Kolhaun kinh ngạc nhìn người thợ săn già. Đối ngựa ! Thậm chí ông ta còn biết cả điều này nữa !

- Thế... ế - Zep nói tiếp với vẻ sốt ruột - Để cho toà phải đợi là không tiện đâu. Ngài đã sẵn sàng chưa ?

- Sẵn sàng gì ?

- Đầu tiên là trở về cùng tôi và ngài Giêran. Thứ hai, đặc biệt quan trọng, là để hầu toà.

- Trước toà ? Đòi tôi ra trước toà ?

- Vâng, chính ngài, ngài Kacxi Kolhaun ạ.

- Bị buộc tội gì ?

- Tội giết Henri Poindekter, người em họ của ngài.

- Láo ! Sự vụ khống bĩ ối ! Và kẻ nào dám khẳng định điều này...

- Im đi ! - Zep hét lên - Đừng có làm mình làm mẩy. Nếu Zep này có lầm lẫn đi nữa thì ngài còn

được nói nhiều. Còn bây giờ thì đi thôi. Ông chánh án, các vị hội thẩm và dân chúng đang chờ.

– Tôi không quay về – Kolhaun bướng bỉnh nói – Ai hạ lệnh cho ngài bắt tôi ? ngài có lệnh bắt giam không đã ?...

– Chứ còn gì nữa ! – Zep ngắt lời hắn – Nó đây ? – Người thợ săn vừa nói tiếp vừa nâng khẩu súng săn lên – Ngài đã nhìn thấy nó chưa nào ? Tốt hơn hết là ngài đừng lải nhải nữa. Ta chán ngấy rồi. Hãy ngồi lên con ngựa của ta và bình tĩnh mà lên đường. Nếu không thì phải đến trói ngài vào ngựa như trói một gói hàng vậy. Thế này hay thế kia, muốn hay không, ngài cũng phải quay về.

Kolhaun không trả lời.

Hắn tuyệt vọng nhìn lúc thì vào Xtump, lúc thì vào Giêran, rồi lại nhìn quanh, sau đó nhìn trộm vào khẩu súng ngắn thứ hai của mình, thò ra khỏi túi áo, khẩu thứ nhất hắn đã bỏ rơi, khi vòng thông lọng thít lại. Hắn đã cố lấy lại nhưng chiếc lăcxô ngăn cản hắn, vả lại ngoài chiếc lăcxô ra – Còn già Zep đang hướng nòng súng săn vào hắn.

– Cứ động đây thử xem ! – Người thợ săn hét lên – Leo lên ngựa, ngài, Kolhaun ! Con ngựa đang chờ ngài. Lên ngựa mau !

Phục tùng như một con rối, Kolhaun tuân lệnh. Hấn đã hiểu, tất cả những cố gắng cưỡng lại đồng nghĩa với cái chết không tránh khỏi.

Zep Xtump cầm dây cương dắt ngựa đi.

Chàng muxtanger dăm chiêu đi theo sau. Chàng không nghĩ về người tù binh của mình, mà nghĩ về con người mà lòng nhân hậu và đức hy sinh đã giam giữ trái tim chàng bằng những sợi dây xích vàng, chỉ có cái chết mới cắt đứt được nó.

CHƯƠNG XCIX

Hai phát súng

Sau lần bị gián đoạn bất ngờ lần thứ hai, kéo dài ít hơn lần thứ nhất, toà trở lại luận tội dưới tán cây sồi lớn.

Buổi chiều đã tới. Những tia nắng xiên khoai của mặt trời ngã về Tây xuyên qua tán lá dày.

Người ta không còn nhìn Moric Giêran với sự hăm dọa từ khắp phía nữa. Chàng hoàn toàn trắng án, giờ đây chàng chỉ là một nhân chứng.

Kacxi Kolhaun chiếm chỗ bị cáo.

Đây là sự thay đổi duy nhất vì vắng viên quan toà đó, những vị hội thẩm đó và cũng đám đông đó. Cái khác chỉ là quan hệ của họ với bị cáo.

Tội lỗi của người bị xét xử không ai còn nghi ngờ. Tất cả tang chứng đều hiển nhiên, và mặc dầu những chứng cứ là gián tiếp, nhưng thường thấy khi tháo gỡ những vụ án giết người, chúng cũng tạo thành một chuỗi liên tục, trong đó chỉ còn thiếu một mắt xích.

Cái gì buộc Kolhaun bắn chết người em họ và sau đó lại chặt đầu chàng ? Những lời khai của Giêran được khẳng định khi khảo cứu xác chết. Bác sĩ phẫu thuật của đồn biên xác định rằng chiếc đầu bị chặt ngay sau cái chết, mà nguyên nhân là vết thương bởi viên đạn.

Vì sao Kacxi Kolhaun lại giết người em họ của mình ? Tại sao hắn lại chặt đầu chàng ? Không ai có thể trả lời được câu hỏi này, ngoài chính thủ phạm.

Dù sao thì kẻ giết người cũng sắp phải nhận sự trừng phạt thích đáng. Phiên toà sẽ kết thúc nhanh, các vị hội thẩm sẽ quyết định: “Có tội”, và ngài chánh án, sau khi cởi chiếc mũ Panama, đã chuẩn bị đội lên đầu chiếc mũ đen, biểu tượng âm đạm của cái chết để tuyên bố bản án.

Vừa xem xét các nghi thức, người ta vừa chuẩn bị những lời cuối cùng cho kẻ bị xét xử.

Hắn run lên. Những câu hỏi của viên toà vang lên như tiếng vọng dưới mồ. Hắn nhìn quanh ngây dại trong đôi mắt hắn là nỗi tuyệt vọng, nhưng xung quanh chỉ thấy những khuôn mặt nghiêm ngẽ, ở đó chẳng tìm thấy sự cảm thông lẫn lòng thương hại.

Những tên đồng bọn, được tên vô lại mua chuộc, cho đến phút cuối cùng còn ủng hộ hắn, giờ đây cũng bất lực. Sự thông cảm của chúng là vô nghĩa, chúng phải lùi bước trước sức mạnh của luật pháp và sự hiển nhiên nghiêm ngẽ của tội trạng.

Cho dù gia sản lớn, địa vị cao trong xã hội, hắn chỉ có một mình. Hắn không có bè bạn, không người ủng hộ. Số phận của tên giết người là như vậy.

Vẻ mặt của hắn đã thay đổi khủng khiếp. Thay vì vẻ ngạo mạn vênh váo thường ngày, giờ đây nó phản chiếu vẻ khiếp hãi của một tâm hồn tử tiện.

Điều này có gì đáng ngạc nhiên ? Hắn cảm thấy tình thế của hắn là không thể cứu vãn, rằng hắn đã đứng ở mép vực thật quá khủng khiếp, bởi cái chết đã nhìn vào tận mắt.

Bỗng nhiên đôi mắt đã nguội lạnh của hắn lại sinh động lên, dường như một ý nghĩ nào đó xảy ra trong hắn. Ở hắn có cái vẻ như muốn công nhận một cái gì đó. Sự thú nhận tội lỗi chăng ? Hay là lương tâm muốn thoát khỏi cái ách nặng nề đang đè lên nó ?

Công chúng vừa dè dặt đoán những dự định của hắn vừa nín thở. Những con ve sầu cũng im bật.

Giọng nói của viên quan toà phá vỡ sự im lặng đó

– Anh muốn nói gì để biện hộ cho mình, để giảm nhẹ số phận của mình phải không ? – Ông hỏi.

– Không có gì – Kolhaun trả lời – Tôi chẳng có gì để nói. Bản án là công minh. Tôi xứng đáng bị treo cổ.

Chưa lần nào trong cả một ngày đầy rẫy những biến cố sóng gió đó, những người có mặt lại sững sốt đến như vậy. Giọng nói của kẻ bị xét xử vang lên trong im lặng hoàn toàn. Tất cả đều chờ sự thú tội này.

– Đó là sự thật – Kolhaun tiếp – Tôi đã giết Henri Poindekter, tôi đã bắn chết chàng trong rừng.

Từ trong đám đông vọng lên tiếng kêu của ai đó, tiếng kêu với giọng khiếp đảm hơn là phẫn nộ.

Đồng thời một tiếng rên rỉ thốt lên không kìm lại được. Tất cả đều nhận ra đó là tiếng rên của cha người bị giết.

Khi những tiếng kêu đó đã tắt lịm đi thì không còn gì cản trở kẻ bị xét xử nói tiếp:

– Tôi biết tôi phải chết – Kolhaun nói với vẻ thờ ơ rõ rệt – Các ngài đã phán quyết như vậy và theo như vẻ mặt, các ngài không có ý định thay đổi quyết định của mình. Sau sự thú nhận của tôi thì chuyện

khoan hồng là hoàn toàn vô vọng. Không nghi ngờ gì nữa, tôi là một con người xấu xa, xứng đáng bị trừng trị nghiêm khắc. Nhưng dù sao tôi cũng không phải là con người độc ác như các ngài nghĩ và tôi không muốn từ bỏ cuộc đời này với vết nhơ nhục nhã là kẻ giết em mình. Sự thật là chàng đã chết vì tay tôi. Các ngài đã hỏi tôi cái gì xô đẩy tôi gây nên tội ác ư ? Tôi không có nguyên nhân nào để giết chàng.

Công chúng xôn xao. Ai nấy đều ngạc nhiên, khó hiểu, ngỡ ngàng. Nhưng rồi tất cả im lặng, không ai cản trở kẻ giết người nói.

– Các ngài ngạc nhiên ư ? Rất đơn giản, tôi đã giết nhầm phải chàng.

Trong đám đông vang lên những tiếng kêu kinh ngạc. Nhưng rồi tất cả lại im bật khi Kolhaun tiếp lời:

– Vâng lắm lắm. Thật khó mà nói hết những gì tôi đã trải qua khi tôi phát hiện ra điều này. Mãi tới sau này, tôi mới nhận ra sự nhầm lẫn của mình...

Kẻ bị kết án ngược mắt lên, dường như hy vọng giảm nhẹ số phận của mình. Nhưng trên những khuôn mặt khắc nghiệt kia hẳn chẳng nhìn thấy sự khoan dung.

– Tôi không phủ nhận, - Kolhaun nói - Rằng có một người mà tôi muốn giết. Tôi cũng chẳng giấu gì tên họ của hắn. Hắn kia, tên vô lại đáng khinh bỉ !

Với nỗi hận thù, Kolhaun nhìn Moric Giêran còn người kia nhìn lại hần bình thản và lãnh đạm.

- Vâng, tôi muốn giết hần ! Vì tôi có những nguyên nhân, mà tôi sẽ không nói tới. Bây giờ chẳng có ích lợi gì. Làm sao tôi có thể đoán được con chó lêu lắt kia lại đổi áo khoác và mũ cho người em họ của tôi được cơ chứ ? Sự việc còn lại các ngài đã rõ. Tôi định giết kẻ thù thì cái chết lại rơi vào bạn. Phát súng rõ ràng là gây chết người, và Henri đáng thương đã ngã ngựa. Nhưng để cho thêm phần chắc chắn, tôi rút dao ra. Chiếc xerap đáng nguyên rủa vẫn đánh lừa tôi và tôi đã cắt đầu chàng...

Công chúng giật nảy mình lên vì khiếp đảm, họ la ó yêu cầu trừng trị, tiếng kêu phẫn nộ truyền khắp đám đông.

Giờ đây không còn gì là bí mật trong vụ giết người và cả động cơ giết người. Kolhaun được thoát khỏi việc mô tả tiếp theo tội ác đáng sợ của mình.

- Còn bây giờ - Hần kêu lên, khi sự xôn xao đã lắng xuống một lúc - Các ngài đã biết tất cả những gì đã xảy ra, nhưng các ngài còn chưa biết điều này sẽ kết thúc như thế nào ! Các ngài thấy đấy, tôi đã đứng trên miệng huyết, nhưng tôi còn chưa rơi vào nó, khi còn chưa đưa được hần cùng tới đó !

Hiếu được những ý nghĩ của lời này, những lời cuối cùng trong cuộc đời của Kolhaun, không khó. Hành động kèm theo của hắn giải thích tất cả...

Trong khi nói, Kolhaun giữ bàn tay phải trong áo khoác, và khi nói xong hắn rút khẩu súng lục ra.

Công chúng chưa kịp nhìn thấy khẩu súng loáng lên trong ánh mặt trời đang lặn thì hai phát súng đã nổ vang.

Ngay sau đó có hai người ngã sấp xuống, gần nhau đến nỗi đầu của họ gần như chạm vào nhau.

Một trong hai người là Moric Giêran Muxtanger, người kia là Kacxi Kolhaun, viên đại úy kỵ binh giải ngũ.

Đám đông ùa tới vây lấy họ. Mọi người đều nghĩ rằng cả hai đã chết. Giữa sự im lặng căng thẳng vang lên tiếng rú của một phụ nữ, tràn ngập nỗi tuyệt vọng cay đắng không sao nói hết, dường như trái tim nàng vỡ tung thành từng mảnh.

CHƯƠNG C

Vui mừng

Vui mừng !

Vâng, đó chính là cảm giác mà Luiza trải qua dưới bóng cây sồi lớn khi thấy rõ những gì xảy ra: chỉ có sự tự sát là được hoàn tất còn việc giết người thì không thành, và người yêu của nàng còn sống.

Thậm chí những nỗi buồn, do những sự kiện bi thảm trong những ngày này gây ra cũng không thể che lấp niềm vui.

Mà ai nữ nào trách cứ cô gái trẻ vì điều đó ?

Chỉ có điều không phải là tôi, không phải là các bạn, nếu các bạn thành thật.

Niềm vui của nàng còn lớn hơn, khi nàng nhận ra cái gì đã gìn giữ cuộc sống của người nàng yêu.

Bàn tay tên giết người đầu có run. Hắn tin tưởng vào điều hắn định làm, khác đi thì hắn chẳng kể nòng súng vào thái dương mình mà bóp cò. Hắn đã nhằm thẳng vào Moric Giêran, và viên đạn đã xuyên qua chàng, nếu như nó không đập phải chiếc lắc có lông tấm chân dung, món quà Luiza tặng chàng. Vật trang sức nhỏ bé kia được giữ nơi trái tim đã cứu sống người được tặng.

Phát súng không phải là không để lại hậu quả với Moric Giêran, người chưa bình phục hẳn sau trận ốm. Những xúc động mới lại gây nên những cơn mê sáng u ám.

Nhưng bây giờ bệnh nhân không còn nằm trong rừng nơi những con sói sục sạo quanh chàng và những con kền kền đen bay lượn trên đầu chàng, không phải trong lều hay trong nhà ngục, nơi không có ai tới trông coi chàng.

Khi tỉnh lại, chàng hiểu rằng khuôn mặt kiêu diễm mà chàng nhìn thấy trong mơ không phải là ảo ảnh, mà đấy chính là cô gái chàng yêu dấu – Luiza Poindekter.

Giờ đây không còn ai ngăn cản nàng chăm sóc người bệnh.

Không ai, kể cả người cha. Những cay đắng phải trải qua đã làm gãy gục tính kiêu ngạo giả tạo của ông già. Ông không phản đối cuộc hôn nhân của con gái với người nàng yêu, mặc dầu nói cho đúng ra, có gì đâu mà phản đối. Bởi sau đó chàng không còn là Moric Muxtanger vô danh tiểu tốt mà là tử tước người Iêclăng, ngài Moric Giêran.

Hàm tước ở Têchdot này cũng chẳng phải là cái gì trị giá lắm. Nhưng chính vì vậy mà chàng được thừa kế một gia sản lớn – Cũng chẳng phải hâu hĩ gì so với một tử tước người Iêclăng nhưng cũng đủ để mua trọn dinh cơ Kaxa del Korvô mà ngài Vili Poindeker đã đem cầm cho người cháu của mình là Kacxi Kolhaun.

Sau khi biết rằng kacxi Kolhaun đã có vợ thì tài sản của hắn được gửi về cho đứa con trai của hắn đang sống ở Niu Oclêăng.

Sau đám cưới, Luiza và Moric Giêran đi du lịch châu Âu. Họ về thăm quê hương Moric, sau đó quay về Têchdot, sống ở dinh cơ Kaxa del Korvô.

Người đẹp mắt xanh buồn nhớ chàng Iêclăng trẻ tuổi chỉ còn tồn tại trong tưởng tượng của Felim. Hay có thể đấy chỉ là niềm say mê thời thơ ấu, một trong những mối tình không chịu đựng nổi những thử thách của chia ly. Dù sao đi chăng nữa, trong thời gian lưu lại ở Iêclăng, ở Luiza Poindeker, bây giờ người ta gọi

nàng là phu nhân Giêran, tình cảm ghen tuông không lần nào bị thức tỉnh.

Chỉ có một lần, cái tình cảm nặng nề kia lại xâm chiếm nàng, nhưng nó đi qua rất nhanh, như một bóng mây, không để lại dấu vết gì.

Đó chính là ngày mà khi trở về nhà, chồng nàng mang trên tay một người đàn bà xinh đẹp. Máu tuôn ra như suối ở vết thương trên ngực. Nàng còn sống, nhưng sự sống chỉ còn tính được từng phút.

Khi chàng hỏi: “Kẻ nào đã gây nên tội ác này ?” nàng chỉ nói được: “Điac, Điac !”

Đó là những lời cuối cùng của Ixidôra Kôvarubiô dơ Lox – Lianox. Cùng với cái chết của Ixidôra, tình cảm ghen tuông của Luiza cũng chết theo. Nó không bao giờ còn hành hạ trái tim nàng nữa.

Nỗi ghen tuông được thay thế bằng lòng thương xót cho cô gái bất hạnh. Nàng Krêôl trẻ tuổi giúp chồng đóng yên cương cho con muxtang, tự mình tiễn chàng đi săn đuổi tên giết người.

Luiza vui mừng khi thấy chàng quay về, dắt theo tên Điac bằng chiếc lác xô. Nàng không bênh vực tên Mêchxich, khi những “người tình nguyện” nhanh chóng treo cổ hắn lên ngay cái cây gần đó.

Điều này là tàn bạo chăng ? Không, đó là hình thức nguyên thủy của công lý: “máu trả máu, dầu trả dầu”.

Mười năm đã trôi qua. Trong thời gian ấy những biến đổi lớn đã diễn ra ở Têchdot, và đặc biệt trong khu cư dân trên bờ những con sông Lêông và Riô đơ Nuexet.

Xuất hiện những đồn điền ở những nơi trước đây là rừng rậm không dấu chân người. Những thành phố đã lớn lên từ đó. Nơi đồng cỏ hoang dại, một thời nào chỉ còn đàn ngựa hoang tới ăn cỏ.

Giờ đây bạn sẽ nghe thấy những tên gọi mới, những địa danh mới.

Nhưng dinh cơ Kaxa del Korvô vẫn giữ cái tên của mình trước đây. Ở đó bạn sẽ tìm được những người quen.

Ông chủ dinh cơ, một trong những người đàn ông đẹp trai nhất vùng, vợ chàng, người đàn bà xinh đẹp nhất. Cả chàng và nàng vẫn còn trẻ.

Bạn sẽ gặp ở đó một ông già tóc đã muối tiêu, có vẻ ngoài quý phái rất lịch thiệp và hay chuyện. Ông sẽ đưa bạn tới bãi quần ngựa, sẽ chỉ cho bạn xem bầy gia súc, với niềm kiêu hãnh ông sẽ kể cho bạn nghe về đàn ngựa đang gặm cỏ trong bãi chăn của đồn điền.

Nhưng điều ông tự hào hơn hết là cô con gái của mình, bà chủ dinh cơ, và sáu đứa trẻ đáng yêu quấn lấy ông, gọi ông là ông ngoại.

Nếu bạn đến thăm chuồng ngựa, bạn sẽ thấy ở đó có một người quen cũ: Felim Onil. Hắn là người

hầu ngựa chính của chuồng ngựa Kaxa del Korvô, Ở đây bạn có thể gặp anh da đen Plutôn, bây giờ là xà ích, rất ít khi anh hạ cố đến ngựa mà thường loay hoay với đàn dê và cầm trong tay chiếc roi đánh xe.

Plutôn đã cưới vợ. Vợ anh là Florinda mà bạn đọc đã rõ.

Bên bàn ăn ở Kaxa del Korvô nhất định bạn sẽ nghe thấy tên một người đi săn nào đó. Bữa ăn trưa thế nào cũng có thông báo rằng có món gà tây rán hay thịt nai, đó là những thú săn được của ông. Trong bữa ăn, nhất là sau khi cạn chén bạn sẽ nghe được vô số những câu chuyện về ông, Zep Xtump.

Thật ra, bạn rất ít khi được gặp chính Xtump. Ông ra khỏi dinh cơ khi những người sống ở đó còn đang nằm trong chăn, và trở về khi họ đã đi ngủ. Nhưng những con gà tây rừng lớn và những phần tư con nai trong kho chứng tỏ rằng ông đang ở đấy.

Trong thời gian lưu lại Kaxa del Korvô, bạn sẽ được nghe những đoạn rời rạc về một câu chuyện khó hiểu nào đó, như thế là một huyền thoại vậy.

Những người hầu sẽ không từ chối kể cho bạn tất cả, từ đầu chí cuối, nhưng chỉ nói lén. Đây là một đề tài bị cấm, nó gợi lên những ký ức buồn bã cho ông bà chủ dinh cơ.

Đó chính là câu chuyện về người kỵ sĩ không đầu.

KỶ SỸ KHÔNG ĐẦU (Tập 2)

Văn Học Mỹ - MAIN RID

Phượng Lan dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

MAI THỜI CHÍNH

Biên tập: NGUYỄN TRƯỜNG

Bìa: PHÙNG THÁI HUY

Sửa bản in: LAN PHƯƠNG

In 700 cuốn, khổ 13 x 19 cm tại Xí nghiệp in FaHaSa. Giấy chấp nhận đăng ký KHXB số 159/535, do Cục Xuất bản cấp ngày 16 tháng 05 năm 2002. Trích ngang kế hoạch xuất bản số 159/535CXB do Nhà xuất bản Thanh Niên cấp ngày 15 tháng 04 năm 2003. In xong và nộp lưu chiểu Quý II năm 2004.

Mời bạn đón đọc :

- ❖ *Bản Êtuyt vĩnh cửu*
- ❖ *Những con thú đồng mưu*
- ❖ *Biệt thự trên đồi*
- ❖ *Tiểu thư Victoria*
- ❖ *Tình yêu của nữ tu sĩ*
- ❖ *Một đêm huyền ảo*
- ❖ *Nỗi cô đơn của quý*

Tổng phát hành : **CADASA**
Nhà Sách

101 Nguyễn Cửu Vân, Q.BT Tp.HCM
ĐT: 8.982.161 - 8.408.420
Email: cadasa@hcm.vnn.vn

3: kệ sī không dấu (2l)

102.000 VNĐ

1010087

50,000